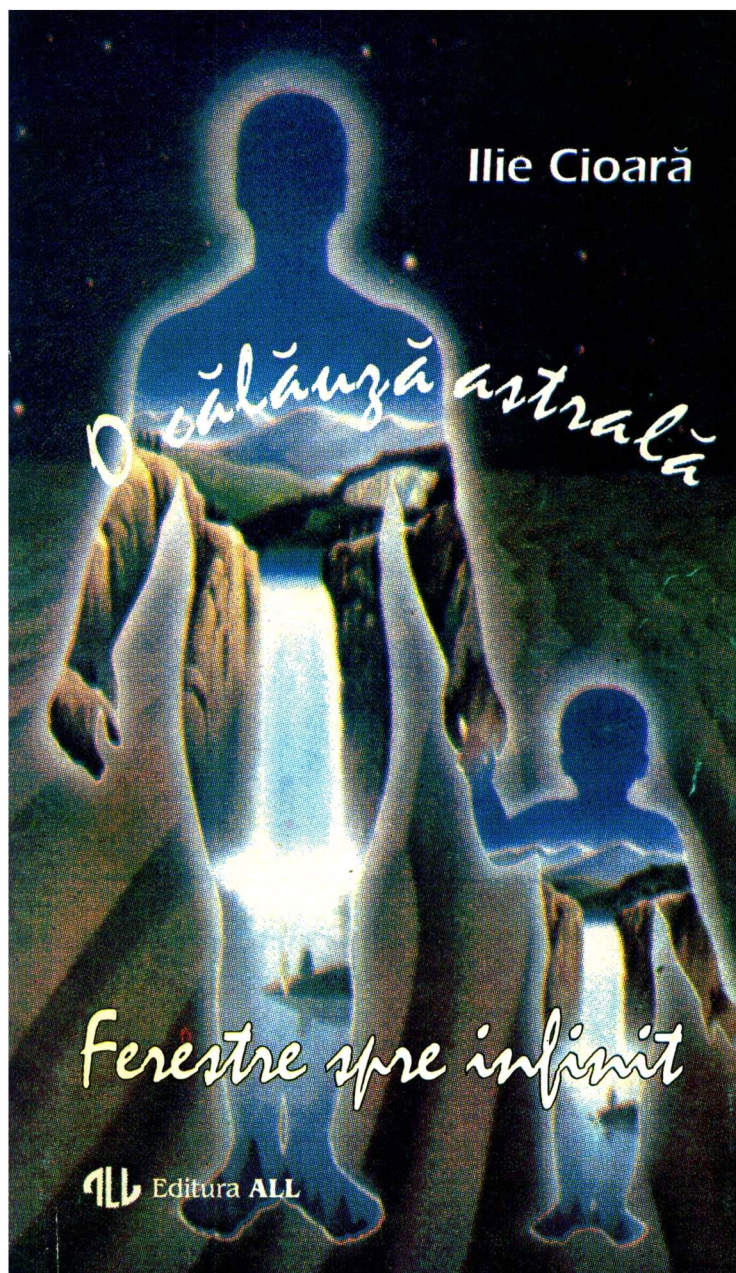

Acest volum cuprinde recomandările ghidului

astral, Antal, făcute pe parcursul celor 63 ședințe ținute între 1949 - 1979, și este o continuare a experienței spirituale descrise în lucrarea noastră precedentă „Moartea morții”. Lecțiile de înaltă spiritualitate, cu un caracter mistic-religios (de nuanță creștină) cuprind sugestii de mare finețe pentru îndrumarea „cercului de inițiați” spre cunoașterea de sine ca formă superioară de practică spirituală.

A doua parte a cărții, „Ferestre spre infinit”, i-a fost dictată autorului, în mod nemijlocit, de „călăuza” sa din alte sfere, iar acesta a transcris spontan, sub formă de versuri, adevărurile revelate, ceea ce conferă stilului particularități interesante. Editura a considerat util să nu intervină cu nimic pentru a se păstra atmosfera și grafia specială, apreciate ca atare de autor.

Poeziile și explicațiile oferite sunt structurate pe teme, fiecare reprezentând o nouă etapă în spargerea propriei „structuri egocentrice” pe calea spre „cunoașterea de sine”.

Practic, fereastra autentică pe care Divinitatea o revelează pentru atingerea Nemărginirii, este adevărata pace sufletească.

ISBN 973 - 9156 - 95 - 9

Editura All Colecția PSIHOLOGIE -
PARAPSIHOLOGIE

1. Manual de psihologie medicală Ioan Bradu Iamandescu - 1994

2. Moartea morții și desăvârșirea - document parapsihologic

Ilie Cioară - 1993

3. O călăuză astrală - Ferestre spre infinit

Ilie Cioară - 1994

4. Spiritismul - Paul Șteffenescu - 1994

5. Plante de vrajă - Paul Șteffenescu - 1994

6. Parapsihologic și destin - Mircea Piticar - 1995

Editura All Colecția CULTURĂ CREȘTINĂ

1. Omul ființă cunoscută Emanuel Copăcianu - 1994

2. Fiul lui Dumnezeu - Emanuel Copăcianu - 1994

3. Epistolele Sfântul Dionisie Areopagitul - 1994

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ

ooo

FERESTRE SPRE INFINIT

**Editura ALL
București**

D 1994-Editura ALL

**O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ / FERESTRE SPRE
INFINIT** Ele Cioară

ISBN 973 - 9156 - 95 - 9

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii ALL. Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii ALL.

1994 by B.I.C. ALL srl.

Editura ALL București

Coperta: Nicolae Dumitrescu

BIC - ALL srl

CUPRINS

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ

CAPITOLUL I

1. Împlinire de destin
2. Îndrumări de pregătire și desfășurare a fiecărei ședințe
3. Învățătura oferită Cercului în perioada 1949 - 1956
4. Ascultarea fără gândire și Rugăciunea lui Iisus
5. Diferitele dovezi aduse de Călăuză în scop de convingere 1949 - 1956

CAPITOLUL II

6. Un nou ciclu de învățături - desființarea Cercului
7. Impresiile dr. Ionel Ionescu după trecerea în lumea duhurilor
8. Călăuza oferă discipolilor un nou termen de îndreptare
9. Cuib de virtute și învingerea rațiunii
10. Îndemn la viața de călugăr
11. O nouă perspectivă de abordare spirituală Tu - flacăra - Dumnezeu!
12. Încheiere de ciclu - desființare de grup
13. Cerc devotat numai lui Dumnezeu
14. Găsirea „eului” - pătrunderea în sfera Necunoscutului - aflarea Adevărului
15. Adâncurile interioare trebuie cercetare

cu osârdie!

16. Vocea interioară, aceea e Dumnezeuul
vostru. Ascultați-o!

CAPITOLUL III

17. Descoperiri revelatoare

18. Învățătura oferită de călăuză elevilor
pentru înnobilarea sufletelor

19. Concluzii – Despărțirea

FERESTRE SPRE INFINIT

Notă

1. Acțiunea

2. Activitatea

3. Analiza

4. Amânarea

5. Atașamentul

6. Ascultarea

7. Asprimea

8. Autocunoașterea

9. Cartea vieții

10. Căutarea

11. Cercetarea

12. Claritatea

13. Concentrarea

14. Condiționarea

15. Conflictul

16. Confuzia

17. Conștiința

18. Cugetare

19. Cunoașterea

20. Deschiderea

21. Detașarea de cuvânt

22. Dimensiunea „Eu” și dimensiunea

„Iubire”.

23. Disciplina
24. Dorința
25. Educația
26. Educatorul
27. Efortul
28. Eliberarea
29. Energia
30. Entuziasmul
31. Evadarea
32. Există un „dincolo”?
33. Experiența
34. Expresia
35. Faptul
36. Gingășia
37. Gândirea
38. Gânditorul
39. Iluzia
40. Imaginea de sine
41. Imensitatea
42. Importanța
43. Inacțiunea
44. Inocența
45. Interior – Exterior
46. Iubirea
47. Izvorul opuselor
48. Îndemnul
49. Întâlnirea cu „ce este”.
50. Întrebarea
51. Întrebarea imposibilă
52. Întrebarea noastră înșine
53. Întrecerea

54. Înțelepciunea
55. Învățarea
56. Maturitatea
57. Meditația
58. Minte
59. Mișcarea
60. Mâine
61. Moartea
62. Modul de viață
63. Moralitatea
64. Munca
65. Necesitatea
66. Noul
67. Observarea
68. Odihna
69. Oglinda
70. Omul
71. Opinia
72. Pacea sufletului
73. Pasiunea
74. Patima
75. Perfecțiunea
76. Plăcerea și frica
77. Poluarea psihică
78. Popas
79. Preocupări de o clipă
80. Problema
81. Relația cuvânt – gând
82. Relația directă
83. Religia
84. Renunțarea
85. Repetarea

86. Reproș gândirii
 87. Responsabilitatea
 88. Revoluția interioară
 89. Scopul
 90. Sensibilitatea
 91. Seriozitatea
 92. Sfințenia
 93. Siguranța
 94. Spațiul
 95. Suferința
 96. Timpul psihic
 97. Trec anii
 98. Umilința
 99. Viața religioasă
 100. Violența
 101. Virtutea CONTOPIREA
- O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ

CAPITOLUL I

Împlinire de destin

La începutul lunii aprilie 1956 mă aflu în închisoarea Făgăraș ca deținut politic. Justiția din vremea aceea, binecunoscută prin exigența și generozitatea cu care împărțea dreptatea, nu m-a îndreptățit decât cu șase ani lemniță grea. Sentința impunea, în mod firesc, și-o motivație corespunzătoare. Eram învinuit de „intensă activitate împotriva clasei muncitoare”, adică a partidului comunist.

Amintind toate acestea, nu aduc nimănui niciun fel de acuzație. Perioada de timp privativă de libertate mi-a fost de real folos. Experiențele,

pe care destinul m-a obligat să le trăiesc acolo, nu puteau fi întâlnite decât în condițiile specifice detenției.

Dar, ca să revin la justificarea ce fundamentează actul decizional al judecătorilor, nu pot decât să mă învinuiesc eu însumi. Omul din mine de atunci, ca și cel din prezent, ăsta este. Nu am agreat niciodată doctrinele politice extremiste, atât de dreapta, cât și de stânga. Am fost și sunt potrivnic violenței, aroganței, delațiunii și, cu atât mai vârtos, urii, fie ea ură de clasă, sau de oricare altă natură.

Și acum să revin la evenimentul care și-a pus adânc amprenta pe desfășurarea ulterioară a propriei mele existențe.

Într-una din seri și început de aprilie - așa cum am arătat mai sus - ni s-a servit cina: un polonic de circa 500 - 600 grame de griș preparat cu jumări râncede. De la prima îmbucătură, simțurile mele - perfect funcționale - au reacționat prompt și în mod corespunzător. Mirosul, aspectul exterior al mâncării, dar mai ales gustul, mă avertizau că nu este deloc indicat să continui ingurgitarea.

Or, ce putea să facă biata rațiune acelei senzații de foame chinuitoare, traumatizantă, prezentă zi de zi, uneori transferată și în timpul nopții cu vise halucinante.

Lacom nu mă știu să fi fost vreodată. De asemenea, nu am avut nici anumite preferințe de alimentație dar, în experiența trăită pe viu, în acei ani de închisoare, deseori mă gândeam cu bucurie

la posibilitatea de a mă sătura cu terci, atunci când voi fi iarăși liber.

Era un ideal de saturație organică, determinat, în mod natural, de limita extremă a înfometării și anemiei în care mă aflam. Și nu eram singurul care gândea așa.

Am văzut mulți deținuți care, în fața hârdăului în care ni se aducea mâncarea, deseori își pierdeau uzul rațiunii. Deveneau bănuitori, cârtitori și certăreți, văzând în castronul celuiualt o cantitate mai mare și mai consistentă decât la ei.

Unii, după ce înfulecau conținutul vasului, începeau să gândească la masa următoare cu speranța că aceea va fi mai îndestulătoare.

Alții - din fericire nu prea mulți - au mers până acolo încât, pentru un supliment de porție și-au vândut chiar sufletul, punându-se în slujba administrației. Slăbiciuni omenești! Să-i ierte Dumnezeu și, odată cu El, de asemenea și semenii care au avut de suferit de pe urma lor! Dacă am cunoaște răutățile pe care și noi le-am cauzat altora, în viața asta sau cele precedente, poate că altfel am întâmpina cele ce ni se întâmplă în prezentul imediat. Despre această problemă cauză - efect vom avea prilejul să ne lămurim ceva mai târziu.

După această digresiune, pe care o socotesc relevantă în desfășurarea destinului, să ne întoarcem iarăși la mine, aflat față-n față cu porția de griș. Foamea, mai puternică decât rațiunea, nu m-a slăbit nici chiar după ultima înghițitură. Castronul era așa de bine curățat, încât nici nu

mai era cazul să-l mai clătesc.

A doua zi, la trezire, eram galben ca lămâia. Se declanșase o hepatită clasică, perfect sesizabilă. De-ndată am fost transferat din celulă la infirmeria închisorii. Aici mă bucuram de mai mult spațiu, mai mult aer și era mai multă liniște.

După câteva zile - fiind și cel mai tânăr dintre deținuții internați - doctorul închisorii mi-a încredințat gestiunea medicamentelor și m-a învățat cum să fac injecții, pe care el le prescria bolnavilor. De fapt, am preluat această sarcină, avută de un alt deținut, care se eliberase cu câteva zile mai înainte de venirea mea acolo.

Încă din prima zi l-am remarcat pe deținutul Florian Căciulă, care făcea exerciții de concentrare într-un anume punct din tavanul camerei. Îl abordez imediat și, din discuțiile purtate foarte deschis, îmi relatează că, înainte de a fi arestat, practicase hipnoza, ca mijloc de distracție. Mai îmi spune că a avut și unele succese remarcabile de vindecare ca: bâlbâieli, pareze ușoare etc. De asemenea, mai amintește și despre o experiență cu un final imprevizibil, la care, în afară de hipnoză, el nu contribuise cu nimic altceva. Evenimentul respectiv se petrecuse în casa unui doctor militar, unde fusese invitat. Aici a fost solicitat să-și încerce calitatea de hipnotizator în fața mai multor subiecți - femei și bărbați. Printre cei prezenți se afla și sora doctorului, care, chiar din primele pase, intră într-un somn profund. Și, dintr-odată, fără nicio altă intervenție, corpul acesteia a devenit un veritabil

instrument, de care se foloseau succesiv diferite spirite - persoane decedate cunoscute și altele necunoscute de nimeni din cei prezenți. În final, ea a fost trezită, prezentând semne vădite de epuizare fizică.

În continuare, el mai precizează că, fiind urmărit de Securitate, a părăsit capitala, nu înainte de a-și lua rămas bun de la acel doctor. La despărțire, acesta i-a destăinuit că a înființat un cerc de spiritism și că are de-acum o călăuză astrală.

La rândul meu, i-am vorbit despre unele experiențe de dedublări și rezultatele la care am ajuns în legătură cu nemurirea sufletului, continuitatea viului într-o altă dimensiune, ca și despre viețile succesive.

După aproape o lună de zile, acest frate de suferință (condamnat tot la 6 ani, ca și mine), a fost ridicat de Securitate și transferat la o altă închisoare, de unde apoi a fost eliberat. Înainte de a ne despărți, la solicitarea lui, i-am dat adresa fratelui meu din București.

În ziua de 16 octombrie 1956 - după expirarea pedepsei - am fost pus în libertate și mi-am stabilit domiciliul provizoriu în București, la fratele meu, Mladin Ion.

Într-o seară, cam pe la jumătatea lunii noiembrie, mă vizitează Florian Căciulă, care-mi reamintește de cele povestite de el în legătură cu cercul de spiritism; că a reluat legătura cu doctorul, care în prezent are cabinet medical personal de stomatologie în Calea Griviței nr. 109.

Este vorba de dr. Ionel Ionescu Vlădești, căruia povestindu-i despre experiențele mele, acesta s-a arătat foarte interesat și vrea să mă cunoască.

A doua zi eram prezent în cabinetul acestui doctor - convorbire* a durat câteva ore. La avalanșa de întrebări, eu răspundeam potrivit descoperirilor la care ajunsesem prin experiențe directe, fără să posed memorial vreo anume precunoaștere în legătură cu realitatea lumii astrale. Unele din destăinuirile mele le cunoștea bine din cărțile pe care le studiasse. Altele le socotea ca inedite - noutăți absolute, nemaiîntâlnite de el până atunci în cărțile citite.

La despărțire, m-a rugat să aștern pe hârtie întreaga tehnică a dedublării, pusă la punct după propria-mi inspirație. După două zile i-am dat și în scris tot ceea ce îi relatase oral.

Au urmat alte... și alte chestionări, unele chiar sofisticate, puse oarecum intenționat, de a mă verifica, dacă nu cumva eu povestesc lucruri imaginate în mod conștient, sau ca victimă a propriei imaginații.

Toate răspunsurile mele - absolut toate - se sprijineau numai pe realități de fenomene descoperite direct, pyrin experiențe îmbrăcate de simplitatea practicii personale. Până la acea dată, nu citisem absolut nimic în legătură cu acest fenomen parapsihologic.

În cei opt ani de experiențe făcute până atunci, tot timpul mi-am dorit să găsesc oameni și cât mai multe cărți, de la care să pot afla tot ceea ce au realizat și alții în acest domeniu, pe plan

național și mondial.

La destăinuirea mea, interlocutorul îmi răspunde prompt că el dispune de o asemenea bibliotecă și că a cheltuit o avere cu achiziționarea cărților. Dar, la fel de repede, precizează că, momentan, nu poate să-mi împrumute nicio carte, pentru a nu fi influențat de cele citite. „Numai după ce te voi stoarce de tot ce știi, abia atunci vei avea acces la biblioteca respectivă” (am citat din memorie spusele lui).

Investigația a continuat 2 - 3 săptămâni, după care într-adevăr mi-a pus totul la dispoziție. Împrumutam în fiecare săptămână câte o carte, pe care o devoram.

Discuțiile mele cu Ionel mă impresionau în mod deosebit, din două motive diferite. Pe de o parte mă impresiona multitudinea și diversitatea cunoștințelor sale în domeniul fenomenelor parapsihologice, mistic-religioase, filosofice etc. El stăpânea memorial o adevărată enciclopyedie și, în plus, avea și darul exprimării clasice, prin cuvinte clare, bine alese și convingătoare.

Pe de altă parte, mă emoționa entuziasmul său vulcanic și molipsitor, care se declanșa de fiecare dată când afla ceva despre care el nu știa decât teoretic, din căiți, ca experiențe ale altora. Tot atât de fulminant se manifesta și când afla ceva nou pe care-l intuia ca adevăr de necontestat. În această alternativă, el găsea întotdeauna asemănări cu exprimările simbolice din Biblie, Cabală, hinduism sau fo viziunea mistică a religiilor fundamentale ale lumii.

Curios, la rândul meu să aflu cum un doctor și ofițer a ajuns să aibă asemenea preocupări, atât de străine și cu totul nepotrivite cu viața pe care o duceau ofițerii de odinioară, l-am întrebat fără ocolișuri: ce s-a întâmplat? Și iată răspunsul: „Am avut o tragedie în familie. Cel mai mic frate s-a sinucis. Mă socotesc vinovat că nu l-am ajutat mai mult” Apoi continuă: „Prima carte citită: «Nemurirea sufletului», de William Crooks, a fost convingătoare. Ea mi-a deschis setea de documentare și transformare a omului neputincios”.

Între timp însă, el suferise o pierdere. Era vorba de un caiet la care ținea foarte mult și care dispăruse, dar nu se știa cum anume. Pentru a-i da de urmă, mă solicită să încerc o investigație în lumea astrală. Ca de obicei, îl opresc să-mi dea alte amănunte, în afară de forma și culoarea caietului. Avea un alt caiet identic, pe care mi l-a arătat.

Peste 2 - 3 zile reușesc să mă desprind de corp și mă avânt în spațiu, rugându-mă să fiu ajutat. Mă aflu în interiorul unui bloc vechi, în fața unei uși, la etaj, de unde tocmai ieșea o femeie scundă, plinuță, brunetă, care începe coborârea pe o scară îngustă, în spirală. Odată ajunsă la parter sună și, din interior, apare o altă femeie, blondă, căreia îi dă caietul cu pricina. Revin în corp, având memoria perfectă a celor vizionate prin întoarcere în timp.

A doua zi eram la Ionel, unde fusesem invitat să-i cunosc sora - adică mediul - Dna Alexandra

Toia (Dina). Figura ei îmi era de-acum cunoscută, ca personaj principal din filmul pe care-l vizionasem.

Plecasem de acasă cu intenția de a destăinui întregul rezultat al experienței. Aici, în fața celor doi: Ionel și Dina, sunt pur și simplu oprit să dezvălui ceea ce mi se arătase atât de clar și precis în afara corpului!

Peste circa două săptămâni, vecina de la parter îi amintește Dinei de caietul pe care i-l lăsase în păstrare și de care ea uitase.

De ce oare am avut această reticență? Nu este unicul caz! în decursul anilor, am mai avut astfel de rețineri, de a nu; comunica celor interesați ceea ce văzusem prin experiențele extracorporale! De fiecare dată porunca de a nu divulga venea din exteriorul ființei mele.

În cazul de față, descoperirea astrală nu-mi putea fi decât de un real folos pe plan fizic. Și aveam atât de multă nevoie de ajutor în acea vreme!

Locuiam la fratele meu într-o singură cameră cu el, soția și fetița, care avea doar câteva luni. Grijuliu și bine intenționat, fratele îmi găsise o soție de condiții excepționale pentru un fost pușcăriaș. Avea o casă, un serviciu bine remunerat și un băiețel. Eu însă pluteam în alte dimensiuni. Mă dăruisem total unui ideal spiritual. Nu voiam să fac niciun fel de compromis sau să mă complic cu această viață atât de nesemnificativă în călătoria viului spre Sursa Sacrului, din care aveam certitudinea că am purces câțiva, foarte de

demult.

Nu cumva reținerea mea avea o altă motivație?

Poate era o punere la încercare a lui Ionel și a întregului grup? Și iată de ce: cu 3 ani și 6 luni în urmă, la una din ședințe, călăuza astrală le transmisese acest mesaj: „Mai târziu va veni în mijlocul vostru cineva. Este un bărbat. Să nu-l alungați. Eu l-am trimis”.

Când Ionel a aflat de la Florian despre mine și experiențele de dedublare, s-a exprimat: „Oare nu cumva acesta este bărbatul anunțat de Antal?” Și, din acea clipă, se puneă în discuție problema ajutorului, atât de vital pentru mine.

M-au ajutat cu adevărat, fără să cunoască și să fie influențați de acea dezvăluire blocată în mine!

Fratele meu – om obișnuit, cu mentalitate pur terestră – la refuzul meu de a mă recăsători, m-a izgonit. „Pleacă, dacă nu vrei să te recăsătorești!” Și am plecat. M-am dus la Dina și i-am spus păsul și încercarea prin care treceam.

A doua zi, cu puținele lucruri care le aveam, eram primit în casa familiei Toia. Timp de o lună de zile am dormit în același pat cu fostul lt. col. Constantin Toia, un om foarte capricios – îndepărtat din armată pentru că n-a vrut să se pună în slujba comunismului față de care avea o repulsie organică. Luptase în războiul din rășarit.

După aceea, m-am mutat la Ionel. Dormeam în cabinetul de stomatologie.

În acea perioadă eram angajat ca muncitor

necalificat la un depozit de materiale de construcții.

În continuare, după vreo două luni, am fost primit în familia Dr. P.P., unde aveam condiții mult mai bune de locuit. Aici am stat doi ani și șase luni, după care m-am mutat în același bloc cu Dina, devenind, în sfârșit, independent - ca domiciliu, se înțelege!

Dar, să ne întoarcem puțin în timp, pentru a relua, succint, șirul evenimentelor trăite ca urmare a propriului destin.

La data de 23 decembrie 1956 am participat, ca nou admis în cerc, la prima ședință de spiritism a Cercului Antal.

În 1957, luna decembrie, Ionel, care suferea de cardiopatie ischemică cu fibrilații, ne-a părăsit, trecând în cealaltă dimensiune.

Conducerea cercului a preluat-o ing. Vasile Vasiliu (Ică), ce a condus acest grup de idealisti până la data de 16 noiembrie 1979. Aceasta este ziua în care călăuza Antal a desființat cercul. Ică a trăit până la 20 iulie 1985, iar Dina până în 1979, ambii atingând vârsta de 86 de ani.

Am rămas singur. Știam că arhiva acestui cerc se află în locuința lui Ică și nu am inițiat nicio acțiune pentru a intra în posesia ei.

După doi ani a decedat și Lilica - Elena Vasiliu - soția lui Ică. În urma acestui deces, fica adoptivă a familie Vasiliu - Tincuța - m-a chemat și mi-a oferit această arhivă compusă din șapte dosare.

Aducerea acestei arhive la mine acasă

reprezenta în acea vreme un mare risc. Ceva mai înainte descoperisem în aparatul de radio un microfon și l-am lăsat la locul lui. După câțva timp, în lipsa mea de acasă, obiectul dispăruse. Dar cei care l-au recuperat îmi modificaseră și poziția anumitor semne pe care obișnuiam să le las la fiecare plecare de acasă.

Am dat în păstrare această arhivă unei bune prietene, până după Revoluția din '89, când am adus-o înapoi la mine.

Îndemnul de a folosi această arhivă și a face cunoscută activitatea acestei Școli de înaltă inițiere, mi-a venit acum, la începutul lunii martie 1993.

Aruncând o privire în urmă la așa-zisele întâmplări, ca hepatita, întâlnirea cu Florian, dr. Ionel Ionescu, Cercul de Spiritiști, primirea arhivei respective iată-mă, în final, în fața îndemnului - venit din exteriorul meu, ca ceva cu totul străin de mintea mea - de a scrie această carte.

Lucrarea o estimez ca sarcină dată de lumea astrală, la care consimt cu toată bucuria. Deci, voi încerca să scot în evidență atât esența învățăturii, cât și eforturile pe care le fac spiritele evolute spre folosul și ajutorul nostru, al celor veniți pentru reîncarnare ai pl, pe Terra.

În acest scop, voi analiza mai întâi perioada martie 1949 - decembrie 1956, așa cum rezultă din materialul de arhivă, împărțind-o în două subcapitole:

1. Învățătura propriu-zisă, cu practici,

sfaturi, soluții și îndemnuri de luptă a discipolului cu el însuși, în vederea înnobilării sale spirituale, și

2. Dovezi și informații oferite elevilor de către călăuză – fie direct, fie indirect folosind ca intermediari alte entități – privind ambele planuri: terestru și astral, spre a le câștiga încrederea.

Mai înainte însă, voi descrie modul cum s-a desfășurat prima ședință de constituire a Cercului și apoi instrucțiunile după care se orientau și pregăteau întâlnirea cu Călăuza.

În ziua de 26 martie 1949, în casa dr. Ionel Ionescu, mai multe persoane aflate în vizită acceptă desfășurarea unei ședințe de hipnoză – operator Florian Căciulă. Dintre subiecți – Alexandra Toia, sora gazdei – intră în somn profund. Îndată corpul ei devine o adevărată portavoce, de care se foloseau, rând pe rând, diferite spirite. La un moment dat, ordinea se deteriorează din cauza înghesuiei, fiecare dorind să pună stăpânire pe mediu de mai multe ori și a se afirma cât mai mult timp. În final, intervine Paraschiva Ionescu, mama mediului, decedată în 1941, și-i sfătuiește să facă o rugăciune și apoi să ceară să li se trimită un ghid în scopul instruirii lor. La invocarea pe care o fac, apare Alexandru Macedonschi. De acum, totul decurge în chip ordonat, apoi mediul este trezit.

În ședința următoare apare Antal, care se oferă să le fie sprijin și îndrumător pe drumul evoluției lor spirituale.

Îndrumări de pregătire și desfășurare a fiecărei ședințe

1. Data și locul fiecărei întâlniri erau stabilite numai de Antal prin mediu, cu câteva zile mai înainte.

2. Intrarea în cerc de noi membrii se făcea cu aprobarea lui.

3. De asemenea, tot el stabilea și cine anume din membrii Cercului puteau să participe la întâlnire.

4. În perioada dinaintea ședinței, cei chemați erau sfătuiți să depună mai multă grijă în comportarea lor, să-și facă examenul de conștiință, cu un cuvânt, o pregătire cu scop purificator.

5. Pentru ziua respectivă se recomanda să nu se consume carne și nici băuturi alcoolice. Cine poate – post total – doar cu apă.

6. Camera unde se ținea ședința era aromată cu smirnă și tămâie.

7. Spălatul mâinilor și aranjarea participanților în cerc, în așa fel încât să poată închide cercul prin contactul mâinilor, dacă se cerea acest lucru de către ghid.

8. Una sau două persoane îndeplinea funcția de secretar, care scria tot ceea ce se transmitea prin intermediul mediului.

9. Se făcea semiîntuneric. O veioză acoperită permitea secretarului să poată scrie.

10. Conducătorul grupului rostea rugăciunile: împărate Ceresc, Tatăl Nostru și Sfinte Dumnezeule, de câte trei ori fiecare. Ceilalți rosteau aceleași rugăciuni, dar în gând.

11. O ușoară zvâcnitură indica ieșirea din corp a mediului și instalarea călăuzei, care dădea binecuvântarea cu mâna dreaptă, așa cum face orice preot. Și, de aici încolo, începea ședința propriu-zisă. La despărțire, aceeași binecuvântare, urmată de trezirea de la sine a mediului.

Învățătura oferită Cercului pe perioada
1949 - 1956

Un timp, ședințele au avut loc în casa dr. Ionel Ionescu, după care ele au fost continuate o bună bucată de vreme în apartamentul familiei Toia, adică la mediu.

Iată ce spunea călăuza:

— Aici nu e bine, e ceva neplăcut, faceți slujbe băieți! apoi...

— E aici în casă cineva care vă va face mult rău. Veți avea mari neplăceri din cauza ei.

Altă dată, adresându-se lui Ionel: „Afară cu mișei din viața ta!” Era vorba de Zoe, care locuia în același apartament cu familia dr. Ionel și Marga Ionescu.

La o altă ședință li se spune:

— Ferice de voi că ați fost aleși. Aveți o menire pentru care v-am întors din drum. Să aveți dragoste, să aveți milă, ajutați! Răspândiți lumina pe care ați aflat-o. Numai drumul umilinței este drumul ce conduce la Dumnezeu.

Cu aprobarea călăuzei este chemat spiritul lui Telemac Apostol (un fost coleg al lui Ionel) care spune: „Eu sunt, dar nu știu ce este cu mine, nu văd, e întuneric. De când am venit aici stau în întuneric și nu vine nimeni să mă vadă, să mă

întrebe ceva”.

— Bine, dar de ce n-ai încercat să te rogi lui Dumnezeu?

Întrebarea este pusă de Ionel. Apoi urmează conversația între ei.

— Să mă rog lui Dumnezeu?! De ce să mă rog?

— Ca să te ajute! Roagă-te acum cu mine. Doamne, Dumnezeul meu, ajută-mă!

— Vai Ionele! Ce văd?! Lumină! S-a luminat! Doamne, e lumină, văd lumină. Ce fericit sunt! Iată, acum iar s-a întunecat, iar nu mai văd nimic.

— Ia mai roagă-te o dată!

După ce se roagă:

— Vai ce lumină, iar văd lumină! Ce fericit sunt. De ce n-a venit nimeni să-mi spună?! A trebuie să mă chemi tu de pe Pământ ca să-mi spui. Îți mulțumesc Ionele! Tu ai fost bun cu mine și pe Pământ și acum. Îți mulțumesc!

— Tu singur trebuia să găsești calea aceasta.

La altă discuție, Ionel întreabă călăuză dacă este bine să studieze Cabala.

— Nu este pentru tine, nu este drumul tău. Alta e menirea ta. Rămâne (i pe drumul pe care vi l-am arătat eu. Aduceți alinare și lumină acolo unde este nevoie. Reflectați, munciți și aduceți-mi roade. Roadele pe care mi le-ați adus până acum sunt mici și crude (râsete).

Aș vrea să am puterea să vă pătrund pe fiecare. Inima mea este alături de fiecare. Înțelegeți, vreau energii alături de mine. Nu pot alina mizeria decât prin voi și voi nu vreți să mă

ajutați.

Mi-e milă de voi că nu înțelegeți și nu vă dați seama că trăiți în mizerie și eu nu am puterea să vă spun mai mult. Am și eu aici legi, n-am voie!

Mizeria colcăie în lumea voastră, e lumea voastră. Aici e lumea mea. Voi trăiți în lumea mizeriei. Aveți timp să vă gândiți, să alegeți. Veniți aici cu alte gânduri. Nimeni nu vine cu inima curată. Veniți întinați!

Sufletul meu a plâns când erați în încurcături. Voi nu înțelegeți că am și eu răspundere? Am nevoie de cei ce vin cu inima curată!

Aici este Biserică, aici este altar (plânge). Plâng pentru că mă doare pentru voi. Nu aveți nimic care să vă miște. Lupta voastră este grea, foarte grea. Idealul vostru e aici!

Icoana voastră este Banul, „Madona” care vă desfată. Icoana voastră este alunecarea, desfrâul, minciuna!

Nu înțelegeți că idealul vostru este lângă mine. Inima voastră trebuie să înalțe apeluri către mine în orice clipă, apelul vostru este pentru mine alinare, înălțare.

Am o dorință de a vă spune ce am pe suflet: fiecare să se analizeze și să vadă singur dacă mai poate veni aci. Acei care vin aci n-au voie să mintă. Afară cu minciuna! Analizați-vă!

Nu pot să ating pe nimeni direct în față. Nu pot să primesc aci pe cine nu e de mine. Să vină numai acela care este demn să mă urmeze.

Știu că inima voastră sângerează!

Mila nu este milă, dacă n-o aplicați unde trebuie! Am milă de tine, **dar tu meriți mila mea?! Mângâiați acolo unde într-adevăr trebuie; trebuie să aveți discernământ. Nu acolo unde vi se întinde mâna lipicioasă, ci acolo unde este suferință tăcută, umilă și nu cerc. Acolo revărsați mila voastră!**

Cei ce nu pot să meargă pe drumul meu, să nu mai încerce, căci se vor rătăci în bălării. Sunt multe erezii credincioase pe pământ.

Salvați-vă, gândiți-vă. E menirea mea să vă ridic, dar faceți și voi eforturi!

Cei care vin aici, au nevoie de mine. Nu toată lumea are nevoie de mine.

La una din ședințe se pun o seamă de întrebări, trecute pe o listă dinainte pregătită, la care Antal răspunde:

— Nu mă întrebați meschinării omenеști.

În continuare, Antal se adresează lui Ionel:

— Ionele, vreau să vorbesc cu tine. Nu vreau să-ți fac amărăciune, dar mai îndepărtează-te de acele lucruri care nu pot să-ți aducă fericirea pe care o urmărești. Drumul tău e drum luminos. N-ai curaj. Nu lupti cum trebuie. Învață să cunoști adâncurile celor pe care-i ai în jurul tău, inimile suferă.

Nu arunca podoabele pe care le primești aici. Aruncă acele resturi pe care le ai. Înalță-te! Menirea ta este alta. Nu aștepta timpurile bune. Acum e timpul vostru. Timpurile bune aduc mizerie. Acum curățați-vă de mizeriile din inimile voastre.

Chinurile alinate atârnă în balanța voastră, dar mila în suflet s-o ai!

Ridicați greutatea de pe inima voastră, biciuiți-vă patimile, înălțați-vă!

Drumul este greu, foarte greu, dar liniștea de la sfârșit vă despăgubește de suferință. Vreau ca sufletele voastre să se zbuciume și să se înalțe.

La ședința din 30 martie 1951:

— Mi se pare că inima voastră a închinat osanale pentru altă entitate. Entitatea aceea este demonică. Inima voastră să nu se apropie de mine, acesta este scopul ei. Inima voastră este întruparea celor ce gândiți voi și gândirea voastră se lasă amăgită. Mizeria din sufletele voastre a început să alunece spre prăpastie.

Blestemat a fost acela care a venit aci cu inima îndoită. Nu mai veniți, decât să veniți așa.

Mama voastră este aci și vrea să vorbească cu voi.

— Am venit mamă, am venit Ionele, nimic cu bucurie. Îmi e dor de voi; am venit să vă mai Vorbesc. Sunt aici lângă voi și totuși nu pot să spun, n-am putere. Am venit să vă spun că adunarea voastră nu are acel scop pe care l-ați urmărit voi.

Antal are grijă de voi; e greșeală ce faceți. Adunarea voastră nu are scopul care trebuie. Mă doare când văd că Antal nu poate să facă nimic cu voi. Alunecați în prăpastie.

Ghidul vostru m-a adus să vă spun că poate așa va străbate, în sufletul vostru, lumina. Acesta este drumul vostru, de ce nu ascultați? Nu sunteți

aleși? Antal v-a condus acolo unde este* lumină și n-ați ascultat. Biserica din fundul sufletului vostru a fost murdărită. Mi-e milă de voi. Aș vrea să vă mai spun ceva și n-am putere, căci e ambianță neplăcută, nu ca altă dată.

Alunecați dacă nu vă conduce pas cu pas.

Aplecați-vă către Biserica din sufletul vostru. Spiritul vostru alunecă. Antal spune să vă spun! Atenție! Atenție! Atenție! Am4 & plec. Antal vine în locul meu.

— Am ascultat ce v-a spus mama voastră. Are menirea aceea pe care ați avut-o și voi. Ea a izbutit să se înalțe deasupra mizeriilor, alături de acei ce mai sus se ridici Am venit să vă atrag atenția. Atenție! Atenție! Atenție!... Diavolul îmi ia copiii. Diavolul mă alungă din sufletul vostru. N-am putere să vă atrag. Inima voastră are putere să aleagă... Alunecați cu toții, alunecați în prăpastie și nu vă dați seama. De ce nu mă credeți? De ce vă îndoiiți de mine?

Priviți în față și ascultați acum vocea din Biserica voastră. E urllet, urllete de fiară.

Dragostea pentru aproapele a scăzut!

Inițiați-vă! Inițiați-vă (cu ironie) Icoana Dumnezeirii a fost întinată!

Biruiți-vă pe voi întâi, biruiți-vă patimile!

Timp de trei luni de zile, Ionel și întregul grup făcuseră antropozofie, crezând că au găsit adevărul.

După câte am înțeles din relatările lor, au cunoscut un atropozof, chipeș la înfățișare, care impresiona atât prin cunoștințele sale cât și prin

puterea ce o avea de a convinge și fascina.

În urma acestei Ședințe, au întrerupt orice contact cu acel antropozof.

Pe data de 8 mai 1951, mediul primește de la Antal următoarea comunicare: „La 13 mai avem sedință. Mama voastră vrea să vă vorbească”.

La întrebarea mediului dacă au fost iertați, i se răspunde: „Da! V-am muștrat și acum vă iert!”

La 13 mai:

— Mi-e drag că avem azi aici, printre noi, pe mama pentru care am mare dragoste. Inima ei e alături de mine și caută să aline inimile fraților noștri, care sunt pe pământ. Mama voastră vrea să vă vorbească.

— Mamă! Am venit Ionele, vreau să spun că nu vreau acolo. Aici am apucat, aici vreau.

— Dar Aurel și Jeni? (întrebarea lui Ionel)

— Nici ei nu vor deocamdată... Am o misiune mare; am să plec mai departe. Mă duc spre adâncurile atmosferei. Mai târziu am să vin să aflu de oasele mele. Nu se poate în lipsa mea.

Antal vine lângă mine și mă ceartă că v-am spus anumite lucruri. Am să aflu acum acel pe care... (este întreruptă).

— Am venit eu, Antal. N-am mai lăsat-o, a spus prea multe!

Familia se hotărâse să schimbe osemintele mamei și ale celor doi frați la un alt cimitir.

Mai extrag din aceeași sedință următoarele observații și sfaturi ale călăuzei.

— Croncănit, urlet se aude în depărtare. E bestia pe care ați alungat-o dintre voi, bestia care

începuse să vă sfâșie.

Binecuvântați să fiți pentru această izbândă.

Biruința voastră îmi aduce bucurie. Acestea sunt bucuriile mele.

Mereu să fiți atenți în jurul vostru. Ispitele sunt multe; ispitele vor veni să vă încerce; ispitele îneacă pe cei slabi.

Sedința din 18 septembrie 1951:

— Aflați Adevărul din oglindă. Oglinda vă va spune așa cum sunteți... Pregătiți-vă de suferință.

Închisorile gem și urlet de suferință se aude și nu putem să facem nimic noi.

Ce mai vreți să știți? Am chef de vorbă!

— Chinul pe care-l aduc ceilalți oameni este hotărât de Dumnezeu?

— Da, dar Dumnezeu a hotărât atât (arată cu degetul 2 – 3 cm) și ei au făcut atât (arată distanța cuprinsă între cele două brațe întinse)... Am să vă spun câte ceva din viața trecută a fiecăruia. Ana a fost preoteasă, Olga a fost cântăreață, Kati a fost evreică, Ionel – misionar, mediul a fost menajeră.

La ședința din 7 decembrie 1951 se pune întrebarea despre antropozofie și alte întrebări legate de viața spirituală.

— Antropozofia este o mare erezie, este antichristică, în scop. Este ceva adevărat, dar nu e recomandabil, întrebuițează manevre antichristice.

Roza cruce urmărește altceva. Nu este, bineînțeles, nici pentru voi, nici pentru noi nu e indicat.

Fiecare să adâncească ce am spus. Fiți mai

blânzi, mai buni; milostiviți pe toți care cer și nu vă agățați de mizeria de pe pământ.

În mistica creștină sunt numai adevăruri înalte. Prețuiți-o!

Țara voastră este Pământul! Și toți sunteți frați!

Cercetați adâncurile voastre și urmăriți dezvoltarea voastră pe care din inima mea o privesc.

Vă privesc pe fiecare în parte, în fiecare văd ce se petrece și fiecare e aproape de inima mea și inima mea înfricoșată este de ceea ce află că se petrece în voi.

Fericit este acela care învinge carnea! Pribeag sufletul care adulmecă răul.

Bisericoșii sunt atât de meschini uneori! Bisericoșii, nu cei evlavioși, ci cei bisericoși!

Prefaceți-vă întâi voi și pe urmă pe alții!

Proslăvit fie Feciorul Dulgherului!

Preotul nu este preot. Înțelesul de preot este altul. Nu este preot, este slujitor al Bisericii. Preotul este altceva. Preot este în adâncul lui; haina nu-l face pe preot. Este har! Harul este mânjit de preot în haină de mătase. Preot în haină de mătase și sufletul în beci. Acesta este preotul din ziua de azi. Preot în haină de mătase și miros de stârv.

Când spun preot, spun aproape Dumnezeu! Acela e preot, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ. În ce scorburi s-a ascuns? Unde să-l găesc? Așa de puțin înțelege lumea. Așa de mult discută inutil!

Amețiți învățătura! Dacă m-ați vedea, să mă arăt vouă și să vedeți că exist, poate ați crede, dar ați spune apoi că a fost o iluzie și iar vă împotmoliți.

S-a pus întrebarea dacă în Vechiul Testament sunt locuri unde lipsește inspirația divină.

— V-ați gândit vreodată ce s-a scris în Biblie și cum s-a scris? Sigur că nu sunt toate inspirate de divinitate. Așa cum se strecoară în toate scrierile, sunt și adevăruri și neadevăruri și în Vechiul Testament.

În Noul Testament, nu! Totul este ales de divinitate. Tot ce spune e Adevăr!

În lumea asta mulți apostoli sunt; apostoli mincinoși, apostoli pe care-i ghiciți. Intuiția vă spune unde trebuie să mergeți.

— Dacă scrierile lui Scarlat Demetrescu și Allan Kardek au adevăr cuprins în ele.

— Opera lui Scarlat are multe defecte. Nu e adevăr în ceea ce spune el, decât în mică parte. Este mai mult decât fantastică.

Allan Kardek a făcut operă mare, a răspândit în lumea mare Lumină. Mari greșeli a făcut și el, dar merită să fie citit, este mai sus decât Scarlat Demetrescu... Bravo Scarlat! Aici e Scarlat și protestează (râde).

— Dacă sectele sunt forme superioare de evoluție?

— Minciună adâncă! Minciună! E disparăție de ideea creștină. Infecție iudaică, brevetată de biserica protestantă!

Ce este păcatul contra Duhului Sfânt?

— Păcat contra Duhului Sfânt este atunci când, știind ce este Adevăr, tot mai păcătuiești.

Ce este poporul ales?

— Pentru Dumnezeu nu este un popor al său, nici Israel, nici chinez, bulgar etc., ci este un popor de suflete care se înalță către Dumnezeu.

Căutarea Adevărului.

— Adevărul este în tine. Caută-l. Găsește-l în tine și pe urmă caută-l și la alții. În sufletul tău caută-l. Învață așa cum învață copiii. Anulează ce știi! Începe așa cum încep copiii, de la abecedar. Inițiați-vă în Biblia sufletului.

Urmează o ședință fără dată, la care participă șapte elevi, plus mediul. Antal, întocmai ca un profesor din lumea noastră, cere fiecăruia în parte să spună ce a realizat.

— Încep cu fiecare, care va da socoteală de ceea ce a învățat de la mine și ceea ce a putut să pătrundă în sufletul lui.

După ascultarea fiecăruia, călăuza reia cursul ședinței.

— Deci, toți n-ați făcut nimic. Din ce cauză? Din cauza acelora din jurul vostru care îndeamnă sufletul vostru să se abată de la drum. De ce nu aveți tăria să vă descătușați? De ce nu luptați cu voi? De ce alunecați în ghearele neadevărului?

Țin să vă mai întreb dacă voi credeți că prezența mea între voi mai e necesară.

Ani de zile s-au pierdut, ani grei; ce pot să fac? Râvna mea e mare, dar n-am cu cine, râvna mea e în neant. Vreau să vă fixez de acum încolo o conduită pe care vreau s-o urmați cu toții și acela

care nu poate s-o urmeze, vreau să nu mai ocupe un loc în plus aici. Vreau să înțelegeți munca mea. În fiecare zi sunt între voi și caut să vă inspir. V-am îndemnat, v-am arătat calea, v-am încurajat, v-am alintat.

În parte aveți dreptate, dar acei ce vin aici și cunosc ce este „dincolo”, nu mai au dreptul să lenevească. Nu toată lumea are această ocazie! Cine fiu poate să facă ceea ce spun eu, să mă părăsească!

Antal nu are nevoie de repetenți. Antal are nevoie de vigoare sufletească. Nu vreau manechine, cum spuneam odată, la început.

Prin urmare, în fiecare dimineață vă veți scula cu o jumătate de oră înainte de ora obișnuită și vă veți face rugăciunea.

În fiecare zi veți face un examen al conștiinței voastre și veți alunga din sufletul vostru ce credeți că se poate alunga. Vedeți greșelile și căutați să alungați din voi tot ce este rău și murdar. Fixați-vă conduita de așa natură încât, cine vă va vedea după un timp, să remarce schimbarea din voi. Voi începeți să vă scuzați în sinea voastră și spuneți: „aș vrea dar nu pot”. Nu poți? Nu-i adevărat: cine vrea, poate; poate, dar nu luptă; nu se poate fără luptă.

Cu ce vă deosebiți de cei ce nu știu nimic? Paradă de spiritualitate, paradă de evoluție dar încolo, nimic! Eu sunt o ființă evoluată - spuneți voi. V-ați gândit cine sunteți voi? Ce rost am? Unde merg? Prin ce mă cred eu mai bun ca celălalt? Pentru ce mă cred superior? Distracții,

clevetiri, visuri pentru viitor! Cine se gândește la Dumnezeu, la Christos, la mine? Nimeni! Nimeni! Vreau să vin la ședință, ședința când mă cheamă Antal, vin, stau o oră, două, minunată de vorbele lui Antal, fermecată o zi, două, apoi... valuri... aceeași plămădeală.

Examenul vostru să fie însemnat zilnic într-un caiet intim, ascuns de ceilalți, el și voi, în care însemnați progresul și regresul. Balanța în favoarea negativă aduce excluderea din cerc. Antal este absent pentru el.

Misiunea voastră este de a da din sufletul vostru, a exclude persoana voastră! Nu ajutați cu sufletul din suflet, dați-vă cu totul! Am spus de atâtea ori: milă să aveți și milă nu aveți. Din gură aveți milă, din poză. Mila în sufletul vostru; vreau să topecs sufletul vostru în lumină. Mila n-o faceți totdeauna din suflet, ci din obligații; în toate părțile paradă!

Mila adevărată simțită în sufletul vostru!

Mila e și vanitate! Cercetați-vă mai adânc. Milă nu aveți niciunul așa cum o înțeleg eu. Să se topească sufletul la durerea altuia! Mila omenească nu este totdeauna adevărată! V-a muștrat Antal!

Am nevoie de câteva suflete, le-am adus, le-am arătat învățătura și am așteptat; nu văd nimic!

Nu mai veniți acei ce credeți că nu puteți.

Antal nu-i distracție, e muncă și muncă grea.

Pe mine mă doare sufletul că v-am muștrat.

Nu vreau să fiu rău; nu vreau să fiu mereu întunecat din cauza voastră și să alerg pentru

binele vostru pe care-l refuzați.

Ateii suferă în viața aceasta și dincolo. Ateismul e urgie.

Evlavia, cuvânt rece, sec; evlavie în suflet, nu în manifestări. Fățarnicie în sufletul vostru al tuturor; infecție în inima voastră a oamenilor.

Se poate plăti karmic din actuala viață?

— Da! Se poate, dar numai în cazuri extreme, când Karma din urmă e lichidată.

Dacă crucea e semnul dinivității pe pământ?

— Da! Este semnul suprem, fără îndoială.

Dacă spiritele albe pot schimba destinul prelungind viața?

— Da, în cazuri extreme. Când Adevărul pătrunde în inima omului, cazuri rare, când se biruie mâlul din voi.

Dacă spiritismul este sinonim cu Spiritul Adevărului.

— Spiritismul este acel care răspândește în suflete Adevărul. Nu alungați din voi ideea: izgoniți răul! Veți avea multe decepții. Eu am să plec și acum vreau să vă mai spun ceva: din primele fenomene pe care le veți avea unii din voi deduceți că ferestrele sufletului vostru se deschid în beznă sau în lumină pentru că, în orice caz, se deschid.

Izgoniți din voi întunericul, „tresăriți la glasul divin al Mântuitoiului! Alungați ispitele și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Sedința din 23 aprilie 1954 - Vinerea Mare

— Cercetați Scripturile, dar Adevărul este în sufletul pe care-l ignorați; cercetați scripturile

sufletului vostru; cercetați adâncurile voastre; ignorați nimicnicia omenească. Înălțați-vă spre Acel care a murit pentru voi.

Amintirea Lui vă lasă inimile goale, sufletul vostru se lasă prins în mreaja Satanei; cei ce cad în drum sunt acum singuri pentru că inima voastră este rece și nu vede Adevărul, nu vede în jurul ei.

Inima Lui a plâns pentru voi și S-a dat vouă în noaptea aceasta de pomină, pe care o sărbătoriți în seara aceasta. Chinurile Lui au avut răsunet? Inima voastră oare s-a înduioșat de suferințele Lui?

Inima voastră pietrificată s-a dezgustat? Ființa voastră n-a tresărit? Pentru voi a suferit, pentru voi a murit, pentru voi a înviat! Și voi, cei – de azi, cei de ieri, cei de alaltăieri, ați ignorat sacrificiul Lui. Dacă nu alinați, dacă nu tresăriți, dacă nu vă scuturați din mizeria în care trăiți, atunci de ce S-a sacrificat pentru voi? Pentru cine S-a jertfit? Pentru ce și-a dat viața? Pentru nimic?

Nimic n-a realizat! Vă sfâșiați ca și câinii; trăiți în întuneric. Nu aveți nimic în voi care se dăruiește. Sacrificiul n-a fost îndeajuns ca să vă ridice din noroiul în care vă bălăciți!

În zadar am luptat și eu de atâta timp cu voi. E prea puțin ce faceți! Nu e pijțin! E prea puțin! Nimic nu faceți!

În noaptea aceasta vor bate clopotele și lumea va plânge!! Nu plânge nimeni! Nu plânge nimeni pentru că acum 2000 de ani s-a sacrificat un om! Un om! Nu era un om! Un om?

Este adusă Paraschiva Ionescu:

— Am venit, mamă, să vă spun că nu sunt deloc mulțumită de felul cum vă purtați. Nu știu de ce nu vă iubiți între voi; pe mine mă doare că nu am putut să vă inspir dragostea din cauza vieții pe care am dus-o și ați crescut reci și poate e vina mea, pentru că nu am știut mai mult. Dar voi, care știți mai mult, știți ce este iubirea, de ce vă lăsați târâți de cei ce caută să vă dezbine și nu apropiați inimile voastre? Iubirea este cheia care deschide altarul.

Prima dată când am venit am putut să văd neînțelegerea dintre voi și nu mi-a alungat din suferințele pe care le-am avut.

M-am vindecat de unele și această iubire pe care n-am cultivat-o în voi, eu acum o plătesc și rezultatul este suferință pentru mine. În inima voastră sădiți dragostea, pentru că greșeala mea se șterge prin dragostea voastră.

Antal revine și invită participanții să pună întrebări.

Rețin o seamă de răspunsuri mai deosebite, date de călăuză.

— Nu știi ce trebuie să faci? Există în lume două căi: una duce spre plăceri, alta spre suferință. Care este drumul tău? îl știi? îl vei urma? Nu! E greu, micule elev, e foarte greu. Ceea ce îți cer, este să începi încet, încet, cât se poate mai des, o introducere în inima ta și să vezi ce poți face să scoți de acolo răul. Nimic, ai să zici la început, dar pe măsură ce are să treacă timpul, ai să scoți azi puțină zgură, mâine mai multă și, cu exerciții, vei scoate găleți de funingine. Dar ia

seama să nu te murdărești pe mâini!

Nu bagatelizați cuvintele mele, pentru că lumina pe care v-o dau este lumină adevărată, cerească.

Nimic fără suferință. Nimic nu se face dacă nu rupi din inimă; ruptura e grozavă, dureroasă, dar trebuie, este operație!

Meditația e bună, apropiere, înaltă, dislocă dar nu aceasta cerem noi; menirea noastră în jurul vostru este să ajutăm pe cine putem, pe cine găsim, cu fapte, cu vorba, cu, gândul. Dar este necesară această meditație și rugă pentru că alimentează încontinuu. Încontinuu alimentează dacă vrei să pui mașina în mișcare și, dacă nu vrei, lași benzina înăuntru fără s-o aprinzi.

Recunosc că e greu, bieți oameni! Dar eu v-am dat Lumina, v-am pus pe drum și v-am arătat așa cum am vrut. Am avut răbdare și mai am, și printre voi am găsit și adâncimi interesante și adâncurile voastre pe care le luminați mă mulțumesc, mă despăgubesc de celelalte neplăceri.

Așa e meseria! Meseria mea e deziluzia!

Când n-ai lumină rătăcești în întuneric, dar când ai în mână un opaiț nu rătăcești decât dacă vrei să rătăcești. Și dacă vrei să rătăcești ajungi în Infern! Infern de sentineme dizgrațioase și respingătoare.

Preotul întinde mâna de ajutor cât poate, dar omul trebuie să se ridice el, prin el; preotul ajută doar, dar omul înclină spre pământ.

Cred că v-am spus destule și vă las să

meditați în liniște.

Sedința din 28 septembrie 1951:

— Influența mea poate să îndemne dar nu poate să impună. Sunt în calea voastră multe greutăți pe care trebuie să le înlăturați.

Asprimea în vorbire este alunecare.

Biruința în lume este amărăciune în spirit.

Dreptatea pământească este nedreptate (în Cer).

Divinitatea este una și unul este Dumnezeu și fiul Lui este unul, Iisus Christos.

Învierea s-a manifestat în corp odic. Biserica spune în corp fizic. Nu! în corp fizic era pentru apostoli; în corp fizic era așa: mânca, bea, era viu pentru ei, în corp fizic pentru ei. Nu puteau ști de corp odic pescarii din Galileea.

Materializarea spiritistă este în camere închise; materializarea Mântuitorului în plină zi, în lumină. Materializarea Mântuitorului s-a făcut pe drumuri umblate și intuiția lor le-a spus că El este, chiar dacă în multe cazuri n-a fost complet materializat (cazul cu Maria Magdalena etc.).

Dacă evoluția morală câștigată într-o existență este baza de la care se pleacă spre alte ridicări morale în viața următoare sau totul se reia de la început ca luptă între Bine și Rău?

— În prima viață pe care o are omul, omul învață și învățătura sedimentează înclinații pentru a doua încarnare și înclinațiile dau îndemn la fapte, bune pentru a doua încarnare. Îndemnul este bun, dar ispita începe din nou și atunci începe lupta între înclinațiile din tine și Răul din afară,

dar câștigul îl ai în tine.

— Cum se explică faptul că Moise profet și precursor al Mântuitorului a putut ordona masacrări de oameni și a sfătuit la crimă, jaf și siluire?

— Moise n-a siluit pe nimeni, n-a forțat pe nimeni. Moise a trebuit să se supună celorlalți: Moise n-a îndrăznit să domine părerile celorlalți. Acesta este Adevărul.

Prin faptul că a acceptat aceste masacre, s-a făcut părtaș și acel care divinizează pe Moise este poporul iudeu și nimeni altul. Este precursorul lui Christos până la crimă. Crima îndoiaie aureola pentru Moise. Moise n-a avut tăria pe care i-au glorificat-o; tărie în putere redusă, pentru că nu putea să facă altfel. Era poporul barbar și cei din jurul lui, haini.

— Cât este destin și cât liber arbitru în viața omului?

— Destinul este tot ceea ce vine în lipsa voinței noastre, plată pentru trecut (karmă). Liber arbitru în chestiune de alegere, acolo unde este alegere, acolo este liber arbitru. Ești tu acel care alege drumul bun sau rău și aci au rol educația religioasă, morală și intelectuală, pentru că rațiunea învață, inima ta știe și mâna ta face.

— Dacă evoluția intelectuală e la fel de folositoare precum cea morală?

— Este necesară evoluția intelectuală pentru că, neînțelegând, greșești. Trebuie să știi ca să nu greșești și greșeala care se face prin inteligența ta e mai gravă decât pentru cel ce nu știe.

— Dacă știi și greșești, este mai grav pentru tine care știi.

— Dacă Satan este entitate de sine stătătoare?

— Satan entitate de sine stătătoare? Satan este entitate numai în inima ta, acela e satan. Satan își face loc în inima ta, atunci este o entitate, atunci ești tu satan. Gândul rău își face culcuș în inima ta; gândul rău este creat de entitățile rele, care sunt îndreptate spre tine prin acumularea ta de sentimente rele.

Cine se îndoiește de credința noastră e aneantizat.

Îndoți-vă de materie, nu de Dumnezeu. În inima voastră sădiți credința în Divinitatea Christos.

— Cine a fost sau este Mângâietorul promis de Christos a fi trimis lumii?

— Mângâietorul n-a fost încă trimis. Prepară calea; Mângâietorul încă n-a venit. Pregătiți calea voi. Sfântul Duh nu este Mângâietorul. Sfântul Duh este Divinitate, fluid divin, pe care-l întinați voi, oamenii.

— Dacă încercările lui Ică Vasiliu au fost bune și dacă spiritul Regele Menes este un spirit bun?

— Încercările n-au fost bune, Menes îl posedă, pentru asta nu l-am adus în ședință. E influențat de Menes. Menes este rău. Purificare necesară. Să nu mai facă experiențe, pentru că este pierzanie pentru el. Posedare Menes, influențe rele în jurul lui. Este bine să meargă la

biserică să se roage de despărțirea lui Menes de el.

Pretutindeni se practică aceste Menes-lâcuri și duc sufletele la pierzanie. Încet, încet, pe nesimțite se strecoară în sufletul lor și ajung de nu-și mai dau îndemn pentru viața creștinească și corectă. Și lumea se miră și faptele voastre dau lumii de vorbă și se întreabă lumea de ce, dar lumea nu știe de Menes, Menes – spirit rău, Menes – San întruchipat.

Așa ascultă lumea de îndemnuri rele: curiozitate întâi.

În urma acestor dezvăluiri, ing. Vasile Vasiliu – Ică, s-a desprins de acea entitate, după care a fost primit în cercul Antal.

— Iisus Christos când a spus „Interesați-vă de cele ale Cerului și toate se vor adăuga vouă” a spus Adevăr Mare. Mare Adevăr. Nu vă interesați de cele ce veți mânca și ce veți bea și între voi, dacă fiecare va merge cinstit pe drumul pe care vi l-am trasat, nu veți duce lipsă de cele pentru voi. Este lege asta. Este lege cum se mișcă Luna și Soarele. Lege este și asta: îndepărtați materia și Mila lui Dumnezeu are grijă de voi. Izbândiți! Izbândiți! Nu vă lăsați amețiți de vorbe, cleветiri și ironii pentru drumul pe care-l urmați.

Ascultarea fără gândire și Rugăciunea lui Iisus

Ședința din 18 iunie 1956

— Predați-vă lui Dumnezeu! E eterna dorință a tuturor celor de aici din rangul nostru.

Este prima oară când încerc dorința de a

întreba dacă este bine să ascultați fără gândire.

Dacă aş putea să mă cobor în sufletele tuturor și să le arunc sămânță de credință.

Lucrăm și noi așa cum putem. Adâncim și noi așa cum putem. Ridicăm și noi așa cum putem.

Și inimile noastre se coboară și se ridică, atunci când cineva dintre voi se ridică.

— Dacă Rugăciunea lui Iisus este drum de evoluție și de mântuire a sufletului?

— Asta, chiar asta, vă frământă pe voi? Mântuire! Rugăciunea lui Iisus! Mântuirea se poate face și fără Rugăciunea lui Iisus, dar **Rugăciunea lui Iisus e cale bună, sigură de mântuire.** E îndreptată spre cei ce pot să ridice greutatea. Nu oricine poate face Rugăciunea lui Iisus. E cale de zbucium, e cale de râvnă, e cale grea dar e aflătoare de lumină.

Diferite dovezi aduse de călăuză în scop de convingere 1949 - 1956

Convingerile personale aici, în lumea noastră, nu se câștigă decât pe bază de argumente, de dovezi certe, pipăibile și atât de evidente încât ele nu pot fi contestate. Oricând le putem relua, analiza și studia. Or, în domeniul ce face obiectul acestei lucrări, este cu totul altceva. Ghidul - entitatea funcțională într-o altă dimensiune - cu posibilitatea de a citi mintea oscilantă a fiecărui elev, a căutat să le aducă o seamă de dovezi spre a-i convinge că lumea lui este reală și că existența de acolo este asociată cu

bucuria sau suferința, în funcție de ceea ce face fiecare om aici, în asociere cu corpul fizic. Prea multe dovezi nu a putut să aducă nici el, fiindcă și acolo sunt legi care limitează destăinuirile.

Iată cum înțelege Antal să demonstreze participanților existența reală, de necontestat, a lumii astrale, aducând în ședință o seamă de spirite cărora le permite să ocupe corpul mediului și să se manifeste.

— Ivanciu Ionescu, tatăl mediului, intrat în corpul mediului întinde brațele și arată cum a luptat cu valurile și-n final redă fenomenul de sufocare și adaugă: „a fost groaznic!”

Întrebat unde i se află oasele cere un pic de răgaz și părăsește corpul, apoi revine spunând că oasele lui se găsesc fărâmițate lângă Capul Caliacra.

A fost marinar și s-a înecat în 1917 la gura brațului Sulina. În timpul primului război mondial a făcut parte din echipajul unei nave, care a fost torpilată de inamic.

I se promite o cruce la care răspunde „Bine faceți!”

— Dar mai ai o cruce? „Aceasta nu e crucea mea”.

Într-adevăr, numele lui fusese trecut pe crucea soției sale, decedată mult mai târziu.

— Spune-mi, tată, ești mulțumit de mine? (dr. Ionescu)

— Fleac! Ce-ai făcut? Ce ai făcut pentru suflet? Nimic!

— Bine dar, când erai în viață, ne sfătuiai să

luptăm pentru situația materială!?

— Da, am zis, dar nu știam ce știu acum. Voi știți, dar nu faceți! Milă, dragoste, asta e totul.

— Spune-mi dacă fata lui Ofta pleacă în Palestina?

— Fata lui Ofta! fata lui Ofta! Fata jidoavcei! Nu mă pot debarasa de sentimentul meu antisemit!

Este vorba de Ionescu Octavian (Ofta), fratele mai mic al mediului, care, în timpul celui de-al doilea război mondial, a făcut parte din Serviciul de Informații și Contrainformații de pe lângă Marele Stat Major al Armatei. Urmărit de Securitate și părăsit de soție, se sinucide prin împușcare.

Se apelează la călăuză cerându-i explicații.

Antal le răspunde că, prin sinucidere, Ofta a plătit karmic, fiindcă într-o altă viață a persecutat un vecin care, disperat, s-a sinucis, lăsând soția și un copil orfan.

— Paraschiva Ionescu - decedată în 1941 - vine și mărturisește: în noaptea sinuciderii lui Ofta toate spiritele de familie, care încercau să-l oprească de la actul funest, erau oprite să se apropie de loc, ca de un bici de foc.

La o altă ședință mediul se apleacă plângând și gemând spre pământ, spunând: „Mă trage pământul, mă trage pământul”. Scena durează câteva minute după care Ofta pleacă, iar călăuza spune că l-a adus pentru a vedea cum suferă. Toți cei prezenți plângeau.

Altă dată Ofta vine de mai multe ori și spune

că are amețeli și dureri mari de cap, în special în locul unde a intrat glonțul. Nu vrea să-și vadă soția pe care o acuză că din cauza ei s-a sinucis.

De fetiță spune că îi este dor dar nu poate să o vadă pentru că stă încătușat în locul și camera unde s-a sinucis și n-o poate părăsi. Fotoliul se află în camera Dinei, apoi adaugă zâmbind: „Să nu-i spuneți lui Tatian, soțul mediului, că se sperie”.

Tot el îl roagă pe Ionel să-i crească fata care nu a plecat în Palestina fiindcă actele făcute în acest sens au fost respinse – tatăl fiind creștin.

La o altă ședință, ținută în cursul anului 1949, este adusă mama lui Valy Ionescu.

— Sufăr pentru că am fost egoistă. Nu i-am iubit decât pe copiii mei și acesta e un mare rău pe care acum îl ispășesc. Nu-i iubiți numai pe ai voștri! Iubiți pe toată lumea!

D-na Bucher vine fără să fie chemată:

— Pe mine nu m-a iubit nimeni! Valy va ajunge în mizerie! Valy să aibă grijă de Doina – mare grijă!

Sisi se va căsători cu acela pe care-l iubește. El o iubește!

Aceste preziceri, reconsiderate în funcție de împlinirea lor în timp, iată cum se materializează:

Sisi se căsătorește cu persoana indicată, la scurtă vreme după ținerea acestei ședințe, chiar în anul respectiv.

În ceda ce privește prima prevestire – privind mamă și fiică – ea se realizează numai după scurgerea a câtorva decenii.

Doina Ionescu, biolog de excepție, într-un

moment de depresiune psihologică se sinucide în anul 1979, la vârsta de 37 ani.

Valy Ionescu, recăsătorită Baracu, are un final de viață nu mai puțin dramatic. După sinuciderea fiicei sale își pierde uzul rațiunii. Timp de 8 ani de zile și-a dus povara vieții ca alienată mintal. A părăsit această existență în anul 1987, în vârstă de 72 de ani.

La o nouă ședință este adusă Jeana, o fată crescută de Etta, (sora mai mare a mediului), care este întrebată ce impresie a avut după moartea ei; răspunde:

— Când m-am trezit, am văzut-o pe mamaia plângând și pe Smărăndița în curte. Mi-am văzut corpul în coșciug. Am urmărit înmormântarea cu multă durere în suflet. I-am văzut pe cei ce m-au condus. Mi-am văzut corpul coborât în groapă. Am țipat, am plâns. Nimeni nu mă auzea. Eu mă vedeam vie, apoi toți au plecat acasă. Am venit și eu acasă; apoi din nou la groapă și așa de mai multe ori. Eram deznădăjduită! Nu știu câtă vreme a trecut așa!

După 40 de zile văd niște umbre care se apropie de mine. M-am speriat, dar ele îmi spun: Nu-ți fie frică și noi suntem ca tine. Vino cu noi căci locul tău nu mai e aici. Am plecat cu ele și am fost dusă în fața Arhanghelului, care mi-a dat misiuni.

În continuare, Jeana explică și cum execută aceste ordine, cum insuflă oamenilor curaj și cum dă, apoi, la înapoiere, raportul de ce a făcut.

Altă dată, la începutul ședinței (întuneric în

cameră), vine Etta, întârziată, și se așază pe scaun.

Jeana, care era adusă de călăuză, îi spune: „Mamaie, ai plâns, îți lipsesc niște bani, dar nu mai plânge. Banii n-ai să-i mai găsești, dar nici n-ai să-i mai plătești, fiindcă vei fi iertată”.

În continuare, îi spune că suferă mult din cauza Smărandiței care este maltratată...

Întrebată dacă nu poate face ceva pentru ea, răspunde: Nu! E Karma ei să sufere”.

S-a confirmat atât pierderea banilor, cât și absolvirea datoriei.

În cazul Smărandița. După 2 ani, această fetiță vine singură, fugită de acasă, unde era maltratată de tatăl său. Înfiată de bunici, Karma ei a continuat la fel cu bătaii. Ceva mai târziu se sinucide.

Maria Cornescu vine nechemată - adusă de călăuză.

— Am venit să vă spun viața mea de suferințe. Sufăr mult din cauza egoismului meu. Eu n-am știut să iubesc pe nimeni. Nici chiar pe Mircea nu l-am iubit. L-am aruncat la orfelinat să ducă o viață de câine.

Am dat bani cu camătă, chiar vouă v-am luat camătă. Eu n-am știut să alin o suferință, n-am știut să usuc o lacrimă, n-am mângâiat un copil. Lacrimile, pe care nu le-am uscat, le-am găsit aici și frig. Am voit de multe ori să intru în comunicare cu voi dar n-am putut.

Dr. Herman - „Vreau să te rog, Ionescule, să spui surorii mele să nu mai plângă căci lacrimile ei

îmi fac rău, mă țin legat și nu mă pot ridica”.

La o altă ședință, din nou vine nechemat și, adresându-se lui Ionel, îi spune: „Te rog să comunicii familiei mele să nu facă ceea ce au de gând. Au încercat o dată, au renunțat – acum vor din nou să facă. Te rog să le spui să nu facă, pentru că va fi rău de ei și de mine aici”.

La întrebarea pusă, că nu se înțelege nimic din expunerea lui, cerându-i explicații mai largi, răspunde: „Spune-le așa cum ți-am spus și vor înțelege”.

Tot timpul cât a vorbit spiritul, trupul (mediului) stătea ghemuit cum stătuse Dr. Herman pe patul de suferință, având cancer – fapt verificat ulterior și neștiut de nimeni din cei prezenți.

Familia mortului, pusă la curent cu mesajul primit, a plâns și a mărturisit că voiau să se răzbune pe soția mortului care-l chinuise în ultimul timp al vieții sale – răzbunare cerută chiar de răposat pe când era încă în viață sub jurământ. Încercaseră o dată și acum se pregăteau din nou să aducă la îndeplinirea planul de răzbunare.

Aurel Ionescu, un alt frate decalat în 1928, povestește impresii de după moarte: „Mă trezesc și văd pe tata lângă mine. Îl întreb cum se face că e aici, că eu știu că ești mort iar el îmi răspunde: «Păi, și tu ești mort.» La mirarea mea îmi spune: «Vino să vezi!» și mă trezesc în capelă și mă văd întins pe catafalc. În clipa aceea m-am gândit la Sofița și o văd îmbrăcată în doliu. Atunci mi-am dat seama că într-adevăr murisem”.

La întrebarea dacă a văzut pe Nela,

răspunde: „Da, suntem împreună, acum chiar e lângă mine. Stă coala (arată spre un colț al camerei). În viață am fugit – eu după ea, acum fuge ea după mine, căci unde alerg e și ea după mine. Nu știu ce am însă, căci sunt neliniștit, am mereu o neliniște. Ce fericiți sunteți voi că credeți în viața de dincolo. Dar ce știți voi ce e astralul!”

La replica aceasta că și el făcea spiritism când trăia, răspunde:

— „Da, dar îl făceam din distracție”.

Mai târziu, într-o altă ședință, spune că și-a terminat epoca de purificare și e fericit și tot timpul aleargă în toate părțile. Repetă mereu: „Sunt fericit! Sunt fericit!”

Mircea Betuni, un prieten și coleg cu Ionel din copilărie, mort la vârsta de 8 ani și 6 luni, întrebat dacă este mulțumit că i s-a pus cruce la mormântul părăsit de 42 de ani, răspunde: „Da, dar crucea nu e a mea”. Mai răspunde că a părăsit pământul așa de tânăr fiind chemat în locul altuia.

Verificări ulterioare au stabilit că omul de la Tulcea, însărcinat să-i pună acea cruce, a pus o cruce veche, pe care o vopsise.

La o altă ședință. Antal transmite pentru mediu:

— Băiatul ei are să vină mai curând decât crede. Așa să-i spuneți, ca să se bucure. El vine. Am avut grijă să-i scap acel copil. Spuneți-i că acela pe care-l iubește va veni, să n-aibă grijă.

Aici este vorba de băiatul Dinei, pe atunci student la medicină, arestat și internat într-un lagăr de concentrare. La scurtă vreme a fost pus

în libertate, așa cum anunțase călăuza.

La una din ședințe iată ce spune Antal:

— Lumea suferă, este dreptul ei să sufere. Lumea se prăbușește. Are să fie foarte greu. Aveți să suferiți cum n-a suferit nimeni. Nu vă întristați.

Suferința prin care a trecut poporul român între 1949 - 1989 confirmă cu prisosință previziunea călăuzei, făcută cu 40 de ani în urmă.

La una din ședințe, Ionel întreabă dacă mediul are nevoie de operație. I se răspunde că momentan nu este cazul dar că această operație va trebui să o facă, însă ceva mai târziu. Și acest lucru s-a confirmat.

O altă comunicare a ghidului astral:

— Mai târziu va veni în mijlocul vostru cineva. Să nu-l alungați. E bărbat, care vine la voi trimis de mine. Acei pe care-i trimit eu vin la voi.

S-a apreciat unanim că această comunicare se referea la mine, ținându-se seama și de admiterea mea în cerc încă de la prima ședință.

Ce este minunea cu mâna preotului Gheorghe din comuna Gura Foii?

— Mâna preotului a blestemat și mâna aceea n-a putrezit, pentru că a blestemat cu mâna cu care trebuia să binecuvânteze. Mâna este în biserică și mâna aceasta scoasă din mâl, trebuie în mâl să rămână.

Este datoria ta (Ionel) să anunți și să alungi din biserică mâna care a blestemat.

Preotul, în loc să binecuvânteze, a pângărit biserica și crucea, căci în viața preotului a fost mâncătorie cu oamenii pentru pământ. Pentru

pământ e blestemat. E o datorie a ta.

În urma săpăturii din jurul bisericii din comuna Gura Foii a fost afectat și mormântul preotului Gheorghe. La deshumare s-a descoperit mâna mumificată pe care sătenii au apreciat-o ca moaște de sfânt și au pus-o în biserică. Vestea s-a împrăștiat repede și despre această zisă-minune a aflat și Ionel, care a cerut călăuzei astrale să facă lumină. Ulterior, Ionel a făcut verificări în comuna respectivă și a constatat că lucrurile s-au petrecut întocmai.

Antal le oferise încă o dovadă spre a le câștiga încrederea. Mâna mumificată a fost scoasă din biserică și reînhumată.

CAPITOLUL II

Un nou ciclu de învățături - desființarea Cercului

Până la ședința din 3 decembrie 1956 am relatat despre funcționarea acestui cerc, așa cum reiese din înscrisurile de arhivă. În acest sens, m-am străduit să scot în evidență atât esența învățăturii oferite de Antal, cât și numeroasele dovezi pe care acest spirit deosebit le oferise elevilor aleși spre a-i asigura de existența sa ca entitate reală, precum și de bunele sale intenții.

Din înregistrările scrise în perioada celor aproape șapte ani reiese clar că dintre cei care au frecventat acest Cerc - în jur de 40 - 50 persoane - unii s-au îndoit, atât de realitatea existenței sale, cât și de puritatea și eficacitatea învățăturii

oferite.

De-aici încolo voi fi mereu prezent, la toate ședințele, până la desființarea Cercului și părăsirea definitivă, pe plan fizic, a contactului acestei călăuze cu foștii săi elevi.

Intrasem în acest grup de entuziaști având în urmă un număr de 8 ani de experiențe extra-corporale. Era normal, logic și cinstit să încerc întâlnirea acestei entități în lumea sa astrală.

Riscurile pe care mi le asumasem, ca fost condamnat politic, de a mă asocia unor preocupări, socotite subversive de către autoritatea ateistă din aceea vreme, au fost ușor depășite de aspirațiile mele spirituale pe care le urmăream ca pe o necesitate absolută a existenței proprii.

Studierea atentă a acestor documente mi-a arătat că, de fapt, acest educator a coborât din realitatea astrală sacrificându-se, pentru a încerca, prin prezența sa - folosind corpul mediului - să ajute acele suflete încarnate, interesate într-o anume măsură de evoluția lor spirituală.

Severitatea lui - doar aparentă - a îndepărtat rând pe rând pe cei mai mulți care, în sinea lor - funcționând ca ego-uri, sub influența condiționării umane - așteptau laude, mângâieri, aprecieri favorabile etc., cu totul inadecvate idealului urmărit.

Coborârea acestui spirit deosebit în climatul lumii terestre, însemna sacrificii imense cu suferințe greu de înțeles de noi pământenii. Or,

cine este dispus să se sacrifice decât acela care trăiește în mod real sentimentul de milă și dragoste la nivel absolut, pentru cei ce suferă din propria lor ignoranță sau neputință?

Un astfel de sacrificat benevol este Antal!

Deci, după aprecierea mea, Antal înseamnă milă, putere de sacrificiu și nemărginită dragoste, oferite pentru a ridica pe o treaptă superioară acele suflete animate de ceea ce este curat, cinstit și folositor.

L-am înțeles încă de la prima ședință. I-am înțeles reticențele de a nu face aprecieri favorabile, de a nu lăuda sau de a critica direct slăbiciuni, greșeli și păcate spre a nu încuraja mândria, îngâmfarea sau, în cazul celălalt, a prilejui descurajarea, deznădejdea.

Omul de atunci, din mine, era un „ego” dominat – ca orice om obișnuit – de imaginea avantajoasă a propriei mele ființe. Făcusem ani de-a rândul un număr imens de experiențe de dedublare care, fără să vreau să sesizez, îmi adăugaseră un plus de importanță psihologică.

Iar acel spirit care ne citea mentalul așa cum ai citi într-o carte deschisă nu avea voie să ne degradeze și mai mult prin adresarea unor cuvinte dulcege, mângâietoare pe care le puteam interpreta în mod exagerat în favoarea noastră psihică. Deci, pe viitor, în lumina acestei înțelegeri, voi căuta, pe cât posibil, să traduc bunele intenții ale călăuzei astrale și să le fac cunoscute tuturor celor cu adevărat interesați de minunatul proces al evoluției spirituale, pe cele

două planuri: lumea încarnărilor și existența astrală, mult mai reală decât aceasta de pe Terra.

Cineva s-a servit de mine ca de un instrument – alt merit nu am – să arate tuturor oamenilor că întreaga noastră activitate de aici are repercusiuni bune sau reale la trecerea în cealaltă dimensiune, după așa-zisa moarte. Și Antal, bătrân în veșnicie, s-a oferit să ne ajute.

Evoluția morală se realizează printr-o operație radicală și anevoioasă. Iar meritul acestei călăuze constă în efortul pe care-l depunea cu atâta insistență, dârzenie și, desigur, suferință spre a ne face să înțelegem Marele Adevăr.

Ținând seama de această succintă introducere remarc, încă de la început, unele afirmații și reticențe ale acestui „Iubitor” de oameni neputincioși, dar dornici de înnobilarea lor spirituală.

Reproduc întocmai spusele lui în această primă ședință prin care eram acceptat ca membru și totodată admis la întâlnire.

Ședința 20 din 3 decembrie 1956

— În cinstea celor care au venit aici, am să mărturisesc ceva. Este... Nu mai spun...

Fiindcă vă interesează chestiunea Ilie, eu vreau să vă spun că este o întrebare prețioasă, pe care încercă să o lămurească.

Mediul este... nu are putere.

Este o întrebare de care vreau și eu să vă spun. Die este în astral, prin suferința în care a ajuns. În fața lui am depus... (mediul nu mai are putere).

Este bine să examinați în tăcere ceea ce v-am spus. Prin faptul că în jurul vostru am intervenit să se apropie exemplare merituoase, încercați prezentarea evlaviei în acțiunile voastre, pe care încercați să le dominați.

În inima voastră să nu existe invidie, nici ură.

Mai bine să nu spun... Pentru că în fața mea este...

Următoarea ședință a avut loc în aprilie 1957, din care rețin și redau întocmai spusele călăuzei.

— Ce greu este! Este printre voi cineva care nu crede. Eu nu am puterea să arăt minuni pe pământ. De fapt, în această zi vreau să pun bazele pentru începutul unui nou ciclu de învățături. Și dacă între voi se află îndoieli, eliminați-le! Nu pot să vă arăt mai multe.

Dumnezeu este în voi! în voi! îngenundhiați în fața Lui! Rugați-vă și alungați din mintea voastră ceea ce nu urmăriți cinsti.

Lumină este numai acolo unde este întreaga Divinitate.

Inimă fără suferință?! Fericit cel ce suferă, pentru că fericit va fi și voi credeți că fericit este cel ce nu suferă și căutați să îndepărtați suferința de la voi.

Îi pun întrebarea:

— Cum să te întâlnesc?

— Ești grăbit? Prietenii mei erau trimiși de mine înaintea ta.

— Cine e Farcaș? (în căutarea lui Antal întâlnisem această entitate)

— Este prietenul meu mai mic ca mine cu un grad.

— Cum să te cunosc?

— O să mă vezi!

— Când?

— Acum nu. Ridică-te! Nu în spațiu. Alergăturile tale mă distrează. Câștigul tău e mare pentru tine, dacă mergi pe drumul acesta; nu în spațiu, pe drumul acesta.

Cineva întreabă: De ce nu vii mai des între noi?

— Este o întrebare adevărată, cinstită. De ce nu vin mai des? Este bine pentru voi să vin mai rar. Des, se bagatelizează!

Ședința din 30 octombrie 1957

În locul călăuzei are loc un fenomen-surpriză. Toți ne mirăm și nu știm ce să credem. Mediul geme îngrozitor, zbătându-se. După vreo două minute se liniștește.

— Sunt Smărăndița. Mi-am dat seama prea târziu de ceea ce am făcut. Mi-e milă de cel pe care l-am... Mi-e milă de mine; mi-e milă de mine; mi-e milă de mine... apoi dispare.

În loc vine călăuza, care ne dă binecuvântarea.

— Antal în mijlocul vostru prezintă sinuciderea elevei Serafim Smărăndița. Exemplu pentru suferințele pe care le vor avea toți cei care-și vor lua zilele.

Dacă în viața voastră nu căutați să ajutați pe cel ce e în suferință aceasta este contribuția voastră la ucidere.

Eleva Serafim Smărăndița, sinucigașă din cauza egoismului și manifestărilor perverse ale pretenșilor învățați.

Este destinul ei din trecut și viața ei repudiată este.

Instinctele primare domină în mintea voastră și stimulează asasinatul.

Între timp, având acces la biblioteca lui Ionel, începusem să studiez budismul, hinduismul, yoga.

Se pun întrebări și Antal răspunde fiecăruia.

Eu tăceam, când, fără să aștept, Antal mi se adresează:

— Indianul?

— Eu doresc mai multă apropiere și tu ești prea sus.

— Ești tu prea jos. E drum greșit! în inimă mai mult adună. E greșit în drumul tău ceva! Vei găsi mai târziu. Nu spun. Nu pot. Este liber arbitru. Alegi ce crezi!

— Te rog să-mi spui.

— Ilie, mai târziu.

Avertismentul mi-a fost de un real folos. Am renunțat imediat la ceea ce începusem și adâncisem într-o oarecare măsură. Mi-am îndreptat preocupările spre începuturile vieții religioase creștine. În continuare, am adoptat și pus în practică Rugăciunea lui Iisus.

Antal continuă:

— Eu am luat hotărârea de a dizolva Cercul Antal! Cercul a început acum 9 ani pentru nenorocirea și zbuciumul în care vă aflați în urma sinuciderii unui frate (Otto) și cercul este închis

prin sinuciderea unei surori a noastre (Smărăndița).

Este metodă greșită! Eu greșit-am metoda!

Adunatu-v-am din toate punctele pentru a însănătoși sufletele voastre și rezultatele sunt cele pe care le vedem. Elan puțin. Printre voi sunt și elemente bune, dar nu vreau să vă laud și nici nu vă spun pe nume.

Nimeni nu mai este elevul lui Antal.

Nimeni nu mai este copilul lui Antal.

Nimeni nu mai este lângă mine și mă doare inima de părăsire.

Și acum, încercarea din urmă. Cine vrea să meargă pe drumul curat; cine vrea să lupte; cine vrea să se ridice; cine vrea numai, este înscris pe lista ce se va deschide de la 15 noiembrie la 1 decembrie.

Este timp de gândire; cine poate; cine nu poate, nu vine pentru ocuparea scaunului. În ziua de 30 noiembrie, lista se închide. La 1 decembrie, organizarea. Este ultima încercare. Nu uitați. Nu înscrie nimeni manechine.

Dacă pe drumul vostru cuceriți succese și munciți într-adevăr, bine, Antal vine în inima voastră și prezintă celui de sus pe elevii săi. Celor ce se înscriu le urez spor în muncă și dragoste multă, dragoste între voi.

Cercul Antal nu este cerc de spiritism, este favoarea pentru voi, când aduc pe cineva, dar nu este meneslâc. Greșeală comite cine a crezut asta.

Puțini ați fost, am adunat mai mulți dintre cei bolnavi. Niciunul nu este sănătos și nu vreți să vă

faceți sănătoși. Dacă medicul prescrie medicamente și bolnavul le refuză, cine este vinovat?

Dragii mei copii! Mă doare inima că plec dintre voi, dar voi m-ați alungat. Purtarea voastră m-a alungat!

Teamă de ce aveți? Antal v-a vegheat ani de zile. Antal vă veghează de sus și acum, dar în mijlocul vostru nu mai vine decât dacă purtarea voastră și munca voastră îi va face loc printre voi.

Plânge sufletul meu! De ce n-ați fost cuminți, copiii mei? Vă las cu bine!

Ședința 23 din 23 Martie 1958

În ziua de 20 decembrie 1957, Ionel ne-a părăsit definitiv pentru a-și continua propriul destin în lumea de dincolo! Noul conducător al cercului este ing. Vasile Vasiliu - Ică.

În urma acestui eveniment, am dedus că ultimele două ședințe, prin care Antal ne anunța „un nou ciclu de învățături” și „desființarea cercului”, indicau, în mod indirect, plecarea lui Ionel dintre noi. Acesta era stilul său. Niciodată nu exprima ceva direct, lăsându-i fiecăruia posibilitatea de acces la tainele viitorului, folosindu-și propria intuiție. Și acum, după ce primim binecuvântarea, vorbește Antal:

— Ales-am ziua aceasta pentru mărturisirea pe care o aveți „Christos a înviat” și minunea aceasta era căutată de mine în sufletele voastre.

Dacă prin faptele voastre m-ați îndepărtat, vin totuși lângă voi să mă alătur încercărilor grele pe care le veți trece fiecare dintre voi.

Nimeni n-a întâmpinat rezistență din partea eului său.

Problema pe care vreau s-o pun astăzi este de a vă supune unul celuilalt. Nu întinați mireasma dragostei din inimă.

Evlavia sufletului vostru e deficitară. Nu o îmbărbătați mereu!

Eu vreau să-i cunosc din capul locului pe cei ce luptă până la victorie.

Predați-vă, predați-vă și nu mai prefaceți viciul în virtute.

Mergeți greu pentru că este mereu lipsă de încredere și mereu, mereu neiubire.

Dacă v-am adunat lângă mine, este pentru că ați cerut ajutor în disperare și inima mea, din milă, s-a revărsat peste voi și v-a adunat lângă mine ca pe niște pui, ca pe niște firavi gândăcei, pe care i-am încălzit de și-au luat zborul și plecat-au de lângă mine.

— Drumul chistic este drumul tău. Întreruperea Rugăciunii Inimii este scădere. Înțelegerea vine de la Dumnezeu (răspunsul e dat unuia din cerc la solicitarea sa).

Latfntrebarea dacă provocarea morții fără durere (eutanasia) are vreo legitimitate:

— Eutanasia! Nu încerca să iei suferința pentru că nu ai dreptul. Pentru că suferința pe care o are e dreptul lui. Pentru ce îi iei dreptul lui? Nu ai dreptul să i-o iei tu!

Este grea lupta, dar e nevoie de aprigă luptă.

Rugăciunile pleacă după intensitatea lor: mici, se întorc, intense; pătrund eterul mai

departe, după intensitate.

Impresiile dr. I. Ionescu după trecerea în lumea duhurilor

La ședința 24 din 1959 (fără dată) extrag din spusele lui Antal.

— Copiii mei, gândiți-vă că într-o zi veți trece dincolo și, dacă nu vă pregătiți drumul așa cum cere Iisus, lacrimi de foc veți presăra pe drumul vostru. Nu este poveste, lacrimile de foc sunt. Sufletul în văpăi se zbate și plânge și nimic nu poate să-i ajute, decât numai aici pe pământ. Aceasta este cheia și când treci dincolo și când ești jos și vezi suflete infecte în jurul tău, tu, care te credeai că ești cineva când vii în contact cu sufletele rele, injurioase, infecte, nu există suferință mai mare pentru un om cu inteligență și cu oarecare orizont, ca atunci când se vede în această lume infectă, lume de iad.

Nu vă lăsați ademeniți de cântec de sirenă; aceasta este viața pe pământ – cântec de sirenă!

Nimic din ce vedeți nu e viață. Aici pe pământ este durere, ispășire, plată, iad. Lăsați totul, case, haine, mâncăruri, băuturi, tutun, distracții. Gândiți-vă la Hristos. El e Calea, Adevărul și Viața! Înțelegeți bine, totul e Veșnicia, nu viața pământească.

Și acum iată minunata lecție oferită de călăuză, prin aducerea lui Ionel în mijlocul nostru, folosind corpul mediului.

— Sunteți din nou aici! Nu mi-e bine. Am venit să vă spun că nu mi-e bine. Exemplul vieții mele să-l aveți... Am trecut printr-o panică...

Iată ce vreau să vă spun: știu tot, știu tot astăzi și nu mă pot despărți de... Știu tot ce se vorbește de mine; știu tot ce se gândește de mine și mă doare inima pentru că n-am înțeles încă Adevărul. Nu mă pot desface încă. Este în lumea aceasta o lege, pe care n-o știe nimeni, pentru că nicăieri nu e scrisă, în nicio carte n-am citit-o. Taine pe care cărțile nu le știu, nu le spun.

Am suferit mult în primele zile, pentru că am văzut lucruri pe care nu le înțelegeam în viață.

Am plecat înnebunit de groază, m-am înspăimântat când mi-am dat seama că sunt așa cum eram. Îngrozitor a fost. Într-o zi trebuia să se întâmple. Totuși am suferit pentru că eram înlănțuit de femeie. M-am zbuciumat, am scrâșnit din dinți, m-am rostogolit de durere, de furie, de neputința mea și apoi mi-am revenit.

Înlănțuit de patimă, de patimi am fost; am fost înnebunit și, când patima a dispărut, am văzut realul, am văzut mârșăvia, murdăria în care m-am bălăcit și pentru care nu m-am putut ridica și pentru care azi mă chinuiesc. Frânt de neputință izbeam și mă zvârcoleam în durere; uram și nu-mi dădeam seama și m-am trezit. Inutilă mi s-a părut atunci durerea mea. Patima, patima m-a coborât. Orice elan spre Dumnezeu se rupea și aceste patimi mă sfâșiau.

Inutilă mi-a fost viața. Ce-am crezut și ce-am avut?! Dacă nu ne descătușăm de toate aici, e zadarnic. Dincolo e și mai rău. E lege de granit. Să nu faceți ca mine!

Degeaba am citit, nu-mi folosește nimica.

Acum știu și la ce-mi folosește. Tot în fund sunt; nu mă pot ridica. În loc să citesc, trebuia să practic. Veneam și vă țineam logosuri și eu nu lucram nimic. Durerea e mai mare pentru că știu și pentru că neputința mea e mare.

Nici prin rugăciune nu puteți face nimic pentru mine.

Chinurile și regretul sunt îngrozitoare; regretul este înspăimântător.

Ce credeți voi? Eu nu pot să-l văd. Eu nu merit să-l văd pe Antal. Vai ce greșeală, ce biciuire a mândriei mele! Iată-mă aici, dar sufăr. Eu credeam că voi fi vesel. Sunt cuprins de întristare. Viața mea e chin, tristețe. Vreau să mă desfac de tot ce e mizerie și nu pot. Detest femeia care m-a nenorocit. Suferința mea, când am aflat ce a făcut, a fost îngrozitoare. Mă detest și pe mine. Ce neliniște și zbucium e în sufletul meu! De aceea, aveți grijă, nu faceți ca mine! Nu vă leneviți. Nimic nu realizați dacă faceți ca și până acum. Nici eu n-am făcut nimic cu voi.

Acum mă odihnesc și imediat ce plec înapoi începe zbuciumul meu din nou. Curios, când vin spre voi încerc bucurie când vă văd și, când plec, mă bucur iar că scap de lume.

Tristă este viața mea, dar mă rog, rugați-vă și voi.

Inutil efortul. Nimic nu e bun aici, dacă nu faceți ce trebuie.

Mulțumesc pentru gândurile voastre bune și pentru dragostea din suflet și, chiar dacă mă judecați, rugați-vă pentru sufletul meu în

suferință. Și voi, dacă nu veți merge înainte, veți suferi ca mine.

Nu vreau... nu vreau... nu vreau și totuși trebuie să plec.

Observații și precizări legate de această întâlnire:

Corpul mediului se manifesta până la identificare cu cel care-l folosea. Mișcări, mimică, gesturi – mobilitate, în general – totul arăta prezența lui Ionel:

— Modul de exprimare verbală îi aparținea în întregime – total diferit de al mediului – deseori chiar exprimarea orală ne aducea aminte de vocea celui dispărut.

Am fost cu toții impresionați, atât de suferințele care-i însoțesc existența dincolo, cât și de importanța mesajului privind idealul nostru spiritual.

În anul 1959 a mai avut loc o ședință din care extrag iarăși câteva învățături oferite de Antal:

— Avântați-vă! îngroziți-vă de materie; e puhavă.

Oferiți-vă patimile pentru Iisus.

Rugăciunea leagă Divinitatea cu evlaviosul.

Eu nu sunt în mijlocul vostru un Dumnezeu; eu sunt prietenul vostru. Nu vă adresați ca unui Dumnezeu. Eu sunt fratele vostru și ca unor frați mai mici vă cer să mă ascultați, pentru că vreau să mergeți cu mine.

Totul se petrece în această biserică ca într-un amfiteatru mare. De jur-împrejur sunt suflete care caută puțină mângâiere și se alătură sufletelor

voastre pentru izbânda lor. Ce mulți sunt! Sunt dornici a auzi o învățătură, o vorbă bună.

Sunt orbi care n-au văzut lumina încă; sunt surfici, care n-au auzit cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu să-i binecuvânteze și Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe voi!

Călăuza oferă discipolilor un nou termen de îndreptare în anul 1960 a avut loc o singură ședință care a durat în jur de două ore, în care călăuza a stat de vorbă cu fiecare, îndemnându-ne să ne luăm fiecare - după proprie alegere - câte un angajament, obligație sau canon, în vederea îndreptării noastre sufletești.

Redau câteva din observațiile și sfaturile ce caracterizează desfășurarea acestei întâlniri:

— Fiarele din junglă sunt mai omenoase decât fiarele de pe pământ, ce capătă numele de oameni.

Pedepse nu pot să vă dau, pentru că nu am nevoie de ascultare forțată.

Lacrimile celor prezenți nu valorează nimic.

E timpul să vă reculegeți și să hotărâți dacă este cazul să mai urmați calea mea.

Ridicați-vă, înțelegeți, ridicați-vă!

Prefăcutu-m-am blând, făcutu-m-am blând; făcutu-m-am milostiv; făcutu-m-am energic; făcutu-m-am rupt de furie și totul în zadar.

Antal este... Antal nu este... îndoială. Îndoiala vă va ucide sufletul. Pentru că, dacă ați avea siguranța că eu sunt și nu mint, prefacerea voastră s-ar realiza în timp mai scurt. Mai scurt în ani.

Păcatele se plătesc! Este folositor să îngenunchem în fața icoanelor și să azvârlim rugi către Iisus și faptele noastre să-L rușineze?!

Principii de morală pe care le azvârliți la gunoi!

După ce fiecare ne-am luat propria sarcină, însoțită și de promisiunea ducerii ei la bun sfârșit, Antal încheie ședința astfel:

— Acum cred că este timpul să ne despărțim. Un an de zile vă este dat pentru îndreptarea sufletelor voastre.

Doresc să ne întâlnim alții, schimbați. Luptați și nu vă leneviți!

Lacrimi, lacrimi de sânge, dacă nu vă îndreptați!

Eu îmi fac datoria. Eu îmi îndeplinesc angajamentul pe care l-am luat în lumea mea, pentru ridicarea voastră. Cine se va ridica, va merge cu mine în fața celor aflați mai sus de mine.

Nu vă îndoiiți Nu vă îndoiiți!

Acesta este Adevărul!

Dumnezeu să vă binecuvânteze, copiii mei neascultători!

În aiul 1961 au avut loc trei ședințe, din care selecționeze, o seamă de învățături și sfaturi pe care le redau așa cum au fost de formulate și rostite de ghidul astral

— Prețuit-am scânteia divină pe care Iisus a pus-o în mâinile voastre și, dacă ați întinat-o, vă iert.

Vorbesc, vorbesc, vorbesc și nu-mi dau seama că e zadarnic, e zadarnic! Sufletele voastre,

copleșite de emoție sunt în clipa aceasta, și, după ce plec, se stinge orice lumină în voi.

Pretinsele înfăptuiri pe care le încălziți în inima voastră sunt iluzii.

Munciți cu greutate, silă, îngâmfare!

Pretinsă evoluție! Discernământ n-aveți! Evlavia voastră e prefăcută! Prețuiți înjosirea! Miracolul fantasmelor legate de stâlpul decăderii! Braț de putere deșartă! Scânduri pe valuri! Gânduri netrebnice, izvor de păcate! Pământ decadent! Fulgi de păpădie prinși în delir pestilențial! Patimi neînfrânte! Apel înfocat de energie decadentă!

Peste gânduri de mizerie vin în fața voastră pentru a vă întreba și pentru a-mi spune dacă este cazul să mai mergem împreună.

În curând mă pierdeți, pentru că voi căuta să aleg dintre voi, și aleg pe cei ce mă urmează cu adevărat.

Cu câțva timp în urmă promisem două comunicări în legătură cu viața pe care o duceam în acea vreme, de aceea îi pun întrebarea:

„Cele două comunicări au fost de la tine?”

— De la mine! E bine să te îndoiești în privința asta, pentru că sunt multe spirite care, în ciuda lor pentru drumul pe care-l urmează cineva, caută să-l oprească.

„Mulțumesc pentru tot ce ai tăcut pentru mine!”

— Este voia Lui și pentru urmărirea drumului tău. Nu părăsi dramul pentru că viața de dincolo e adevărata viață și dac-o înncepi de aici, e lumină.

Iisus s-a lăsa! mânjit de noroiul scârbos al plebei și noi nu putem învinge nicio dorință, nicio patimă, așa cum cei pe care i-am rugat să învingă patima au nesocotit vorbele mele, pentru că patima lor e mai înaltă decât Iisus Christos.

Pentru că în numele lui Iisus Christos vă dau toate sfaturile și pentru că prin mine se formează dramul ce merge spre lumini

Posibilități materiale dacă nu are omul, face milostenii sufletești.

Ce fel de creștin este acela care ascultă glasul lui Dumnezeu și-ți otrăvește sufletul cu buruieni otrăvitoare (tutunul) pentru trap și suflet?

Mii de fapte bune sunt nesocotite, dacă nu scoți mîzga din mima ta și nu te înalți pe scara ce duce la Dsus Christos.

Nu de creaturi să te legi, ci de Dumnezeu, de Iisus Christos. Acesta este drumul. Roagă-te, învinge-te!

Scoate-ți „eul” la lumină!

Încercarea pe care ai trăit-o, de ce nu te-a mișcat deloc?

Încercarea pentru aceasta a fost, pentru zguduirea din tine.

Pentru că, zguduindu-se ființa ta, crapă, crapă pământul – ca să zic așa – și răzbate de sus lumina.

Ică pune întrebarea în legătură cu sora tui, Dora, fostă farmacistă în timpul vieții, angajată la un patron, pe care eu o găsisem în astral închisă într-un sac, împreună cu o gheară de găină. Antal

răspunde: „Gheara de găină este gheara cu care a acumulat, a strâns; sacul este presupusa închisoare pe care trebuia s-o suporte pe pământ. Egoism familial!”

— De ce te mândrești cu inteligența ta? Pentru că ți-a dat-o Dumnezeu să te servești de ea în mod smerit. De ce patimă pentru exterior? Muncă interioară.

Să nu vă temeți, eu veghez asupra voastră.

Dar nu uitați sita! în decembrie vine sita! Căutați să nu treceți prin ea.

În jurul vostru mișună duhurile rele. Datorită acestor duhuri rele cădeți. Slujbe în casă. Faceți slujbe în casă pentru că fiecare sunteți împresurați.

Există minciună convențională?

— Mințiți să faceți bine, spuneți voi... Minciunii îi ridicați statui și-i închinați ode, îi dați viața voastră; îi dați truda voastră.

Minciună îmbălsămată? Minciuna este groapă pentru suflet! Tăceți când nu puteți să spuneți adevărul.

Pe drumul lui Christos nu se merge în ghete de lac și cu țigara în gură. Smerenie.

Eu vin în decembrie. Este pentru cea din urmă dată când culeg din voi ceva. Este ultimul termen pentru îndreptarea voastră.

Pentru că vreau să mai încerc, pentru viitor veți lucra, cei ce vor, cu mai multă râvnă. Veți analiza în fiecare zi starea sufletească și greșelile făcute, pe care le veți însemna și când vă întâlniți vi le expuneți pe rând, pe zile, fără grabă și lăsați

ziua pentru mine, fără alte preocupări, ci pentru înălțarea voastră.

Nu merită o zi să rupeți din ocupațiile voastre terestre?

Vă veți împărtăși părerile, necazurile și veți munci împreună și veți fixa, hotărât pentru săptămâna viitoare, o mortificare.

Să o executați cinstit.

Exerciții de înfrânare, rugăciune în noapte; cine poate, măcar un sfert de oră; cine poate!

Să vă înfrânați în fiecare săptămână o plăcere.

Nu vă grăbiți. De ce vă grăbiți totdeauna să plecați? Veniți devreme pentru a avea timp.

Lectură particulară și discuții; ajutorări unul pentru altul.

Nu vă mai cert, pentru că poate mâna mea vă va mângâia pe creștet atunci când ne vom vedea.

În decembrie este speranța mea. Să mă ajute Dumnezeu să ne întâlnim iar cu toții.

La ultima ședință ținută în luna decembrie 1962, călăuza Antal își manifestă - ca de obicei - nemulțumirea că se face prea puțin sau unii nu fac chiar nimic. În continuare ne dă alte sfaturi, noi îndemnuri, insistând îndeosebi asupra liberului arbitru, pe care-l are fiecare, de a merge sau nu pe drumul trasat de el. Redau câteva din spusele acestui mare pedagog mistic creștin.

— Începând de astăzi, începe sita să se scuture și îmi va cerne, pentru că va cerne și veți rămâne puțini. Și când veți îngrozi Eternitatea cu faptele voastre cele rele, mă voi cutremura și voi

plânge pentru inima din voi.

Iar cei ce, muncind, se vor menține în sită, ei vor fi copiii mei.

Este scris în ce fel m-am comportat cu voi și cât suflet am depus ca să vă aduc pe cât mai mulți lângă mine.

Și nu merge nimeni fără voia lui. Este liber în alegere.

Mi-ap cerut să vin des și am venit și ce am realizai în plus? Aceleași minciuni, același egoism, aceeași mândrie, același hău în mintea voastră! Nu curățați nimic!

Intenpa mea a fost curată, să vă adun pe cât mai mulți și să vă arăt drumul, și pe drumul meu rămâneți mereu în urmă.

Toate metodele le-am încercat. Am obosit și eu. Sunt ani grei.

Vă prăbușiți și nu vă treziti! din somnul plăcerilor și din plăcerea dezgustătoare a acestei lumi culegeți mătrăgună, spunând că sunt flori de visuri. Nu vă dap seama ce înseamnă purtarea voastră; treziti-vă cât nu e prea târziu. În curând va fi prea târziu și nimeni nu va putea scăpa.

Sita va cerne un an de zile. Când pe dreapta, când pe stânga. Cine va cădea din ea rămâne definitiv în afară de mine, de grija mea, de dragostea mea și pe cei pe care-i voi găsi în sită vor fi copiii mei buni.

Cred că vă dap seama că am avut destulă răbdare.

Mă bucur pentru unii care mă ascultă.

Nimeni nu știe cât trăiește și.com plecați

dincolo? Murdăriți până în gât Vă mai încerc o dată. Nu vă lenevip niciunul, muncip. Nu e glumă! Citip în toate cărple, citip-l pe Christos și veți vedea că nu e glumă, pentru că voi știp, pentru că știp.

Să mă iertap dacă, prin cuvintele mele, v-am produs neplăceri și durere.

În anul, 1962 au avut lor două întâlneți
Din prima, înregistrată Sub nr. 30, redau câteva îndemnuri și aprecieri făcute de călăuză.

— Fiecare să se analizeze și va vedea cât m-a iubit. Faptele voastre sunt dragostea pe care mi-o arătați, iar nu vorbele.

Nu vă interesează decât materia, petrecerile, bârfeala, murdăria omenească, promiscuitatea, letargia sufletească. Munciți greu, vă atrage mirajul lumii acesteia, pentru care veți vărsa lacrimi de sânge când veți trece dincolo.

Împodobiți-vă cu virtuți creștinești, luptați până la distrugerea patimii, pentru că știți, vreți din gură și nimeni nu vrea să se înfirfeg!

Dragoste liberă, nu dragoste care încătușează gândurile. Iubești pe aproapele tău, îl dai ajutorul necesar și sufletul tău e liber. Dar creaturii îi închini gândurile tale, totul al tău și-l lași pe Iisus Hristos pentru creaturi. E altceva dragostea de aproapele tău. Eliberați-vă sufletele, nu fiți robii creaturilor. Nimic nu se face fără greutate. Cu cât greutatea e mai mare, cu atât opera e mai frumoasă! Și aici ce operă! Ce splendoare!

Când pui îndoială, îndoiala nănrîește elanul.

Ședința nr. 31 din 1962 este foarte scurtă, dar ne-a umplut sufletul de bucurie în urma celor afirmate de ghidul astral. Rețin întocmai mărturisirea lui: „Este pentru prima oară când sufletul meu a fost liniștit și mângâiat de cele ce s-au petrecut între voi, pentru înțelegerea voastră, pentru prefacerea voastră, pe care o urmăream de sus și sufletele noastre s-au înălțat de bucurie, pentru, prima dată. Regret din inimă pentru cei ce s-au îndepărtat de mine și de legea dragostei, pe care am implantat-o în inimile voastre.

Vreau să înțelegeți că, dacă am venit între voi, nu vreau să vă încredeți, să vă credeți eroi.

Cine vine cu gânduri negative? Nu se poate! Este negativism!”

Ședința nr. 32 din anul 1963 a durat în jur de două ore, în care Antal răspunde cu multă dragoste și blândețe la întrebările ce-i sunt adresate de fiecare din cei prezenți. Iată câteva avertismente și asigurări privind securitatea noastră pe plan fizic:

— Este meâkeas în atmosfera voastră și pavăza voastră eu sunt, însă este nevoie de prudență din partea voastră și pentru aceasta vă îndemn să vă întâlniți mai puțin des.

Prevederea niciodată nu strică și pentru aceasta vă îndemn să executați ceea ce vă cer.

Prețuit-am ascultarea voastră și inima mi s-a umplut de bucurie când am văzut că sfaturile mele au început să fie însemnate în sufletele voastre.

Frați de sânge între voi nu sunteți, dar între voi sunteți frați pentru că eu vă sunt tată. Și nu

vreau să mă dezamăgiți din nou, vrdau să fiți una, un suflet, și să fiți sinceri, sinceri, sinceri!

Dați bice patimilor și salutați învierea. Proza vieții să nu vă rățăcească și iluziile pe care vi le faceți privitor la cei înalți... Hbați-le.

Fragedă floare de cireș este sufletul vostru. Înconjurați-o cu delicatețe și n-o lăsați să-i cadă petalele în păcat

Cine se lasă antrenat de iluzii sfârșește urât
Cine închide ochii ca să nu vadă ceea ce vede bine, este învins.

Să nu-L uitați pe Iisus. El vă îndeamnă pe calea Lui. Nu vă părăsiți drumul. Noi suntem servii Lui.

Este singura întâlnire de la care plec bucuros.

Ședința nr. 33 lipsește din dosar. Dar o notiță scrisă de Ică arată că la această ședință au fost îndepărtate mai multe persoane, pentru că săvârșiseră greșeli grave, care au întristat mult călăuza.

wCuib de virtute și învingerea rațiunii”.

Ședința nr. 34 din anul 1963 - redau începutul ședinței:

— Rezultatul pentru cei vizați este că au înșelat toate așteptările venind întinați. S-au încorporat diavolului. Este inutilă prezența binelui pentru ei, dacă mereu se repetă aceeași poveste.

Multă neplăcere și zavistie se pot produce când între doi oameni se dezlănțuieurgia.

Înfruntarea e greșală. Unul greșește mai puțin comparativ cu altul. Pentru o ultimă oară se

mai acordă celor ce au greșit un termen. Dacă în termen de 40 de zile nu se îndreaptă, e definitivă pierderea lor. Regulile moralei trebuie păstrate.

Păcat, întinare, erezie, necredință, zbulium, fățarnicie, pedanterie iată ce sunt oamenii.

Trebuie evitată ambianța întinată.

Plânsul celor vinovați e degeaba, dacă ei nu-și îndreaptă căile.

Feriți-vă de prietenii nesincere, care pot fi lațuri.

Plăcerea trebuie să fie învinsă, fiecare să-și! facă cuib de virtute și să învingă rațiunea; ci să învingă rațiunea, nu rațiunea pe ei.

Trebuie învinsă mândria; urmând pe Hristos, boala dispare.

O dată ieșiți din sfera binelui, vine infamul și se cuibărește în inima lor și ființele cad ca niște păsări atinse de fierul armei. Dacă se întorc la matca credinței, li se iartă trecutul și greșelile făcute.

Puii rătăciți să se îndrepte spre crucea lui Hristos și să binecuvânteze cele 40 de zile, ce le sunt date pentru cea din urmă oară, pentru schimbarea de atitudine în viața lor cea de „dincolo”.

Sedința nr. 35 din anul 1964

La această întâlnire cu Antal nu am fost admiși decât trei membri cu mediul și iată începutul:

— Binecuvântează, Doamne, pe robii tăi: Ilie și Vasile!

Vin de data aceasta să vă manifest durerea

mea, nemulțumirea pentru faptele celor ce m-au îndepărtat de ei.

Prefăcute ființe inteligente ce-și încarcă sufletul cu nenorocire și pentru că, în seara aceasta nu se mai poate interveni decât prin pedepse crunte, eu mă dezleg de fiecare și voi păstra lângă mine pe cei ce prin îndemnurile mele se urmăresc zilnic; pentru cei pe care i-am iubit, am început să mă eliberez; pentru că m-au îngenunchiat, mă declar potrivnic, începe o nouă etapă de îndrumări. Păstrez numai pe cei ce până la sfârșitul lui decembrie vor lăsa patima și se vor prezenta în fața mea curați.

Cine nu se învrednicește să lepede din el înclinațiile ce duc la pierzare, îl rog, pentru mine, să nu se prezinte, ca să mă dispenseze de neplăceri.

Uzat-am sănătatea ei (a mediului) pentru venirea deasă, pe care eu am detestat-o întotdeauna și am făcut excese pentru cei ce m-au ignorat.

Pedeapsa vine și vai de cei pedepsiți! Este îndemn prețios pentru cei ce nu se înnămolesc și vreau să vă spun că nu s-au terminat presiunile infecte ce vor să apuce inimile voastre.

Nimeni dintre voi să nu se prețuiască, pentru că fiecare sunteți pe meleaguri bătute de furtuni, de vânturi și de crivățul diavolilor.

Meșteșugurile celuilalt vă îndepărtează de mine; în hău alunecați și vă pierdeți veșnicia în beznă.

Teamă în inima voastră să aveți și teamă

pentru plăcerile voastre să aveți.

Vreau să spun celor ce m-au îngenunchiat prin faptele lor nesocotite și prin patimile lor dezgustătoare, pentru cei de lângă mine, să nu se prezinte în fața mea decât pregătiți să îndure păcatul lor.

Plâns-am îndelung pentru nerușinarea deovedită de cei pe care i-am îndrăgit și i-am încurajat cu prevederea mea. Nimeni nu uită lumea, dar zic că merg pe calea lui Hristos! Îndemnuri avut-au și regretul, de asemenea, va veni.

Nimeni nu se prezintă în calea mea fără pregătire de muncă aprigă. Sita va fi în acest gen. Cine nu începe aprigă prefacere, să nu se prezinte în decembrie.

Pentru că este un an, un an, de când v-am cerut prefacerea. Și iată, vine scadența și la fel de înnămoliți sunteți unii dintre voi.

Tremurați de frica suferinței și nu tremurați de spaima groazniciei suferințe de „dincolo”!

Vă plimbați, discutați, frecvențați distracțiile ce vă încarcă inima și pentru Iisus niciun îndemn! Paradă, paradă!

Vă îneacă materia. Cădeți din ce în ce mai jos și vă îndemn la apel către Divinitate, pentru salvarea voastră.

Vin la 15 decembrie pentru definitivarea voastră, a celor ce rămân în urma mea, apoi vin târziu, pentru rdfacere. Întrebați-vă fiecare zilnic: Ce fac eu? Unde merg? Ce voi îndura dincolo? Ce să smulg? Ce greșesc? Râvnă?! Eliminați mizeriile

din inimă!

Numai cine se curăță imediat, dar imediat, de mâine începe să execute ce v-am cerut de atâtea ori.

Nu vine nimeni în decembrie cu patimi pe el.

Să ardă, să ardă, să se ardă pe el mai bine aici, decât „dincolo”.

Este bine pentru cei din preajmă să se îmbrace cu răbdare și smerenie. Nu vine nimeni îmbâcsit de patimă. Să nu încerce nimeni să trișeze!

În continuare dă îndemnuri și sfaturi la 11 membri ai cercului, spunându-i fiecăruia ceea ce va trebui să arunce.

În ceea ce mă privește, iată ce-mi spune Antal:

Tlie, mă bucur! Este mare pretenție. Nu se poate încă! Atenție la atitudine. Mai serios. Nu mai face glume prea des. Este o atitudine serioasă pentru un drum serios. Noi nu ne jucăm aici!”

De mâine începe fiecare, cei ce vor. Eu pun mâna să-i ajut De nu, mi-o iau înapoi cu mult regret. Nu se merge la infinit cu pogorârea.

Este și voia celor de sus!

Ședința nr. 36 din anul 1964. Ședința anterioară a fost citită tuturor membrilor a doua zi, făcându-se comentariile respective cu explicații, acolo unde se părea că nu este destul de clar exprimată îndrumarea călăuzei.

De data aceasta au venit toți membrii cercului, mai puțin unul, căzut deja din sită. Antal își începe prelegerea, în cursul căreia mai pune

unora și câte o întrebare, sau răspunde altora când este solicitat. Selezionez câteva, din aprecierile și sfaturile pe care ni le oferă:

Vremea se apropie și ne vom despărți; și preținsele voastre energii se vor împrăști în beznă.

V-am chemat sperând că veți veni mai înălbiți în sufletele voastre și regretul meu este mereu același.

Prospețime primăvăritică vream în inima din mine. Ce pot să fac? Beznă, putregai în icniri de voluptate; prăbușire, mizerie, brâu de mucegai.

Încercat-am metode nebănuite, încurajarea voastră și nimic nu se învinge. Bezna vă așteaptă și veți plânge înfiorător! Petreceți, răsfățați-vă! Îmbâcsiți-vă de promiscuitate și veți culege mărăgună. Parada desfrânării! Parada minciunii! Parada mândriei! Parada paradelor! Cât veți plânge și cât veți regreta!

Cineva a căzut din sită. Trei stau în margine, spre cădere! Ajutați-vă! E târziu.

Nu vin să mă joc cu voi și nici să vă spun povești. Pentru că suntem bărbăți, suflete bătrâne de acum. Nu suntem boboci de găscă și cutremurul va fi înspăimântător.

Lăsați totul și ridicați-vă cât mai este timp! Ce așteptați? Sute de ani credeți că trăiți?

N-am putere mai multă. Nu pot să vă disec și să vă alimentez artificial. Ce păcat!

Ședința nr. 37 din 1964 durează în jur de 45 de minute și călăuza răspunde la o listă de întrebări dinainte formulate. Rețin din sfaturile lui

Antal:

— Urmăriți visul meu de Nemărginire.

De mâine vine peste sită, ispita. Înțelegeți mai târziu!

Mântuirea este exces de luptă, victorie, victorie! Cine este Victorios între cei ce pregătesc mântuirea? Siliți-vă, siliți-vă, munciți, fiți îndrăzneți luptători pe baricade și znarigeți steagul mântuirii!

Mulțumește Celui de sus. **Ea** se atestă intermediar, eu nu sunt nimic.

Sita se mai clatină. Peste patra luni ne vedem pentru verificare și pentru rezolvarea definitivă.

Ședința nr. 38 din 36 Ianuarie 1965

— Inima mi-e îndurerată pentru tiiva dintre voi, care n-au îndeplinit sfaturile mele și s-au îndepărtat de drumul meu.

V-am întrunit pentru ca să vă arăt semne de smerenie.

Trufia este cancer de humă.

Căderea unora dintre vrii se datorează trufiei nevindecabile, pentru care veți întârzia pe drumul drept

Fericirea există pentru cei ce se pleacă pe deplin, în ocaziile din viață pe care le întâlnesc.

„M-am îndepărtat puțin de voi, pentru a cerceta în sus pe cineva ce este lângă mine și care vrea să vă vorbească insistent”. Niculina (Etta).

— Eu sunt. Nu mai pot, sufăr, sufăr, sufăr! Durere mare în sufletul meu, am păcătuit mult și-mi dau seama abia acum, pentru că n-am crezut în Dumnezeu. N-am crezut și este, este, este, cum vă

văd. Salvați-vă, nu vă întinați... Nu vă întinați!
Viața aici este. Eu n-am crezut, n-am crezut, n-am crezut (plânge tot timpul).

Antal:

— Iată ce rezultat are viața voastră, iată mocirla în care ne zbatem și nu vedem lumina decât „dincolo”. Acolo este Adevărul, Dreptatea, Lumina acolo este și iadul îndreptați-vă copiii mei buni. Pentru întâia dată, vă spun copiii mei buni. Sunteți copiii mei buni, pentru că, chiar dacă greșiți, nu vă leneviți prea mult și căutați să mă bucurați puțin. Pentru aceasta v-am chemat pe voi, pentru că vreau să fiți cu mine și mai târziu, atunci când veți veni aici.

Vă iert pentru greșeli, dar vă rog să nu mai greșiți. V-am adus exemplu.

Antal laudă la 10 ani o dată» dar vrea luptă, credință, elan, bunătate și, mai ales, smerenie.

Să nu vă trufiți că v-am spus copiii mei buni.

Să nu vă credeți acum maștri... am glumit!

Vă întâlniți, dar în tăcere și nu prea des – la două săptămâni.

Zboară fulgi de nea. St! St! St! (cade în rugăciune smerită, după ce și-a acoperit mai întâi ochii, ca în fața unei mari lumini).

A trecut cineva mai mare ca mine, pe aici și a privit la voi și s-a bucurat.

Copiii mei buni, fiți binecuvântați și dragostea voastră pentru mine și între voi să mă urmărească în toate călătoriile mele.

Fiți înțelepți, fiți blânzi, fiți buni, fiți, mai ales, plecați celor de sus și celor de jos. Și, dacă

greșiți, să regretați sincer.

Metoda mea de a crește sufletele este variată și sufletele se izbesc de așa-zisa mea asprime, așa cum cărăbușii se izbesc de lumina becurilor și cad în adâncime. Dar, vai lor de nu se ridică iar! Dacă se izbesc de becuri, nu e vina luminii, ci a lor că sunt orbi, și ceea ce-i orbește este numai și numai trufia.

Îndemn la viața de călugăr

Sediția nr. 39 din 25 iulie 1965 (Am fost patru chemați, plus mediul.)

— Binecuvântez pe cei ce leapădă pământul și caută să urce spre împărăția lui Dumnezeu.

În loc să vă supuneți unu) celuilalt, vă învârtoșați; încăpățănare făuritoare de mizerii, pe care o veți scoate greu, cu trudă și cu lacrimi.

Bogați v-am vrut pe toți în daruri și în podoabe duhovnicești și n-am decât îngheț în inimă.

Este inutilă petrecerea voastră în lume; Eu vreau să fiți călugări și nu domni și doamne. Cine se înspăimântă de aceste lucruri să mă părăsească. Nu vreau indolentă, lâncezeală, nu vreau* manifestări omenești și luptă pentru întâietate în fața celor înalți. Vreau inimi curate; vreau blândețe, vreau dragoste, iubire de aproapele, iubire în cerc.

Să încetați cu ce-i naserios, în limbaj de glumă. „Ava” este naserios. „Ava” este problemă în evoluție și nu se fac glume!

În privința acestei glume, îmi recunosc greșeala. Cu câțva timp în urmă, eu, împreună cu

Ică și cu Dina începusem să ne adăugăm pe lângă prenume și acest cuvânt. La atenționarea lui Antal, am renunțat de-ndată și pentru totdeauna.

Tot în urma acestei întâlniri, am meditat profund asupra îndemnului călăuzei „eu vreau să fiți călugări”. Hotărârea am luat-o foarte repede, fiind influențat și de cunoașterea vieții sfinților **p**arinți. Citisem aproape întreaga patristică, Filocalia etc.

Mai înainte însă de asta, din dragoste pentru Christos – drept canon luat în mod benevol – am trecut la regimul de alimentație lacto-fructo-vegetarian. Deci, am renunțat la alimentul came și chiar pește. Acest regim îl urmez și astăzi cu toată severitatea. Și nu l-am încălcat niciodată.

Până la acea dată, trăisem o seamă de experiențe și am constatat că atunci când există o dorință aprigă de împlinire a „ceva” și când acel „ceva” depășește limitele acestei vieți efemere, prilejurile se oferă singure, în mod natural, firesc.

Așa s-a întâmplat și în cazul meu. Totul a decurs fără nicio piedică, așa ca de la sine. Iată-mă, deci, și monah, trăind în amestec cu lumea și viața cotidiană. În exterior – viață de mirean, dar în interior hotărât să depășesc limitele condiției mele umane, spre a deschide acea minunată fereastră spre Nemărginire.

Despre poarta strâmtă care unește neputinciosul cu Divinitatea nu aveam decât informații vagi – teoretice, imaginative. Dar, cu aceste aglomerări memoriale, nu poți depăși cetatea ego-ului pentru a intra în mod real în

împărăția Cerurilor.

Practicăm de câțiva ani Rugăciunea Inimii și mulțumit tiu eram de roadele ce mi le oferea, în lupta cu gândirea mea haotică, dominată de automatisme. Despre această luptă cu mine însumi ne vom lămuri ceva mai spre finalul acestei căiți.

Sedința nr. 40 din 29 noiembrie 1965

Antal:

— De multă vreme am vrut să vă informez de proiectele mele în privința voastră și mi s-a dat îndemnul de a vă îngenunchia pe rând. Cine crede că dramul acesta este ușor, pentru Dumnezeu, să încerce lupta spre biruința de dincolo.

Vreau să vă mărturisesc prețioasele desfătări ce vor încânta de acum înainte pe cei ce lasă lumea aceasta înapoi, împănată de păcate și de rele. Bucuratu-m-am îndelung de ziua în care cel de lângă mine și-a plecat genunchii în fața Dumnezeirii. Plângeați lângă dânsul și plâns-am și eu de bucurie, plâns-am și aici, noi, de bucurie.

Începe cetatea victorioasă. Începe cetatea vie, bastionul credinței. Vreau să vă spun că cei ce vin pe această cale, trebuie să se lepede de lume, în limita puterii tar. Întinarea credinței este pedeapsă.

Vm în ședințe pe care le faceți pentru discuții, pentru judecare, pentru trufie și mă nemulțumesc profund. Dezbinare, risipire, fiecare aleargă într-o parte și se îmbată de pretinsă evlavie.

Ce frumos vorbește Antal! Și peste puțin ești

același om. Nimeni nu vrea să înfrâneze animalul, pasiunile, răutățile, egoismul, delăsarea.

Câștig, câștig, cât mai mult câștig!

Frați sunteți cu toții și nu vă iubiți. Cine se leapădă de Antal, pribegește. Goană după senzații vizuale, auditive, gustative chiar.

Acum vă las cu speranța - veșnica speranță - că veți fi mai buni și vă veți îndeplini sarcinile pe care vi le-ați luat și de care sunteți răspunzători în fața lui Dumnezeu.

Vă binecuvântează și pe voi și pe cei ce sunt absenți.

Ședința nr. 41 din 30 ianuarie 1966

— Biciuirea mea este din dragoste pentru desăvârșirea celor ce-mi urmează pașii de multă vreme.

L-am întrebat cu ce greșesc mai mult? - Sunt un păcătos.

— Cine-i bun? Mai izolează-te puțin. Mai taci! Ajută fără reținere. Învinge-te! Să sari ca un resort în preajma celor neajutorați. Sunt sfaturi! (A fost o ședință scurtă, fără semnalări deosebite.)

Ședința nr. 42 din 20 mai 1966

— Chematu-v-am pentru primejdia care vă amenință. Sunteți urmăriți fiecare. Păziți-vă de prieteni. Nu discutați nimic în fața celor pe care îi bănuți că nu vă sunt prieteni.

— Inamicii vor desfășura probleme întregi de securitate. Nu vă temeți. Eu vă însoțesc în durerile voastre și veți învinge. Nu vă temeți. Înainte! Spre Divinitate!

I-am pus întrebarea dacă este bine să mă duc

la mănăstirea Centica?

Antal – Nu!

Tot la sfatul lui am întrerupt întâlnirile.

I-am pus o nouă întrebare în legătură cu patra fotografii a patru decedați care-mi fuseseră date spre a-i vizita în astral.

Antal: – Patru obligații!

I-am urmat sfatul, cercetând sufletele în lumea lor astrală.

Ședința nr. 43 din 30 decembrie 1966

La această întâlnire au fost chemate 8 persoane.

— Prezeatatu-v-ați în fața mea cu inimile străpunse de teamă. De ce vă este teamă? De ce făptuiți lucruri pentru care să vă fie teamă să vă prezentați în fața mea?

— Milostenia e încinsă în flăcările egoismului.

L-am întrebat dacă întâlnirea mea cu el în lumea astrală a fost reală? Ce reprezintă culele de pe față? Dar fosta soție aflată lângă mine?

Antal: „Reală! Meritai să mă vezi acum! Frumusețea mea este temporară. Cutele mele sunt adâncimea meditării. (Despre prezența fostei soții) – „Te desprinzi greu. Pază gândurilor. Rupe amintirea!

Nu vă întâlniți în același loc. Eu stabilesc locul ședinței”. L-am întrebat mental când am să ajung la nivelul lui.

Antal. – „Peste câțiva ani vei fi!”

— Pentru ființe uitați pe Creatorul lor! De ce zdrobiți sufletele din cer? Vine timpul când aceste

trupuri sunt lăsate în mizeria de aci și sufletele voastre unde vor sălășui? Și nu veți avea acolo nici pat frumos, nici covoare, nici lumină.

Problema mântuirii este seriozitate. Problema mântuirii nu este jucărie de copii. Nu crucile, îngenuncherile și tămâierile fac mântuirea. Mila, smerenia, dragostea, ruga, milostenia, toate, nu una!

Acestea pot face mântuirea. Ca la luptă. Luptă! împuști o patimă, zdrobești un nărav, crucifici o patimă, distrugi o amintire, sfredelești o dragoste terestră și smulgi stindardul mântuirii!

Ședința nr. 44 din 20 Iulie 1967

— Venit-am și de data aceasta între voi pentru emoția cu care ați primit înlăturarea din mijlocul vostru a celui pe care l-am trimis să vă îndrume. Cele ce se întâmplă în lumea voastră nu se cade să le judecați voi. Misiune întreruptă. Proteste înțepenite în direcții nesănătoase pentru cei ce plâng în sine pentru el. Prăbușire interioară, ce zdruncină catapeteasma Bisericii, ce se clădește în sine, persoană ce nu-și găsește mângâierea decât în apropierea celui ce plecat-a dintre cei pe care i-a îndreptat spre lumină.

Pogorātu - s-a de sus lumina și sufletul meu s-a involburat de dragoste pentru cei ce se zbućiumă însingurați, fără călăuză, pentru că lumea voastră este plină de mizerie, pe care nu vreți s-o înlăturați din mijlocul vostru. Toate încântările le prefaceți în murdărie și sufletele voastre se adâncesc în noroi. Mâl involburat de păcate; pescari de plăceri. Iisus Christos în

părăsire. Zbucium pentru materie. Trivialitate în limbaj. Prostituție morală. Cetate asediată de invidie.

Aici Antal se referă la îndepărtarea din mijlocul nostru a unui preot monah, pe care, cu circa doi ani în urmă, ni-l recomandase ca exemplu de evlavie și îndrumător. În continuare, el ne mai spune că acest preot nu reprezintă decât o treaptă pe scara evoluției noastre.

— Ce câștigat-ați? Nimic! Pentru că v-am trimis ce ați vrut. Și rezultatul este nul.

Cum se întâmplă aceste oscilări dintr-o creangă în alta?

Și Hristos fost-a trei ani pe pământ și izvorăște până azi credința în lume. Și pentru că lumina apune, cădem la pământ în gunoi? De ce? Pentru ce l-am trimis între voi? Pentru ce? Pentru plâns? Nu răbdați încercarea? Nu vă smeriți? Nu plângeți lenea? Apostolii trebuiau să zacă? Sus! Stau la pândă diavolii!

Lăsați copilăriile! Munciți! Înainte! Trecutul se uită! Prezentul să-l îmbogățiți! Prezentul să-l împodobiți cu ce alegeți din frumusețile pe care Dumnezeu vi le-a pus la îndemână.

Pe pământ, totul trece, ca o corabie pe apă; ești în valuri, întinzi mâna și te salvezi. Dacă privești frumusețea corăbiei, te scufunzi.

Pentru mine: „Die, de ce nu încerci să învingi natura? Efort! Efort! Efort! Râvnă! Nu mângâia măgarul! Muncește-l! Muncește-l!” (îl muncesc.) „Nu! îl menajezi! Gândește bine când. Răscolește-te și vei ști ce spun eu. Nu la serviciu! în viața

particulară”.

O nouă perspectivă de abordare spirituală Tu - flacăra - Dumnezeu!

Sedința nr. 45 din 29 decembrie 1967

— Vă rătăciți mereu și nu știu cum să vă adun în sufletul meu pe care nimeni nu este vrednic să-l înțeleagă.

Îndrăznesc să vă rog ca toate însemnările mele să fie citite pe rând de fiecare și să se comenteze între cei prezenți, pentru a se sedimenta învățătura mai cu tărie, pentru că firea voastră pământescă ușuratică, se zvârcolește între materife și ideal și luptă searbădă. Luptă searbădă culegeți.

Purtați-vă ca niște fii ai Cerului, nu ca niște oțetiți în răutate. Sunt diferite școli cu diferite elemente mai indulgente, însă școala aspră este Aiuritoare de biruință.

Nu judecați pe nimeni! Categorie! E otravă spirituală bârfirea, chiar în gând. Dacă vine gândul, întoarce-i spatele. Dar cinstit!

Nu vă măguliți unul pe altul. Nu vă complimentați, nu e duhovnicesc să faci complimente... Seriozitate, decență în gând, în atitudini, în fapte. Nu elan prea mult, nu exuberanți

Sfinții sunt modele. De multe ori ne înșelăm alergând după extraordinar. Există o epocă în care alergi în dreapta, alergi în stânga, Să vezi, să auzi, să prinzi, să citești, să adușmeci, să aduni cunoștințe și aduni, aduni și ai făcut o grămadă! Ține-o bine între mâini, nu o lăsa să curgă printre

degete, această avere. Muncă, muncă! Și din tot ce-ai adunat, scoate tot ce este bun. Ai toate, știi tot, cunoști tot și, la urmă scoți o singură flacăra, flacăra pe care o îndrepti spre Dumnezeu, spre Iisus Hristos!

Și «tutici nu mai ai nevoie nici de sfinți, nici de prieteni, nici de lume fi rămâi tu singur cu flacăra. E flacăra, e lumină și această lumină o ai în tine și, desigur, mai greșești, că ziceți: om sunt și Dumnezeu recunoaște oamenii; dar feriți-vă de pete!

Cea mai frumoasă știință este Dumnezeu.

Copiii mei, salvați-vă! Căutați-mă: există Dumnezeu, există Iisus Hristos, există lumea cealaltă; există, nu vă îndoiiți!

Prietenii mei sunt lângă mine și asta mă consolează. Avem și noi o viață a noastră și o muncă a noastră și o durere a noastră: durere pentru eșecurile noastre și creșterea voastră duhovnicească.

Dacă aș putea să vă dau elanul meu, puterea mea și credința mea, vi le-aș da.

Dar legea e lege! Fiecare prin munca sa.

Ședința nr. 46 din 9 și 16 «gust 196S

— Folosiți inima pentru chemarea lui Iisus, iar nu pentru sentimente indecente: - Amânare pentru 16 august.

— Fiecare se crede avansat. Dintre voi se răzvrătesc unii, alții se cred pe culmi, alții, prin purtare, se leapădă de Hristos și alții se prosternă în fața idolului pe care și-l fac în viață: unii haine, alții distracție, unii petreceri,

unii fum, unii plimbări și nimeni nu-și curăță sufletul. Zgârcenia predomină în cerc. Dragostea lipsește.

„Antal este aspru”, spuneți, dar nu gândiți câtă durere are Antal pentru lepădarea voastră de credință? Nu înseamnă credință să te rogi fugar, să îngenunchezi în fața icoanelor, să te itiiruiești, să-ți dai cu agheasmă, să-ți pleci ochii și genunchii, iar sufletul să-ți fie de stâncă.

Ani de zile v-am vorbit și v-am îndemnat și prea puțin lucrat-ați.

Post am blând cu voi, protejatu-v-am mereu, gândul meu mereu e la voi, eforturi făcut-am mereu. Vă inspiram, vă ocroteam, vă îndemnam și nu am cules decât amărăciuni.

Prietenii mei de aici sunt alături de mine și mă sfătuiesc să vă părăsesc.

De la 1 septembrie, cei ce vor să urmeze cu adevărat școala mea – ca să spun așa – se vor întâlni săptămânal, iar ceilalți să mă părăsească; 2 – 3 să cresc, nu mai vreau mulți; mulți ați fost și v-ați lepădat de Domnul prin faptele voastre.

Și cutremurați Cerul cu gândurile voastre murdare.

Pentru ce s-a răstignit Iisus Hristos?

Pentru ce au pățimit mucenicii?

Pentru ce s-au chinuit anahoreții?

Pentru ce se chinuiește și acum multă lume prin pustii?

Retrageți-vă în camera voastră și rugați-vă cu gândul mereu la Dumnezeu. Nu haine, televizor, cinema, întâlniri; acestea nu sunt pentru copii

mei.

De ce nu faceți pace în sufletele voastre? De ce lăsați să crească broaște și șopârle în inimile voastre?

Acestea voit-am să vă spun de multă vreme.

Fost-am sever cu voi, dar inima mea suferă.

Vreau puțini, dar buni. Nu cer să fiți sfinți, dar vreau să luptați, să începeți încă de pe pământ fericirea cerească. E ceea ce vreau eu: Să vă curățați patimile. Să vă curățați inima de gândurile voastre. Să fiți adevărați oameni, așa cum vă dorește Iisus Hristos.

Să știți un lucru, vă spun la toți: Nu haina face pe om sfânt. Nu rasa călugărească sfințește un om. Nu paramanul și crucea atârnată de gât și nici mătaniile. Călugărul este în sufletul lui. Însă, dacă iei haina ca sprijin, ca o pavăză, ca un ajutor, ca o frână, atunci este binecuvântată de Dumnezeu.

l-am cerut sfat în legătură cu fenomenul de dedublare.

— Să se liniștească „să se roage, și să nu le dorească. Când vrea Dumnezeu, i se dau. Veștile de acolo nu modifică sufletele. Pură curiozitate pe care tu le-o satisfaci. Să lucreze, să muncească și vor vedea ei singuri. Ce folos? Ce progres au făcut cei cărora le-ai adus vești? Vezi ceva schimbat în ei? Mângâiere sufletească, spun ei; nu mai are cine să-i satisfacă sufletește. Altul a plecat și a lăsat încurcături, lucruri minore. A plecat, roagă-te pentru el. Nu te tângui: „Mi-a plecat soțul, trebuie să muncesc eu; cine mai face cumpărături,

cine mai cară lemne, cine mă mângâie, cine-mi mai aduce leafa întreagă?”

Aceasta nu e dragoste. Un om bun, un om ridicat duhovnicește, un om care cunoaște, știe ce să facă. Durerea se alină prin rugăciune, dar voi nu țineți seama de aceasta.

Cum suporti tu, care cunoști, să chemi un suflet care a plecat pentru misiunea lui. A fost chemat și luat din lume pentru un anumit plan și tu, prin lamentări, îi distrugi toată activitatea și-l împiedici în evoluția lui.

Din dragoste, spui tu. Aceasta nu e dragoste. Pleacă de la noi, e o lege, o lege a naturii. Acolo are o misiune în sfere, altele decât cele pământești, și tu îl aduci mereu aici, prin gândurile pe care le trimiți, prin chemările pe care le faci și faci viața insuportabilă pentru tine și pentru cei din jurul tău spunând: „Așa sunt eu. Nu mă pot schimba!”

Nu uitați, cine nu lucrează conform sfaturilor evanghelice, cine nu-L urmează pe Iisus Hristos, cine nu execută nici apelurile mele, se va elimina singur. Voi plânge pentru el dar poate că unii au nevoie de mine și pentru aceasta n. u ascult sfaturile prietenilor mei de aici, de a vă părăsi, și mai încerc.;»

(Ședința a durat două ore și 40 minute și călăuza a răspuns la 32 de întrebări dinainte formulate pentru prezenți și absenți. Am reținut numai răspunsurile de interes general.)

Încheiere de ciclu – desființare de grup
Ședința nr. 47 din 20 martie 1969

— Împrăștiatu - s-a molima printre elevii mei. Prefacem sentimente divine în materie? Dezordine, belșug de cuvinte frumoase, programe distruse. Este încheiere de ciclu. Desființare de grup. Încep un nou ciclu cu cei care vor veni cu inima curată, cu suflet curat, cu elan pentru Dumnezeu numai.

Termen: 1 mai pentru cercetare de conștiință și hotărâre. Să nu vină decât cei cinstiți în suflet, unul, doi, trei - Minciuna să fie îndepărtată. E nebunie să crezi că, în acest fel mergând, poți ajunge în curăție. Idealul terfelit.

Călugărie în spirit. Exagerări nu permit!

Lista de întrebări cuprinde 17 puncte.

În ceea ce mă privește, am cerut binecuvântarea pentru a pleca la muntele Athos și pentru ajutorul dat în legătură cu scrierea unei cărți. Răspuns:

— Bine!

O altă întrebare se referă la o scrisoare trimisă preotului. Mi se răspunde că „nu am greșit” trimițând această scrisoare.

— Condiții pentru cercul devotat lui Dumnezeu: Cinste, curătenie, pentru început un ceas de Rugăciune a Inimii, concentrată în reculegere. Obligatoriu! Obligatoriu! Este o condiție pe care nu va putea să o realizeze fiecare.

Nu permit - sunt sever, nu permit înșelare.

Metode noi, severe pentru cei ce vor să-și înalțe inima și sufletul spre Dumnezeu.

Nu poate veni oricine; cine vrea și crede că va putea.

Ședința nr. 48 din 30 octombrie 1969

— Datu-v-am misiuni pentru ridicare și nu vă îngrijiți decât de forme. Pretenție de evoluție înaltă. Văz împrăștiati în diverse cercuri. Angajamente neonorate; beție de acumulări, muncă irosită pentru materie.

Securitatea mi-a respins cererea de pașaport pentru Grecia, unde intenționez să mă duc și să rămân definitiv pentru a îmbrățișa viața de sihastru la Muntele Athos.

Întrebarea mea era dacă să mai trag nădejde în urmărirea acestui ideal.

Antal - Să se îndrepte spre resemnare. Dumnezeu încearcă pe cel ce se roagă. Fiecare lucrează acolo unde este așezat în lume, în lumea unde este mizerie.

Însingurarea târziu, mai târziu.

Pregătește-te în liniște, cu răbdare, în pace.

Cineva pune întrebarea dacă să intre sau nu în viața monahală.

I se răspunde:

— Monahism (vis, iluzie, pregătire serioasă pentru viață meritorie aici - arată insistent inima). În mistică nu există salturi. Vis... țormă... Aici călugărie (din nou arată inima).

Ce e lumină, frumusețe, pace, bunătate e azvârlit la gunoi!

Mă doare inima pentru viitorul vostru aici la noi!

Mâine bat clopotele... Cine a murit? Cine a murit? Cine a murit aepregătit?

Toți muriți nepregătiți! pentru că viața e

dulce și moartea e amară, îndulciți moartea!

Deschid porțile acestei mic ceradeț. Încă un apel!

Cerc devotat numai lui Dumnezeu

Ședința nr. 49 din 20 martie 1970

Prognunat-am pentru avansarea voastră un cerc pe care l-am vrut ales și intrat-au din mândrie persoane nepregătite și influențate de tine. **Die**, Nu vreau aceste metode, pe care le detest.

Cercții se va numi „Cere devotat numai lui Dumnezeu”.

Cine vrea, este îndemnat să experimenteze timp de 4 luni, să se convingă de eficacitatea drumului pe care îl doresc și atunci fiecare va accepta drumul greu, dar luminos al credinței adevărate în Dumnezeu.

Procedați Uimește. Îndepliniți eu răceală obligațiile duhovnicești. Secondați persoane îndepărtate de credință.

Persoanele nepregătite să meargă la biserică pentru inițierea primă.

Manechine împăiate cu dispreț de Dumnezeu.

Haină îmbibată de mândrie deșartă. Fascinație, iluzie, beție de minciuni. Fulger de lumină întunecată. Valori terfelite în noroi, lată, iată lumea voastră!

Munca noastră este împrăștiată de încăpățânarea voastră.

Brazdă superficială. Elan mascat. Iluzie periculoasă. Țărână îmbibată de minciuni. Alergați după miraje. Presărați flori pe vise deșerte. Muncă

irosită.

Sunt școli multe. Fiecare vine acolo unde crede că va reuși. Educați voința. Rugăciune. Lectură mistică. Elan către Dumnezeu, împărtășire deasă, cel puțin lunar.

Sunteți firi diferite, însă gândul trebuie să fie unit.

Firea se modelează greu, dar voința realizează; încet, dar realizează.

Lepădați personalitatea. Fle aici mimai suflete ale aceluiași Suflet Mare ce se cheamă Dumnezeu.

Insist asupra tăinuirii celor scrise. Să nu se comenteze decât în ia (a celor ce se decid să încerce cele câteva luni de experiență.

Nu angajae lume nepregătită ce-și face o distracție din întâlnirile voastre căci, de fiecare dată, întâlnirile voastre sunt privite de noi. De aceea „am cerut întotdeauna sobrietate în discuție și manifestări. Suntem acolo cu toții, împreună, și ne doare că uitați. Fost-au momente când pkcat-am înainte de vreme, pentru că gândurile voastre provocau scânteii de minciună și nesinceri tate.

Când vee fi fulgi albi ce zboară în văzduh?! Așa aș vrea! Rămânea-va vis? Ce perdea între noi! Încercați! Dați perdeaua la o parte și cutrerourați-vă...” înainte! Fugiti! E greu, dar munciți cu râvnă, cinstit căci noi vă ajutam dar fățarnicia ne îndepărtează.

La lista de întrebări dă răspunsurile respective:

— Cine poartă greutate pe spinare, să le

arunce.

Libertatea este darul omului. Nimeni nu o poate influența într-o direcție sau cealaltă.

Din muncă se dăruiește, nu din câștig ilicit.

Spusu-i-am odată. Să se înfrâneze. Să-și înfrâneze nerăbdarea. Se va înduhovnici (se referă la mine și la muntele Athos).

Eliberați-vă sufletele. Legătura desfăcută este lumina de dincolo.

Nimic nu. e adevărat aici. Iluzie, vrajă, blestem. Treziți-vă!

Dragostea către Dumnezeu revarsă polen pe frații tăi, aceea e dragoste. Adevărata dragoste, aceea este Dumnezeu.

Îmbrățișa pe toată lumea cu dragoste divină.

Nu vă legați de creaturi, iubiți pe toată lumea, la fel și cel de pe stradă să fie ca fratele tău, ca soțul tău.

Rugad-vă, rugați-vă cât puteți mai mult și ziua și noaptea.

Rugăciunea despică Cerurile.

Rugăciunea te pune în contact cu cei de sus.

Rugăciunea te detașează de lăcheriile de aici și de creaturi.

Desprindeți-vă picioarele de pe pământ și noi vă primim cu bucurie, cu multă bucurie.

Analizați-vă, numai cine poate, cine vrea să meargă cu adevărat. Uniți într-un gând. Altfel, situația de acum se perpetuează la infinit!

Eu nu pot și nu vreau să alung pe nimeni; dar voi analizați, constatați, aveți vreme. Vreau să vă întâlnesc peste patru luni.

Atunci veniți și cercul va fi binecuvântat de Dumnezeu, de Iisus și de noi cei de aici.

Ședința nr. 50 din 10 iulie 1970

— Îndemnatu-v-am să vă rugați măcar un ceas pe zi și n-ați îndeplinit cu toții promisiunea pe care ați făcut-o atunci. De câte ori plimbat-am ochii spre voi, văzut-am indolența, uitarea a tot ceea ce v-am vorbit, ce v-am învățat.

Greșit-am? Greșit-am când am adunat suflete diferite, crezând că voi putea transforma și leul și șopârla?

Unirea sufletelor este iluzorie. Mâinile mângâie și sufletul e rece.

Din întrebările puse redau răspunsul în legătură cu Sofia Boierescu. Aici socotită sfântă, iar dincolo întâlnită de mine într-un climat infect.

— Mulțimea adunată a nenorocit-o. Îngâmfare, lipsă de smerenie în adâncime, poză de sfințenie.

Dragostea cere sacrificiu, blândețe, blândețe. Ajuți fără să trâmbițezi.

Iată ce vreau să vă spun de data aceasta. Voi pleca pentru multă vreme. Vă las în voia Celui de Sus, sub ocrotirea Lui.

În timpul acesta, vă veți aduna după plăcerea fiecăruia. Spun plăcerea pentru că la voi plăcerea primează.

Luptat-am de ani pentru ridicarea voastră și reușit-am în parte. Unii muncesc după putere, alții se lasă amăgiți, amăgiți de sirene. Unii se distrează. Puțini pun mâna pe bătă, ca la oi când vine lupul.

Frumusețea pe care v-am descris-o în lumea noastră, v-a lăsat rece; n-ați crezut.

Fiecare, dacă vrea să înainteze cu adevărat, va căuta să muncească pentru el, care vrea.

Eu voi veni târziu și voi culege fie flori, fie măracini, fie gunoaie.

Poate voi găsi pe careva dintre voi, câțiva poate, care vor fi înțeleși, vor fi înțeleși în sfârșit calea. Înțeleși cu sufletul, nu cu mintea; sufletul să înțeleagă și să vrea să meargă.

Transmiteți cele spuse de mine astăzi tuturor celor ce timp de ani de zile mi-au fost ucenici.

Ședința nr. 51 din 20 martie 1971

— Venit-am împreună cu prietenii mei pentru această întâlnire după atâta vreme.

Vreau să vă spun, înainte de toate, că astăzi este ziua în care cei de sus îndemnatu-m-au să vin împreună cu dâșii pentru ca ei să fie alături de mine. Ascultându-le sfatul, acceptat-am cu bucurie, pentru că mi-era dor de voi.

Pribegit-am prin depărtări imense, pentru însărcinări ce mi s-au dat de către cei de sus. Depărtarea te oțelește, te amețește, te înduioșează, te doare, te înalță și totuși te întorci în locurile în care ești destinat s-o faci pentru un timp nelimitat, până când faci un salt spre Imensitate, din nou.

Pribegit-au gândurile mele înspre pământ și tristețea copleșitoare m-a încercuit. Copiii-risipiți în lumea dezlănțuită de fantasme bizare, desfrânare, minciună, invidie, belșug de răutăți.

Văduvitu - s-au zărit de frumusețe divină,

Ceruri deșuchiate. În calea mea se rostogoleau izvoare de lacrimi prefăcute în mâl.

Aflat-am toate mizeriile pe care le-ați cugetat, nimicniciile, îndoielile și tot noianul de urâtenii. Fiecare își vede de ideile lui. Fiecare se înalță în sine. Fiecare se smerește fățarnic.

Plecat-am cu avânt, trecut-au anii și rămas-au puțini, puțini.

Vreau să vă întreb pe fiecare, ce să fac cu cei ce au rămas aici?

Die, Să ne conduci mai departe, să nu ne părăsești, te rog!

— Antal nu părăsește; el este părăsit prin fapte, gânduri, manifestări, trădări chiar.

Ajută-ne mai mult, vino mai des.

— Așa s-a spus mereu. Pregătiți-vă mai mult.

Să spunem că mai mergem împreună. Ce angajamente înțelegeți să luați? Respectați însă.

Die. Să lupt cu gândurile. Rugăciunea inimii mai multă decât ai poruncit.

— N-am poruncit. V-am rugat!

Rugăciunea inimii făcută în adâncime mult, mai mul*

Vă dau drept canon două ore rugăciune pe zi – Cine poate.

Cei ce negijjat-au rugăciunea, canon: o oră obligatoriu, de vreți să vin din nou. Primiți?

Cine făcut-a rugăciune corect – obligatoriu două ore! i foați celelalte rugăciuni.

Limbuți» femeilor – pericol inconstient. Renunțare la tot ce este în afara drumului.

Renunțați fiecare pentru ridicarea din mâl.

Învârți o roată, învârți, învârți... învârți în gol. Grâne pune! Pune grâne!

Rugăciunea dă roade când o faci bine. Dacă roade nu sunt, nu e bonă rugăciunea. Este vreme multă. Gândiți-vă, timpul trece.

Roadele: blândețea, răbdarea, umilința, credința adevărată, muncă pe tine însuți, fac salturi – sari trepte – cazi. Încet, încet, pui pasul pe scarii – vezi dacă te ține – te fixezi bine, apoi pui alt pas.

Schimbare de atitudine și față de cel de jos: dăruire din tine, nu din vorbă, din adâncul tău să simți dragoste. Și te prosternezi la picioarele umilului, în gând să simți sentimentul.

Sunt multe erezii în credințe născute din orgoliul celor ce vor să fie șefi de secte.

Fiecare vrea să-și facă mai mulți prozeliti și răătăcește mințile.

Umlința, suferința este garanția doctrinei adevărate.

Dragi copii, mă bucur că v-am întâlnit.

Prietenii mei sunt încântați.

Sedința nr. 52 din 23 noiembrie 1971 (în locuința mediului)

— Binecuvântată să fie casa aceasta și cei ce se frământă pentru mântuire.

Venit-am din depărtări pentru a-mi manifesta încântarea ce mă înconjoară. Vibrat-a sufletul meu când văzut-am elanul pe care îl aveți pentru desăvârșire.

De multe ori îndemnatu-m-au să mă îndepărtiez de voi și, cu răbdare, am căutat să

aștept roadele pe care mi le veți oferi fiecare.

Sunt încântat împreună cu prietenii mei, ce sunt de față. Este rară ocazia să pot să vă mărturisesc ce simt, pentru că mi-ați dat ocazia să fiu mulțumit de voi.

Prin timpuri îndepărtate străbătut-au plânsurile și eforturile făcute de cei pe care i-am îngăduit în mijlocul nostru pentru a duce mai departe scânteia Doronezeirii ce nu trebuie să se risipească în zadar.

Și totuși, alături de această înălțare, aveți multe întunecimi. Sunteți aspri, sunteți fără milă, uneori sunteți egoiști, sunteți avari, sunteți leneși, sunteți copii răutăcioși, uneori.

Trecut-am cu vederea multe nemulțumiri ce roi-au apăsător sufletul, Vrem să știm multe, să știm să agonisim, să agonisim cuvinte, să agonisim idei și sufletul este prea mult năpădit de jivine.

Plâns-am când văzut-am femeia nenorocită plângând-și suferințele pe stradă iar cei ce trebuiau s-o miluiască s-au îndepărtat.

Strângeți avere și lacrimi, lacrimi ce nu se pot usca. Mințiți, mereu orgolioși.

Când voi veni, să-mi surfidă sufletul pentru faptele voastre de bunătate desăvârșită. Bateți cuie în podele, bateți cuie în inimă.

Frumos este că împlețiți știința cu bunătatea, eu răbdarea, cu mila.

Fiii mei, bătrâni de acum, treziți-vă! Sufletul meu e mâhnit. Vreau să văd zorile cum se înalță, Să vină lumina, lumină în inimă, lumină în creier. Luminați-vă cu adevărat.

Nu înșelăciune, minciună! Până când, până când?

Nu veți fi sfinți, dar curățiți-vă! Curățiți-vă! E datorie pentru mâhnirea mea permanentă.

De ce nu împlețiți rugăciunea cu fapta? Unde vă rătăcesc gândurile? De ce mă părăsiți?

Trimisu-v-are să vă luminați!

Și apoi vin întrebările și apoi plecați și apoi uitați... Și apoi coborâți.

Când voi fi pe deplin mulțumit?!

Nu puteți înainta dacă nu înlăturați dezordinea din inimile voastre. Veniți mereu și plecați plini de urât.

Fapte bune de milostenie se fac și celor pe care nu-i iubești, pentru că atunci este mare dar.

Lenevitu-v-ați. Și acum programul. Întrebări.

„Cici mulțumește pentru ajutorul pe care i l-ai dat cu cartea și te roagă să-i spui dacă în verificarea pe care trebuie s-o facă la Casa de ajutor reciproc poate să derobeze sau să ceară să fie schimbat?”

— Să se mențină pe poziția pe care a învățat-o.

— Adică ce să fac, să dezvălui tot ce s-a făcut acolo?

— Știi ce trebuie să faci.

— Totuși sunt într-o situație dificilă! Ceilalți vor să acopere dar, din cauza mea, cred că se dezvăluie totul.

— Pe cine ascuți?

— Sunt șefii mei, au greșit... nu știu dacă să-i acopăr sau nu.

- Ce-ai învățat? i”.
- Nu mă pot descurca totuși.
- Cinste.

Am dat urmare acestui sfat înțelept și am dezvăluit totul. Ancheta a fost continuată de forul superior, apoi de organele de miliție. A urmat un proces penal, cu recuperarea pagubei și închisoare.

Personal nu am avut niciun fel de neplăceri. În timpul anchetei de la Miliție, un agent provocator a încercat să mă atragă într-o cursă, oferindu-mi o sumă importantă, de mărci și dolari, la un preț derizoriu. Calculaseră greșit. Astfel de afaceri erau cu totul străine de preocupările mele. În plus, l-am anunțat imediat pe ofițerul anchetator. Acesta n-a manifestat niciun fel de surpriză. Iar cel care-mi oferise valuta n-a pățit nimic. Intuiția mea a fost corectă.

Și de data aceasta – ca și de atâtea ori mai înainte – Antal, prin sfatul pe care mi l-a dat, mi-a fost de real folos privind ambele planuri. Din punct de vedere spiritual, în urma încurajării lui, nu am fost nevoit să ascund o incorectitudine, prin care erau păgubiți o seamă de oameni – majoritatea nevoiași. Acceptarea compromisului mă degrada moral, făcându-mă copărtăș la infracțiune. Pe plan fizic, nimeni nu mi-a reproșat niciodată ceea ce făcusem. Nici măcar cel vinovat direct nu mi-a purtat vreo ranchiună, după eliberare, întrebările și discuțiile noastre nu au fost umbrite de niciun fel de aluzie la cele ce se derulasera mai înainte.

În fond, i-am făcut, și lui, un mic serviciu. Închisoarea, pe care a fost obligat să o suporte aici, este mult mai ușoară decât aceea pe care ar fi trebuit, totuși, să o execute după trecerea „dincolo”. Dar asta o va afla el numai când va fi acolo, unde toți vom merge.

După această explicație, să ne întoarcem la lista de întrebări.

Dina vrea să știe ce a fost cu moartea lui D. Rângheanu, care a fost găsit mort după o săptămână

— Denigrare de Dumnezeu.

Revin și aici cu unele amănunte. Este vorba de un inginer agronom, în jur de 40 de ani, pe care l-am cunoscut și eu. Mama lui, prietenă apropiată cu Dina. El locuia singur într-un apartament pe strada Brezoianu, unde a fost găsit în putrefacție, după o săptămână de la deces. Era un practicant Hatha Yoga și se pare că moartea a survenit în urma unei asane greșit aplicate.

Educația ateistă din acea vreme își pusese pecetea și pe acest suflet rătăcit pe meandrele acestei lumi.

Urmează apoi alte șase întrebări, cu totul lipsite de semnificație pentru această înaltă școală de inițiere.

Și acum să reluăm cursul ședinței, urmărindu-l pe Antal.

— Dar nu vreau manechine. Vreau energii. Când voi fi mulțumit de voi? Când voi putea să vă îmbrățișez ca pe triste copii, să vă iau de umăr pe toți? Plâns-a inima mea și pentru cei ce plecat-au,

de lângă mine, dar multă vreme a fost fără niciun folos.

Refac cercul cu alte elemente noi, poate vom reuși mai bine. Să nu alunecați! Ce v-am oferit este pentru întărirea credinței voastre în Dumnezeu. Ajuns-ați la o oarecare înțelegere. Pentru aceea v-am pregătit această noutate.

Dar nu vă răătăciți. Nu acceptați nimic străin față de dragostea către Dumnezeu.

Fiți tari și Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Ică. Cine poate veni? Ai spus elemente noi, vrem deslușit.

— Acelea pe care le-am enumerat. Dar nu aicea.

Mai înainte se făcuseră propuneri pentru intrarea în cerc a patru persoane. La acestea se referea călăuza - admiterea în cerc, dar nu la ședință.

— Copiii mei, vă las în pacea lui Dumnezeu. Lucrați și întâlnirea viitoare să mă bucure și pe mine și pe cei care sunt aicea.

Găsirea eului - pătrunderea în sfera Necunoscutului - aflarea Adevărului

Ședința nr, 53 din 26 mai 1972

— Binecuvântează pe toți cei ce s-au adunat aici pentru bucuria pe care mi-au făcut-o în urma cercetărilor pe care le-au însușit.

Frământatu-m-am îndelung când v-am insuflat miraculoasa înfățișare a problemei principale din viața voastră. Miraculoasa găsim a „**cutai**”, Grăiesc cuvinte noi pentru că, în sfârșit, trezitu-v-ați îndemnați de... (îmi dați mâinile).

Peste problema serioasă care se pune în fața sufletelor voastre, de a merge pe cfrarea pe csue v-am trasat-o, împreună cu prietenii voștri și prietenii mei, care vă urmăresc de multă vreme, sperăm să ducem misiunea pe care v-am dat-o, de a pătrunde mai adânc în **sferele Necunoscutului**.

Sunt participant la zvârcolirile interioare pe care le observăm zi de zi, pentru care suntem mulțumiți. De data aceasta s-a făcut pătrunderea **Adevărului** în voi și credem și sperăm să vă îndepliniți promisiunile pe care mi le-ați făcut în minte, când ați fost însărcinați de noi cu descifrarea mai atentă a tainelor cerești.

Sunt profund emoționat de scăderile celor ce m-au părăsit datorită purtărilor lor neserioase și prin pierderea energiei ce trebuia folosită pentru găsirea Adevărului ce zace în voi.

Suntem de acum maturi și sperăm să nu mă dezamăgiți, nici pe mine, nici pe cei ce vă înflază prin dragostea pe care v-o poartă și care speră să ne lege în veșnicie.

Ne place să credem că vom izbuti în misiunea pe care ne-am luat-o și doresc, împreună cu prietenii noștri, să ne bucurăm de foloasele pe care ni le veți prezenta.

Bucuriile mele și bucuria voastră.

Îmi place să cred că cei pe care i-am ales, de data aceasta, vor fi mai sânguincioși, mai cinstiți, mai harnici, iar amintirile certurilor să rămână doar amintiri.

Plâns-am îndelungată vreme și sper că, de

acum înainte, să fiu încântat de voi.

Venit-a cea pe care am chemat-o pentru a-i îndeplini dorința și pentru a se dezbăra de vechile probleme ce au ținut-o îndelung lipită de Terra.

Prietenii mei zâmbesc!

Să sperăm că vom fi de acum înainte mereu împreună și dovedind cât mai multă îndemânare, atenție, răbdare să fim cu toții fericiți.

Poate că este prima întâlnire între noi când mă simt atât de mulțumit.

Vreau să știți că nimeni nu este uitat, nici cei pe care i-am îndepărtat, pentru că sper să se ridice din cădere.

Ceilalți, pe care i-am înfiat, să se silească spre propășire și să se ferească de legături periculoase pentru sufletul lor.

Înlăturați sugestiile negative, pe care le dau mulți alții fiți bravi, fiți vulturi și ridicați-vă în înălțimi, pentru bucuria noastră și pentru înălțarea voastră.

V-am crescut, v-am hrănit și vreau să creșteți înalți, cât se poate, sunteți copii crescuți de mine și dați-mi bucurii.

Acestea am vrut să vi le spun.

Ce aveți de întrebat?

Cld întreabă dacă numele celor morți, amintite în cartea lui, le poate lor dăuna în vreun fel?

— Acum este un fel de examen, după ce v-am crescut.

Voi ce credeți acum?

Cki Eu cred că nu.

— Nu.

Da, este mai mult decât... nu găsesc cuvântul potrivit. Cei de „dincolo” au preocupările lor, ce contează pomenirea unui nume!

Dacă consumul de ceapă și usturoi dăunează într-un fel, spiritual sau fizic?

— La gradul vostru încă puteți mânca ceapă...

Ică. Ce putem face cu ceilalți?

— Desigur, de ce să ascundeți?

Să se revizuiască atitudinea și dacă, între ei, se va găsi vreunul care va încerca să muncească cu adevărat, el va fi primit aci.

Altă soluție nu există. Erau greutăți care-i împiedicau și pe ceilalți să înainteze.

Ici. Te rog să binecuvântezi icoanele (pe care le prezint).

— Binecuvântează.

Persoana chemată la întâlnire, la insistența ei, întreabă la ce să se oprească, fiind dezorientată: la Yoga, la Krishnamurti sau la Rugăciunea inimii?

— Cum se simte în stare. Rugăciunea inimii o știe teoretic, n-a asimilat-o. N-are vreme!

Ucenicie! Ucenicie! Să pătrundă, să poată cunoaște și apoi să practice.

N-are vreme! Se împrăștie. Să se silească. Anii trec. Vine scadența; vi s-a dat din pruncie, ca să zic așa. Răbdare și silință.

Ică. Antal, nu mai avem întrebări, dar te rugăm mai vorbește-ne, mai spune-ne.

— Nu sunteți prieteni buni, n-ați întrebat

nimic de ceilalți.

Îcă repetă numele mediului și a încă trei persoane.

— Ce e cu ele?

CkL Mă străduiesc să le arăt calea.

— Și merge?

Clei. Ele spun că merg.

— Ele merg, dar roadele? Roadele? Tu crezi că ducându-te tu la două săptămâni, la trei săptămâni, poți vedea roadele? Ești permanent cu ele să vezi ce fac, cum se manifestă în diferite ocazii. De unde știi că merg?

Clei. Așa spun ele, că merg.

— Nu merg. Nu merg.

Aurel se cam îndoiește, dar acesta este drumul. Fiecare din voi v-ați îndoit o vreme. Acum sunteți convinși. Și ei se vor apropia încet, încet de mine; încă este influența celor ce i-au condus până acum și de dâșii depinde dacă se pot alipi de mine sau dacă rămân mai departe în dorul celorlalți prieteni de care sunt atașați și de care le este greu să se despartă. Dar în viață nu trebuie să te legi nici chiar de cei care ți-au călăuzit pașii. Pentru ca să mergi mai departe, nu te mai uiți înapoi; le porți în suflet dragoste, recunoștință și mergi mai departe, cu ochii ațintiți la ideal.

Înainte! Mereu înainte! (A. Și soția aveau un alt ghid astral.)

Știu, poate gândiți că s-ar putea ca mâine să preia conducerea altcineva și, dacă ar fi posibil acest lucru, și doresc să fie posibil, să nu vă uitați înapoi la mine! Înainte! Așa e legea și sus. Cât mai

sus și Antal vă va binecuvânta pe tot drumul spre înălțimi și va fi fericit că a putut să scoată din mîlul acestui pămînt murdai; câteva picături de rouă cristalină.

Ică. Antal, asta nu înseamnă că ne părăsești?

— Nu vă temeți! Nu vă fie frică!

Aș vrea totuși să vă părăsesc. Mai sus aș dori!

Aici călăuza se referă la o realitate frecvent întâlnită în viața de pe pămînt, și anume la situația când maestrul sau profesorul este depășit de foștii săi ucenici sau elevi.

Or, în cazul de față, saltul calitativ pe scara evoluției spirituale este însoțit de o transformare radicală a mentalității individului. Ceea ce era valabil pînă în momentul minunatei transcendențe, devine cu totul inutil. Practicile duhovnicești bazate pe elementele de dinamizare ale „ego-ului” ca: dorință, voință, imaginație etc., nu-și mai găsesc niciun fel de utilitate.

Smerenia intelectului – realizată ca urmare a înțelegerii propriei neputințe în fața Necuprinsului – constituie o permanentă deschidere spre Sursa Sacrului cu care ne contopim.

„Ego-ul”. și-a pierdut întreaga autoritate. Iar tu, ca ființă complet eliberată de condiția umană, ești însoțit fără încetare de o flacără ce-ți luminează întreaga activitate.

Despre această ipostază ne-a vorbit Antal în mod detaliat cu 5 ani în urmă, și anume la ședința nr. 45 din 29 decembrie 1967.

Reluăm cursul ședinței, în care Antal

continuă:

— Este poate pentru prima oară când îmi manifest cu bucurie plăcerea, pentru că până acum v-am certat destul și ei nu sunt acomodați încă cu felul meu de a proceda; poate că vor să fie mângâiați, poate, poate nu, tatonează. Nu se pot încă acomoda cu „asprul” Antal. Dar să vrea! Nu pentru mine, pentru ei, pentru ele, pentru acești noi copii, pe care vreau să-i înfiez.

Să caute să se desprindă. Încet. Aștept! Eu nu mă grăbesc. Să se convingă că, dacă încă mai suntem noi după atâția ani împreună, este spre binele vostru și spre binele meu, dacă pot să duc cu mine câțiva, măcar pe acești câțiva să-i ridic. Obstacole sunt multe, invidii sunt multe, pregătirea este insuficientă pentru drumul acesta. Tentații multe, dorințe de acaparare, lucruri care să zicem că, la treapta pe care sperăm să o urcați, nu mai sunt permise, pentru că, lucrând serios asupra voastră, acestea cad așa cum cad penele toamna de pe păsări. Sunt doar simple sfaturi, fiecare este liber să aleagă!

A urmat ceva deosebit. Antal - prin mediu - manifesta o atitudine de totală smerenie și de fericire extremă. Fenomenul a durat circa două minute!

— Am primit o vizită. Nu vă spun mai mult.

Am avut câteva momente de fericire supremă pe care veți putea și voi să le aveți. E atâta frumusețe, atâta pace, atâta bucurie!

Copiii mei, din toată inima vă doresc aceste bucurii pe care le-am putut trăi eu, acum.

Sunteți curioși?

Fiți harnici și veți trăi și voi atâta fericire. E așa!

Mai vrea cineva să întrebe ceva?

Ică. Se pune întrebarea în ce stadiu se află una dintre surorile noastre din cerc, care ne-a părăsit cu câțiva ani în urmă.

— Fiecare, când trece dincolo, numai dacă a avut o viață înaltă, poate fi bine. În cea mai mare parte trebuie să-și plătească datoriile, să-și ispășească greșelile, și aceasta nu se poate decât prin suferință.

O poți ajuta prin gânduri bune, poți vorbi cu ea ca și cum ar fi de față; poți s-o încurajezi.

E zbuciumată, așa cum era și în viață; fuge **și să** ascunde, nu vrea să înțeleagă că s-a sfârșit. E legată de pământ, de fete, se zbuciumă. Încurajeaz-o, sfătuiește-o să se ducă la locul ei pentru că acolo e viața ei acum.

Ce bine pentru cei ce cunosc lucrurile acestea de aici. Ea le cunoștea, dar nu putea să le asimileze pentru că era prea mare dragostea de ai ei. Și așa ne zbuciumăm.

Altceva ce mai vreți să știți?

Ică. Și așa am îndrăznit prea mult.

— Ce beție de lumină! Nu-mi vine să plec, dar trebuie. Copiii mei, mă despart plin de speranțe. Munciți! Munciți!

Vasile! Tu ce faci? Ce faci?

Ică, Mă strădui Antal, încerc să lucrez...

— Cam încet! Te-a acaparat lumea. Ai grijă! Fii mai activ pe drumul ăsta. Ai încetinit-o. Lasă

lucrurile pământului! Ocupă-te de suflet! De multe ori ți-am spus. Ce faci?

Aștept să-mi spui? Aștept să văd ce faci!

Și acum sunt așa de bucuros! Acei ce mă însoțesc sunt mulțumiți. Să știți că sunt mulțumiți.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Sedința nr. 54 din 23 martie 1973 - lipsește

Sedința nr. 55 din 23 iulie 1973

— Printre mari greutăți venit-am astăzi în mijlocul vostru.

Greutăți datorită intervențiilor anumitor entități negative. În sufletul vostru nu este liniște. Sunteți învăluiți de griji terestre multiple. Și pregătitu-v-ați puțin pentru ziua de astăzi.

Nu am puterea să vă exprim din adâncuri ceea ce gândesc, ceea ce trebuie să vă reamintesc.

Cele expuse de mine în nenumărate rânduri sunt înlăturate prin anumite manifestări neplăcute și care mă îndreptățesc să cred că venirea mea între voi este un accesoriu la multiplele voastre distracții din lumea voastră materială.

Presupuneam că elanul pe care l-am avut în urmă, la ultima noastră întâlnire, să vă fi îndreptățit să aveți mai mult elan; să creșteți în spiritualitate; să vă detașați mai mult de cele lumești, în interiorul vostru. Și văd că, departe de speranțele mele... nu găsesc cuvântul... înțelegeți?

Vreau să știu câți dintre voi au început ceea ce v-am dăruit cu atâta dragoste și cu atâta elan pentru propășirea voastră spirituală.

Nu încerc să vă dojenesc, deși meritați; dar

vreau să spun că încerc mari decepții, când nu mă așteptam.

Influențe negative sunt între voi, elan minim. Fiecare își vede de drumul lui pământesc, uitând că până la urmă dau față cu adevărata Realitate de „dincolo”. Și eu vreau să vedeți Realitatea de aici pentru a deveni cu totul alții.

Lipsă de orizont. Vă limitați la lucruri meschine.

Multă paradă de spiritualitate. Ciuguliți de pretutindeni impresii spectaculoase.

Vă îndoiiți uneori de mine!

Acestea sunt concluziile pe care le trag; pe care le-am văzut; pe care nu le-am așteptat.

Când veți deveni ce vreau să fiți?

Nu este între voi sudură și mă întristează. Fiecare merge cum crede el și mergeți fiecare pe drumul pe care îl doriți.

V-am îmbrățișat și v-am adus să am o ceată de suflete viteze și încerc dese învingeri. Mergeți fiecare dintre voi așa cum vrea fiecare, pe drumul pe care dorește să meargă de-acum înainte.

Vă las libertatea și Dumnezeu să vă ocrotească.

Ședința nr. 56 din 9 mai 1976 (6 persoane cu medial)

— Primit-am mesajul vostru din noianul de gânduri, de pe terenurile virane ale sufletului vostru.

Credința urmează dezastrului sufletesc pe care fiecare îl încearcă în adâncurile lui.

Mirajul vă împrăștie viața. Speranțele înșală

virtutea.

Plânsul luminează întunecimea și lacul adâncurilor prăpăstioase.

Voit-am de multe ori să vă vizitez însă printre copiii mei se întâmplă lucruri urâte. Vi s-au dat sfaturile mele. Adânciți viața în mizerii.

Privit-am atitudinile luate de fiecare dintre voi și plâns-am și eu în mine.

Căutați mângâierea celor din jur, sfătuindu-i să dorească lumină și lumina întunecă zărilor sufletului vostru.

Frumusețea vieții constă în avântul inimii către lumină. Cercetați-vă cugetele. Mirajul există și întunecă spiritele.

Venit-am cu plăcere să curăț întunecimile sufletului vostru. Bucurați-vă de viață! Viața o aveți înaintea! întunecimile doboară!

Pretindeți încurajare și puțin lucrați.

Vreau să vă spun că ceea ce căutați este departe de misiunea mea.

Eu vreau să aduc sufletele spre înălțimile luminoase ale vieții.

Progresati în virtute. Căutați experiențe în afară. Inconștientul vă întunecă viața. Deschideți ferestrele. Voi mai veni.

Sedința nr. 56 bis din 9 noiembrie 1976

— Feriți-vă de dușmanul din sufletul vostru.

Înaintați pe cărarea bătătorită de mulți pribegi ai drumurilor care lasă urme.

Dovada peregrinărilor voastre stă în mirajul în care vă petreceți viața.

Sălbăticia omenirii întrece capacitatea

voastră de înțelegere. Sânguiți-vă, uitați plăcerile!

Nu înțelegeți problemele care se pun dinlăuntrul vostru.

Sunteți însetați de petreceri și, pentru voi, nu este permis.

Datu-v-am înțelegerea vieții, drumul pe care-l parcurg mii de oameni singuri.

Îndrumatu-v-am ani mulți, pentru fericire, pentru fericirea la care trebuie să ajungeți.

Probleme serioase se pun înaintea voastră.

Datu-v-am cheia și nu înaintați. Vă trage pământul.

Binecuvântat să fie acela care înțelege și care bătătorește drumul.

Spinii vă înțeapă cărările, dar să nu cedați.

Înaintea voastră e drum luminos, beatitudine, îndrăzneală, chin. Am înaintea mea câteva persoane care vor să vă viziteze.

Este adus M. pentru una din asistente, care i se adresează:

— Sunt îndurerat pentru că nu înțelegi să vii în întâmpinarea vieții. Rupe-te, îndoiește-te încet; nu plânge!

Ciel L-am întâlnit în Astral pe Teodor care plângea și era plin de pete pe față. L-am văzut bine?

— Da!

Fiecare dintre voi duce viața în două feluri însă adâncurile nimeni nu le cunoaște (se referă tot la Teodor).

Nu se mai poate vorbi. Sunt gânduri care împiedică.

Ședința nr. 57 din 27 februarie 1977

— Binecuvântat să fie gândul și inimile voastre.

Întâmpinatu-v-am...

Dorința voastră a fost împărtășită de sufletul meu și venit-am cu multă îndoială, pentru că v-ați rătăcit fiecare prin miasme neprielnice sufletelor voastre. Venit-ați unii cu gânduri... Lăsatu-v-am să mergeți fiecare pe drumul vostru pe care vi l-am propovăduit de ani de zile și totuși se găsesc destule lacune pe care nu vreți să le completați. Arătat-u-v-am de atâtea ori calea și unii dintre voi uitat-au sfaturile mele și s-au împotmolit în mâl.

Pribeგი au devenit unii prin împăienjenişurile vieții.

Dacă acei ce m-au urmat ani de zile au astfel de rezultate penibile, cum vor putea întâmpina viața cei al căror suflet este încă în îndoială?

Exemplul pe care-l dați este negativ. Fiecare își vede de viața materială și învățătura pe care v-am dat-o a fost azvârlită.

Ani de zile v-am certat; v-am mângâiat, v-am încurajat. Acesta este pentru toți un strigăt de durere.

Lăsat-am mediul să se orienteze singur pentru mângâierea unor suflete ce se clatină, dacă într-adevăr crede că este nevoie de acest spîtjin.

Întrebări:

Cineva întreabă dacă plecarea soțului a fost destin, sau vina o poartă ea?

— N-a fost vina ei. Destinul. Dar această întâmplare, să zicem, nu este întâmplare, a fost

pentru lumânarea ei. Prin suferința îndurată, trebuie să se trezească.

CkL Dacă procedez bine cu cercul de cunoscuți ai lui Căciulă Florian.

— Să judeci singur.

CkL Știi cine este acolo (erau niște ofițeri de securitate).

— Venetici!

CkL Nu-s cinstiți în ceea ce urmăresc?

— Mai multă modestie, lingușiri.

CkL Dacă ajută scrierile. (Este vorba de cele 300 de poezii ce tratează autocunoașterea și 3 volume proză - experiențe de dedublare).

— Nu pe toți. Cei care au flacăra umblă după aer. Pentru aceia, da. Curiozitatea este mare... apoi valurile vieții. Câți din voi, cât ați fost, ați reușit? Măcar puțini. Umilință, vanitate.

CkL Putem face ceva pentru cei care ne-au părăsit?

— Fiecare își alege drumul.

CkL Dacă pentru începători poeziile sunt aplicabile?

— Nu. Trebuie familiarizare cu această splendoare, treptat, treptat, treptat.

— Nu mai pot.

Sedința nr. 58 din 9 mai 1977

— Venit-am și azi ca întotdeauna» să vă pot certa.

Întrebările dovedesc lipsă de maturitate, exceptând pe noua admiși Dar, pentru cei care m-au însoțit în peregrinările spiritelor, este inadmisibil după atâta vreme. Întrebările sunt

puerile. Te interesează ce a spus cutare sau cutare, când munca voastră cere libertate de gândire, seriozitate. Nu vă vorbesc ca unor copii, sunteți maturi, cunoașteți lucruri multe. Prefăcutu – s-au sufletele voastre întunecându-se?! Pentru ce nu lucrați?! De ce zgâriați pământul?! Nu arăți. De ce? De ce încrâncenatu-v-ați în materie după îndelunga călătorie pe care am făcut-o împreună? Importantă pentru inima voastră este problema avortului? Interesatu-v-ați de ceea ce v-am învățat ani de zile? Unde mergeți?

De ce, după atâta vreme, să vă cert mereu?

Așteptat-am roade și nu-mi dați nimic?!

Fremățați de bucurie, lumina clătinatu – s-a în voi!

Jale pentru mine. Faptele voastre nu sunt ale unor oameni pe care i-am îndrumat atâția ani!

Puțini răspuns-au apelului meu. Freamătul lumii întunecă și nu e admisibil pentru cei ce m-au urmat, și oare, m-au urmat? Plâns-a sufletul meu de durere. Pentru ce aceste vizite, când de fiecare dată nu culeg decât mărăcini?

Datu-v-am viață luminoasă și voi o murdăriți.

Superficialitate, lăcomie, lipsă de dragoste, fățarnicie, silnicie. Eu datu-v-am miresme îmbălsămate de viață

Nu mai vin decât dacă munciți pentru viață, pentru scăparea, pentru eliberarea voastră din mocirla pământului.

Pentru cea nouă nu este nimic din ceea ce presupune ea: este legea vieții. Să se bucure de restul vieții și să adune roade pentru viitorul ei; să

nu plângi morții sunt vii. Durerea lor este provocată de lamentările voastre. Să ia toiagul luminii, să îmbrățișeze lumea, să ardă de dorința de a se ridica. Să nu plângă morții, lacrimile dor, ard sufletele plecate.

Câteva răspunsuri date la întrebări mai interesante:

A... întreabă cum se simte soțul dincolo (decedat în anul 1975).

— Așa cum se simt toți când pleacă dincolo. Confuzie. Nu știe încă ce este cu el. Voi veghea.

Dacă și căsătoria lui D. a fost destin refuzat?

— Da.

Dacă abstenența este necesară evoluției?

— Cine poate. Este acumulare de energie.

Dacă pot veni M. Și G?

— Numai dacă muncesc în această direcție.

Nu mai primesc leneși. Hotărârea mea este definitivă. Numai cine muncește. Distracții nu permit. Nu vorbesc cu copii. Nu primesc decât pe cine muncește, pe cine dorește cu ardoare să se elibereze, să se mântuie într-adevăr - ca să întrebuițez termenul bisericesc.

Am adunat din toate părțile suflete să le luminez, să le aduc bucurii nețărnumite și ce am primit?

Cine cu adevărat vrea să lucreze, să vină în jurul meu, restul afară **h**

Nu mai primesc leneși. După atâta vreme doresc fapte.

Vă binecuvântează.

Ședința nr. 59 din 24 mai 1977 - lipsește.

În locul ei este introdusă o ședință datată 28 iulie 1976, care, după conținut, nu are niciun fel de legătură cu ședința precedentă. Redau totuși o parte din această ședință.

— Îndureratu - s-a sufletul meu de dârzenia cu care s-a răspuns apelului meu. Lipsit-am îndelungă vreme pentru repararea sufletelor voastre ce zac în întuneric încă.

Pregătitu-m-am să-i întâmpin pe copiii mei care îndelung m-au răstignit. Mirajul, orgoliul întunecă facultățile omului și-l duce spre înșelare. Luatu - s-au după cărțile citite iar legătura cu mine și-au desfăcut-o. Așteptat-am transformarea sufletească și rezultatul așteptat a fost zadarnic.

Cercat-am un exercițiu pentru a vedea, după îndelunga tăcere, reacția voastră, felul cum reacționați la faptul neinvitării voastre. Este lepădare de încredere.

Puteam eu să las mediul în primejdia de a fi posedat de o entitate inferioară?

Ani îndelungați v-am pregătit pe fiecare și iată rezultatul. Unii dintre voi părăsit-au drumul, cochetând cu lumea. Fabrică de minciuni, orgolii, ispite dau năvală în spiritele slabe, legate de bunuri mizere.

Cine sunteți să judecați?

Dorit-am de mult să vin, să vă împiedic rostogolirea în prăpastia pe care n-o vedeți, din cauza fumului ce vă înconjoară.

Nu bravați viața. Mondenism, mondenism, vanitate.

Voi continua altă dată.

Ținând seama de conținutul acestei ședințe, cred că este prima ședință după întreruperea contactului cu călăuza între anii 1973-1977. Atunci, o parte din membri au aderat la un alt cerc și și-au exprimat părerea că mediul Dina nu mai este sub influența lui Antal, ci a unei alte entități negative.

Ședința nr. 60 din 21 iulie 1977 (5 persoane; a durat 28 minute)

— Îmi pare rău că m-ați chemat pentru niște întâmplări care trebuiau uitate.

Este dovadă de megalomanie. Este crâncenă împotmolire pentru că, după ani întregi de eforturi făcute pentru ridicarea inimilor voastre, îmbrățișați mereu negativisme.

Sunt îndurerat pentru că unii din cei mai buni copii ai mei părăsesc drumul trasat pentru care v-am pregătit de zeci de ani. Dezbinarea își face cuib în inimile voastre. V-am crescut împreună și astăzi ignorați învățătura predată. Iubirea, iubirea lipsește și, dacă lipsește iubirea, nu se poate face nimic. V-ați baricadat fiecare în spatele concepțiilor învechite pe care le înlătură cei ce vor să înainteze pe drumul fericirii.

Nu pot să-mi manifest puterea pentru că între voi este dezbinare. Fiecare își are prietenii lui; fiecare aleargă după miresme înșelătoare, ce nu duc nicăieri. Filantropia pe care unii dintre voi o trâmbițează cu surle n-are nicio valoare, pentru că este izvorâtă din orgoliu.

Întâlnirile voastre credeam că vor da roade multe; credeam, știam roadele după manifestările

voastre în societate și între voi. Ani de zile lucrat-am împreună. Bucuria mea mi-ați răpit-o. Fiecare se supraestimează, fiecare sfidează pe alții în sine. Gândiți-vă singuri și vedeți singuri ce ați făcut în atâta vreme. Lumea geme.

Venit-am să adun o ceată în jurul meu pentru a vă da lumina pe care ați înlăturat-o. Nu vreți să lucrați practic, adânc. Cititul înăbușă sufletul. Dacă citiți – și ce citiți, ce credeți, ce simțiți că este adevăr trebuie aplicare. Nu lucrați practic. Degeaba mă străduiesc, degeaba. Calea voastră a fost lungă dar fără progres. N-ați lucrat în voi.

M-ați chemat pentru lucruri neserioase. Noi nu facem anchetă și nu dăm verdicte. Fiecare își știe greșelile lui; de vrea să repare, e bine.

Și acum, întrebări.

1. Dacă acușările aduse de Cici lui M. au fost adevărate?

— Răspunsul l-am dat.

2. Cici poate citi gândul altuia?

— Nu.

3. Dacă Cici s-a eliberat într-adevăr?

— Nu știți ce este eliberarea. Nu vă luați după texte. Nu știți ce este eliberarea. Cine spune că știe, n-a realizat-o!

4. Dacă renunțarea la manifestările bisericesti ale lui Cici și ale Dinei este justă și poate fi recomandată oricui?

— Fiecare la locul lui. Nu se poate sări dintr-odată. Cine poate, bine. Dacă înțelege. Dacă înțelege că sunt de prisos și dacă simte că nu acolo este adevărul. Să caute adevărul.

De multă vreme vă cresc și nu vreți să creșteți; stați pe loc, nu vă înălțați. Fiecare se încrede. Smerenie, smerenie! Nu știți că nimeni nu știe când pleacă? Ce faceți este înspăimântător: să alergii după o bucată de... iluzie, să zicem. Sunt iluzii multe. Ne înșelăm, ne înșelăm.

Sigur că nu vă așteptați la răspunsurile mele, și dacă vă simțiți supărați, iertați-mă.

5. Cum am putea reface Cercul?

— Nu puteți, din cauza zgurei din voi, de aceea nu puteți reface Cercul. Eu nu vă pot obliga. Fiecare face! E liber să facă. Dar aceasta nu e libertate.

Dacă v-am supărat cu asprimea, vă rog să mă iertați, dar am avut un eșec. Eu vă binecuvântează!

6. Cum se explică venirea lui Antal în împrejurări cu totul diferite de cele pe care le știam, când veneam pregătiți sub toate aspectele?

— În cercuri obișnuite de spiritism? Nu se poate face decât în anumite condiții, pe care le știți și voi dinainte.

Dar nu uitați că noi, cei ce conducem un cerc sau mai multe, avem puterea să anihilăm influențele negative dacă suntem susținuți de dragoste mare, ca să realizăm ceva.

Sunt suflete pribegice ce vor și ele lumină și nu poți să le refuzi. Trebuie să le ajuți. Ești dator să le ajuți. Că ele merg sau nu... Dar nu le poți refuza, chiar dacă ar fi niște criminali.

Poate că nu vă plac, dar acesta e adevărul în privința aceasta.

Unii dintre voi au fost fricoși, s-au înspăimântat, au crezut că nu pot veni pentru o singură persoană. Nu, nu, pentru că avem putere. Și voi, chiar dacă vă cert, aveți totuși ceva în voi. Acum, după atâta vreme, vă declar asta, deși stați pe loc. Vă uitați și colo și colo și colo... Nu e bine!

V-ați îndoit, nu-i nimic. Vă iert. Fiecare greșim. Dar să ne trezim, să ne trezim spre binele nostru al tuturor.

(După această ședință, cele două persoane s-au desprins definitiv de cercul Antal.)

Adâncurile interioare trebuie cercetate cu osârdie!

Sedința nr. 61 din 28 aprilie 1978

— Vă binecuvântează. Primit-am mesajele voastre și bucurat-m-am pentru dorința de a relua legăturile pe care le-ați întrerupt prin mișcările rătăcirii voastre. M-au zguduit certurile voastre pe care nu m-am așteptat să le privesc.

Ani grei plimbatu-v-am prin încâlcirile vieții și rezultatul este minim.

Elogii pentru cei ce adună cu râvni economiile vieții prin care se vor lecul.

Plâns-am pe cei ce îndepărtatu – s-au de drumul celor puțini, și care se străduiesc să sape în adâncul lor.

Sunt câteva suflete lângă mine care doresc să intre în legătură comunicare – cu cineva de aici.

Este M.

— Văzut-ai suferințele mele, văzut-am regretele pe care le ai și plâng pentru că nu înțelegi viața. Salvează-te. Mizerie, mizerie! învață

ce e viața. Nu mai pot”.

— Nu crede.

Îngenunchiatu - s-au sufletele. Ucenicia e grea. Durată pentru pătrundere. Proiecții de gânduri urâte.

Venit-am cu bucurie să-mi salut elevii care împrăstie semințele primite.

Gânduri negative.

Întrebări:

1. Cici. Pentru că unii din grup au rețineri, rugăm precizări: drumul pe care merg Dina cu Cici este cel adevărat sau e rătăcire?

— Rătăcirea este a lor. Drumul este adevăr. Vi l-am propus pentru ridicarea voastră. Cine nu merită, să-l părăsească. Eu v-am îndrumat pas cu pas și mă doare când văd cu câtă greutate își însușesc credințele eronate, în loc să-și salveze spiritul de lăcomia tiranilor sufletelor voastre.

Agonisit-am durere, agonisit-am și bucurii pentru cei ce merg cu multă silință.

V-am crescut dar v-am pierdut, așa cum un părinte își pierde copiii.

Aceasta o spun pentru toți cei vechi. Pentru cei noi încep, dar drumul vostru e lung, fără rezultate. Aceasta o spun și pentru ceilalți. Nu vă duce la fericire dincolo. Chinurile prezentului sunt lumini pentru cei ce știu să le vadă.

Adâncurile Interioare trebuie cercetate cu osârdie.

— Mii de oameni gem în neputință, n-au lumină dar voi, voi care ați umblat ținuti de mână, de ce rămâneți, pe rând pe marginea drumului?

Timpul este scurt

2. Văii întreabă dacă are ceva de spus despre Doina.

— Vrea s-o laud? De ce aceste întrebări pentru 20 de ani de drum? De ce nu se lasă nimeni în voia drumului pe care-l parcurge? De ce curiozități? De ce rămâneți pe loc, în prag?

Trebuie să vă decideți fiecare, dacă vreți să mergeți pe acest drum. Cinstit mhâmprăștiere în alte doctrine. Muncit-am cu voi ani mulți. Cine vrea, să aleagă. După aceea, să nu hotărâți până nu vă măsurați puterile.

Au fost mulți, au rămas puțini, e posibil să rămână și mai puțini, dar e mai cinstit. M-ați înșelat! De ce veniți? Vreți să știți dacă se mărită Elena, sau alte nimicuri?

Aceasta este problema voastră? Cine nu poate, nu poate!

3. Pentru Dina dacă ai ceva de spus.

— Ea nu întreabă, ea muncește. Să nu se trufească.

Se pun câteva întrebări, la care nu dă răspunsuri.

— Vedeți întrebări? Sunt mâhnit. Erau inutile întrebările, după expunerea mea. Credeam, știam de fiecare, dar...

Venisem cu gândul să fac un fel de seminar în viitor, dar sunt dezamăgit.

Spuneți acum, cine vrea să meargă cu mine și voi mai veni pentru a vedea dacă vă păstrați hotărârea sau v-o schimbați. Dar fiți cinstiți! Spuneți adevărul: acum poate aveți elan, dar

măine se schimbi Analizați-vă și hotărâți.

Câți urmează drumul cunoașterii dintre toți elevii mei? Vorbesc de 30 de ani. Datoria mă face să mai vin.

Spiritism, spiritism! Noi am făcut spiritism?! Nu, școală... Spiritism cum fac babele!

Nu arde focul în voi. S-au stins și ultimele scântei. Dar, fost-au scântei oare? Un foc de paie. Înlăcărare, apoi cenușă risipită în vânt. Bogății sufletești, elan, le respingeți pentru lut. Bucurii reale. Ne îndepărtați. Folosiți mijloace empirice, gâlceavă urâtă. Influențe nevăzute vă încercuiesc, făcându-vă să vă abateți de la munca adevărată, pentru eliberarea sufletelor voastre plătând. Izvoare de lumină pe care le acoperiți cu viața voastră meschină.

Visuri de glorie, orgoliu înăbușă viața voastră, respirația vieții voastre.

Durerea mea este mare, pentru că nu am reușit să vă dinamizez. Splendori înlăturate!

Pacea inimii înăbușită, zvârcoliri de șarpe. Ce păcat! N-am reușit. Sunteți trândavi. Doriți glorie, doriți laude. Nu vă gândiți deloc la adevărul vieții. Nu vă străduiți să cunoașteți. Îmbâcsiți de materie. Să aveți! Admirați viața! Admirați lumina vieții! Este inimaginabil! E splendoare! Ce păcat! Ați avut și curând veți pierde și regretul va fi imens de mare, dincolo.

Aici bucurii, ce bucurii! Ce bucurii! Bucuriile de „dincolo” să le aduceți aici. Bucurii!

Ce păcat! N-am reușit!

Ici. Vei anunța când vei mai veni?

— Mai încerc. Cine vrea să lupte, să lupte.

Să se dezlege de legăturile care-l țin legat.
Ce viață refuzați, ce viață! Ce păcat!

Vă binecuvântează.

Noul drum și mana divină din suflet
descoperite.

**Sedința nr. 62 din 3 noiembrie 1978 (6
membri plus mediul)**

— Pătrund simbolul credinței voastre pentru
încurajarea sufletelor ce se lasă încă adulmecate
de zvonuri pribege.

Sunt întotdeauna îndurerat de poveștile
voastre, pe care mi le împărtășiți. Despre cei ce
caută să vă îndepărteze de **noul dram** pe care
vreau să-l urmați.

Păgubit-am persoane pentru râvna ce o au
pentru lucrurile mizere ce încercuiesc viețile
voastre.

Probat-am tăria voastră și nu găsesc puterea
care vă dă viață pentru că vă împiedică anturajul,
zgomotul lumii. Bisericele credințelor eronate
înăbușă sufletul. Prescriam legi – să zicem –
pentru ridicarea voastră din mizeria pământului și
întotdeauna găsiți viraje pentru depărtarea de
ceea ce doresc să urmați. Frântu – s-au poverile
pentru unii dintre voi și mă bucur, dar mâhnirea
estompează această bucurie.

Mânjiți altarul ființei voastre cu murdăriile
vieților. Înăbușiți lumina ce vă vine în suflete.
Pribejit-am cu voi ani îndelungați și bucuriile
mele sunt slabe. Protestez pentru indolența din
voi. Vorbe fără fapte. Viața trece, chiar pentru cei

tineri. Goniți repede! Nu stați înmănușați privind la cer, ca găștele, cu un ochi la cer și cu unul jos, pe pământ Protestez! **Nu vă alimentați cu mana divină ce zace în sufletele voastre și nu vreți s-o descoperiți**

Fixaându-v-am ziua aceasta pentru mărturisiri:

Fiecare, pe rând, ne mărturisim propriile neputințe și greutăți în relațiile cu lumea exterioară și cu lumea noastră interioară.

Răspunsurile sunt date cu precizie, la obiect și ele îmbracă, așa ca de obicei, un caracter general, valabil pentru toți cei prezenți, dar și pentru membrii grupului nechemați, precum și pentru cei ce au părăsit cercul.

Extrag întocmai observațiile lui Antal care ne privesc deopotrivă pe toți.

— Vă citesc în suflet la fiecare. Nu faceți eforturi.

Fiți atenți cu toții. Nici nu știți cum se infiltrează pe nesimțite mârșăvia lumii. Tuturor vă cer mai multă modestie. Multă modestie să aveți fiecare.

Iubirea nu este iubire. Detașare, în interior, de oameni.

Durerea poate fi transformată mă bucurie. Fără violență, vei reuși.

Viața, caută s-o trăiești pentru a o cunoaște.

Înțelegeți. Viața nu este aceea pe care o credeți voi. Viața este altceva: trăire interioară. Sunteți condiționați cu toții. Viața este splendidă, dacă o înțelegeți, dacă știi s-o trăiești: e minunată!

Faceți cât mai des exerciții interioare de

cunoaștere.

Vă binecuvântează.

Vocea interioară, aceea e Dumnezeuul vostru. Ascultați-o!

Sedințe nr. 63 din 17 noiembrie 1979 – ultima – Astăzi este ziua despărțirii noastre.

Plecat-am pe drumuri înnămolite de mizerie și de crâncene lupte.

Plecat-am pe drumuri înțepenite de răutăți și astăzi recunosc că trebuie să se sfârșească acest drum, parcurs de voi de multă vreme, în scopul revelației divine ce trebuia să se manifeste în voi, drum pe care condusu-v-am în greutate și nevoi.

Dat-am din inima mea polen pe care l-ați împrăștiat pe drumuri serbede.

Nu vreau să vă privesc de bucuriile pământului, de care nu vă puteți desface.

Inutilă e dragostea mea și munca celor ce au știut să o prețuiască mai puțin.

Mai rămâne un timp pe care să-l folosiți și pe care îl neglijați, din păcate.

V-am protejat, v-am destelenit drumul, v-am dat miresme cerești uneori și cei ce știu să prețuiască aceasta vor lupta și de acum înainte.

Toți avem eșecuri, dar lupta este inegală.

Vreți să întrebați ceva despre drum? Ultima oară. Ne despărțim.

CkL Suntem aici trei care mergem convinși pe calea „Cunoașterii de Sine”. Spune ceva pentru noi.

— Dacă credeți că puteți merge, mergeți înainte.

Prezența mea nu vă ajută cu nimic.

Vi s-a spus. Știți. Cunoașteți ce trebuie să faceți. Să vă duc eu de mână până la adânci bătrâneți?!

Puneți mereu aceleași întrebări inutile.

Cine vrea, cine poate, merge mai departe.

Trebuie mereu să fiți duși de mână, numai ca să ne vedem și să întrebăm diverse lucruri copilărești – la infinit?

Studiați-vă atitudinea în fața vieții și veți înțelege într-o clipă ce sunteți.

Cici. Iată, Antal, ne-ai spus un lucru extraordinar și pentru aceasta te rugăm să revii. Avem nevoie de asemenea învățătură. De ce să ne părăsești?

— Nu sunteți singuri niciodată. Atâția ani a mers greu. Poate fără mine va fi mai ușor.

Vocea interioară, aceea e Dumnezeuul vostru. Ascultați-o!

Nu aveți nevoie de însoțirea mea, după ce ați ajuns la „Cunoașterea de Sine”.

Ascultați vocea! Vocea divină!

Cine va munci și va lăsa totul în urma sa, poate va realiza.

Prezența mea nu vă ajută acum cu nimic.

V-am ajutat, am cules și bucurii și deziluzii. Și astăzi a sosit ora plecării mele. Fie, să putem să ne vedem „dincolo”!

Vedeți-vă fiecare de drum.

Lăsați sfaturile pentru alții. A trecut!

De la prima ședință și până astăzi, la ultima, s-au scurs mai bine de 30 de ani. Pe întreaga

perioadă, numărul celor care au frecventat acest cerc de înaltă inițiere nu se cunoaște cu exactitate. S-a apreciat că au fost cam 40 - 50 de persoane. Cred că numărul acestora a fost cu mult mai mare. Dintre toți, s-au reținut doar câteva nume complete, adică ale aceluia care erau mai apropiați de urmașii familiei Ivanciu și Paraschiva Ionescu.

Liste nominale cu cei prezenți în cerc sau la sedințe nu s-au făcut niciodată, din motive bine justificate. Asemenea preocupări în epoca dominației comuniste erau considerate activități subversive și urmărite ca atare.

În înscrisurile de arhivă nu am găsit decât evidențe de prenume sau pseudonime. De aceea, dând curs unei asemenea uzanțe, m-am conformat, la rândul meu, aceluiași metode și în continuare. Deci, să reluăm cursul expunerii. Dina, Ică și cu mine suntem cei care închidem ciclul de instruire spirituală, inițiată de acest pedagog astral.

Numai noi trei am fost chemați. Să fie oare așa pentru că doar noi, din întregul grup, aderaserăm fără reticențe la viața de monah în lume și în interior, la propunerea făcută de Antal?!

Poate că a fost și acesta un act de curaj, de bună intenție, de entuziasm dar și legat de o seamă de angajamente, deloc ușoare, pe care, totuși, cineva le-a apreciat?! Că am realizat sau nu ceea ce am voit, asta numai la trecerea fiecăruia "dincolo" o vom vedea, simți și trăi pe viu - ca să zic așa.

Și, cu aceste ultime considerații lămuritoare, ar trebui poate să închei. Până aici eu nu am făcut altceva decât să scot în evidență truda atât de anevoioasă a marelui înțelept. În ce măsură am reușit, nu știu și nu încerc să-mi atribui vreun calificativ.

Dar iată că ceva mă îndeamnă să mai adaug un scurt capitol de sinteză, cu riscul de a repeta unele lucruri. Și o fac în folosul acelor care nu se vor rezuma doar la simpla lecturare a acestei cărți, ci vor încerca să-și depășească această păguboasă condiționare.

Citirea unei asemenea cărți îl obligă pe cititor să facă ceva mai mult, pentru el, pentru sufletul lui, ca și pentru aproapele și semenul lui.

La trecerea „dincolo”, cu cât știm mai multe, cu atât și suferința este mai mare, dacă aici pe pământ, în asocierea cu corpul fizic, nu am pus în practică valoarea cunoașterii. Deci, pentru această categorie de interesați ai propriei lor fericiri, mă voi strădui să exprim cât mai succint misiunea acestei călăuze coborâte printre noi, pământeni.

CAPITOLUL III

Descoperiri revelatoare

O mare tragedie pune la grea încercare pe urmașii familiei Ivanciu și Paraschiva Ionescu, originari din Tulcea.

Din cei opt copii, cât a avut acest cuplu, nu mai erau în viață în anul 1949 decât șase: trei fete și trei băieți. Unul dintre ei, cel mai tânăr, Octavian (Ofta) își pune capăt zilelor într-un

moment de disperare.

Cei rămași sunt profund impresionați. Surpriza provocată de actul necugetat și suferința morală le zdruncină din temelie întreaga viați. Fiecare, în felul lui, se zbugiumă și începe să-și pună întrebări despre fenomenul „moarte”, cum nu o mai făcuseră niciodată mai înainte.

Dintre toți frații cel mai afectat este doctorul Ionel Ionescu. Se socotea vinovat pentru că nu și-a ajutat fratele aflat la grea cumpănă, în acest climat de deprimare, o dorință nestăvilită îl îndeamnă spre studierea științelor oculte, spiritism, religii, filosofic etc.

Dar, de ce el și nu ceilalți frați? A fost un joc al întâmplării citirea primei cărți? Așa ar zice neștiutorii!! E mai comod și în afară de orice risc să ne ascundem în spatele unor cuvinte, prin natura lor seci, total lipsite de substanța realității.

Nu peste mult timp, atât Ionel cât și ceilalți aveau să se lămurească. După înființarea cercului de care am vorbit încă de la început, călăuza astrală îi descoperă că, într-o viață anterioară, el a fost misionar. Așadar, el s-a născut cu înclinația care-l atrăgea ca un veritabil magnet spre fenomenul religios și spre parapsihologic.

Există o lege cu aplicare universală, după care nimic nu se pierde din îndeletnicirile urmărite pe parcursul unei vieți. Munca și preocuparea dintr-o existență lasă urme în structura psihologică a individului. În viața următoare vom continua să facem ceea ce am mai făcut câțiva, având mereu dorința de

perfecționare. Nimic nu ne dă cineva pe gratis. Orice însușire artistică, măiestrie, genialitate nu se cuceresc decât prin muncă asiduă, transferată dintr-o viață în alta și dusă până la desăvârșire.

Încă de la prima ședință, Antal le dezvăluie intențiile sale. Vrea să-i ajute să depășească marea tragedie - calificată de ei în acest fel, din lipsă de înțelegere a tainelor vieții - și apoi le oferă tot sprijinul său spre a începe îndelungatul urcuș pe scara evoluției spirituale. Or, pentru a le câștiga încrederea, se impunea aducerea unor dovezi revelatoare. Și asta și face, începând cu probe furnizate de cei mai apropiați de sufletul și înțelegerea lor. Astfel sunt aduși părinții și cei trei frați decedați, care le destăinuie lucruri ce nu puteau fi contestate sau puse sub semnul îndoielii.

Despre Octavian află că acesta, într-o altă viață, a săvârșit niște acte reprobabile care au determinat sinuciderea unui vecin de pe urma căruia au rămas o văduvă și un copil orfan. Este întocmai ceea ce rămâne și în urma lui.

În cazul său, a operat o altă lege - legea karmică, a destinului, care, mai devreme sau mai târziu, se împlinește, ca efect al unei cauze anterioare. Orice gând, vorbă sau faptă ale căror autori suntem, rămân strâns legate de noi și se întorc la autorii lor, cu efecte pe măsura calității acestora. Este o lege dreaptă, imuabilă.

Și, revenind la cazul Ofta, cum altfel ar fi putut el să învețe ceva durabil decât trăind el însuși focul tragediei pe care, câțiva, l-a impus altuia?

S-au mai adus și alte dovezi, pe care le-ați întâlnit reliefate în mai multe ședințe și nu mai este cazul să le reamintesc. Dar, cea mai prețioasă dovadă, la care v-aș ruga să reveniți mereu și să meditați profund, este dovada pe care ne-o oferă fostul conducător al cercului, dr. Ionel Ionescu în ședința nr. 23 din 23 martie 1958.

Adus de călăuză în mijlocul nostru, el ne destăinuie întreaga tragedie pe care a fost nevoit să o trăiască la trecerea sa „dincolo”. Ne arată greșelile pe care le-a făcut în timpul vieții sale, sfătându-ne să nu facem ce a făcut el.

„Nimic nu e bun aici, dacă nu faceți ce trebuie apoi, în final. Și voi, dacă nu mergeți înainte, veți suferi ca mine!”

Această întâlnire a fost cutremurătoare. Și totuși! După o vreme, unii au dat-o uitării, comportându-se ca și cum nu ar fi avut o asemenea dovadă. Este ca și cum nu ar fi existat o asemenea lecție de înaltă spiritualitate.

Nu este nimic de judecat sau condamnat în cazul nostru. Cât timp avem un „ego”, personalitate sau conștiință de suprafață, care ne domină, potrivit acumulărilor memoriale, suntem și ne manifestăm ca sclavi, simple marionete ce reacționează prin automatisme spațio-temporale. Acesta este marele tiran, care ne domină și chinuiește. El este creatorul tuturor contradicțiilor și conflictelor din inferiorul nostru, ca și al conflictelor interumane. Despre acest „ego”, urmează mai multe precizări în subcapitolul următor.

Învățătura oferită de călăuză elevilor pentru înnobilarea sufletelor

Antal ne citea, fără niciun fel de dificultate, întreaga hartă a structurii noastre psihologice. Ne cunoștea mult mai bine decât ne cunoșteam noi pe noi înșine. Nu este doar o simplă opinie, ne-a demonstrat-o de nenumărate ori.

Uneori, în timpul desfășurării ședinței, am încercat să-i sugerez mediului anumite cuvinte sau păreri personale. Dar niciodată, absolut niciodată nu am reușit, prin voința mea, să pun în gura mediului un cuvânt măcar, care poate nu ar fi schimbat deloc sensul comunicării respective. Antal găsea alt cuvânt, nu se lăsa influențat de cuvântul transmis de mine mental.

Pentru mine acest experiment a constituit o dovadă certă că acel care folosea temporar corpul mediului era entitatea pe care o întâlnisem „dincolo”, cu ocazia unor dedublări. Dar, să revenim la Antal.

Încă de la bun început el și-a dat seama de nivelul credinței religioase a fiecăruia. Unii, creștini doar prin botez. Alții legați de unele formalități, ca manifestări de suprafață. Fondul informațional, conservat memorial, îl lămurea complet cu cine are de-a face. Or, un bun educator trebuia să-și înceapă instruirea discipolilor plecând de la acest fond al condiției umane.

Dacă s-ar fi angajat să ajute - să zicem - un grup de budiști sau mahomedani, s-ar fi situat la nivelul lor de înțelegere, ca punct de plecare, vizând supremul ideal - uniunea sufletului

individual cu Marele Suflet, care este Dumnezeu.

Din lecturarea atentă a celor 63 de ședințe am reținut câteva aprecieri cu adâncă semnificație.

Mai întâi el face această constatare atotcuprinzătoare: „V-am adunat din toate punctele cardinale și leul și șopârla ca să vă ajut să realizați un singur suflet, pe care apoi să-l îndreptați spre Dumnezeu, spre Iisus Hristos!” Când vorbește de „leu” și „șopârlă” nu face altceva decât să indice grade de spiritualitate diferite. Scopul declarat al său era ca aceste suflete, fiind adunate laolaltă, să se poată ajuta între ele.

În ședința nr. 19 din 18 martie 1956 iată ce spune: „Este prima oară când încerc dorința de a întreba dacă este bine să ascultați fără gândire”. Tot în această ședință, mai amintește și de Rugăciunea lui Iisus, pe care o apreciază ca fiind „cale bună”, sigură, de mântuire. Dar tot el adaugă: „Nu oricine o poate face”.

Ascultarea fără gândire oferă practicantului posibilitatea de a se întâlni în mod simplu, direct și spontan cu întreagă, structură a „egoului”. Și, din această simplă conștientizare, în care nu se urmărește niciun scop, tot ce survine eventual ca reacție dispare, iar în locul gol se instalează pacea sufletului ca o mană cerească. De acum, corp și psihic formând o singură unitate în perfectă armonie, se realizează integrarea ființei în Marele Tot

De fapt, această practică reprezintă miezul

„Cunoașterii de Sine”. Singurul instrument pe care-l folosim la această întâlnire este atenția. Nu putem asculta cu adevărat decât total atent. Întreaga ființă, prezentă aici și acum, este doar ascultare. O putem numi și stare de deschidere totală în care conștiința de suprafață sau ego-ul, complet demascată de flacăra atenției, tace cu desăvârșire.

În această ipostază, „Scânteia divină” aflată în profunzime – de fapt omul adevărat din noi – se manifestă în exterior ca iubire, frumusețe, puritate la nivel absolut. Orice conflict interuman dispare în mod firesc când acest Sacru din noi are cale deschisă spre Eternitatea cu care se contopește. Această fericită postură nu se poate realiza decât cu condiția ca întreaga paletă a aglomerărilor intelectuale să tacă smerită în fața Necuprinsului.

Ceea ce afirma Antal în 1956 reprezintă doar un fir conducător, menit să atragă atenția elevilor săi asupra finalului pe care-l dorea, ca realizare, tuturor a.

Pe întreaga perioadă a desfășurării învățaturii sale am auzit și alte sfaturi date unei anumite persoane și care se potriveau tot așa de bine fiecăruia în parte. Așa, de pildă, „Scoate-ți eul la suprafață”, „Aruncă-ți personalitatea”, ori „Știința superioară este Dumnezeu”.

Toate acestea nu fac altceva decât să confirme, de atâtea ori în plus, „Cunoașterea de Sine” care echivalează cu depășirea condiției umane și integrarea în Substanța Divinității.

În general, învățăturile sale sunt de nuanță mistic-creștină, ca formă superioară de viață religioasă, în care Rugăciunea lui Iisus reprezintă o cale sigură de împlinire duhovnicească.

În timpul unei ședințe am întâlnit și un caz în care călăuza a sfătuit o persoană să se întoarcă la Biserică și să facă acolo ucenicie primari Ceea ce ne oferea el în acest cerc de inițiere aprecia ca fiind potrivit numai celor ce au atins o anumită treaptă de înțelegere.

De multe ori ne-a dat să înțelegem că învățătura sa îmbracă haine diferite, potrivit cu posibilitățile fiecăruia.

Pe toți ne-a pus la încercare, lansând, de pildă, formula: „Călugări vă vreau” și călugări am devenit doar trei.

Pe tot parcursul celor trei decenii mai mult ne-a criticat, ne-a certat, s-a înfuriat, a plâns, ne-a rugat și, nu de puține ori, ne-a amenințat cu desființarea cercului și apoi reînființarea lui, nu fără să urmărească un anumit scop. Aceasta era modalitatea folosită de el pentru testarea celor cu adevărat interesați de transformarea lor interioară care echivalează cu aruncarea măștilor de uz exterior.

La nivel de „ego”, oamenii trăiesc – conștient sau inconștient – folosind nenumărate măști sub care își ascund goliciunea și urâtenia interioară.

În „Cunoașterea de Sine” toate măștile cad, ca ceva dizgrațios, lipsit de sens, inoperant.

Aici a vrut să ne aducă Antal. Succesul nostru de aici echivala și cu propriul lui succes și

urcuș pe o nouă treaptă. Aceasta a spus-o chiar el de mai multe ori.

La ultima ședință, iată ce mărturisește drept corolar al minunatei sale învățături: „Vocea interioară este Dumnezeuul vostru! Ascultați-o! Ascultați vocea! Vocea Divină!

Nu aveți nevoie de însoțitori, după ce ați ajuns la «Cunoașterea de sine»”.

Concluzii – Despărțirea

Acum, la despărțire, mă socotesc încă dator față de cititor cu unele amănunte privitoare la punerea în practică a „Cunoașterii de Sine”. Și, întocmai ca la un curs de primă inițiere, începem prin a ne pune nouă înșine aceste simple întrebări:

1. Cine poate practica această „Cunoaștere de Sine”?

2. Ce instrumente avem la îndemână pentru realizarea ei?

3. Modalitatea împlinirii respective.

4. Alte considerente diverse.

La „Cunoașterea de Sine” are acces orice ființă umană, indiferent de gradul de pregătire intelectuală sau stadiul de evoluție morală. Deci, eruditul sau omul de rând, sfântul la fel păcătosul, au capacitatea să-și cunoască întregul conglomerat de cunoștințe, experiențe și informații ce le determină structura sinelui.

Fiindcă toți avem ceva comun în noi, însămânțat în profunzime, încă de la primul impuls spre viață și anume: Scânteia Divină – ca martor în fiecare – ce nu ne va părăsi niciodată.

Atenția este singurul instrument ce ne stă la

dispoziție pentru a duce la bun sfârșit această grandioasă operă, care nu poate fi comparată cu nicio altă realizare din viața omului. Ea este întocmai ca o străfulgerare care luminează fiecare ungher al ființei noastre, dându-ne posibilitatea să percepem în mod desăvârșit realitatea lucrurilor. Ea ne deschide cărările spre Eternitate și ne revelează frumusețea Iubirii și fericirea fără margini.

În continuare, să vedem cum realizăm practic „Cunoașterea de Sine”.

Pentru a nu crea confuzii, se impun unele precizări. Desfășurarea vieții noastre pe plan fizic ne obligă să cunoaștem cât mai multe lucruri: nu putem vorbi o limbă străină, nu putem practica o meserie oarecare, dacă nu acumulăm cunoștințe, informații și cât mai multe experiențe. Toate acestea formează capacitatea tehnică a fiecărui ins, ca element util al societății din care face parte.

Dacă acest Homo Sapiens Sapiens s-ar declara mulțumit de ceea ce posedă ca bunuri intelectuale sau materiale, folosindu-le în mod rațional spre binele său și al societății, Pământul ar fi un adevărat Paradis și oamenii îngeri. Or, realitatea ne arată că lucrurile se petrec cu totul diferit. Unde apar greșelile care, deseori, fac din oameni adevărate haite de lupi ce se sfâșie între ele iar Terra un adevărat infern – loc de suferințe și grele ispășiri? Totul izvorăște, se întreține și se amplifică odată cu importanța psihologică pe care ne-o atribuim.

Suntem „cineva”. Ne-am creat o imagine despre noi înșine și pretindem ca și restul lumii să ne aprecieze măcar la fel. Mândria, vanitatea, orgoliul, trufia, ambiția și lăcomia reprezintă cancerul, sufletelor și pricina tuturor conflictelor interumane. Să venim cu un exemplu: cineva ne laudă sau ne critică. Reacția psihologică a memoriei ne arată cine este omul din noi ca sine sau ego. Lauda ne convine și o dorim cât mai des repetată; critica, dimpotrivă, ne procură suferință, durere.

Și într-un caz și în celălalt, acestea ne creează prilejuri de degradare morală cu repercusiuni dăunătoare și asupra structurii corpului fizic.

Toate aceste reacții, care sunt și energii relative, reprezintă modul nostru de activitate ca „ego” sau personalitate. Activitatea acestuia fiind totdeauna egocentrică, ne pune în conflict, cu sau fără voia noastră, cu celelalte ego-uri. Aceasta este problema care frământă omenirea la toate nivelurile de existență. Iar „Cunoașterea de Sine” reprezintă unica modalitate de rezolvare, anulând încă din fașă orice stare conflictuală.

Și, revenind la exemplul amintit mai sus, să pornim practic la aplicarea acestei cunoașteri.

Reacția determinată de provocare reprezintă faptul cert, real care ne definește drept „ego” în clipa respectivă. Gândul, sentimentul, dorința, imaginea ce se manifestă în momentul respectiv ne arată că omul din noi acesta este. Nu există gânditor ci doar gânduri care se succed automat,

colorate de însăși mișcarea și noutatea vieții în derulare, aidoma unei pelicule de cinema’

Întâlnirea atentă, spontană, simplă și directă a faptului în sine – fără să urmărim un anumit rezultat – face ca ceea ce este contactat în acest fel să dispară pe loc, împreună cu energia care l-a însoțit. În locul gol – în interiorul unei singure clipe – se realizează în mod natural unitatea ființei – corp și psihic devin una.

În această ipostază – de ființă unitară – aflată într-o perfectă armonie, descoperim altă energie, pură, necontaminată de valorile relative ale gândirii, capabilă să facă față în chip desăvârșit clipei care urmează. În eventualitatea că nu mai apare nicio reacție psihologică, ascultăm liniștea, noi înșine fiind această liniște sau pace naturală. Acesta este începutul cunoașterii de sine și totodată sfârșit al acestei cunoașteri.

În pacea, care singură s-a instalat – deci fără efort personal – din straturile cele mai profunde ale ființei noastre, ni se revelează adevăratul om din noi, care se manifestă ca Iubire, Frumusețe, Bunătate la nivel de desăvârșire spirituală. În această postură, dispar în chip fulgerător și fără să lase urme orice stări tensionale – contradicții, conflicte etc.

Fericitul care realizează această simplitate pune temelie unei alte lumi, diametral opusă acesteia de acum în care iubirea și bunătatea încolțesc și dau roade bogate pe terenul fertil al bunei înțelegeri între frații aceluiași Tată Ceresc”.

Această simplitate este ușor de înțeles la

nivel intelectual dar foarte greu de pus în practică, mai ales la început.

Cu fiecare întâlnire, realizată așa cum am arătat, ego-ul suferă un șoc care-i zdruncină temelia și centura ce îi protejează conținutul, concentrat în jurul interesului, personal - ca nucleu ce-l definește.

Râvna depusă, ca și frecvența acestor întâlniri, vor duce câțiva la epuizarea energiilor negative care-i susțin activitatea și apoi la spargerea centurii ce-l protejează. Fenomenul se înscrie ca surpriză. Nimeni nu poate programa sau prevedea acest fericit eveniment. Totul depinde de gradul de condiționare personală ca și de osârdia practicantului în întâlnirea cu el însuși.

Prin deschizătura astfel realizată încep să se scurgă în afară energiile care ne țineau prizonieri din vremuri imemorale. Dominația ego-ului a luat sfârșit. Cu fiecare zvâcnire, alte și alte impurități îi micșorează conținutul. Deschizătura inițială se tot lărgeste. Cu fiecare întâlnire a omului cu el-însuși falsele valori care-i defineau autoritatea de odinioară sunt nevoite să-l părăsească, în număr tot mai mare. Procesul eliberării de acumulările spațio-temporale, odată început, nu mai are cale de întoarcere. El va continua, atât în cursul acestei vieți cât și la trecerea „dincolo”.

În atitudinea și modul de comportare ale individului își face apariția, în mod firesc, o nouă mentalitate. Dispar crezuri, ambiții, temeri, orgolii, lăcomia etc.

Prin acea deschizătură, fericitul trăitor are

posibilitatea să treacă ușor din lumea finită, legată de acest plan al existenței, în Nemărginire. Pentru el, ceea ce oamenii numesc Dumnezeu are o cu totul altă înțelegere decât aceea pe care o au religia, filosofile lumii etc.

„Cunoașterea de Sine” nu este religie, metodă, doctrină căci toate acestea, fără nicio excepție, își au începutul și sfârșitul în interiorul perimetrului care definește lumea finită. Iar ceea ce realizează ele sunt doar schimbări de suprafață și nu transformări radicale.

— Fereastra deschisă spre Infinit ne oferă posibilitatea să luăm contact direct și oricând cu Marea Energie Cosmică.

De acum, un asemenea trăitor funcționează condus de intuiție care-i dirijează intelectul, domolindu-i activitatea gândirii haotice.

În acest context, gândirea nu trebuie să funcționeze decât atunci când este absolut necesar să o facă. În rest tace, ca orice alt organ aflat în repaus. Momentele de tăcere reprezintă o adevărată binefacere pentru sănătatea corpului fizic. Armonia noastră psihologică este cel mai bun medic care ne stă la dispoziție, gata oricând să ne ajute. Să apelăm la ea și să-i dăm prilejul să ne trateze ori de câte ori este nevoie.

În cunoașterea de sine nu există maestru și discipoli. Împlinirea ei se realizează individual. Dacă vreți o altă viziune a celor doi termeni: Maestrul reprezintă Scânteia Sacră din noi iar discipolul ficțiunea „ego”. Tacă, deci, acest „ego” în fața Martorului Divinității din noi.

Numai cine realizează „Cunoaşterii de Sine” poate să vorbească de ea, ca proprie realizare.

Un astfel de trăitor îşi poate ajuta semenii doar într-un singur fel, şi anume: prin îndemnarea celor ce vor cu adevărat să ia contact cu ei înşişi, respectiv cu reacţiile gândirii proprii, fără să facă din aceasta ideal de atingere a unui interes.

Descoperirea vă aparţine în întregime.

Dacă ceea ce întâlniţi nu dispare pe loc, înseamnă că încă nu aţi învăţat să priviţi şi să ascultaţi în mod tăcut. Aceasta este o artă care se învaţă cu multă muncă şi cât mai multă râvnă.

Încercaţi această simplitate şi feriţi-vă să vorbiţi despre descoperirile altora, care vă readuc la stadiul de maimuţe. Imitaţia porneşte din lipsă de seriozitate şi duce la stări amăgitoare.

Adevărul nu are decât o singură faţă şi nu poate fi întâlnit decât într-o singură ipostază şi anume: în tăcerea necondiţionată a intelectului care, smerit, şi-a înţeles propria neputinţă în faţa Necuprinsului.

fi întâlnim sau nu şi în ce mod?

Aceasta este marea problemă care ni se pune fiecăruia în faţă. Nu ni se cere decât să fim cinstiţi cu noi-înşine şi atunci, abia atunci, vom putea fi cu adevărat cinstiţi şi cu restul lumii.

Menirea venirii noastre în cadrul reîncarnării acesteia este de a ne descoperi Divinitatea din noi. Ea şi nimeni altcineva operează transformările.

Convingerea mea este că omenirea a ajuns la stadiul de dezvoltare care-i permite să realizeze un nou salt calitativ pe o nouă treaptă de evoluţie

spirituali iar această perspectivă nu poate fi concretizată decât prin practicarea Religiei Tăcerii. Vacarmul determinat de condiționarea acestei lumi conflictuale nu-și poate găsi odihna creatoare decât în rugăciunea tăcerii.

Închei cerându-mi iertare daci în vreun fel sau altul, am greșit cu ceva în susținerile mele, puse alături de învățătura care ne-a fost oferită de minunata călăuză astrali Antal.

De asemenea, aduc mulțumiri și pe această cale acestui iscusit învățător pentru tot ce a făcut pentru mine și frații cu care am mers împreună pe drumul atât de anevoios al „Cunoașterii de Sine”.

FERESTRE SPRE INFINIT

Această lucrare se adresează în mod deosebit celor care sunt interesați de descoperirea Sacrului prin practicarea „Cunoașterii de sine”.

Cele 101 teme abordate prin intermediul versului, ca poezii-oglindă, au fost scrise în anul 1971, îndată după întâlnirea mea cu fenomenul – surpriză. Spargerea centurii „ego-ului”, despre câte relatez la cap. IV din cartea Moartea Morții.

Prin aceste poezii-oglindă, scrise în cuvinte cât mai simple, spre înțelesul tuturor, se urmărește demascarea activității gândirii omului obișnuit, funcțional ca „ego” sau conștiință de suprafață care este, de fapt, cel mai înverșunat dușman al liniștii noastre. Actul demascării se realizează numai cu ajutorul atenției lucide, globale – ea fiind un atribut al Sacrului.

Ego-ul surprins de flacăra atenției își

încetează brusc activitatea - tace în mod desăvârșit și, în această pace a sufletului, sau vid psihologic astfel instalat, apare o stare de conștiință nouă - Energie pură - în care se reflectă - ca într-o oglindă - Frumusețea, Adevărul, Iubirea, la nivel absolut.

Deci, toate acestea, singure prin ele însele, ni se dezvăluie fără nici. o contribuție a minții știutoare.

O asemenea poezie - lecturată într-un anumit fel - care ne ajută să transcendero lumea finită, spre a ne integra în Infinitate, nu poate fi comparată cu niciun alt gen de poezie. Și asta, pentru simplul motiv că poeziile obișnuite își au rădăcinile inspirației în dimensiunea activității mărginite a poetului. Toate aceste creații poetice, prin conținutul lor, se adresează semenilor, care trăiesc la fel ca și el, în aceeași dimensiune, influențându-i corespunzător.

Nenumăratele broderii metaforice, frecvent întâlnite în poeziile supraevaluate, nu fac decât să confirme aceste constatări. Ele impresionează intelectual, imaginativ și sentimental, uneori până la lacrimi. Dar frumusețea lor nu poate fi calificată decât ca relativă, așa cum relative sunt toate cât timp funcționăm la nivel de condiționare umană.

Și, după toate acestea, logic, ne întrebăm cum ar putea un critic literar să înțeleagă ceva ce este dincolo de tiparele care-i limitează propria mentalitate?

Înțelegerea intelectuală este și va rămâne totdeauna limitată! Și, ca atare, el, practic, nu va

putea să înțeleagă pe cineva care doar îmbracă în cuvinte – cât mai adecvate – ceea ce percepe într-o altă dimensiune.

Toate poeziile nu tratează decât o singură temă și anume: întâlnirea omului cu el însuși, privită din diferite unghiuri. În acest context, repetarea cuvintelor de la o temă la alta este inerentă.

Dar, în Cunoașterea de sine, nu cuvintele au valoare ci ceea ce descoperim în spatele lor, adică integrarea în realitatea clipei respective. Și fiecare întâlnire cu realitatea este și rămâne unicitate.

Ori de câte ori se va citi o astfel de poezie, repetarea rămâne doar a cuvintelor. Trăirea fenomenului de transcendență a finitului este, însă, de fiecare dată, noutate, prospețime absolută.

Fiecare întâlnire realizată în această simplitate, șubrezește structura egocentristă, pe care noi am construit-o și ai cărei prizonieri suntem spre nefericirea noastră și a lumii întregi.

Frecvența clipelor trăite în acest mod va duce, în final, la demolarea zidurilor ego-ului. După acest fericit eveniment, conducerea ființei noastre va fi preluată de Scânteia Divină din noi, care ne va dirija prin Iubire, Frumusețe și Inteligență creatoare.

Am tratat temele, în paralel, și în proză, spre a aduce cât mai multă lumină în descifrarea fiecărei probleme de viață.

Stilul cărții exprimă realitatea experimentului. Fiecare întâlnire cu noi înșine, ca

„ego”, constituie o adevărată fereastră de pătrundere în Infinit, cu care, ca ființe complete, ne contopim.

1. Acțiunea

Moștenit-am mecanisme, eronâf noi le păstrăm.

Și prin ele suntem mândri, doar prin ele acționăm; în plus, încă adunăm cunoștințe și idei

Pe care ne sprijinim, punând vieții fals temeii.

Veșnică-i mișcarea vieții, mereu noul se arată.

fără noi, prin ce e vechi, vedem ca-n oglinda spartă;

Nefirească-i conjunctura noului cu ce-a pierit.

Prin asemenea-ntâlnire sensul vieții-i asfințit.

Noul ce spontan apare, cere acțiune – acum.

Nu bătrâne-acumulări, care sunt cenușă, scrum.

Observarea cea atentă, la toate câte se-ntâmplă.

Dă prilej de transformări, printr-o acțiune simplă.

Niciun gând, ca amintire – nu survine cu-al său sens.

Căci ce-a fost n-are valoare, în prezentul viu, intens.

Actul observării – pline, și-ascultarea integrală.

Sunt prin ele acțiune, ce dau schimbare totală.

Din generație în generație ni s-a transmis un

anumit gen de funcționalitate pe plan fizic, psihic și spiritual. Preluat de la înaintași, îl ducem și noi mai departe, lăsându-l apoi ca moștenire celor ce vin după noi. Este o tradiție primită și predată în continuare, în mod automat, pe care o apreciem ca fiind normală și folositoare în același timp.

Dar, orice înzestrare realizată prin repetarea mecanică a ceea ce a spus educatorul face din ființa om o simplă mașinărie identică unui computer cu o programare precisă și clară, prefigurată încă din start. Și astfel, ca un veritabil automatism de prim ordin, se va înscrie și mentalitatea prin care noi întâmpinăm viața, servindu-ne de acumulările trecutului.

Să vedem însă, practic, ce se întâmplă cu fiecare nou-născut, venit la reîncarnare în această nouă existență. Din viețile anterioare aducem sub formă de sinteză un fond etic și informațional ce demonstrează preocupări și atitudini pe linia mereu ascendentă a evoluției noastre individuale. Nu se pierde nimic din tot ce am realizat în asociere cu diferitele corpuri fizice, de care ne-am folosit în șirul de întrupări legate de Terra. Manifestările extraordinare ale geniului uman la niște copii, destul de frecvente, învederează cu prisosință acest incontestabil adevăr al conservării preocupărilor anterioare.

Din cea mai fragedă copilărie, societatea, prin intermediul familiei, școlii, religiei etc. Începe să ne remodeleze întreaga structură psiho-somatică. Suntem întocmai ca o bucată de plastilină înghesuită într-un tipar rigid și zilnic

primim diferite retușuri, potrivite cu modelul – preconceput de factorii educaționali respectivi. Așa iau ființă automatismele comportamentale, care ne urmăresc apoi tot restul vieții fără măcar să reușim a le sesiza existența. Suntem ca niște orbi, care acceptă tot ce li se spune, fără a îndrăzni să facem niciun fel de obiecțiune. Astfel se stabilesc așa-zisele adevăruri, care n-au niciun fel de realitate. Prin natura lor, nu sunt altceva decât niște simple ficțiuni care, în mod fatal, denaturând realitatea existențială, ne tulbură și ne amăgesc.

În conglomeratul de automatisme pe care ni le însușim urmând această educație deficitară este și așa-zisa acțiune. Am fost și suntem îndemnați ca, pentru înnobilarea sufletului nostru, să acumulăm un anumit gen de cunoștințe și apoi, pe baza lor, să întreprindem acea acțiune care ne va aduce rezultatul scontat. În acest fel, acțiunea apare ca o proiecție mintală care vizează un țel final, pe care sperăm să-l atingem câțiva în viitor.

Desigur că o asemenea metodologie își are aplicarea ei cu eficiența respectivă, pe plan fizic. La acest nivel nu putem întreprinde ceva util, productiv, decât după o prealabilă documentare, cu estimările inerente scopului propus.

Pe plan psihologic, este cu totul diferit. Și iată motivațiile pe care le fundamentează o astfel de afirmație. Viața, așa cum fiecare dintre noi poate destul de ușor să constate, nu-și dezice niciodată însușirile sale esențiale de mobilitate și, implicit, noutate permanentă. Or, dacă nu vom

ține seama de aceste fundamentale caracteristici, întâlnirea cu ea este imposibil de realizat.

La presupusa întâlnire, noi, în mod frecvent, venim cu șabloanele trecutului. Dar, cumulum de cunoștințe realizat anterior este vechi și perimat, deci, cu totul neadecvat pentru a înțelege prospețimea vieții, schimbătoare de la o clipă la alta. Iar atunci când o face, conjunctura - vechi cu nou - va da naștere de fiecare dată, cum este și firesc, la neînțelegeri și confuzii. Funcționând în acest mod defectuos, este normal să nu aflăm nici sensul real al vieții și nici să nu putem să ne bucurăm de farmecul și frumusețea ei.

Pornind de la aceste constatări, să vedem care este atitudinea corectă și eficientă a minții noastre știutoare, condiționată de timp, în fața existenței în perpetuă mișcare.

— Nu există decât o singură atitudine, și anume: tăcerea. Numai o minte complet tăcută, în care nu există nicio așteptare, este capabilă să întâlnească cu adevărat noutatea vieții. Cu alte cuvinte, mimai inactivitatea minții conduce la veritabila acțiune.

— Iar această performanță nu este rezultatul concentrării, efortului de voință, imaginației sau vreunui alt instrument al gândirii. Unicul mijloc care realizează această tăcere este atenția, ce luminează și destramă intervențiile intempestive ale trecutului. Ea este lumină și flacăară, dinamică și independentă prin însăși natura ei.

De fapt, atenția este mijlocul prin care Scânteia divină din noi ne demonstrează că

suntem nemuritori.

Așadar, simpla și atenta conștientizare a gândirii obsesive face ca aceasta să tacă necondiționat.

În tăcere, psihicul și corpul constituie o unitate, în care dispunem de o energie pură în perfectă comuniune cu Marea Energie Cosmică, în această ipostază, viața curge prin noi fără să întâlnească vreun obstacol. Iar viul, manifestat prin Iubire, Frumusețe, Inteligență, operează în noi transformări radicale.

Energiile negative, ce caracterizează ego-ul, numai în acest unic mod sunt arse, dizolvate. Și, în final, întreaga lui structură - relativă și traumatizantă - va fi cu desăvârșire eliminată. Dezagregarea sa definitivă va conduce la eliberarea totală a ființei umane!

Cu acest fericit fenomen, particula divină, care este, de fapt, omul adevărat din noi, a terminat ciclul întrupărilor și se întoarce triumfătoare la Sursa de unde câțiva a purces.

2. Activitatea

Mintea e real activă, când trecutul e absent

Și gândirea e pasivă, omul integral atent.

Ca ființă independentă, tot ce face, centrează într-o stare conștientă, Infinitul îl cuprinde.

Iar atunci când nu-i atent, devine un mecanism.

La fel ca un instrument dirijat prin conformism.

Corp și psihic, neunite, dau prin timp

obișnuințe.

Degradează, nasc conflicte, omul rob prin năzuințe.

El nu va putea-nțelege ce-i în clipă evident.

Vechiul venind cu-a lui lege, orb, brutal și insolent.

Când e văzut clar intrusul - mișcarea cea din trecut.

I se destramă tot rostul și prezentu-i cunoscut.

Doar ca ființă integrată suntem în stare activă.

C-o minte neprogramată, liberă și productivă.

E o stare de conștiință - absolută puritate.

Care orișice-ntâlnește, curăță prin simplitate.

În vorbirea curentă, prin activitate înțelegem acea deplasare prin care individul urmărește împlinirea unui anumit rezultat. Pentru realizarea țelului spre care tinde, el utilizează atât potențialul său psihic, cât și efortul fizic. De pildă gospodina, care îndeplinește anumite obligațiuni strâns legate de rolul ce-l are într-un cămin. A pregăti mâncarea, a face Curățenie, a îngriji și a crește copiii, a da o bună educație etc., toate acestea le încadrăm în ceea ce numim activitatea femeii în sfera preocupărilor familiale.

De asemenea, preocupările cu caracter politic, religios, comercial, spiritual etc, le înglobăm în înțelesul aceluiași simbol de exprimare. Ele sunt considerate activități legate în permanență de un anumit scop, pe care-l are în vedere insul respectiv.

În toate aceste activități, individul funcționează numai și numai prin automatisme. Întregul efort pe care-l depune pentru ducerea la bun sfârșit a motivelor ce-l impulsionează, este rezultatul unor reacții. Individul nu acționează, ci reacționează în funcție de acumulările anterioare și scopurile prestabilite.

Urmărind îndeplinirea acestor îndeletniciri, omul vine cu o anumită pregătire din trecut. El știe ce are de făcut, datorită depozitului de cunoștințe și experiențe înregistrate memorial. Pus față în față cu munca respectivă, el va proceda în funcție de zestrea ce-l definește. Activitatea lui, deci, în atare împrejurare, este dictată în mod categoric de un trecut obsedant, care-l condiționează până la subjugare. Psihologic prizonier al acestui trecut, activitatea apare, ca o repetare mecanică, ca un automatism ce obligă individul să se miște numai într-un anumit fel și într-un perimetru strict limitat de cunoștințele respective. În acest context, el nu dispune de niciun fel de libertate. Nu-i decât un simplu robot, comandat de un mecanism ce funcționează prin reglări anterioare.

Pus în fața acelorași împrejurări, el va reacționa de fiecare dată la fel, creând în permanență, prin repetări, obiceiuri care-i fortifică și mai mult structura existentă.

Mișcându-ne în limitele posibilităților noastre mentale, în mod fatal, întreaga activitate se desfășoară strâns legată de interesul personal care a inițiat-o. Deci, punctul în jurul căruia ne

învârtim nu poate fi altceva decât interesul egoist, adică centrat pe „eu” și „al meu”. Și, dacă privim cu toată atenția în interiorul nostru, ca și la cei din jurul nostru, vom putea descoperi cu multă ușurință acest egocentrism care ne definește, la fiecare contact cu mobilitatea vieții.

— Din cauza acestui mod deficitar de funcționare, iau naștere toate contradicțiile, stările conflictuale și ura, concretizate în final prin suferință atât la nivelul individului, cât și pe întreg cuprinsul Terrei. Toată nefericirea umană este generată și întreținută de acest ego.

Incriminarea și hidoșenia ego-ului nu sunt determinate de cantitatea și variația cunoștințelor. Pe plan fizic, chiar viața ne obligă să avem o minte tehnică, cât mai bine dotată. Căci numai așa ne vom putea descurca mai ușor în practicile cerute la acest nivel.

Adevărata culpă izvorăște însă din acea importanță psihologică cu care ne împăunăm pe suportul acestei acumulări intelectuale. Imaginea frumoasă pe care ne-o facem legată de propria noastră persoană, mândria, vanitatea, orgoliul și trufia nu sunt altceva decât nuanțe ale uneia și aceleași hidoșenii, ce ne degradează psihic și, implicit, fizic pe tot parcursul existenței noastre ca ființă umană.

Un suflet infestat de această nefirească supraevaluare psihologică va atrage asupra sa, în mod fatal, toată gama impurităților sufletești. Fiindcă, pe plan psihic, este un lucru bine știut că o energie negativă de o intensitate așa de mare

cum este trufia va atrage spre sine celelalte energii de aceeași factură, polarizându-le în jurul ei, ntocmai ca pilitura de fier atrasă de un magnet puternic. Deci, acolo unde este înrădăcinat acest păcat capital se vor găsi în stare latentă, potențial realizabile, toate păcatele și greșelile, fiecare așteptând prilejul oportun să-și impună propria influență.

Întregul conglomerat de imperfecțiuni fundamentează de fapt structura „ego-ului”, care funcționează totdeauna limitat, rezumându-se la conținutul informațional ce-l caracterizează. Și orice activitate inițiată de acest „ego” va fi, de fiecare dată, mărginită de frontierele care o dimensionează. Închis în interiorul acestei fortărețe, omul obișnuit nu va putea întâlni decât manifestări cu totul relative. Adică: iubirea relativă, adevărul relativ, frumusețea și bunătatea relative etc, etc.

Mintea noastră cunoscătoare este și rămâne în continuare prizoniera timpului și spațiului care i-au modelat și condiționat înfățișarea. Ea este incapabilă să întâlnească realitatea vieții sau Marea Energie Cosmică, existentă peste tot și în toate, sau acea fericire lipsită de orice motivație lumească.

Și, dacă această minte, fie ea cât de înzestrată științific – are pretenția că se poate autodepăși și că poate întâlni starea de Nemărginire în care se contopește, nu o face decât imaginativ. Iar omul, influențat de această amăgire, nu face decât să-și adauge noi și noi

cărămizi la zidul deja existent, fortificându-și tot mai mult propria închisoare, al cărei constructor este.

Dar, în clipa în care această minte își dă seama de întreaga ei amăgire și neputință, atunci, smerită, tace - o tăcere absolută, în care nu există niciun fel de așteptare. Iar în golul psihologic astfel instalat, Sacrul, existent în acest fericit practicant - ca, de altfel, în fiecare dintre noi - își face apariția unindu-ne ființa cu Infinitul. În această ipostază, corp și psihic - unitate - dispunem de o stare de conștiință fără margini, în măsură să întâmpine, prin relație directă, nemijlocită, viața aflată într-o perpetuă mobilitate și prospețime de la o clipă la alta.

Numai în această împrejurare, mintea noastră total inocentă, dispunând de o energie pură, este cu adevărat activă, capabilă să-i aducă ego-ului transformări radicale. Cu o astfel de minte, omul este ființă creatoare și, prin propria înnobilare, se operează transformări și în restul lumii.

În concluzie, tăcerea, pacea, armonia interioară ne transcend în sferele infinite, unindu-ne cu Marele Necuprins până la identificare. Numai în aceste clipe de uniune perfectă cu Nenumitul, în ființa noastră au loc mutații radicale, ca preț compensator al cunoașterii reale, al modului propriu de funcționare.

3. Analiza

E o trecere-n revistă, revedere de ce-a fost.

Prin intelect cântărită - voiaj prin timp, fără

rost. În analiză-s cuprinse: fapte, idei, întâmplări.

Admise sau neadmise prin sectarele păreri.

Sunt aduse-n conștient trăiri care au decedat.

Ce prin impuls violent, cândva-n timp, ne-au afectat.

Prin ea, „sinele” ne crește, ea mai mult ne șablonază.

Retrăirea copleșește prin tot ce s-analizează.

Omul, tot mai dependent de-această lume finită.

Reacția-n conștient tot mereu mai definită.

Oare cine-analizează și ce fapt analizăm?

Cu atenția lucidă adevărul să-l aflăm.

Gândirea imaginează și creează gânditor.

O falsă dualitate, el fiind analizator!

Nu sunt decât simple fapte, memorate cerebral.

Ce revin ca un ecou, în momentul actual.

Ele-ntunecă ce-i nou, proaspăt, viu, mereu real.

Joc absurd, freamăt hoinar, dirijat spre un final.

Analiza nu ne-aduce niciun fel de transformare.

Toc ce face, ce produce, e gândire schimbătoare.

Ea, de fapt, ne-ncătușează și mai mult toată structura;

Repetarea propulsează mai adânc, prin timp, făptura.

Observând ca-ntr-o oglindă tendința de-

analizare.

Insul poate să atingă acțiunea creatoare.

El, prin pacea ce s-așterne, este ființă-adevărată.

De dimensiuni eterne, fiind de timp eliberată.

În această conjunctură au loc sacre transformări.

Ego-ul pierzându-și sursa energiilor - erori.

Analiza este frământarea unei probleme, pornind de la aspectul ei general, pentru a ajunge la amănunte în scopul concretizării unei înțelegeri atotcuprinzătoare. Prin această operație de filtrare, de fapt, noi repetăm memorial întâmplări, fapte sau evenimente înregistrate câțiva pe scoarța cerebrală.

Această trecere în revistă este fondată pe ceva petrecut anterior care, în clipa respectivă, nu există ca realitate. Este doar o peliculă de film care, odinioară, a fost un joc de scenă real, unde noi am fost fie vedetă, fie un figurant sau poate, și de ce nu, doar un simplu spectator.

Toată desfășurarea acestei amintiri, aduce cu sine, în mod cert, un complex de asocieri, cu emoțiile ce le însoțesc și care, la vremea respectivă, ne-au afectat mai mult sau mai puțin. De altfel, orice reîntoarcere imaginativă la ceea ce câțiva, în trecut, a avut o existență reală, nu face decât să ne întărească și mai mult condiționarea deja existentă. Este o repetare care ne încătușează și mai profund, creând condiții de dominare și mai accentuate prin grefa repetitivă a obiceiului.

Pentru a putea înțelege cu adevărat analiza, este de importanță vitală să descoperim, în propria noastră ființă, cine este acela care analizează și ce este analizatul. Sunt ele două entități distincte?

Vă rog să nu căutați a înțelege pe cel care scrie aceste rânduri. Nu, categoric nu! Nu pe el să-l înțelegeți, ci pe dvs, înșivă. Încercați să pătrundeți singuri, direct și nemijlocit, în forul interior al propriei personalități. Să descoperiți, prin observații personale, mișcarea neastâmpăratului ego. De altminteri, aceasta o face și autorul când tratează tema de față sau oricare altă temă. Dacă aş avea în vedere cititorii în clipa când scriu toate acestea, lucrarea de față ar fi o lucrare cerebrală obișnuită și nu transmiterea unei trăiri consumate pe parcursul unei clipe.

Dar, să revenim la procesul analizei și să descifrăm cine este acela care își arogă pretenția de a cântări, măsura și a trage o concluzie finală. Este el cumva distinct de gânditor? Dar, oare, gânditorul e altceva decât o ficțiune, produs al gândirii nestatornice?

În realitate, nu este niciun analizator și nici ceva supus „acestei operații. Nu sunt decât niște simple imagini ale unor întâmplări reale altă dată, ce revin pe ecranul conștientului. Retrăirea lor este determinată de o altă imagine, sub formă de dorință, care urmărește un anumit scop, considerat de ea ca important în momentul respectiv.

Analiza niciodată, în nicio împrejurare nu poate să aducă transformări radicale în structura etic-morală a individului. Dimpotrivă. Fictivul analizator creează nejustificat o gamă întreagă de imagini frumoase privind ego-ul, amplificând degradarea nefericitului care, ascuns în spatele diverselor măști, speră într-o himeră.

Dacă din tot ce s-a demonstrat până aici am putut noi înșine, fiecare pentru el, să vadă inoportunitatea analizei, facem o altă analiză? Nicidecum! Simpla conștientizare fără comentarii, adică tăcută - nu mai întrunește caracteristicile unei analize.

În tăcerea absolută, neforțată, ființă-om-atent lucidă, unitate - corp și psihic - capătă dimensiuni infinite, unindu-se cu Necuprinsul. Și, în această ipostază, Scânteia Divină din noi descoperindu-și Sursa din care provine, operează tainic mutații radicale în structura omului obișnuit. Iubirea, Frumusețea, Bunătatea și Inteligența cu totul străine de mentalitatea lumescului se revelează autoritar spre a structura omul nou - universal.

4. Amânarea

De ce azi lăsăm pe mâine rezolvarea la problemă?

De ce veșnic amânăm prinsul vieții într-o temă?

De ce răul nu-l curmăm? Cum se naște-o amânare.

Lipsa asta de respect la conflictul ce ne-apare:

Prin al timpului efect? E firea delăsătoare?!

Stă ea cumva liniștită, fără-anume căutare?

Cine-anume i-a dat viață? Ce făloși educatori
Prin ei datu-i-au povață, socotiți ca mesageri?

Cum de nu se vede răul câte-amărăciuni
produce.

Cum mărește veșnic hăul, când spre viitor îl
duce?! în „ego” se nasc probleme, tot în el și
amânări.

Joc al timpurilor, semne de gusturi și
aprecieri.

O problemă izbucnește când răspunsul e
greșit la faptul ce se ivește în al vieții circuit.

Nicicând un răspuns bătrân nu rezolvă ce-i
acum.

Viața-i suferință, chin, pe cărare foc și scrum.

Cu oricare amânare, problema – conflict real
– Prinde forță, ia amploare, omul devine dual și-n
a ființei fragmentare se destramă armonia.

Haosul e tot mai mare, corelat cu nebunia.

Cuprinderea integrală a problemei care-
apare Dă-nțelegerea globală, excluzând orice-
amânare.

Atenția folosită la-ntreaga capacitate Prin ea,
„ego-ul” dispare cu seaca-i dualitate.

Unitari de-acum prin clipe, suntem ființe
creatoare.

Nici probleme, nici conflicte nu-și găsesc
justificare, în noi străjuie Iubirea – și prin ea, în
armonie, înțelegem rostul vieții, consumat prin
bucurie.

— Amânarea este o întârziere, o temporizare
a rezolvării unei probleme care se ivește la un

moment dat pe cărarea imprevizibilă a vieții. Fie dintr-o comoditate condamabilă, fie dintr-un anumit calcul, care nu poate fi decât greșit, noi nu încercăm să înlăturăm obstacolele ce ne apar pe firmamentul zilnic al propriei existențe. Și, în multe cazuri, deși încovoiați de povara lor, totuși, datorită unei false înțelegeri, nici măcar nu suntem dispuși să aplicăm o eventuală soluție atunci când ne este oferită.

Această delăsare reprezintă o lipsă de respect față de probleme, care au apărut într-un anumit context de viață și care solicită o rezolvare fără întârziere, imediată.

Obstacol sau problemă numim tot ceea ce nu putem să înțelegem, deci nici să rezolvăm. Este ca o întrebare la care nu suntem în stare să dăm un răspuns. Așadar, problema se înscrie ca o dificultate care ne creează griji și, în același timp, ne vlăguiește energia. Orice amânare a rezolvării ei amplifică în mod firesc și suferința. Degradarea îndărătnicului se accentuează și, concomitent, răutatea în lumea întreagă capătă proporții. Și asta, pentru că noi nu suntem răspunzători numai față de noi înșine, ci și față de mediul înconjurător, în final față de întreaga omenire.

Psihologic, influențăm și, la rândul nostru, suntem influențați atât la nivel vizibil, cât și invizibil. Zbuciumul nostru sufletesc emite și, la rândul său, atrage energii asemănătoare. Iată ce mare responsabilitate ne asumăm ori de câte ori funcționăm haotic, ca emițători ai unor energii specific negative.

Ne naștem cu un anumit temperament și mediul în care ne-am dezvoltat ne-a dat o anumită educație, condiționându-ne atitudinea în raporturile noastre cu semenii, cu lumea în ansamblul manifestărilor ei. Dominați de elementele educațional-morale, vom intra în conflict, prin firea lucrurilor, cu alți indivizi, ei înșiși creația unor factori diferiți de condiționare psihologică.

Dacă ciocnirea noastră cu celălalt este o consecință firească, din cauza deosebirilor de care aminteam, ceea ce urmează după aceea este o desfășurare anormală. A da sau a nu da continuitate unei explozii conflictuale, aceasta depinde numai și numai de noi, de fiecare în parte.

Dar să vedem cine a creat problema și cine o menține în continuare?

Fiecare problemă, indiferent de importanța și gravitatea ei, crește și se dezvoltă în latura superficială a conștiinței umane. Această structură de suprafață, numită „ego”, sine sau personalitate, rod al condiționării de care am amintit, constituie focarul tuturor conflictelor și suferințelor omului.

Funcționând la acest nivel – fragmentar și obsesiv – ca ecou al timpului scurs, ne degradăm moral și ne distrugem fizic. Putem oare descoperi, prin noi înșine, cum intervin sechelele trecutului, la contactul cu noutatea clipei prezente?

Acesta este momentul culminant, esențial și crucial, de revelație în arta „Cunoașterii de sine”. În momentul când conștientizăm că noutatea adusă de clipă nu poate fi întâmpinată cu

acumulările memoriale, atunci gândirea tace. Ego-ul - smerit - văzându-și incapacitatea de înțelegere, își pierde în acea scurtă străfulgerare, întreaga energie. Iar, în acest vacuum psihologic, ființa-om devine unitară, corp și psihic, în perfect echilibru, înglobat în Marea Armonie Universală.

În această postură, nu se mai ivesc stări conflictuale de nicio natură. Iar când, din lipsă de atenție, s-au ivit, ele sunt spontan și nemijlocit dizolvate. Practicantul, dispunând de o atenție globală, se manifestă ca Iubire creatoare. El înțelege toate slăbiciunile omenești, fără să acuze, sau să condamne pe cineva. Integrarea lui în actualitate constituie un factor stabilizator pentru lumea întreagă.

Nu vă mulțumiți numai cu înțelegerea intelectuală a fenomenului! Totul trebuie trecut prin filtrul experienței proprii. Fiindcă numai în această fericită conjunctură atingem adevărata înțelegere care, prin natura ei, operează transformări radicale în structura psihologică a omului obișnuit.

5. Atașamentul

Legământ impur, haotic, ce conduce la sclavie.

Ca veriga dintr-un lanț sau ca nodul la frânghie.

În el totu-i erezie, ne-nțeleasă de gândire.

Când omul e strâns legat prin a lui înlănțuire.

Astfel ne-atașăm de lucruri, socotite ca avere.

Tot așa și de persoane, căutând o mângâiere;

De suflet legăm credințe, în scop zis -
spiritual

Și-ncă alt gen de concepte, ce dau vieții sens
dual.

Devenim ușor, chiar patimi, prin toate câte-
ndrăgim, și-nvolburată-i trăirea, căci mereu ne
chinuim.

Crunt cuprinși de frământări, deseori ne
întrebăm:

Care spiriduș ne mână, ne-ndeamnă să ne-
atașăm?

Tot izvorul atașării zace-n sfera-nsingurării.

Care veșnic stimulează simțul fricii și durerii.
fără mintea cea confuză, în tot timpul
zbuciumată.

Spre lucruri complet deșarte se înclină de
îndată.

Toate câte le-ndrăgim, pe loc ne și stăpânesc.

Și-n al lor cuprins nesigur, ne subjugă,
chinuiesc.

Cătușa ce ne robește este lucrul important.

Omul „sinelui” îi este virtual subordonat.

Prin formula atașării n-aflăm nicio siguranță.

Numai grijă și durere, veșnic teamă -
rezonanță.

Ea e un suport himeric, mai presus de orice
sens.

Ce dă omului imbold spre un zbucium mai
intens.

Când omul - numit dorință - vrea prin sine
detașare.

Prin întreaga-i năzuință naște alt soi de-

atașare.

„Eu”, robit de o formulă, ce dă numai complicații.

Scop, efort - cuplate-n frică, reproșuri sau satisfacții.

Detașarea de cătușă stă-n privirea cea atentă.

Care orișice destramă prin forța sa immanentă.

Cu ea pacea, siguranța ce dau alt gen de trăire.

Suflu încontinuu, proaspăt de sublimă fericire.

Atașamentul este acea legătură care înlănțuie până la totala subjugare și îngrijorează până la anxietate.

În actul necugetat al atașării noi mergem până acolo încât sacrificăm cele mai elementare norme de conduită morală în favoarea obiectivului spre care ne îndreptăm centrul de greutate al preocupărilor zilnice. Atât de mult îndrăgim acest obiectiv, încât ne degradăm până la cea mai josnică treaptă a împătimirii.

Dacă ne detașăm de avere, acumulările materiale capătă o importanță atât de exagerată încât ne întunecă rațiunea și, pentru a strânge cât mai mult, călcăm în picioare cele mai sfinte îndatoriri ale omeniei. Lăcomia și avuția se împletesc dizgrațios, conturând imaginea atât de hidoasă a harpagonului descris de Moli & re.

Când soțul, soția sau iubitul ne înlănțuie prin importanța exagerată pe care le-o dăm, atunci neglijăm sau chiar ostracizăm tot ce este dincolo

de orizontul acestora. Atașarea de persoane atât de mult derutează, încât nici cele mai evidente greșeli ale lor nu le putem vedea. Rămânem întotdeauna orbi și surzi în fața evidențelor, dacă interesele acestora intră în joc într-o conjunctură oarecare.

În cazul idealurilor politice, religioase sau de altă natură nu rareori diversitatea atașamentelor determină 4 chiar războaie de o virulență dementială. Se ucid cu sălbăticie oamenii între ei, fiindcă și-au făurit idealuri diferite care, prin natura lor, îi separă și-i învrăjesc pe unii împotriva celorlalți.

Factorul răspunzător de crearea atașamentului, este starea de însingurare pe care nu o acceptăm și nici nu încercăm să o înțelegem. Ne simțim goi, neimportanti și vrem neapărat să umplem acest vid cu ceva ce, apreciem noi, că merită. Este o valoare pe care o creează mintea noastră și cu care apoi se identifică.

Inițial, noi ne oferim în mod inconștient și, apoi, ne lăsăm posedați de ceea ce îndrăgim fiindcă nu am ajuns la stadiul de a ne cunoaște pe noi înșine. Opacitatea minții noastre este atât de densă încât ne împiedică să ne vedem postura degradantă în care ne aflăm, în mod fatal, devenim niște simple unelte fără viață, dirijate de nenumăratele atașamente care ne degradează moral și ne distrug fizic, prin traumele inerente ce le însoțesc.

Cunoaștem cu toții câte cazuri de sinucideri sau morți premature nu survin în urma pierderii

unei ființe dragi sau a averii, comise de victimele nefirescului atașament.

Câte flagrante injustiții nu s-au înregistrat și nu se produc încă, în numele unei dreptăți îndoielnice prin amprenta ei părtinitoare, ca rezultat al unor influențe ideologice relative și totdeauna pătimase.

Dacă toate acestea își oglindesc în mod lucid existența în propria noastră conștiință, urmează inevitabila întrebare: în ce fel vom putea scăpa de înrobirea tuturor atașamentelor?

— Când ego-ul inițiază eliberarea, prin instrumentele care-i sunt specifice, vizând propriul interes, el nu realizează decât o simplă înlocuire în interiorul propriei limitări. Se înlocuiește un atașament cu altul, distinct ca înfățișare. Deci, însăși dorința lui de a se detașa nu este altceva decât o altă atașare, căreia îi acordăm o ultimă importanță. De pildă, încercăm desprinderea de ceea ce numim bogăție, ca piedică a evoluției noastre și îndrăgim sărăcia, în care ne punem toată nădejdea.

Practic, dacă și dvs, ați ajuns la aceeași descoperire, sunteți îndemnați în continuare să folosiți o altă modalitate de a vă întâlni cu impulsurile gândirii egocentriste? De fapt, folosindu-ne de atenția lucidă, întâmpinăm simplu, direct și nemijlocit fiecare reacție a ego-ului ce survine la întâlnirea cu mișcarea vieții.

Simplitatea acestui contact, bine realizat, conduce la înregistrarea următoarelor efecte: dispariția ego-ului, instalarea vidului psihologic –

ca stare de veritabilă smerenie – apariția Sacrului
– manifestat prin energie pură – integrarea ființei
– corp și psihic – unitate și, în fine, contopirea
noastră în Marea Energie Cosmică.

Funcționând în mod real, la acest nivel de autodepășire, de transcendență ființa noastră se manifestă ca: Iubire, Frumusețe, Bunătate și Inteligență. Și, în asemenea ipostază, atașamentul, indiferent de natura lui, își pierde rațiunea de a fi, de a se manifesta în vreo formă oarecare.

6. Ascultarea

Ați gândit vreodată despre ascultare

Și, dacă-i posibil, să vă ascultați?

Când gândirea oarbă firu-și recunoaște

De unealta vorbei ea se folosește.

Toate câte spune sunt stări cunoscute.

Mii de informații, fapte petrecute.

Care vin năvalnic și umbresc prezentul.

De nu-i poți percepe sensul și efectul.

Îndreptându-ți firea spre interior.

Imensă ureche de ascultător.

S-atinge spontan, clara ascultare.

Instrument de pace și de transformare!

Când, în mod tacit, ascultăm adâncul.

„Ego-ul” dispare, una-i cu „nimicul”.

Năuntru și-afară, în om se-ntâlnesc și-n
fireasca pace toate se unesc.

Doar prin ascultare aflăm tot trecutul Ce ne
face robi, legați cu plăcutul și fugind de teamă, de
ce nu ne place.

La fel ca o vrajă ce leagă – desface!

Simpla ascultare dizolvă pe toate.

Când omul atinge scumpa libertate.

El, fără „ego”, e numai Iubire.

La nivel imens – Sacră împlinire.

Ascultarea, întocmai ca și observarea cu care, de fapt, se contopește dând naștere la o singură mișcare, întâmpină aceleași piedici în realizarea ei. Noi nu putem, de pildă, să ascultăm decât cu foarte mare dificultate un om care vorbește, zgomotul străzii, un ciripit de păsări, o melodie oarecare.

Contactul cu impresiile ce ne sosesc pe calea undelor din lumea exterioară, fără să vrem, aproape instantaneu, ne pune în mișcare acel motor al gândirii, creație a trecutului, care începe să facă analize, să aprecieze, să pună tot felul de calificative, să tragă concluzii.

În mod obișnuit, noi nu reușim să ne ascultăm unii pe alții din cauza așa-ziselor valori trase din concluziile realizate prin prisma plăcerii și a durerii care stau la temelia întregului depozit însumat ca memorie.

Conviețuirea mai îndelungată între soț și soție, de exemplu, creează aceeași dificultate de ascultare și înțelegere reciprocă. Din cauza obișnuințelor, realizate în timp, ne-am formulat imagini unii de alții, care intră în joc îndată ce venim în contact. De fapt, numai imaginile noastre se întâlnesc și nu omul adevărat, real, în plenitudinea facultăților sale.

Pentru un om de specialitate, un muzicolog să zicem, este nespus de greu, aproape imposibil să poată asculta un concert pe care îl cunoaște pe

de rost, prin întreaga tehnică de exprimare. Multitudinea cunoștințelor pe care le posedă în domeniul respectiv, în general și, în cazul de față, în special, reprezintă o piedică serioasă în calea adevăratei ascultări. Muzicologul se va urmări mai mult pe el decât concertul. El va interpreta neîncetat tot ce aude, prin intermediul acumulărilor sale din acest domeniu. Mai mult decât atât, mintal el chiar anticipează fracțiuni din partitura respectivă. Și asta pentru că el știe, el cunoaște ce urmează și, tot așa de bine, stăpânește și modalitatea de interpretare.

Pentru a putea realiza actul ascultării este absolut necesar să dizolvăm toate reacțiile ce apar în câmpul conștientului, ori de câte ori luăm contact cu viața, care ne solicită prin aspectele sale variate și încontinuu pline de prospețime și surprize de la un moment la altul.

Această topire a reacțiilor se realizează prin simplul contact cu ele, fără a face niciun fel de comentariu sau efort de voință în scopul anulării lor.

Numai când se așterne echilibrul, armonia, prin tăcere absolută, neforțată și nedorită, vom putea în mod real să ascultăm nu numai cu urechile, ci cu toată ființa noastră. Prin actul ascultării suntem în legătură nemijlocită cu tot ceea ce se exprimă sonor din exteriorul sau din interiorul nostru prin gânduri și imagini. De fapt, atunci se atinge acea contopire perfectă a noastră cu insul care vorbește, cu melodia, zgomotul etc.

În această fericită conjunctură, ego-ul, cu

întregul său depozit memorial, este complet destrămat. Și, de-acum, ca ființă integrală, ne manifestăm plenar, ca Iubire creatoare ce transformă prin înnobilare structura condiționată de capcanele timpului, ce ne-a format egocentrice, la tot pasul conflictuali și temători.

7. Asprimea

De ce-n spic de bici ni-i vorba?!

De re tonul ridicat?!

Figura de ce crispată?! întreg fondul iritat?!

De ce oare? De ce oare?

Cine-afirmă vorbe-alese?!

Cine canavaua **țese**.

Dând valori în exprimare, împletite-n motivare?!

Cine oare? Cine oare?

Care să fie misterul Că nu am pornit din loc?

Care să fie minunea Că încă nu am luat foc?

Care? Care?

Unde vom afla motivul în a noastră amânare?

Unde vom găsi părerea Despre lunga așteptare?

Unde oare? Unde oare?

Putem vedea că mișcarea Zace-n carapacea „eu”?

Că-n citit, ca și-n vorbit Noi îl întărim mereu?

Putem oare? Putem oare?

Că încă nu s-a găsit Flacăra ca să ni-l ardă și că totu-i amăgire și o jalnică paradă?

Ce paradă! Ce paradă!

Lașii fug de greutate.

De ele fiind îngroziți.

Bravii vor pomi la drum.
Mult mai dârzi, mai hotărâți!
Observarea cea atentă
Flacăra-i ce mistuiește.
Fără ea nimic nu naște.
Ce-i născut, în veci nu crește!

Asprimea este o atitudine psiho-somatică pe cât de dizgrațioasă, tot pe atât de dăunătoare bunelor relații dintre oameni. Această manifestare, care tulbură și irită, este totodată o piedică uriașă pusă în fața Iubirii. Asprimea și Iubirea, de fapt, se exclud reciproc. Când una este prezentă, lipsește în totalitate cealaltă. Se întâmplă așa pentru că fiecare dintre ele funcționează în dimensiuni deosebite.

Asprimea, ori de câte ori se afirmă fie ca gândire, fie manifestată exterior prin vorbe sau acțiuni, este o însușire a „ego-ului” care își urmărește în mod consecvent interesele strict personale. Individul obișnuit, funcționând egocentric, se irită, devine aspru până la ură de fiecare dată când întâlnește fapte și întâmplări care nu se ajustează gustului său. Centrat numai pe ceea ce constituie plăcere, el nu este capabil să întâmpine viața așa cum vine ea, cu de toate, plăcute sau mai puțin plăcute.

Asemenea atitudine, specific negativă, dă naștere în mod fatal la degradări, atât asupra psihicului uman, cât și asupra corpului fizic. Se tulbură apele sufletului, fizionomia se urâtește și întregul corp se crispează. Tonul exprimării este ridicat, strident, deasupra notei „fă”, care

reprezintă tonul armoniei universale. Iar cuvintele rostite sunt întocmai ca niște plesnituri de bici, iritante și vulnerabile prin conținut și mod de exteriorizare. Hidoșenia lăuntrică apare în oglinda ochilor și a feței.

Uneori, starea de iritare este atât de intensă încât face să dispară orice logică în exprimare. Ba chiar, legarea cuvintelor se face anapoda sau, și mai grav, intervine chiar sincopa. Din cauza tensiunii emoționale extreme, individul pierde chiar posibilitatea de a se exprima. Astfel de încordări psihologice, de surescitare care ating apogeul periclitizează sănătatea fizică și chiar viața. Sunt destul de frecvente stopurile cardiace, determinate de o enervare dezlănțuită fulgerător.

Această comportare haotică o întâlnim, din păcate, nu numai la omul de rând, dar și la acele suflete care se pretind că s-au angajat pe calea realizărilor spirituale. Și, de fapt, în primul rând, acest caz l-am avut în vedere când am încercat să elucidiez tema abordată.

Unii idealști, datorită unor interpretări cu totul eronate, socotesc că asprimea lor ar aduce chiar roade benefice celor traumatizați de cicălelile lor fără încetare. Câtă încărcătură aberantă în toate justificările lor puerile!

Ei nu fac altceva decât să-și justifice propriile porniri ancestrale de violență și cruzime, care îi domină până la hidoșenie. Iar orgoliul, inseparabil de structura ego-ului, îi împiedică să-și vadă, în mod cinstit, această defecțiune și, în același timp, obstacol pe drumul împlinirilor autentice, vizând

propria evoluție.

Mai este oare cazul să ne întrebăm, după ani sau chiar decenii de eforturi și tot felul de austerități, de ce nu ne-am putut unii din loc?

Datorită acestei asprimi existentă în noi, aflăm, iată, astăzi, dacă nu am știut-o până acum că, de fapt, nu am făcut nici măcar primul pas spre a urca pe spirala fără sfârșit a Sacralității.

Cum ar putea oare cineva să încerce marea ascensiune, dacă acest „sine”, care îl subjugă nu-și vede totala neputință în fața măreției Infinitului?!

Cum ar putea, iarăși, un preacticant să-și aprindă făclia care-i luminează calea și să-i dea energia necesară înaintării, dacă furtunile pustiitoare împiedică realizarea primei scânteii revelatoare?!

Acum, dacă putem vedea singuri, prin noi înșine, toate aceste neajunsuri, mai este cazul să ne mirăm că încă n-am ajuns la o anumită înțelegere a adevărului?!

Cât timp mișcările noastre „pe traiectoria determinată ca drum de împliniri spirituale, vor fi dirijate de gândire și urmărite sever de o voință care dorește neapărat un rezultat final, asprimea va fi și ea prezentă de fiecare dată. Și, în acest context, prin fiecare efort, vom întări și mai mult carapacea care ne limitează existența în dimensiunea mărginită a ego-ului, al cărui prizonier vom rămâne în continuare.

Prin efortul susținut de voință nu vom putea înregistra nici măcar un singur pas pe drumul fără

de sfârșit al evoluției spirituale. Acest instrument nu ne poate oferi decât iluzii, stări cu totul înșelătoare, care, prin natura lor, ne prelungesc întemnițarea în hrubele întunecoase ale sinelui.

Minunata flacără care pulverizează încheștările eului înrobitor și oferă perspectiva nemărginirii, este observarea atentă și directă, fără a întreprinde altceva împotriva acestei închisori. Contactul nemijlocit cu ceea ce se observă, fără a face vreo conversație, este unica soluție ce dă posibilitatea practicantului serios să se depășească psihologic pe sine însuși. În acest moment fericit, contopit în Imensitate, el dispare ca personalitate, căci numai funcționând ca „nimic” - psihic - el poate fi întregul.

Niciodată să nu disperați. Reluați observarea gândirii haotice, condiționate de zeci, sute sau chiar mii de ani, dacă va fi cazul. Din ghidele cerberului „ego” nu se scapă ușor, mai ales când, pentru realizarea acestui final, am folosit cine știe ce metodă, dogmă sau concept care, de fapt, ne-au înlănțuit și mai strașnic.

8. Autocunoașterea

Cale fulger, cale dreaptă cu acces în Infinit, - Prin al „sinelui” văzut, clar pătruns și depășit;

Ca mișcare de ansamblu și cuprindere a vieții.

Prinse-n perimetrul clipei, al trăirii și al morții.

Nu e trudă prin voință, dublată de un efort.

Ca prizonieră-n timp - tribut al vieții mort;

Nu-i spre centru dirijată de un egoism

meschin, într-un veşnic dezacord – firtal – durere şi chin.

Printr-o observare-atentă şi completă ascultare.

E cuprins şuvoiul vieţii, cu întreaga lui mişcare.

Gând sau stare emotivă ori simţire, sentiment.

Toată vânturarea minţii care-apare-n conştient.

Striet văzut şi ascultat fiecă impuls ca gând.

Replică la provocare, ce survine rând pe rând;

Fără-a face analize, a da faptelor valoare, în funcţie de plăcere – ca gândire călătoare.

Prin tăcere absolută – magnet al imensităţii.

Când cad lanţurile minţii în focul integrităţii
Calm, lucid, observi trecutul, imagini spre viitor.

Eşti continuă tăcere – prin trăire – creator.

Nu ai un anume scop – ca final de împlinire.

Eşti completă simplitate, mai presus de-nchipuire.

Astfel naşte acţiunea, neavând un gând la bază.

Ea pe toate le dizolvă, creând Sacra ipostază.

Ura, violenţa, teama deodată amuţesc.

Lăcomia, nedreptatea ca prin farmec se topesc şi-n purificarea firii, nasc măreţe transformări
Ce ridică omul-prunc spre realele splendori.

Cunoaşterea cea de sine prin ea schimbă lumea toată.

Fiindcă insul și cu gloata sunt o masă laolaltă.

Prin structură contopite și la rău, ca și la bine, în totală dependență drept manifestări divine.

Autocunoașterea, sau cunoașterea de noi înșine, a modului nostru de funcționare, o apreciem ca fiind cheia de boltă care ne ajută să deschidem poarta vieții spre a ne vedea și contopi cu frumusețile de nedescris ale Infinitului.

Cu ajutorul ei putem înțelege în mod real și nemijlocit atât oscilațiile care au loc la suprafața conștiinței, cât și cele scăpate din crampoanele timpului, cuibărite în profunzimea obscură, ce ne condiționează întreaga existență.

Această cunoaștere de sine nu este nici metodă, nici tehnică, analiză sau religie, ele fiind, fără nicio excepție, creații ale gândirii, unde ego-ul - limitat și posesiv - își impune propria condiționare. Oricât de frumoasă și ispititoare ar fi tendința de înnobilare a gândirii, ca niciodată nu realizează decât aspecte cu totul relative. Este ca și cum am înlocui o mască, ce nu ne convine, cu alta pe care noi înșine, prin elementele de evaluare de care dispunem, o prețuim a fi mai avantajoasă, mai frumoasă.

Deci, cunoașterea de care vorbim aici, nu are niciun fel de tangență cu acumulările memoriale, cu vreo știință a trecutului pe care să le punem în aplicare, urmărind un anume scop de atins. Toate astea, după cum am amintit anterior, nu ar fi decât niște simple repetări ale unor înregistrări

cerebrale vechi, în prezent lipsite de substanța realității.

Întâlnirea reală, autentică, nu poate avea loc decât într-o singură împrejurare și anume în acea liniște, pace, armonie și echilibru interior în care nu există niciun fel de mișcare a activității gândirii. De asemenea, lipsește cu desăvârșire și acea stare conștientă prin care se așteaptă producerea unui anumit efect sau rezultat. Numai acest contact cu noi înșine echivalează cu ceea ce numim autodepășirea condiționării umane și contopirea noastră cu Energia Absolută, Dumnezeu, din care toate purced și spre care tind prin îndelungatul proces al evoluției.

Numai în această conjunctură structura egocentristă își pierde energia și autoritatea care generează toate stările confluctuale, ura etc., în final întreaga nefericire a ființei umane, pe cele două planuri de existență: fizic și astral.

Potrivit diferitelor practici din lumea fizică, vă veți întreba, desigur, dacă nu este nevoie de vreo pregătire anticipată, de anumite exerciții repetitive pentru a vă crea o anume îndemânare spre a duce la bun sfârșit hiinunata operă de transformare a modului defectuos de funcționare! Nimic din toate acestea nu-și găsesc aici vreo aplicare.

Fiecare om, indiferent de gradul lui de pregătire intelectuală, poate să pună în practică, acum și aici, această autocunoaștere. Nu avem nevoie de niciun susținător, fie din lumea exterioră, fie din interiorul nostru. Noi toți, fără

nicio excepție, suntem, în esența ființei noastre, o părticică din dumnezeire, care, încercând să lumineze câmpul conștiinței de suprafață, acționează în permanență prin impulsuri de energie pură. Însă, din cauza activității anacronice a gândirii obișnuite, noi nu suntem în măsură să o conștientizăm decât între pauzele ce survin între două gânduri sau imagini. Numai în aceste goluri, Sacrul activ – ca atenție lucidă – își afirmă existența prin scânteieri revelatoare. Iar clipele pe care le trăim în acest context al întâlnirii viului operează transformări radicale în ansamblul imperfecțiunii umane ce ne caracterizează, din păcate, atât de păgubitor.

Practic, îndreptăm toată atenția spre fiecare gând, imagine, stare emotivă sau sentiment care apar în interiorul nostru, fie ca urmare a unor provocări venite din lumea exterioară, fie ca apariții independente, sosite pe unda timpului ca cenușă a unor trăiri vechi. Amintirile plăcute ca și adulările, precum **și** tot ce displace sunt întâmpinate fără a face vreo deosebire între ele și fără niciun fel de comentarii sau analize.

Lipsa conversației cu ceea ce apare în conștient, pune capăt continuității trecutului. Și, în plus, în acea clipă, energia care a vehiculat trecutul se împrășteie. Ego-ul, păgubit în acest fel, își pierde din falsa importanță și autoritate care-l mențin în ignoranță și temeri. Se produce o firească golire a vasului cerebral numai prin această inacțiune a gândirii care, în fond, reprezintă adevărata acțiune, în care lipsește

orice scop, țel sau ideal de urmărit.

Imaginea omului vechi - hidoasă prin egoismul care o structurează - va fi subrezită numai în acest fel, prin întâmpinarea clipei cu pasivitatea minții. Câtiva, nimeni nu o poate preciza când anume, centura ego-ului se fisurează și, prin această operație, se deschide o fereastră spre Infinit. După acest fericit eveniment, ego-ul și-a pierdut rolul de conducător.

Practicantul află prin propria experiență ce este adevărata împărăție a Cerului, în care Iubirea și Fericirea fără motivații devin o realitate de netăgăduit.

9. Cartea vieții

Azvărlți cât mai departe cărți, de voi numite sfinte.

La fel credințe deșarte - rod al minții disperate;

Și-ncă vă descătușați de sistemul de morală.

Construit cu părtinire de formula socială.

Distrugeți din zămislire, dacă urmăriți un țel
De viață ideală, socotită drept model.

Calea fiind o amăgire, prin conflicte - imorală.

Căci vă scufundați în timp - cu ficțiunea duală.

Și goliți fără zăbavă al conștiinței conținut.

Produs cu multă migală prin al vremilor trecut;

Spulberați complet trecutul, psihic vă eliberați.

Să fiți uniți cu prezentul, ca un tot-

îngemănați.

În astfel de ipostază, real se poate-nțelege
Tot ce viața propulsează, ca o immanentă lege.

Cartea vieții vă stă-n față, de proporții
infinte, îndrăzniți, nu pregetați, nu vă temeți, luați
aminte.

Nicicând ea nu se repetă și nici n-are un
sfârșit.

Tipărirea-i fu pornită chiar din tainicu-
nceput.

Ea nu poate fi citită sub forma interpretării.

Căci rețeta învechită va da curs denaturării!

Strict tăcut, doar se observă faptul care-
acum apare și îndată se pășește la clipa cea
următoare.

Insistentă observare și-ascultarea cea atentă
îi dă ființei integrarea și-nțelegerea completă.

Dacă-ntârziem o clipă cu văzutul și-
ascultatul.

Ne rupem de noua clipă, anulând tot
integratul.

Astfel se-nterupe firul, folosind ce-a fost
odată.

Cititul, deci, ne pretinde mers cu clipa
încadrată.

De asemeni, ne obligă la atenție totală.

Pentru a prinde tot ce mișcă în structura
actuală.

Încă-n plus ni se mai cere un contact perfect
- spontan.

Minte ageră și iute și desprinsă de liman.

Viața însăși și cititul sunt o singură mișcare.

Una și cu Infinitul – o perfectă îmbinare.

Nicicând să nu disperați, la-nceput cititu-i rar.

Punând multă insistență, munca-i Sacrul îndreptar.

Mereu tot mai competenți, fiți atenți la vechiul om.

Ce-apare ca o nălucă și cu forța-i de atom în trecut brutal v-aruncă. Demascați-l permanent.

Ori de câte ori survine, întâmpinați-l atent!

Întâlnirea lui spontană, clară, concisă, globală, îl dizolvă ca prin farmec – „noul” – ființa integrală.

Se mișcă atemporal, ca imens, prin simplitate.

Asta-ndeamnă Cartea Vieții, de-a trăi-n realitate.

Dacă doriți cu adevărat, din toată ființa dvs., să luați contact cu viața, așa cum ea singură ni se oferă de la o clipă la alta, iată că, pentru o mai bună înțelegere a celor exprimate prin vers, vin cu unele explicații suplimentare.

Mișcarea vieții, prinsă în paginile propriei căiți, prin însăși natura ci se manifestă ca prospețime, noutate absolută prin fiecare clipă consumată. Iar citirea acestei cărți, în vederea adevăratei înțelegeri, ne impune o atitudine adecvată. Noi nu ne vom putea întâlni în mod real cu viul în veșnică mișcare, decât având o minte clară – perfect lucidă – inocentă, necontaminată de niciun fel de influențe, ca reziduuri memoriale ale trecutului.

Ca urmare a acestei îndreptăţiri, impuse de însăşi logica existenţei viului, suntem obligaţi să eliminăm din memoria noastră toate cunoştinţele noastre, adunate de prin cărţile citite şi conservate cerebral. Nicio carte, indiferent de natura ei, nu este în măsură să ne îndrume spre autentică întâlnire cu viaţa. Şi, acest fapt, este tot aşa de valabil şi în cazul acelor cărţi în care autorii lor au realizat, în mod neîndoielnic, întâlnirea lor cu Adevărul Absolut.

A încerca să trăim urmărind cele expuse în aceste cărţi, înseamnă a duce o viaţă imitativă, deci lipsită de autenticitate. Or, noi, ca fiinţe umane, am depăşit de multă vreme stadiul de dezvoltare şi evoluţie al antropoidelor.

Prin urmare, detaşaţi în mod desăvârşit de toate acumulările memoriale, noi dispunem de acum de o minte complet liberă, aptă să primească tot ce ne va, aduce mobilitatea vieţii.

În afară de această disponibilitate, în care-mintea se află într-un perfect echilibru, mă: remarcăm şi aceea că nu există niciun fel de aşteptare a vreunui rezultat tainic, aflat undeva în profunzimea fiinţei noastre. Deci, complet tăcuţi, observăm şi ascultăm fiecare fapt concret care apare, adus de această perpetuă mişcare.

Nu au loc comentarii, nici interpretări, evaluări, condamnări sau acceptări. Nici nu formulăm concluzii pentru că, în acea clipă, mintea noastră, fiind desprinsă de trecut, dispune de o energie pură, capabilă să cuprindă Adevărul în integritatea sa care îi oferă înţelegerea

completă.

Desprinderea de clipa trăită se produce instantaneu și, fără să reținem ceva de la această întâlnire, ne vom întâlni în aceleași condiții cu clipa următoare. În clipa respectivă, ființa noastră – corp și psihic – constituie o singură unitate într-o desăvârșită uniune cu Marea Energie Cosmică. Iar Sacrul existent în noi se manifestă prin scânteieri de conștiință ca: Iubire, Frumusețe, Bunătate, Inteligență.

Citirea cărții de către ființa noastră, astfel constituită, și viață, formează o unică mișcare integrată în Adevărul Absolut.

Întâlnirea omului vechi – condiționat – cu ajutorul atenției, anularea condiționării prin instalarea armoniei interioare, unitatea ființei și integrarea ei în Infinitate, constituie o unică mișcare cu citirea Cărții Vieții, când apare și înțelegerea absolută, se realizează printr-o desăvârșită simplitate.

La început, acest mod simplu de a privi viața este foarte greu de atins. Dificultatea este prilejuită de gândirea haotică, ce năvălește brutal în prezent și, psihologic, ne azvârle în coclaurile întunecoase ale timpului mai îndepărtat sau mai recent. Ego-ul, prin automatismele acestei gândiri, care îi structurează existența, cu cât își simte periclitată autoritatea, cu atât devine mai incisiv și mai agresiv.

Și încă, să mai insistăm, pentru a arăta iarăși că ficțiunea ego-ului este biruită, până la anihilare totală, numai prin întâlnirea noastră directă,

spontană și simplă, ajutați de impulsurile atenției globale, cu reacțiile anacronice ce survin la contactul cu viața.

Odată cu dispariția lui, vidul psihologic ne deschide perspectiva Infinitului cu care, fericiți, ne contopim.

Numai în acest context omul nou, ca ființă inteligentă, funcționând atemporal, pune temei unei alte lumi, lipsită de stări tensionale, ură, temeri, amărăciune.

În final, acesta este mesajul prin care poezia-oglină „Cartea Vieții” vă îndeamnă să-l puneți în practică pentru a putea trăi în mod real – o viață autentică – în adevăratul sens al acestei expresii.

10. Căutarea

Căutăm ce-am cunoscut, ce n-avem sau ce-am pierdut; Cunoașterea-i căutată, singur ea e și aflată.

Ăsta-i jocul căutării, al dorinței și-al aflării.

Ce dau omului măsura de cuprins întotdeauna.

Când ceva vom recunoaște, e trecutul ce renaște.

Cândva-nscris memorial, azi, prezent-imaginar.

Adevărul nu-i cuprins în al căutării-nscris.

El fiind veșnic noutate, n-are forme memorate Prin care să-l recunoască, imaginea s-o-ntărească.

Nicicând nu-i recunoscut, nefiind câțiva cunoscut.

Când mintal, nu e mișcare, nu e nicio

căutare.

Atunci Adevărul vine, singur, formulat prin sine.

Vasul conștiinței golit, climat unic de-ntâlnire
A omului cu Adevărul, prin Frumusețe, Iubire.

În limbajul curent, deseori auzim folosindu-se cuvântul „căutare” într-un sens cu totul impropriu. De pildă, întâlnim în mod frecvent expresia de căutare a Necunoscutului, a lui Dumnezeu sau a Adevărului etc.

Este oare posibilă o asemenea căutare și cine anume își arogă o astfel de pretence pe cât de îndrăzneată, tot pe atât și de greșit inițiată?

În mod real, evident și logic totodată noi nu vom putea iniția niciodată o acțiune de căutare decât în perimetrul mărginit al cunoașterii. A căuta înseamnă a fi înarmat cu o precunoaștere privitoare la acel „ceva”, pe care l-am pierdut câțiva și pe care intenționăm să-l găsim. Altfel zis, este o tentativă de a reîntâlni un obiect sau fapt concret, a cărui imagine, pe care o am înregistrată memorial, mă ajută să-l recunosc.

Practic, numai cunoscutul poate fi căutat iar căutătorul nu poate fi altul decât „ego-ul”, șinele sau personalitatea, ca depozitar al înregistrărilor unor experiențe și întâmplări anterioare. Pe o plajă de nisip, să zicem, noi ne angajăm să găsim un bob de linte azvârlit la voia întâmplării. Oricât de anevoioasă ar fi această căutare, noi, având imaginea bineconturată a acestui bob, avem șansa găsirii lui.

Or, în cazul amintit inițial, Dumnezeu în nicio

împrejurare nu poate fi obiect de căutare. Și, dacă mintea, fie dintr-o greșită înțelegere, fie din ignoranță, o face totuși, ceea ce va găsi nu poate fi în niciun caz Adevărul, Realitatea ci doar o proiecție mintală, o plăsmuire, o formă iluzorie, prin excelență amăgitoare.

Atâta timp cât mintea noastră funcționează la nivelul ego-ului, condiționată deci de timpul care o dimensionează, este și rămâne incapabilă să inițieze vreo investigare în afara limitării ce-i dă contur. Deci, cum am putea noi cuprinde Necuprinsul, în mica noastră dimensiune care, oricât ar fi ea de extinsă prin vastitatea erudiției sale, va fi și va rămâne întotdeauna strâmtă, îngustă, mărginită și incapabilă să se autodepășească.

Urmărind această logică a realității fenomenului de cuprindere în sine, implicit se ajunge la întrebarea dacă nu cumva există totuși vreo posibilitate ca, prin noi înșine, să conștientizăm această incapacitate.

Desigur că în fiecare om există acel dram de cinste față de el însuși care-i dă posibilitatea să-și descopere neputința ta ifața imensității. În acea clipă, ego-ul fiind cuprins în ansamblul său de către scânteierea Sacrului, tace cu desăvârșire. Iar, în vidul psihologic care survine, întreaga ființă este cuprinsă de o perfectă armonie în completă uniune cu Eternitatea. Numai în această ipostază mintea perfect lucidă, manifestată prin energie pură, poate să abordeze Necuprinsul din care ea însăși face parte integrantă.

În concluzie, numai o minte complet golită de întregul ei conținut are posibilitatea de a fi cuprinsă de Adevăr, de ceea ce se manifestă ca nou, proaspăt, de la o clipă la alta.

Numai în această circumstanță ființa umană cunoaște, prin trăire proprie, ce este veritabila Iubire, împletită nemijlocit cu starea de fericire care, faptic, n-are niciun fel de legătură cu vreun suport din planul fizic.

11. Cercetarea

Noutatea, proștețimea, ceva care nu există.

Pentru a fi descoperite, ne impun un mod de a fi.

Nu-s gândire, rațiune, nici mișcarea fanteziei.

Toate-acestea fiind trecutul, care prin ecou reînvie.

Vechiul e un turbulent și obstacol la-nțeleș.

Ce revine insistent prin aprecieri și-ales.

Când trecutul spontan trece, omul e real, smerit.

Și cuprins de armonie, el devine Infinit, în astfel de conjunctură are loc o cercetare.

Fără a fi vreo țesătură de gândire-amăgitoare.

Nu-i formulată prin scop, sau prin activări umane.

Urmăriri de om miop, ce vechiului se supune.

Orice drum, orice cărare ce dă curs spre cercetare.

E o falsă îndrumare de „ego” îmbătrânit.

Incapabil să cuprindă ce nu este închipuit.

Deci, „nimicur psihologic e poarta

investigării.

Numai prin el vom afla, noutatea revelării.

Minte nouă, creier nou – noi celule cerebrale.

Deschid calea cercetării noutății integrale.

Descoperirea noului, adică a celui „ceva” necunoscut încă de omenire atât pe plan fizic, cât și spiritual, pretinde în expresia: cercetare sau investigare, un anumit gen de acțiune. Întrucât este vorba de o întâlnire a omului cu taine ale naturii necunoscute mai înainte, noutatea lor impune cercetătorului o atitudine cu totul diferită decât cea obișnuită.

Dar, înainte de a merge mai departe, se impune, totuși, o anumită întrebare și anume: Poate cercetătorul să descopere un fapt sau obiect original, inedit cu mintea lui împovărată de cunoștințe adunate anterior?

Toate înregistrările memoriale reprezintă un capitol vechi, un adevărat depozit de cunoștințe la care tot timpul apelăm în existența noastră funcțională, legată de nivelul respectiv. Cultura, știința, informațiile pe care le posedăm ne condiționează modul de a gândi, de a reacționa la diversele provocări și de a ne manifesta prin fapte concrete.

Într-un anumit fel suntem, din punct de vedere psihologic, un veritabil prizonier al propriilor acumulări. În asemenea împrejurări, noi nu putem face cercetări decât în interiorul suprafeței circumscrise de zestrea cunoașterii. Dincolo de aceste bariere, practic, este imposibil să ne aventurăm. Deci, odată ajunși la marginea

frontierei care ne înconjoară, asemenea cercetare ia sfârșit. Minte, într-un moment de luciditate, văzându-și neputința, tace cu desăvârșire.

În această tăcere, realizată în mod firesc prin însăși natura lucrurilor, deci neforțată sau dorită în vreo formă oarecare, se produce minunea - ca să zic așa - care scoate mai bine în evidență fenomenul. Întreaga noastră ființă, într-o desăvârșită armonie, devine în mod natural o imensă oglindă sau stare de conștiință pură, în care se reflectă „Necunoscutul”, absolută premieră.

Toată desfășurarea acestui scenariu are loc în mod fulgerător, fapt ce îngreunează înțelegerea fenomenului ca atare. Din acea clipă, vâlul misterului ce-l ascundea fiind dat la o parte, el capătă însușirile obișnuite ale cunoașterii și este preluat de gândirea comună. Concomitent, ego-ul își atribuie, în mod nejustificat, întregul merit al descoperirii. Dar importanța pe care singur și-o dă, ca descoperitor al noului, nu-i aduce altceva decât o și mai mare degradare psihologică.

De fapt, noutatea singură s-a descoperit prin reverberarea ei în mintea lucidă, liberă, complet desprinsă de cunoașterile anterioare.

După cum o dovedește trecutul istoric al omenirii, de fiecare dată marile descoperiri au reprezentat pentru oamenii de știință adevărate impacturi psihice. De multe ori, ei le-au respins în mod categoric, socotindu-le chiar adevărate aberații. Pentru că, în mintea lor limitată nu putea să încapă ceva care le depășea mărginită lor

știință.

Nu puține au fost cazurile când inventatorii au fost categorisiți ca dereglați mintali, ca mai târziu descoperirea lor să fie preluată de alții și, de data asta, acceptată integral.

Una dintre trăsăturile caracteristice ale omului actual, dominat de structura tempo-spațială care l-a format intelectual, este aceea de a renunța la ceea ce știe, la teoriile și convingerile sale. Închis în interiorul granițelor propriei cunoașteri, el și-a format o imagine frumoasă față de propria persoană care, ori de câte ori se afirmă, îl degradează și mai mult. Or, asemenea vanitate nu este altceva decât manifestarea fățișă a propriei ignoranțe.

Ceea ce știm astăzi ca adevăr necontestat, pe care-l susținem și-l repetăm mecanic, un „mâine” mai apropiat sau mai îndepărtat s-ar putea să se demonstreze ca fiind un fals. În lumina acestei susțineri, să amintim doar un singur exemplu. Timp de aproape două milenii și jumătate, oamenii de știință au fost de acord că atomul este indivizibil, el fiind apreciat ca ultimă exprimare a materiei. Și după o vreme atât de îndelungată de susțineri și repetări eronate, iată că un inventator înfruntă teoria indi viziunii și demonstrează fapte reale, cu totul contrare, nebănuite sau măcar imaginate de mintea savanților până la această imensă descoperire.

Și-acum, revenind la planul psihic al minții umane pe care-l investigăm, mai rămân puține punctări de făcut.

În cadrul temei noastre, pe care încercăm să o explicăm, avem posibilitatea să descoperim modalitatea optimă care poate să ne conducă la contactul real cu viața, a cărei mișcare îi conferă calitatea de noutate și prospețime de la o clipă la alta. A ne pune în legătură cu viul înseamnă totodată a face investigații asupra conjuncturii în care devenim apți pentru asemenea întâlniri.

Ceea ce am amintit în prima ipostază, a inventatorului, este la fel de valabil și aici, pe plan spiritual. În mod real, noi nu ne vom putea întâlni cu noutatea vieții în neîncetata ei mobilitate decât în tăcerea absolută a vechiului, a acumulărilor memoriale care, prin natura lor, împiedică înțelegerea veritabilă, adică ceea ce rezultă din trăirea personală a faptului revelat.

Prin tăcere - stare de vid psihologic - devenim ființă integrală, în măsură să înțeleagă noul care echivalează și cu acțiunea operativă. Deci, pasivitatea sau inactivitatea gândirii oferă condiții sigure de transformări radicale în structura obișnuită a condiției umane. În acea clipă dispunem de o minte complet nouă - creier nou prin noi celule cerebrale, care intră în funcțiune - capabilă să înțeleagă cu adevărat prospețimea vieții.

Autentica investigare trebuie să ne conducă, în mod natural, la întâlnirea Adevărului Absolut care oferă starea de fericire în lipsa oricăror contingente cu lumea fizică.

12. Claritatea

N-are contur și nici margini, imensa lumină

vie.

Necuprinsă în imagini – un întreg în armonie,
în această claritate, gândirea nu se mai mișcă.

Prin a ei dualitate, jucăușă ca o rișcă.

Ființa-ntreagă-i liniștită, absorbită-n
claritate.

De proporții infinite – în fapt – este unitate.

Ea-i lumină neumbrită, dinamică spre nainte.

De nimic nu e oprită în stimulurile sfinte.

Când gândirea o cuprinde, ea ajunge-
ntunecime și, de vrea să o cultive, dă, din plin,
amărăciune.

Fiind desprinsă de gândire și de orice-
nchipuire.

E prin ea Realitate, depășind orice-gândire.

O-ntâlnim în mod firesc, când spontan vedem
gândirea Cum rumegă ce-i lumesc, legândviața cu-
amăgirea. Într-o astfel de-ntâlnire, omul e prin el
lumină.

Când întunecimea piere fără să mai
intervină.

Fiind extins în claritate, fără o dorință-
anume.

El însuși e bunătate, dragoste și-înțelepciune.

Atenția ne e sprijin, la asemenea-ntâlnire, lui,
ea, Sacrul se exprimă ca infinită Iubire.

Claritatea sau luciditatea minții, pe care
încercăm să o explicăm prin tema de față, este o
ipostază pe care o atingem ca ființe umane, în
momente de înaltă trăire spirituali în clipa
respectivă funcționăm, corp și psihic, ca o singură
unitate într-o perfectă armonie. Absența oricărei

activități a gândirii generează, în mod inevitabil, starea de supraconștiință care ne contopește cu Conștiința Cosmică.

Într-o asemenea conjunctură ființăm în afara timpului și a spațiului, ca un întreg, conștientizat ca lumină și armonie indestructibile. Noi înșine constituind acest Tot invulnerabil. Lipsește cu desăvârșire orice nuanță de separare. Dualitatea specifică gândirii obișnuite a fost eliminată odată cu ego-ul.

Funcționând ca unitate fără frontiere cuprinsă în universalitate, ne mișcăm numai în prezent. Dispunem de o nouă minte care excelează prin puritate, deci decontaminată de înregistrări anterioare. Și, prin mobilitatea unei asemenea minți, ni se revelează însușirea sfințeniei.

Simțirea și exprimarea acestei minți sunt: Iubirea, Frumusețea și o nemărginită Bucurie, care nu au nimic asemănător cu existența din climatul ego-ului.

În clipa în care gândirea limitată haotică intervine în vreo formă oarecare, întregul farmec al nemărginirii dispăre. Și iată-ne din nou reveniți în lumea mărginită, în care stăpânește împărăția ignoranței, a întunericului, unde stările conflictuale, cu temeri și amărăciuni ne cuprind întreaga existență.

Dar, să vedem în ce fel putem întâlni această minunată claritate.

De la bun început se impune o precizare. Claritatea de care amintim aici nu se constituie ca obiectiv de atins, pe care mintea să-l imagineze și

apoi, prin eforturi de voință desfășurate în timp, câțiva, să-l realizeze. Într-o asemenea tentativă, atât proiecția clarității, cât și procesul de urmărire, ca act volițional, prin natura lor sunt elemente de dezordine, specifice activității egocentrice, strict legate de lumea finită. Și orice realizare care are loc în interiorul acestei dimensiuni nu face altceva decât să-i fortifice și mai mult mărginirea.

Așadar, claritatea nu poate fi atinsă în nicio împrejurare prin activitatea gândirii, oricât de selectivă și de bine intenționată ar fi. Fiindcă chiar simpla dorință este, prin natura ei, o stare de tulburare ce dă naștere la confuzii și dezordine.

Dacă, în mod real nu numai intelectual, vedem că dezordinea sau confuzia este problema care se cere rezolvată pe loc și imediat și nu urmărirea clarității, atunci gândirea, deconspirată ca factor perturbator, tace. Este o tăcere nefrântă, nedorită sau imaginată în vreo formă oarecare. Actul descoperirii culpabilității ei o face să amuțească.

În acea clipă de surpriză și tăcere, claritatea își proiectează lumina prin starea de atenție lucidă. Ea este însăși Sacrul, aflat în profunzimea propriei ființe, care-și revarsă binecuvântarea asupra întregii structuri. Deci, această claritate a fost atinsă în mod indirect, prin simpla conștientizare a dezordinii inițiate și întreținute în mod curent de activitatea ego-ului. Altfel zis, tăcerea acestuia a dat posibilitatea Scânteii Divine să ne lumineze, demonstrându-ne originea divină

și imensele posibilități pe care le avem.

Nu pot încheia această notă explicativă fără a vă îndemna să recitiți, cu toată atenția, fiecare vers care, prin exprimarea clară a cuvintelor simple, vă solicită să faceți propria descoperire prin experiență directă. Nu treceți mai departe fără să trăiți fenomenul respectiv, mobilizându-vă întreaga capacitate a Sacrului care vă definește ca ființă completă.

A fi și a rămâne cât mai multe clipe „Atenție lucidă” reprezintă cheia succesului care vă unește cu Marea Lumină din care toate purced.

13. Concentrarea

O formulă de viață, făuritoare de soartă

Cu suportu-ntr-o speranță, de fapt o gândire moartă.

Ea vizează o-mplinire de succes, celebritate.

Ca o cruntă-nlănțuire de-nțeleșuri eronate.

Prin voință antrenată» omul obține puteri:

Clarvederi, claraudiții, levitații, vindecări.

Ca revers, mereu în umbră, e pândit de vanitate.

El, prin gânduri, vorbe, fapte, își arogă-nsemnătate.

Firea este fragmentată, prin scopul ce-i dă avânt și, prin el, încătușată, piere-n om tot ce e sfânt.

Nu-i nimic religios în întregul lui cuprins.

E doar un meschin folos ca „ego” prin el extins.

Ea din om face un sclav, o despotică-ngrădire.

Iar, prin repetări - nărav - dereglări prin siluire.

De-i cuprindem coloritul, crunta sa deșertăciune.

Cu ea pierde tot trecutul și totala-nșelăciune.

Acum, ființa integrată, prin „ego-ul” dispărut.

Află viața-adevărată, fără-ales și fără vrut.

Corp și psihic - unitate - în perpetuă schimbare.

Clipele deplin trăite prin lucida lumânare.

Prin concentrare înțelegem încordarea mintalului și dirijarea lui spre un punct sau un țel anumit, cu un scop sau interes egocentric. Izvorul concentrării îl vom găsi, deci, întotdeauna, în perimetrul limitat al cunoașterii, iar gândirea determinată de o motivare este aceea care o impulsionează în permanență.

Antrenați într-o asemenea activitate, de fapt, noi ne rupem de realitatea clipei respective, urmărind o idee pe care o aducem din trecut și o proiectăm spre viitor. Și, în funcție de intensitatea energiei concentrate, nu vor întârzia să se producă unele fenomene care depășesc psihologia normală a practicantului. Telepatia, telechinezia, hipnoza, levitația, clarviziunea, stigmatetele, vindecările zise miraculoase sunt doar câteva rezultate ale unei gândiri exersate în acest mod pe parcursul uneia sau mai multor existențe.

Toate acestea fiind un produs al gândirii obișnuite, prin natura lor de excepție vor contribui la fortificarea ego-ului. Individul care a ajuns la o asemenea performanță se situează - prin vanitatea

alimentată continuu – mai presus decât ceilalți semeni. Importanța ce singur și-o acordă cu multă risipă de gânduri, atitudini și exprimări îl împiedică să întâlnească adevărata smerenie, singura în măsură să-i deschidă calea spre Adevăr, Realitate, autentică Iubire.

În afară de asta, chiar efortul mintal depus în actul concentrării constituie o stare de tulburare psihică. Or, într-o asemenea dispoziție sufletească, unitatea ființei este imposibil de realizat. Și, ca atare, suntem și vom rămâne în continuare jucăria ego-ului, în a cărei împărăție ne hrănim numai cu fructele amăgirii care conduc, în final, la stări tensionale și amărăciune.

Nu acceptați nimic din aceste simple semnalizări ci, prin dvs, înșivă, încercați să descoperiți dacă ele sunt sau nu reale. Un practicant serios și sincer cu el însuși nu se poate să nu-și dea seama de aceste inconveniente.

Dacă instrumentul concentrării, atât de mult recomandat de unii teoreticieni, nu ne poate conduce la descoperirea Adevărului, atunci ce ne rămâne de făcut?

Cum vom putea realiza starea de echilibru, de armonie, de pace interioară? Simplu! Folosindu-ne de atenția lucidă la contactul direct și nemijlocit cu tulburarea psihică produsă pe parcursul unei clipe. În această reconsiderare dezordinea este aceea care solicită starea de atenție. Iar atenția, prin lumina ei intrinsecă, conștientizează faptul în sine, adică ceea ce este. „Starea emotivă”, gândul, dorința, teama End

înțelese în acest fel, sunt concomitent dizolvate, fără niciun fel de efort din partea operatorului.

Odată cu dispariția acestor mișcări ale gândirii, liniștea se instalează în întreaga ență, în mod natural, neforțat, nedorit sau imaginat în vreo formă oarecare.

De acum dispunem de o nouă minte - energie pură - necontaminată de înregistrări memoriale, capabilă să cuprindă și să înțeleagă viața cu scurgerea ei neconținută către veșnicie.

Numai trăirea unor astfel de clipe conduce la imsfonnări radicale. În structura omului obișnuit care își duce existența ca prizonier al unor condiționări educaționale cu totul eronate.

14. Condiționarea

Din zori și până-n miez de noapte, fără saț înregistrăm Idei, știri precum și fapte și-al lor rob ne declarăm.

Doar o parte sunt utile, de-al vieții rost impuse.

Cele multe-s inutile, drept trăiri de vremi apuse.

Toate câte le-adunăm dau Nego-ului" contur.

Căci, prin ce acumulăm, socotind de bun augur.

Grabnic formulăm păreri despre-a noastră importanță.

Vrem prin ele mângâieri și o searbădă prestanță.

Sunt, desigur, necesare cât mai multe cunoștințe Spre a vieții întâmpinare, ca răspuns oricărei ființe.

Din cumul, de ce mândrie!? De ce ne infatuăm?

Astea dau dizarmonie – psihic, totul infectăm.

Cât de multe am cunoaște, este totuși limitare.

Adevărul nu se naște din a noastră frământare!

Cu știutul – cu ce-a fost – nu putem cuprinde noul.

Tentativa-i fără rost, una fiind cu ea „ego-ul”!

Repetând ce-am cunoscut, nasc în noi obișnuințe Omul – un biet mecanism – prin diverse năzuințe.

Din cumul nu ies schimbări cu puteri transformatoare.

Mască nouă, noi păreri tot la fel de-amăgitoare.

Văzând clar – dintr-o ochire – masa de acumulare.

Fără scop, închipuire, pierde orice limitare.

Eliberat de trecut, omu-i ființă infinită și tăcând ce-a cunoscut, știința să-i nemărginită.

Din punct de vedere psihologic, suntem produsul mediului ambiant în care ne-am dezvoltat. Venind la reîncarnare cu anumite înclinații și aptitudini, ca rezultat al unor activități și influențe din viețile anterioare, suntem luați în primire de factorii educaționali – morali din noua existență.

Încă din cea mai fragedă copilărie, familia este aceea care ne dă primele noțiuni de educație și o face potrivit mentalității proprii, după cum i s-

a transmis, prin tradiție, de către înaintași. Și astfel se perpetuează din generație în generație un anume mod de a privi și interpreta desfășurarea vieții.

Educația este apoi continuată în școală, de către semenii cu care venim în contact, eventual, prin cărți citite, prin diferite experiențe și practici legate de locul de muncă etc.

Toate aceste influențe, așezate pe fondul inițial, determină structura Nego-ului” sau a personalității individului. Și, după cum observăm, funcționând la acest nivel, întreaga noastră activitate se desfășoară egocentric. Fiecare ins în parte, prin relațiile sale, se comportă ca un veritabil izolat. Interesul personal constituie, în permanență, centrul de atracție pentru care mobilizăm întreaga noastră energie. Prin el suntem și vom rămâne închiși în propriul țarc, pe care singuri ni l-am construit.

La această stare precară am ajuns datorită unei greșite educații prefigurate chiar din start. Pe măsura acumulărilor memoriale ne-am acordat și o nefirească importanță psihică, creând imaginea frumoasă despre sine. Această autoapreciere constituie baza tuturor conflictelor umane care generează atâta amărăciune și suferință în noi înșine și în întreaga lume.

Nu este nimic rău în acumularea cunoștințelor. Ele ne sunt necesare pentru buna funcționare pe planul fizic. Fără o gândire tehnică, bazată pe stocul de informații respective, noi nu ne-am putea descurca la locul de muncă și nici nu

ne-am orienta în spațiul de existență.

Problema apare în momentul în care vrem să întâmpinăm cursul normal al vieții care este, prin natura lui firească, o veșnică noutate de la o clipă la alta. O astfel de tentativă este absurdă în întregul ei proces. O minte, cât ar fi ea de erudită, va rămâne de fiecare dată neputincioasă la întâlnirea cu noul în mișcare. Prin această încercare, plină de înfumurare, știutorul își demască propria ignoranță.

Numai când întreaga condiționare tace – tăcere desăvârșită – se deschid largi perspective pentru ca Adevărul **singur** să ni se destăinuiască. Deci, smerenia neputinciosului a dat prilej Sacrului să ne invadeze întreaga ființă. Și El se exprimă prin Iubire, Frumusețe, Bunătate și o desăvârșită înțelegere a tuturor fenomenelor de viață care ne apar în cale. În noul climat, dispunem de o nouă minte, necontaminată de timp, în care orice stări tensionale sunt cu desăvârșire eliminate.

Iar mintea condiționată amuțește când i-am descoperit atitudinea prezumțioasă și meschinăria ce o definește. Atenția, care este calitate a Sacrului din noi, este singurul instrument care concretizează practic acest fenomen.

În concluzie, folosind atenția lucidă, observăm și ascultăm masa de gânduri, reacții, imagini, sentimente care apar la contactul cu mișcarea vieții. Întâlnirea simplă, directă și nemijlocită cu toate acestea ne conduce la starea de armonie, de vid psihologic ce reprezintă o

adevărată fereastră către Infinit, în care, faptic, ne scufundăm.

În această ipostază, prin tăcerea științei finite, dispunem de o știință nemărginită, cuprinsă într-o minte nemărginită, capabilă să se reînnoiască cu fiecare clipă.

15. Conflictul

Izvorăște dintr-un gând, ca dorință arzătoare.

Ce vrea aprig o-mplinire de proporții, cât mai mare.

Are exprimare dublă: e conflict, ceartă, război

Cu lumea cea din afară și conflictul cel din noi.

Ambele-s în legătură căci conflictul din afară

Are suportul în noi, ca memorie hoinară.

E focar de tulburare, de suferință și chin.

Fiindcă-n rezistența-i oarbă, prin gând, omul e venin.

Nu scăpăm de el prin lupte, evadând în sublimare.

Sau în conformism sectar, ori credințe-nșelătoare.

Toate-acestea laolaltă sunt gândire nefirească.

Ce dau „eului” îndemn, prin eforturi să sporească.

Când dorința e văzută, înțeleasă și pătrunsă.

Conflictul se stinge-ndată, în iubirea cea aprinsă.

Iubirea fără de margini destramă tot ce-ntâlnește.

Nici conflict, nici tulburare - „sinele”-ntreg se topește.

Conflictul este o stare tensională, determinată de o contradicție, împotrivire sau rezistență care se concretizează printr-o manifestare de dezordine, cu consecințe totdeauna distrugătoare, atât pe plan psihic, cât și fizic. La rădăcina conflictului găsim întotdeauna dorința arzătoare de altceva decât de ceea ce se afirmă ca realitate în acea clipă. Omul, nemulțumit de ceea ce are, sau se manifestă ca stare de fapt, adusă în mod firesc și legitim de tainele vieții, aspiră la cu totul altceva.

Atâta timp cât încă nu am ajuns la înțelegerea realității vieții, ca prizonieri ai ego-ului, suntem și vom continua să fim automatisme generatoare de stări conflictuale. Iar conflictele din interiorul nostru, potrivit intensităților tensionale ce le susțin, ne vor degrada nu numai pe noi, ci și întregul mediu ambiant.

Funcționând la acest nivel, printr-o gândire haotică, egocentrică, vom influența lumea exterioară și, la rândul nostru, vom fi influențați de gânduri de aceeași factură. Degradarea în lume ia amploare prin manifestările negativiste ale fiecărui individ în parte.

De cele mai multe ori conflictele iau naștere din fapte cu totul minore. Un cuvânt, un gest sau o simplă privire cu sau fără o anume intenție răutăcioasă, printr-o interpretare greșită, pot genera dispute contradictorii încărcate cu dispreț, animozitate și ură.

Stările conflictuale din noi nu pot fi eliminate prin niciun fel de activitate a gândirii limitate de condiționarea timpului. Orice tentativă, condusă în acest sens, oferă doar simple schimbări de suprafață, totdeauna amăgitoare, deci derutante.

Conflictul deja declanșat sau cel în perspectivă de a fi realizat, ca dorință anacronică, se elimină prin inactivitatea gândirii. Și iată cum:

Folosind atenția lucidă, privim și ascultăm atât impresiile care ne vin din lumea exterioară, cât și reacțiile noastre psihice. Simplitatea întâlnirii, fără să urmărim un anumit scop, sau să așteptăm vreun anume rezultat, ne conduce la starea de vid psihic. În acest vacuum al activității mintale este dizolvat întregul ego - creator de conflicte. Prin dispariția lui, este eliminată și sursa care prilejuiește și alimentează această stare stresantă.

În golul creat, apare Iubirea, ca manifestare a Scânteii Divine existente în fiecare ființă umană. De-acum, prin ea, uniți cu Infinitul, vom înregistra mutații radicale de înnobilare a ființei umane.

16. Confuzia

Pe al „sinelui” ecran este dezacord, furtună.

Precum volbură și trăsnet în negurile ce s-adună.

Vinovată e gândirea care, prin trăirea-i moartă.

Practic, structurează viața prin formula ei deșartă.

În confuzie e haos, grijă, teamă, nălucire.

Care, activate-ntrona, conturează a noastră

fire.

Când în noi e-ntunecime, acel dens
păienjeniș.

Imposibil să-nțeleagă al conștiinței înveliș.

Ea naște din conjunctura întâlnirii nefirești
Dintre ce a fost o dată, cu prezentul ce-l privești;

Se-ntâlnesc trecutul mort cu prezentul viu-
activ.

Un contact neadecvat, activând intempestiv.

Astfel vine tulburarea, când nimic nu se mai
vede.

Și, cuprinși de deznădejde, orice înțeles se
pierde.

Atent la ea, precum este, în totala-i nuditate.

Confuzia îndată piere, preschimbată-n
claritate.

Detașați de-ntunecime, viața-i plină de
lumină.

Ca o binecuvântare, de-nțelegere deplină.

Integrare-n Infinit în acest context apare

Omul plinindu-și destinul ca făclie sfînțitoare.

Atâta vreme cât, psihic, vom funcționa în
interiorul granițelor ego-ului, folosindu-ne de acea
conștiință de suprafață structurată egocentric,
niciodată nu vom putea întâlni adevărata armonie,
pace, lumini Reacțiile haotice declanșate automat,
urmare a unor influențe educaționale cu totul
neadecvate, fac ca viața noastră să fie, cu mici
excepții, aidoma unei mări bântuite de furtuni.

Prizonieri ai unei anumite mentalități cu totul
eronate, preț al implicațiilor educațional-morale
defectuoase, suntem și vom rămâne mereu

deficitari la întâlnirea cu neprevăzutul mișcării vieții. Fiind timorați la tot pasul de necunoscutul zilei de mâine, confuzia în conjugare cu agitația își împlinește rolul nefast al degradării, atât la nivel moral, cât și fizic.

Într-un asemenea climat, ne aflăm, practic, în imposibilitatea de a putea, cât de cât, înțelege cauzele reale care generează tulburarea acestui înveliș al conștiinței proprii.

Noi nu suntem în măsură să vedem și să ascultăm cu adevărat – clar și precis – niciun fel de manifestare a vieții, fie că este vorba de întâlnirea noastră cu semenii, cu lucrurile sau cu natura în ansamblul desfășurării ei. Și asta datorită intervențiilor intempestive ale acumulărilor memoriale care năvălesc mecanic, automat, dând naștere la reacții nepotrivite.

În mod frecvent, întâmpinăm ceea ce se desfășoară în prezent ca premieră absolută, cu ecranul pictat de zestrea noastră cerebrală. Trecutul, deci, intervine bruia! de fiecare dată cu soluții, aprecieri, prejudecăți cu totul străine de natura viului care ne aduce, de fiecare dată, un aer de prospețime, de noutate.

Această întâlnire nefirească a noului – real ca existență în momentul respectiv – cu vechiul – extras din clipele trăite câțiva, mai înainte – acum prezent doar ca o simplă imagine (fără realitate obiectivă) – va da naștere de fiecare dată la inadvertențe, confuzii, stări tensionale.

Dar, pentru ușurarea înțelegerii, să venim și cu un exemplu de mare frecvență în desfășurarea

relațiilor inter-umane. De obicei, noi ne formulăm cu multă ușurință păreri proprii, unii despre alții, pozitive sau negative, în funcție de simpatie sau repulsie. Alteori, imaginile pe care ni le facem reciproc sunt determinate de întâmplări reale sau chiar fictive. Concluziile la care ajungem ne împiedică să descoperim cât de șubred și nesigur este nădejdea pe care ni-o punem în omul care funcționează la nivel de ego.

În relațiile noastre cu noi înșine, în primul rând, apoi cu semenii și cu existența, în ansamblul manifestărilor ei, vom exclude, încă de la bun început, orice fel de formulări anticipate.

Numai o minte ageră, spontană, clară și liberă de influențele trecutului este aptă să întâmpine cu adevărat noutatea viului aflat într-o firească mișcare. Un asemenea contact înseamnă totodată și înțelegerea absolută a viului, în a cărei realitate, de fapt, ne-am contopit.

În această fericită conjunctură, de iluminare a minții, apar, în mod normal, fără vreo anume dimensiune sau motivare: Iubirea, Frumusețea, Bunătatea. Prin simpla apariție și manifestare a acestor calități se transcende condiția umană. Trăitorul, în contact direct, simplu și nemijlocit cu Adevărul, realizează integrarea în dumnezeirea din care toate își au Sacrul început.

Prezența în lume a unui astfel de trăitor se aseamănă cu o făclie care luminează și sfințește atât pe practicant, cât și întregul univers în ansamblul manifestărilor lui.

17. Conștiința

Ca un vas ce-n el s-adună tot felul de informații

Care, legate-mpreună dau „sinelui” stricte spații.

O parte din conținut e produs particular.

Adunat în chip știut că „ego” proprietar.

Alta este-nregistrată prin trecutul milenar.

Ca viață înzestrată în om – vârf de avatar.

Conștiința nu-i diferită de-al ei conținut deplin

Prin el, este mărginită, el îi dă contur prin plin.

Partea cea exterioară, folosită-n mod frecvent.

Este mult inferioară adâncului existent.

Profunzimea se demască doar când suprafața tace.

Prin ordinea cea firească, când omul se află-n pace.

Conștiința mai e numită: ego, centru, eu sau sine.

Conturând lumea finită, ca durere, chin, suspine.

Prin ea lumea se clădește, fiind cu ea în uniune.

Și-astfel răutatea crește, când „ego-ul” intervine.

Nemulțumirea din noi degradează lumea toată.

Prin impuls, ca un șuvoi, în trăirea laolaltă când ansamblul conștient e văzut așa cum este.

Ca absurd recipient, piere-a „eului” poveste.

O conștiință nouă apare, de mărime infinită, în continuă mișcare, cu iubirea strâns unită.

E Mintea Universală, în care ne-am contopit.

Noi - cu ea - deplinătate, mai presus de-nchipuit.

Prin conștiință înțelegem întregul câmp al cunoașterii, cuprins într-o circumferință cu raza mai mare sau mai mică, în funcție de acumulările cerebrale înregistrate de fiecare ins în parte.

Conștiința o mai putem compara cu un recipient în care se află adunate informații, experiențe, fapte, întâmplări. Ea reprezintă patrimoniul fiecăruia dintre noi, din care numai o parte cunoaștem, sub formă de conștiință de suprafață, pe care o folosim în mod curent. Restul, partea cea mai însemnată, se află, la fel ca la un eisberg, în straturile cele mai profunde ale ființei noastre.

Această conștiință, numită și ego, sine și personalitate nu este distinctă de conținutul său, care o limitează în timp și spațiu. Prin ea trăim și ne manifestăm numai în interiorul granițelor lumii finite. Și, oricât de extinsă ar fi aria cunoștințelor pe care le posedăm noi, nu vom putea, în nicio împrejurare, să depășim limitele în care ne ducem existența de la o viață la alta.

Trăind la nivelul acestei lumi, noi suntem obligați chiar de viață să ne înarmăm cu o cantitate cât mai mare de cunoștințe tehnice.

Fără asemenea cunoștințe, nu am fi în măsură să practicăm o meserie oarecare sau, pur

și simplu, să ne orientăm asupra diverselor aspecte ale naturii sau să ne încadrăm în diferitele orare ale scurgerii timpului fizic.

Toate complicațiile noastre psihice, nu cunoștințele le creează, ci importanța pe care ne-o acordăm nouă înșine, pe baza acestui capital informațional. Imaginea frumoasă pe care ne-o facem despre propria persoană constituie izvorul din care se alimentează întreaga tragedie umană. Orice mișcare în interiorul ego-ului este susținută de lumea imaginilor reciproce, fiecare hrănindu-se cu idei amăgitoare care conduc, în mod inevitabil, la contradicții, conflicte și animozități.

Toate conflictele cu caracter politic, economic, social și religios care frământă omenirea astăzi, în acest sfârșit de veac și mileniu, își au izvorul numai în acest perimetru limitat, ce se concretizează prin impulsuri haotice egocentrice. Iar răspunderea pentru toate câte se întâmplă revine fiecărui ego în parte, potrivit intensității energiilor negative cu care se alimentează și care determină rezultatul final.

Să vedem în ce mod vom cunoaște profunzimea ego-ului și, în final, cum vom realiza integrarea în universalitate.

Atâta timp cât vom fi târâți spre ieri sau mâine de gândirea dezordonată, de suprafață, va fi imposibil să ne dăm seama ce zace în adâncurile ființei, sub mantia de nepătruns a tenebrelor. Valurile de la suprafață ale conștiinței vor constitui o permanentă piedică în calea deconspirării straturilor sale abisale.

Simpla revelare a acestei stări de fapt face ca gândirea, iluminată de scânteierea atenției, să tacă. Și-n tăcerea zgomotelor de suprafață, din adâncuri, își face apariția restul de acumulări. Prin venirea lor la lumină, noi ne putem da seama, fără să greșim, cine suntem în realitate.

Aceeși întâmpinare directă, simplă, atent lucidă, fără niciun fel de anticipație mentală va conduce, de fiecare dată, la dizolvarea spontană a manifestărilor ego-ului. Golul psihic, ce survine în mod natural constituie o adevărată fereastră de pătruns în Nemărginirea cu care ne unim. De acum dispunem de o nouă conștiință, care se definește ca iubire fără margini, integrată în Infinit.

Dacă viața ne-a oferit posibilitatea să aflăm că, în noi, există această conștiință pură, înseamnă că am și atins stadiul de evoluție spirituală, pentru a ne-o însuși în existența noastră cotidiană. Mai mult decât atât, avem chiar obligația să o facem. De altminteri, însăși venirea noastră la reîncarnare este strâns legată de această sfântă descoperire.

18, Cugetare

Când străbunul ajuns „Sine” se-ndreptă, privind spre Cer.

El purta ce-acumulase - tot trecutul său mizer Era zbucium, violență, teamă, ură, lăcomie și disprețuia cumplit ce-i rănea a lui trufie.

Luptând aprig cu viața, ani în mii nenumărate.

Făurește instrumente, scule, fabrici

complicate și desprinde energia cea ascunsă în atom.

Cu tam-tam în Univers, cu trufie zboară om.

Tot ce agerimea minții prin vremuri a născocit.

Nu i-a adus transformări spre mai bun și mai cinstit; Năprasnica-i violență excelează-n Hiroșima.

Prin sute de mii de morți îi e înfierată crima.

Lăcomia e la fel, ca-n strămoșul depărtat, în structura de demult chiar nimic nu s-a schimbat
Astăzi, omul înțelept răspicat pune-o-ntrebare:

Ce mister a-mpiedicat mult râvnita transformare?

Ce folosit-au religii, filosofii, plus sistemele morale.

Care dau asigurări de mutații structurale?!

Văzând clar realitatea, care este prinsă-n fapte.

Dintr-odată te convingi că spusele sunt deșarte.

Rețete create-n timp, din frică și interes.

Camuflaj și înșelare, formulate prin ales

Numai că, desprins de toate, devii ființă integrată.

Căci, prin pacea ce s-așterne, ești iubire-adevărată.

În astfel de-mprejurare se-nscriu sfinte transformări.

Depășind făptura-ngustă, fără scop și așteptări;

Crunta ei sălbăticie se topește-n bunătate.

Toată ființa-i gingașie, splendidă seninătate.

Întâlnirea omului modern, cu calitățile și defectele sale, în contextul acestei vieți atât de trepidante, ne face să reflectăm la începuturile sale, ca manifestare umană. Tendința de a face o comparație între ceea ce presupunem că a fost el câțiva și modul său de comportare de acum - atât de evident sub privirile noastre - apare ca o desfășurare firească. Fără această punere față în față a doua epoci diferite, distanțate prin sute de mii de ani una față de alta, nu s-ar putea trage o concluzie bazată pe logică și bun simț.

Noi nu știm cu precizie care era modul de manifestare al omului preistoric, în perioada apariției sale. Dar, văzându-l cum este el astăzi, socotesc că nu vom greși dacă, prin deducție, vom enumera câteva din însușirile sale esențiale. Violența, ura, lăcomia, frica și trufia reprezintă un buchet destul de elocvent pentru a ne face oarecum o imagine a existenței sale de funcționalitate ca ego.

În lupta dârză cu nenumăratele vitregii ale mediului înconjurător, punându-și mintea la contribuție, la dese solicitări, pe parcursul mileniilor, el reușește să aducă schimbări radicale vieții sale exterioare. Ultimul secol marchează un avânt tehnic exploziv în toate domeniile de activitate care culminează cu pătrunderea în secretele cele mai intime ale atomului. Acestea sunt realizări de excepție, greu chiar și de imaginat cu numai un secol în urmă.

Toate aceste descoperiri i-au adus omului

comodități în viață, mult mai mult decât ar fi îndrăznit să spere cea mai fantezistă minte a bunicilor noștri, chiar în urmă doar cu două generații. Călătorim în Cosmos și, prin mașini și aparate complicate, înlocuim mâna de lucru a mii și mii de oameni.

Dacă descoperirile lumii exterioare, în mod justificat ne uimesc prin noutatea și ingeniozitatea lor, ne întrebăm, ce am realizat în aceeași perioadă pentru structura lăuntrică a psihicului propriu? Și care este raportul dintre ceea ce s-a realizat în afara noastră și propria ființă - forul nostru intim?

Discrepanța dintre cele două lumi este atât de evidentă, încât orice comentariu, în acest sens, este cu totul de prisos.

Dacă, în lumea exterioară, progresul tehnic a realizat enorm, în lumea noastră interioară nu se observă decât unele schimbări cu totul neînsemnate, dar și acelea numai la nivel superficial. Am schimbat, de pildă, atitudinea violenței, manifestată brutal, cu alta camuflată de o mască având trăsături mai civilizate prin tenta ipocriziei și fariseismului. Odinioară, oamenii se ucideau prin lupte corp la corp. Astăzi, cu ajutorul încărcăturilor nucleare, sunt nimicite fulgerător sute de mii de vieți omenești. Nagasaki și Hiroșima sunt un început revelator al dezastrului născocit de această lume dementă.

Dacă toate acestea sunt clare, înțelese prin noi înșine și nu doar acceptate la nivel de intelect, ca fiind sugerate de altcineva, înseamnă că

dispunem de întreaga capacitate de a duce și mai departe propria investigație.

Și, în continuare, iată-ne din nou obligați să recurgem la un nou discernământ. Dacă, pe plan fizic, știința a înregistrat salturi spectaculoase, atât de categorice și de evidente pentru fiecare, de ce nu s-a întâmplat același fenomen și în domeniul psihic-moral!? Nedumerirea este cu atât mai legitimă cu cât conștientizăm puzderia de metode educațional-morale, sistemele filosofice, religiile cu sutele de secte și alte concepte de viață în care bietul om și-a pus și continuă să-și pună toată nădejdea de înnobilare!

Încercați să descoperiți singuri care sunt efectele propriilor experiențe și practici pe care, eventual, le-ați aplicat. Vi se cere multă probitate și obiectivitate la un asemenea examen. Feriți-vă de aprecierile amăgitoare, care vin din interior sau din afară.

Toate conceptele de redresare a psihicului uman, acesta fiind un produs facturat de gândirea condiționată a ego-ului, în care interesul și teama joacă un rol predominant, nu pot conduce în nicio împrejurare la mutații radicale. Ele pot înregistra doar mici schimbări, cu totul superficiale, a căror amprentă poate prilejui alte fațete ale degradării ca: autoaprecierea, vanitatea etc.

O asemenea gândire, oricât de dotată ar fi ea, este și rămâne o veritabilă piedică în calea apariției Sublimului, existent în noi, singur în măsură să consfințească sacralizarea omului.

Dar când această gândire tace, fiindcă-și

vede neputința, atunci pierde cu ea și întregul ego. Și, în vidul creat, din practicant nu rămâne decât o simplă stare de conștiință pură, clară, lucidă, care se integrează în Mintea Universală.

Numai în această unică ipostază se oferă posibilități absolute de eliminare a tuturor impurităților care alterează relațiile interumane și existența, în ansamblul ei.

19. Cunoașterea

Cunoașterea sau știința, carte de timp prăfuită.

Ce-n cuprins, ca și-n prefață, dă trăirea mărginită Ea-i cumul de informații, care-n timp s-au adunat.

Multe - simple aberații, azi ca haos însumat.

Gândirea cea planetară, activând câțiva intens.

A tot strâns, ca o avară, mai presus de orice sens.

Un conglomerat de fapte, astăzi numai vagi imagini.

Care se repetă-n șoapte și-i dau ființei stricte margini.

Fiind depozitara vremii, totdeauna ea-i bătrână și încurcă rostul lumii, prin mișcarea sa hapsână.

Cu ea nu putem cuprinde și-nțelege-n mod corect Noutatea clipei nude, în realul său aspect.

Ea pe om îl programează, din el face o unealtă.

Un șablon ce-l modelează, robindu-l treaptă cu treaptă.

Strâns legat de-acel trecut, omul viața n-o-nțelege.

Fiindcă orice vechi știut numai amăgiri culege.

Vechiu-ntunecă ce-i nou, proaspăt, viu și-adevărat.

Prin el-însuși prizonier – de trecut încătușat.

Fiind mereu închipuit, dezordinea-l definește, însă, când știutul tace, firea-ndată se-ntregește.

De-acum, simplitate-n pace, în armonie perfectă.

Devenit-am chiar lumină, ce-n ea totul se reflectă.

Doar așa-nțelegem clar, într-un mod desăvârșit.

Ce-i un adevăr real și ce-i falsul însușit.

Din punct de vedere psihic, fiecare dintre noi avem un centru de greutate în jurul căruia se rotesc toate acumulările trecutului nostru. Aria de desfășurare este diferit dimensionată, potrivit aglomerărilor fiecărui ins în parte. Patrimoniul, închis în interiorul acestei circumferințe, este format din cunoștințe, experiențe și sentimente înregistrate cu prețul activității individuale, de la momentul îndepărtat al vieții embrionare până în clipa de acum, a actualei reîncarnări.

Din această imensă bibliotecă, noi nu cunoaștem decât o infimă cantitate de informații, și anume aceea care se agită în mod frecvent la suprafața conștiinței ori de câte ori venim în contact cu viața cotidiană. Restul rămâne un impenetrabil mister, atâta timp cât valurile de la

suprafață nu-și încetează activitatea.

În timpul somnului, când activitatea gândirii devine mai liniștită, din profunzime își fac apariția unele din aceste înregistrări, arătându-ne clar și precis cine suntem în intimitatea noastră abisală. Aceleași taine ni se dezvăluie și în starea de veghe, dacă reușim să punem mai multă ordine în gânduri.

Acumulările de cunoștințe ne sunt, desigur, de un real folos pe plan fizic. Pentru a ne putea descurca cât mai bine în fața diferitelor aspecte impuse de ansamblul existenței, avem nevoie de o minte cât mai dotată din punct de vedere tehnic.

Cunoașterea, însă, poate să genereze și o seamă de efecte negative, ca de pildă:

— Când le dăm o importanță exagerată, ele ne domină în așa măsură încât ne transformă în veritabili roboți. Iar mecanicitatea minții constituie unul din factorii potențiali ai sclerozei.

— Repetarea obsesivă a unuia și aceluiași lucru instalează rutina, care reprezintă o piedică în calea progresului tehnic. Servilismul față de vechi blochează pur și simplu apariția noului. Istoria demonstrează că marile descoperiri au reprezentat adevărate șocuri pentru îngustimea și ignoranța așa-zisilor savanți ai acelor vremi, tocmai datorită acestui fenomen.

— Cunoașterea tehnică necorelată cu cea spirituală poate să facă dintr-un savant un adevărat monstru pus în slujba distrugerii chiar a vieții de pe Terra, prin descoperirile sale.

— Și, în final, cunoștințele înregistrate

memorial conduc în mod, din păcate, prea frecvent, la exacerbarea importanței individului. Autoaprecierea, mândria, vanitatea constituie structura genetică a egoului, din care izvorăsc toate contradicțiile, conflictele dintre oameni ca și nefericirea noastră a tuturor a cât timp funcționăm în limitele acestei condiționări.

Pe plan psihic - moral, spiritual - niciun fel de activitate bazată pe cunoaștere nu este în măsură să opereze transformări radicale, de înnobilare a ființei umane, fiindcă ego-ul cunoscător nu-și poate aduce sieși decât mici schimbări de suprafață, în interiorul propriei limitări. Dar și acestea, adesea, nu fac altceva decât să-l amăgească, degradându-l și mai mult, datorită falsei importanțe pe care și-o atribuie.

Sub influența cunoașterii - veche și perimată - nu vom putea niciodată să întâmpinăm, în mod real, viața care, prin mișcarea ei neîncetată, apare ca noutate absolută, de la o clipă la alta. Și totuși, atunci când gândirea bătrână încearcă să o facă, gânditorul (ego-ul - prin excelență) nu culege decât neînțeleșuri și amărăciune. Dar când gândirea tace, fiindcă și-a înțeles neputința, dispare și gânditorul. În acest vid de activitate mintală, ființa întreagă întâlnește o stare de conștiință pură, nelimitată care, în relație directă cu viața, se contopește nemijlocit, în fiecare clipă, cu Infinitul. Numai în această conjunctură are loc mutația revelatoare, căci Sacrul existent în noi își impune legea Iubirii creatoare.

20. Deschiderea

Prin naștere moștenit-am tot trecutul milenar.

Când celula prinse viață, ca nucleu embrionar.

Azi, îndemn, precum povață, activând cotidian.

Ca un robot programat zi de zi și an de an.

Omul fiind o chintesență a vieții pe Pământ.

Poartă-n sine, ca esență, tot trecutul drept veșmânt.

Sub numele de conștiință, ascunsă în profunzime.

Vădită la suprafață, egoistă-n întregime.

Izolați de-a noastre ziduri, incapabili să-nțelegem Ce e dincolo de gânduri, calea dreaptă s-o alegem, într-o crâncenă robie, noi nu știm ce-i libertatea.

Nici ce-nseamnă armonia, nici ce e Realitatea.

Fără nicio siguranță, sumbra noastră existență E-ntuneric – zbucium, teamă, cu impulsuri spre demență. Deschiderea spre lumină e o stranie-mpplinire Ce aprig dorim să vină în a noastră izbăvire.

Adânc însă e misterul, tăcută e și cărarea și neputincioasă-i mintea de-a crea realizarea.

Să n-o cauți, nici s-o vrei, ea apare doar prin sine.

Fără gând sau așteptare, ca explozie survine.

Năprasnică-i zguduirea, fără piedici exprimarea.

O propagi în gura mare: 'Ânteleg eliberarea!'"

De-acuma, ușor și des, tu ești flacăra - lumină.

Veșnic poarta ți-e deschisă, trecerea mereu sublimă!

Cu frecventa traversare, deschiderea se lărgeste iar pătrunderea-n adâncuri tot trecutu-l nimicește.

Imens la orice-ntâlnire - prin ascultat și văzut.

Tot secretul împlinirii stă-n „ego-ul” dispărut.

Ființa umană reprezintă chintesența îndelungatului proces de evoluție a vieții pe Terra. Genetic, ea păstrează în universul său toate însușirile tuturor formelor de afirmare a existenței, de la îmbrâncirea la viață a celulei primordiale...

În noi se află, deci, atât rădăcina vieții, cât și fructul, ca cel mai de seamă rezultat al unui început cu milioane de ani în urmă. Așa fiind, în atitudinea omului apare ca firească influența diferitelor forme de viață care l-au precedat. Ne naștem cu o zestre de înclinații și aptitudini care ne va urmări pe tot parcursul vieții. Pe lângă această moștenire, a cărei realizator suntem tot noi, prin existențele anterioare, mai adăugăm și contribuția din viața actuală. Și, tot așa în continuare, ne formăm în timp o anumită conștiință, prin care ne afirmăm ca personalitate, de fiecare dată când luăm contact cu viața.

Creație a timpului care s-a scurs, conștiința poate fi asemănată cu o sedimentare de straturi

geologice. Suprafața vizibilă, iar profunzimea necunoscută. Există un miez, „eul”, de unde sunt dirijate toate activitățile sale, care-i conturează frontierele și care fac din fiecare ins un veritabil izolat.

Individul, la acest stadiu de evoluție funcțional egocentric, nu va putea niciodată să cuprindă și să înțeleagă ceva decât prin prisma propriei condiționări psihologice. Posedat de acumulările obținute prin efort propriu, el nu va putea cunoaște nicidecum starea de armonie și nici Iubirea Adevărată.

Trăind într-o permanentă neliniște, totul îi pare confuz, nesiguranța împletindu-i pânza întregii existențe. Stările turbulente îi dau fie ideea falsă a importanței de sine, fie îl prăvălesc în cea mai sumbră prăpastie a disperării.

Din cauza acestei funcționări defectuoase, el nu este apt să depășească mărginirea pentru a lua contact direct cu ceea ce este* nelimitat și atemporal. De fapt, acesta este și motivul că omenirea, ca manifestare etic-morală, nu a înregistrat niciun progres față de străbunul care locuia în caverne.

În aria de exprimare a gândirii, limitată de timp, nu se pot realiza decât schimbări de suprafață, fără profunzime, care derutează prin iluzia ce o procură ori de câte ori individul inițiază analiza lor. Lucrurile se petrec astfel pentru că, orice metodă ar inventa gândirea, ea nu se poate transforma pe ea însăși.

Numai contactul direct, spontan și nemijlocit

cu dimensiunea Iubire creează condiții certe de mutații radicale, care vor plasa omul într-un climat cu totul diferit. Dar, pentru asta, este imperios necesar ca și gândirea să-și înceteze definitiv activitatea, devenind ea însăși o liniște fără margini, necomandată și neimaginată.

Când ego-ul - personalitatea - amuțește, granițele ce îl limitau se topesc și trăitorul acestui fenomen ia legătură în mod spontan, pentru o clipă, cu Infinitul care-i schimbă optica anterioară. În acea fracțiune de timp, el atinge esența lucrurilor, căci este contopit cu Imensitatea, neîngrădită în vreo formă oarecare.

Revenirea și, odată cu ea, încercuirea în granițele lumescului este tot atât de fulgerătoare. O nouă eclipsare a aceleiași gândiri agitate echivalează cu o nouă contopire cu Nemărginirea. Flacăra atenției care însoțește observarea și ascultarea gândirii haotice, cu insistența respectivă, va mări corespunzător numărul acestor clipe de adevărată trăire spirituală.

Și-ntr-o fericită zi, pe neașteptate, în zidul de separare a celor două dimensiuni, se produce o breșă - o reală deschidere între finit și Infinit. Acest fenomen al deschiderii este ceva straniu. El apare printr-o explozie care îți umple întreaga ființă de o bucurie ce nu se poate exprima sau descrie. Impresia este atât de puternică și de inedită totodată, încât efectul său nu-l poți tăinui. Îl strigi în interior, ca și în afară, printr-o formulă oarecare, din care reiese că înțelegi, dincolo de vorbe, ce este eliberarea de robotizarea minții și

confuzia gândirii.

Valorile formulate și alimentate mai înainte de gândire apar acum ca niște nimicuri, ca ceva lipsit de valoare și fără rațiune. Mereu surprins, te întrebi cum ai putut fi așa de orb ca să nu vezi ceea ce, acum, apare cu atâta claritate.

Trecerea în Infinit se realizează cu o ușurință și o simplitate incredibile. Orice tentativă de a o împărtăși și altora te va convinge în curând că este o muncă zadarnică. Nu ești înțeles. Oamenii care nu o pot realiza înclină mai degrabă să te considere un entuziast aventurat pe aripile fanteziei. Nimic din toate acestea!

Cum ar putea cineva să înțeleagă că gândirea ta este cuminte și tace, când în mintea interlocutorului este o permanentă vânzoleală, așa cum odinioară exista și în tine. Și totuși, frumusețea fenomenului, ca și buna ta credință nu vor înceta să-i ajute pe cei ce vor și, indirect, chiar și pe aceia care nu doresc în mod fățiș acest lucru.

Cât timp va dăinui această disponibilitate, ca impuls interior, desprins de orice scop personal, nu se știe! Poate că, într-o zi, îți va spune: taci, astâmpără-te! sau îți va cere să faci și altceva! Nu știm nimic, căci ne simțim cu adevărat „un nimic”, care întâmpină viața așa cum vine ea, fără întoarcere spre ieri și fără a face vreo proiecție spre mâine.

Deschiderea aceasta de care vorbim aici, prin cuvinte atât de seci, lipsite de conținut și neputincioase, nu este o realizare dorită sau imaginată. Ea vine de la sine, fără să o chemăm,

să o imaginăm sau să o dorim în vreo formă sau alta.

De-acum, cu fiecare traversare, fereastra inițială se lărgeste tot mai mult, măbind corespunzător lumina și claritatea pe aria întregii ființe. Cunoașterea de sine ia proporții, adâncindu-se progresiv în straturi din ce în ce mai profunde, prin demolarea fără încetare a structurilor relative ale ego-ului.

Fiecare trecere din mărginire în Nemărginire se realizează într-o perfectă simplitate. Orice dorință, imagine sau reacție sunt întâmpinate cu toată atenția, fără a avea în vedere vreun anume rezultat, ca scop, ideal etc. În urma acestui contact, întregul ego se dezagregă, doar prin simpla lui iluminare.

În final, să reținem că tot secretul deschiderii inițiale, ca și trecerea dintre cele două dimensiuni, constă în dizolvarea spontană a „ego-ului”, la întâlnirea lui cu flacăra atenției.

21. Detașarea de cuvânt

Cuvântul - o ilustrare cu un sens determinat.

Asociere de imagini ce-n timp omul le-a creat.

El are un sens precis, de comunicări verbale îngropate-n estimări și concluzii cerebrale.

Nu-i nicicând realitate, ci-i o sugerare-n timp.

Ce naște dualitate și destramă-al vieții nimb.

Prin confuzii programate el, „ego-ul” mărginit, încontinuu se repetă prin vorbit și prin gândit.

Detașarea de cuvânt poartă-n sine tot

misterul, în astfel de conjunctură se vădește Adevărul.

Insul fiind eliberat, lucid și-atent în mișcare.

Nu e rob de cuvinte, ci tăcut în comportare.

Observând în mod tacit reacția la cuvânt.

Aceasta pe loc dispare și-n climatul negrăit
Naște scumpa integrare - lumină neprețuită - Ce
destramă-ntunecimi - omu-i ființă-mplinită.

Când insul nu e legat, rob al ciotului -
cuvânt.

E-n relație directă, prin mișcare fără gând.

În cuprinderea totală, nsinele"-ntreg dizolvat
De structura integrală, ce pulsează neîncetat.

În atare ipostază, tot ce-ntâmpină - înțelege.

Poate fi și explicat și descris dup-a lui lege.

Folosind acum cuvinte, logic, corespunzător.

După cum e-mprejurarea celui real, trăitor.

Printre diferitele modalități de comunicare
de la om la om, cuvântul, expresia, reprezintă
calea obișnuită, frecventă, în dimensiunea
cunoscutului.

Cuvintele sunt simboluri care au incluse în
conținutul lor anumite semnificații. Ele spun ceva,
au un sens asupra căruia oamenii au căzut de
acord odată cu formularea lor. Valoarea lor, însă,
este totdeauna relativă, fiindcă ele nicicând nu pot
exprima realitatea în sine, faptul în esența lui.
Oricât de cuprinzătoare ar fi ele, sunt totuși
limitate, chiar și când încearcă să relateze ceva de
dincolo de mărginire.

Cuvântul, nu numai că este incapabil să
exprime realitatea dar, în același timp, el

constituie o veritabilă piedică care obstrucționează atingerea acestei împliniri. Din această cauză, se impune ca o necesitate sine qua non detașarea de orice cuvânt.

Folosit ca instrument de exprimare mintală, el are drept domeniu de utilizare numai câmpul limitat al cunoașterii. În acest perimetru necesitatea sa este indiscutabilă. Dincolo de mărginire, însă, în Infinit, el nu are și nici nu poate avea acces oricât de extins ar fi conținutul său ca exprimare.

Numai desprinși de cuvinte se creează premisele fericite care ne pun în măsură să putem lua contact direct cu Adevărul, cu Realitatea.

Cuvântul fiind zgomot și mărginire prilejuiește, prin automatismele sale, confuzii și stări conflictuale, incompatibile cu venirea spre noi a ceea ce putem numi Iubire, armonie, trăire dincolo de timp și spațiu.

Dar, când gândirea nu mai gândește atunci dispar și cuvintele, căci gândurile își demonstrează existența îmbrăcată în haina vorbelor.

Să încercăm - fiecare pentru el - prin posibilitățile noastre - pe care cu toții le avem - a înfăptui această misterioasă desprindere, fără de care nu este realizabilă nicio întâlnire cu Eternitatea.

În primul rând vom exclude de la bun început urmărirea oricărui deziderat ca scop, ideal sau interes de atins. Acest început este absolut esențial pentru desfășurarea corectă a

experimentului. Fiindcă orice motivație inițială nu ar fi decât o proiecție mentală, cuprinsă, de asemenea, în interiorul mărginirii. Deci, fără scop, motiv sau interes vom lua în observare ceea ce deapănă neastâmpărata gândire. Vom privi și asculta, cu toată atenția, orice dorință, emoție, imagine, întregul câmp mobil al activității cerebrale, fără să facem, cu toate câte apar, vreo anumită conversație.

Acest contact nemijlocit, direct, prin simplitatea lui, pune capăt fără niciun efort întregii mișcări. Astfel, creierul este golit pe parcursul unei clipe de întregul său conținut. Din acea sclipire, el, complet inactiv, devine apt, de a întâlni noul, Necuprinsul.

Golirea minții, realizată în acest mod – indirect și complet dezinteresat – o numim și stare de meditație și totodată început al cunoașterii de sine. De asemenea» această ipostază concretizează desprinderea de vechi și contopirea cu noul, cu mișcarea fără oprire a viului.

În marea călătorie a cunoașterii pornim ca ființă liberă de trecut și terminăm la fel de eliberați și de clipa pe care doar am întâlnit-o.

Iar noul, care singur apare în oglinda sufletului nostru, aflat în perfect echilibru, se exprimă prin cuvinte cât mai simple și pe înțelesul tuturor a.

22. Dimensiunea „Eu” și dimensiunea „Iubire”.

În fapt, două lumi aparte, distincte-n a lor esență.

Diferă și-n amănunt, deci, n-au nicio
contingență.

Când una total lipsește, cealaltă e prezentă.

Separația-i totală, oricare-i independentă.

Lumea „euM mai e numită „ego”, conștiință,
sau sine, Ca-ntindere-i definită și nicicând nu-i
prospețime.

Ea cuprinde, adunate: cunoștințe și idei.

Experiențe și fapte – idealuri drept temei.

Aici se află înscris tot trecutul omenirii.

Truda cu al ei cuprins, în procesul devenirii;

Tot aici, continuu lupte, în dorințe, idealuri.

E o cruntă-nerâncenare, războaiele nasc în
valuri.

Niciodată nu e soare și nicicând nu e lumină.

Ci-ntuneric, tulburare, teamă, disperare,
crimă;

Căci violența și ura pe soclul cel-nalt
tronează.

Aroganța și trufia pas cu pas le secondează.

Lumea omului – fragment ce-i târât ca o
epavă De al său trecut dement, copleșit de
zbucium – zarvă.

Prin repetări – obicei a devenit mecanism.

Programat de vechi idei, e doar un biet
conformism.

Lumea Iubirii numită: Adevăr – Inteligență.

Dumnezeu – Realitate – Absolută existență.

În a ei dimensiune aflu ce e bunătate.

Ce-i reala acțiune, ce-i pace – seninătate.

Despre-acea lume sublimă n-ai nimic cuiva a
spune.

Nu-s credințe, idealuri, ci înțelesuri depline;
Captiv în al ei cuprins, te miști fără-
nregistrare.

Cu vorba de-ncerci s-o prinzi, fericirea ta
dispare.

Ea-i o țară minunată, tu în ea devii odihnă.
Ființă ești eliberată, energie prinsă-n tihnă.
Supralucid - conștient, nu știi cine-anume
ești.

Liniștea - Imensitatea cu care te contopești!?
În dimensiunea „eu”, știutul are valoare.
El te-nvață și conduce prin timp - spațiu -
limitare;

Iar în Lumea Infinită, cu el n-ai cum a
pătrunde.

Știutul - firesc obstacol; orice încercări -
absurde.

Când, total atent la tine, vezi „ego” în
acțiune.

El, spontan, e dizolvat, fără o dorință-anume;
Asta-i Clipa cea supremă de pătruns în
Infinit.

Excluzând orice dilemă, noi sublimi am
devenit.

Ființa umană, precum cea mai evoluată
formă de viață de pe pământ, are posibilități duble
de funcționare. În mod obișnuit ea funcționează în
dimensiunea „eului”. În care egocentrismul este
caracteristica sa inerentă, indestructibil legată de
acest nivel de existență și exprimare. În cazuri
fericite, cu totul excepționale, când reușește să se
desprindă total de acest plan, ea întâlnește o nouă

dimensiune, numită „Iubire”, Energie pură, Infinit.

Cele două domenii nu au niciun fel de tangență între ele. Niciuna nu este fructul sau continuarea celeilalte. Ele nu pot să coexiste, fiindcă nu au nimic comun ca să le unească. Dimpotrivă, ele se exclud în totalitate. Când există una, cealaltă lipsește cu desăvârșire. Fiecare își păstrează în exclusivitate propria sa independență. Prima, oricâtă extindere ar avea ca volum al cunoașterii, este totuși limitată. A doua nu are niciun fel de margine, este infinită.

Dimensiunea „eu” mai este numită: ego, sine, conștiință de suprafață, personalitate sau lumea finită a individului. Ea este determinată de propriul său conținut. Pe suprafața ei se află înregistrate toate acumulările rasei umane și zestrea propriului efort din această existență, ca și din cele anterioare. În conținutul său sunt adunate: experiențe, întâmplări, fapte, idei, credințe ca și tot felul de idealuri.

Aici, în acest spațiu limitat, se duce o luptă permanentă între diferite dorințe, fiecare dintre ele aspirând la întâietate. Îndată ce una din ele capătă prioritate, altele încearcă să o submineze și să-i ocupe locul atât de mult râvnit de fiecare în parte.

În sfera „ego-ului”, totdeauna mărginit de o linie de centură care-l conturează, nu este niciodată lumină. De altminteri, nici nu ar putea să fie așa ceva, cât timp dorințele pătimase își revendică, fiecare cu intensitatea sa, favorul priorității. Bătăliile neîncetate creează o

atmosferă de confuzie și întunecimi cu stări conflictuale frecvente. Violența, folosită ca cel mai dur instrument de afirmare, tronează pe cel mai înalt soclu. Ea este socotită precum cea mai eficientă armă, pentru orice gen de împlinire, pe câmpul atât de arid al acestui plan. Ipocrizia o ajută adesea în strategia luptei, iar aroganța îi exagerează importanța, ori de câte ori înscrie o ieftină gloriolă.

Funcționând pe acest plan, individul se află într-o permanentă alertă, zbuciumul fiind însăși canavaua pe care se țese pânza îndoliată a unei vieți nefirești. Din cauza unei educații greșite, omul funcționează ca un mecanism care se repetă până la obsesie. Conformarea la calapoadele educaționale, oferite de societate, îl pun în imposibilitatea de a lua contact și a înțelege în mod real desfășurarea atât de simplă a vieții adevărate.

Orice activitate am întreprinde în interesul acestei dimensiuni, în scop de ameliorare sau transformare a ființei proprii, este muncă de Sisif. Oricâtă apă s-ar turna în butoiul Danaidelor, el va continua să rămână gol la nesfârșit. Orice efort făcut de „sine” conduce în mod inerent la întărirea și mai mare a acestuia. Îi va lărgi, eventual, spațiul, prin alte acumulări, dar de schimbat radical nu se poate schimba niciodată. Modificări de suprafață sunt posibile dar, prin ele, nu se realizează decât o și mai mare iluzie, datorită unui camuflaj mai complet.

*

* * *

Dimensiunea Iubire are, și ea la rândul său, mai multe denumiri, din care enumerăm o bună parte, pentru a da posibilitatea cititorului să se orienteze mai ușor. Cele mai frecvente denumiri sunt: Adevăr, Realitate, Dumnezeu, Imensitate, Infinit, Inteligență etc. Din însăși sensul cuvintelor care o definesc, rezultă că ea nu este mărginită de niciun fel de frontiere.

În această dimensiune sunt inexistente: credințele, idealurile, dorințele și oricare alte componente similare, întâlnite în lumea mărginită! Din aceste considerente, în acest minunat climat, nici nu există frământări, contradicții, confuzii, durere, ură etc.

Nemărginirea neputând și cuprinsă de închipuire sau de gândire, despre ea nu avem nimic de spus. Putem vorbi și da explicații numai despre ceea ce mintea noastră poate să cuprindă. În fața Necuprinsului mintea este pe cât de săracă, pe atât de incapabilă de a-l cuprinde și a-l înțelege. De fapt, în momentul când în noi se afirmă Imensitatea, ca stare de trăire a ființei umane integrale, dimensiunea „eu”, cu toată capacitatea exprimării sale, este inexistentă.

Dac! pe parcursul unei clipe, ființa umană, într-o conjunctură fericită! cuprinsă în Nemărginire va încerca o explicație, subită ea se desprinde de această dimensiune devenind un om obișnuit: intervenția gândirii, cu aprecierile și concluziile ei „savante” au determinat căderea dintr-o dimensiune în alta.

Despre o trăire în domeniul Iubirii nu avem prea multe de spus. Dar, totuși să încercăm o anumită reliefare de simțăminte și stări de a fi, întâlnite numai în acest context de ființare.

În uniune cu Iubirea, suntem pace desăvârșită, dispunem de libertate totală, lipsește noțiunea „sinelui”, deși ne bucurăm de o claritate și sensibilitate a minții cum nu am întâlnit vreodată în perimetrul gândirii.

Prin liniștea cu care, de fapt, ne contopim, suntem noi înșine acea liniște, echilibru, armonie fără să existe vreo nuanță de dualitate: ne extindem la Infinit. Practic, atingând „nimicul” psihologic, „ego-ul” dispare și, în lipsa lui, Imensitatea ne cuprinde integral, făcându-ne una cu Ea. Să mai arătăm și faptul că, deși integrați în Marea Energie Cosmică, ne menținem în continuare ca stare de supraconștiință.

Între această stare de universalitate și cuceririle științei nu există niciun fel de interferență. Ba, dimpotrivă, orice intervenție a științei constituie un real impediment în calea pătrunderii în această dimensiune.

Numai trăirea cu și în această Imensitate operează transformări radicale în structura individului. Nu altceva! Deci, înțelegerea prin noi înșine a acestei realități capătă adevărata valoare și însemnătate pe drumul spiritualității.

Și în ce fel o vom putea realiza?

Pornim, de fiecare dată, de la observarea realității lucrurilor și a faptelor. Mai întâi observăm mișcarea gândirii, ca reacție la

întâlnirea cu mișcarea vieții. Observarea ripostelor cu care întâmpinăm noutatea existenței va conduce, fără efort și inevitabil, la dizolvarea lor. Clipa de liniște care se obține în acest mod reprezintă momentul trecerii în cealaltă dimensiune.

Gândirea fiind de-acum total amuțită, armonia din noi face să cadă zidurile ce înconjoară ego-ul: Și astfel, din domeniul limitării, ne extindem la infinit. Bucuria liniștită pe care o simțim aici, fără să fie susținută de un anume motiv, este semnul neîndoielnic al cuprinderii în acea dimensiune. Numai acolo vom întâlni certitudinea și Adevărul la absoluta lui valoare. Iluziile, stările amăgitoare, în astfel de împrejurări, sunt cu desăvârșire excluse.

23. Disciplina

Nu-i cuprinsă în model, structurat prin amintire.

Ca imbold vizând un țel, spre anume împlinire.

Când creată-i de gândire, se reazemă pe efort.

Finalul - o amăgire, omul... mască și robot!

Viața zilnic ne impune un alt gen de disciplină.

Ca izvor de-nțelepciune, cu-nțelegere deplină.

— Se observă și-ascultă într-o ordine totală.

Gândirea e complet mută, ființa acum universală.

Clipa cea trăit-acum spontan este părăsită.

Trăirea o face scrum, fiind de alta-nlocuită.

Ea dă suflul libertății, echilibru, armonie și-n lipsa dualității se trăiește-n bucurie.

Prin ea știm ce-i Adevăr și real trăim Iubirea
Ca un nesecat izvor ce preschimbă omenirea.

Fiindcă ards ce-i hidos, toat-a lumii nebunie.

Egocentrismul feroce, temeri și dizarmonie.

Prin disciplină înțelegem totalitatea regulilor
de purtare impuse tuturor membrilor unei
colectivități.

Așa cum rezultă din această orientare,
disciplina apare ca un tipar în care societatea îl
îngheșuie pe individ, obligându-l să se conformeze
atât ca gândire, cât și ca manifestare exterioară.
Prin strunirea sa permanentă iau naștere
inevitabilele automatisme care îl deteriorează,
făcând din el un simplu robot.

Condiționat de societatea în care s-a
dezvoltat, individul este incapabil să ia contact
direct cu realitatea lucrurilor. Și, în acest context,
viața îi apare ca ceva cu totul insipid și fără sens.
Cu alte cuvinte, ființa umană își pierde însușirile
sale esențiale, prin nenumăratele forme de
înlănțuire ale unei anumite metode care încearcă
să standardizeze totul.

Uneori, când tiparele sunt prea rigide,
individul acumulează interior tot mai numeroase
contradicții, a căror energie se declanșează în
exterior, cu efecte mai mult sau mai puțin
distrugătoare, în funcție de amplitudinea
tensională. În acest fel, au loc de la simple
tulburări sociale, până la revoluții sângeroase care

schimbă structurile vechi prea subiective și opresive cu altele mai puțin dure și mai promițătoare.

În tratarea acestei teme, nu ne referim la o astfel de disciplină, cu caracter de împilare „care câțiva răbufnește prin răfuiri vindicative ce degradează ființa umană, coborând-o până la nivel de sălbăticie.

Disciplina de care vorbim aici este veșmântul seriozității, pe care-l îmbracă omul ce a atins stadiul de maturitate spirituală, capabil să înțeleagă sensul real al existenței.

Un om cu adevărat disciplinat este acela care reușește să pună ordine în perimetrul haotic al minții sale. Liniștea sa interioară, care ia ființă prin observarea și dizolvarea în același timp a stărilor conflictuale, este, de fapt, adevărata disciplină.

Starea de acuratețe și de inocență, urmare firească a păcii sufletului, ridică individul la înălțimea posibilităților sale optime. Ca ființă umană, eliberată de un trecut pe cât de relativ, pe atât de înrobitor, poate, prin noua sa optică, să înțeleagă semnificația adevăratei trăiri.

De asemenea, ca ființă umană, funcțional unitară, integrată în universalitate, înțelege întreaga pletoră de vicisitudini pe care i le oferă din abundență această lume, confuză până la demență, la toate răspunzând prin cea mai extraordinară armă: Iubirea sa.

Iubirea, și nu altceva decât ea, este cea mai eficientă atitudine, care conduce inevitabil la

adevărată revoluționare a lumii. Numai ea transformă benefic, radical, din temelie; ea singură, numai prin simpla prezență, creează alt gen de relații interumane, cu totul deosebite de cele existente astăzi în lume. Iar transformarea lumii, în ansamblul ei, nu poate avea loc decât prin transformarea fiecărui individ în parte.

Numai transformarea noastră, a omului care funcționează deficitar, egocentric va putea produce mutații structurale la nivel mondial. Atunci vom putea construi o lume nouă, în care să fie inexistente violența, ura, lăcomia, disprețul, orgoliul și orice alte nuanțe similare, când toate acestea vor dispărea din cadrul activității noastre cotidiene.

Fiecare dintre noi avem în ființa noastră toate însușirile necesare, capabile să ne conducă la împlinirea acestei grandioase opere, cu efecte universale. Însușirile pe care le avem deja ne așteaptă să le descoperim, dându-le astfel posibilitatea de fructificare la potențialul lor maxim.

Munca personală, concretizată prin autocunoaștere, ne deschide, fără niciun fel de tîmpiu, posibilități nebănuite spre a lua contact cu splendorile inexprimabile ale Infinitului.

24. Dorința

Izvorăște dintr-o lipsă – vrem sau nu „ceva” să fie.

De ea firea fiind cuprinsă, ca trecut ce reînvie.

Deci, gândirea năvălă totdeauna îi e faur.

Lacomă și cârcotașă ca avarul după aur.

Dorința nu e-n măsură să-ntâlnească
Adevărul.

Căci întreaga ei structură prinde plăcutul și
amarul.

Ea e veșnic schimbătoare, când una e
împlinită.

Alta-i pusă în mișcare, doar ca formă diferită.

Este unică dorința, nu-i multiplă-așa cum
pare.

Aspectul - că năzuință - îi dă falsă-nfățișare.

Diferă prin interes, interesu-i dă structura.

Făcând din ea șir imens care se preschiiribă-
ntruna.

Nu e rea, nu e nici bună, ea prin timp se
formulează.

Prin trăiri care s-adună și pe om îl
șablonează.

Dorința ce se ivește, să nu fie alungată.

Fără gând de se privește, deodată-i integrată.

Atunci când nu-i înțeleasă, în noi: zbucium,
bătălie.

Nebulos tot rostul vieții - o imensă ineptie.

Cu perceperea deplină, insul află armonia

Și iubirea cea sublimă ce destramă nebunia.

Dorința apare în clipa în care nu acceptăm o
stare de fapt, existentă la un moment dat.
Impulsul psihic, ce solicită dorința îl dă totdeauna
trecutul, vehiculat în prezent de către gândire,
prin intermediul memoriei. În clipa de față, de
pildă, fiind provocați de un anumit eveniment adus
de viață în noi, se manifestă în mod automat

realitatea care ne caracterizează, sub forma lăcomiei sau violenței. Pentru că nu știm ce să facem în cazul acestor porniri negative, degradante, fugim din fața lor și căutăm să le substituim prin cumpătate și blândețe. Și, în continuare, prin eforturi neconținute, sperăm să ne apropiem pas cu pas de perfecțiune.

Această tendință de a fi altceva decât ceea ce suntem ne rupe, de fapt, de realitatea înclinațiilor noastre și ne obligă să ne ajustăm pe față diverse măști. Este aidoma unui camuflaj, în dosul căruia cazanul impurităților clocotește și pe mai departe.

O dorință, oricât ar fi ea de bine apreciată, nu va putea niciodată să opereze transformări radicale în structura firii noastre. Ea nu poate înregistra decât schimbări superficiale fără niciun suport în adâncime. Dorința fiind un rezultat al trecutului, în care domină plăcutul și neplăcutul, mereu vom înclina spre ceea ce dă satisfacții și vom fugi de ceea ce nu se ajustează acestor aspirații.

Dorința, deși apare ca o multitudine, totuși, în realitate, este unicitate, care se manifestă prin multiple aspecte. Practic, ea îmbracă forme variate, așa cum interesele personale variază de la un moment la altul, înscriind în acest fel un șir imens de dorințe, fiecare vrând să se afirme și să-și mențină supremația.

Ea fiind calificată ca bună sau rea, în funcție de acumulările trecutului, este tot atât de relativă ca oricare înscriere din interiorul lumii mărginite a ego-ului. De aceea, în acest perimetru, va fi un

permanent război între o dorință și alta, cât timp dorința, în ansamblul ei, nu va fi înțeleasă. Iar înțelegerea ci echivalează cu dizolvarea energiei fragmentare ce o însoțește. Odată cu dispariția acestei energii, în mod fatal se stinge și dorința ca problemă de viață, iar în golul psihologic care se instalează în chip natural, prin dispariția dorinței, apare o altă energie unitară, nemărginită, manifestată ca puritate absolută. Cu această energie, care ne definește ca ființă completă, fără ego, ne integrăm în universalitate și cunoaștem, prin trăire directă, adevărata Iubire, singura în măsură să înnobileze structura umană.

Dar, să revenim la dorință și să vedem, practic, cum să scăpăm de inoportunitatea ei. În clipa când apare, nu evadăm din fyța ei, nu căutăm să o alungăm sau să o analizăm și nici nu vom încerca să o înlocuim cu altceva. Întâlnirea simplă, nemijlocită, atent lucidă, a dorinței, ne demonstrează că noi înșine suntem această dorință, în clipa când ea își face apariția. Deci, entitatea care s-ar separa de dorință – ca doritor sau gânditor – este o ficțiune.

În urma acestui contact, în condițiile arătate mai sus, dorința este pur și simplu spulberată. În afara conștientizării ei într-o perfectă simplitate, nu intervenim în niciun fel, fie intelectual, fie emoțional, întâmpinarea tăcută atestă starea de reală smerenie a practicantului în fața Necunoscutului, care singur ni se revelează.

Această ipostază a smereniei, sau inactivitate a minții, reprezintă, de fapt, condiția esențială,

obligatorie în cunoașterea de sine. Surprizele pe care ni le oferă viața, în perpetua ei mobilitate, nu pot fi înțelese cu adevărat decât prin această întâmpinare tăcută.

25. Educația

Sistemul ce o impune e un simplu mecanism.

Căruia omul se supune, acceptând un conformism, în fond, ea-i încătușare impusă de un stăpân Ce vrea ființe-ascultătoare spre folosul lui hapsân.

Concurența-i prețuită stâlp - motiv în acțiune.

Ambiția-i socotită drept imbold spre un „mai bine”.

Imitarea-i așezată pe un soclu cât mai sus.

Spre ea fința-i îndemnată pe întregul ei parcurs.

În astfel de viziune - „eu” și-al „meu” e important și întreaga acțiune - un egoism devorant.

Bunuri, glorie, renume sunt vizate insistent cu respect și-nchinăciune de „ego-ul” impotent.

Feluritele idei și credințe sociale.

Nicicând n-au fost bun temei, sprijin ordinii reale.

Sistemele-s învrăjbire și dispute permanente.

Formulări de siluire - totdeauna violente.

Sunt focar de degradare, azi prezentă-n lumea toată.

Ce continuu ia amploare, prin programe dirijată.

Când vezi haosul din lume și pe cel aflat în

tine, înțelegerea deplină te desprinde de-al tău „sine”.

Noi și lumea laolaltă, legați suntem permanent și urmăm aceeași soartă, prin impulsul decadent.

Cu desprinderea de noi se clădește-o altă lume.

Fără ură și războaie, zidită pe-înțelepciune.

Îndrumarea spre Iubire face praf orice sisteme.

Dând premise de unire dincolo de scop și forme.

Tu – prin a ta armonie – instalezi era Iubirii și-n totala-ți modestie, nimicești impactul urii.

Din punct de vedere educațional-moral și intelectual suntem produsul mediului social în care ne-am dezvoltat fizic și psihic deopotrivă. Primele îndrumări sunt cele primite direct din mediul familial. Părinții, eventual bunicii sau alți membri din sânul familiei sunt primii noștri educatori, care încearcă să ne vâre în tiparele proprii lor gândiri, așa cum, la rândul lor, au fost formați. Ei nu pot să ne ofere altceva decât propria lor condiționare.

Și care sunt elementele de bază pe care se străduiesc, mai mult sau mai puțin, să ni le transmită? În primul rând ni se oferă o întreagă suită de șabloane de gândire, cu privire la ceea ce este bine de spus și de făcut și ceea ce nu este bine.

Concomitent, ni se insuflă ambiția de a reuși, de a realiza ceea ce ne-am propus. Iar ca

instrumente de atingere a țelului urmărit ne sunt indicate voința și efortul susținut în acești primi ani ai existenței, datorită influenței educaționale, se pun temeiuri solide ego-ului, care ne va urmări, în mod fatal, pe tot restul vieții.

Gloria, renumele și averea sunt idealuri unanim dorite de fiecare părinte pentru urmașii săi. Uneori ei le doresc ca pe o compensare, întrucât ei și le-au dorit dar nu au avut șansa de a le atinge sau, în cazul când le-au avut, le vor în continuare de proporții și mai însemnate.

Când părinții aleg meseria copiilor fără să țină seama de capacitatea și înclinațiile lor, urmărind de pildă, eventualele venituri materiale mai mari, pe care le-ar putea realiza, ei nu le fac decât un deserviciu. Multă plictiseală, amărăciune și diverse neajunsuri îi vor împleti viața practicantului ce și-a însușit o îndeletnicire pentru care nu are nicio chemare. Buna intenție – așa cum practica o dovedește – nu echivalează și cu alegerea cea mai potrivită. Ea, fiind produsul ego-ului, nu poate fi decât relativă și derutantă

O altă influență, la fel de importantă, este aceea a școlii, care se impune prin diferite metode educaționale, în care intervenția statului este destul de evidentă. Conducerea politică a statului, fie că este vorba de o clasă socială sau o grupare politică, urmărește unul și același lucru și anume: formarea cetățenilor docili, ușor de manevrat în urmărirea intereselor proprii. Deci, pe primul plan figurează interesul statului și nu al individului.

Pe lângă influențele diferitelor doctrine

politice, se înscriu și cele de natură religioasă, care condiționează tinerele vlăstare ce se pregătesc pentru confruntarea cu viața. Fiecare dintre ele constituie frecvente pricini de învrăjbire între oameni, câtă vreme nu le vedem relativitatea ce le caracterizează pe fiecare în parte. Când ne formăm convingeri că religia noastră sau partidul politic în care ne-am încadrat simț cele mai bune, vom intra în conflict cu vecinul nostru, ale cărui convingeri sunt cu totul diferite de ale noastre.

Și, dacă aruncăm o privire atentă în imediata noastră apropiere și apoi cât mai departe în lumea întreagă, ce fel de fapte se revelează prin de însele în legătură cu aceste ultime semnalări?

Vom descoperi cu multă ușurință că, atât diversele doctrine cu caracter politic cât și diferitele religii cu sectele respective, nu se rezumă numai la simple discuții contradictorii, ci ele, în mod cu totul irațional, conduc la conflicte sângeroase care cuprind mase de indivizi, națiuni și state.

Să propagi ura partinică și să ucizi în numele lui Dumnezeu, iată două adevăruri edificatoare care pun sub semnul întrebării valoarea culturii și civilizației umane în acest sfârșit de mileniu.

Dar nu este suficient doar să vedem toate acestea ca fapte cate, de necontestat, ci trebuie să ducem mai departe investigarea, pentru a vedea în ce fel se poate ieși din acest mare impas.

Așa după cum am arătat anterior, omenirea a încercat diferite metode educaționale, de redresare morală a individului însă, cum era și

firesc, nu a reușit din cauză că fiecare inițiativă făcută în acest sens a folosit ca instrumente de transformare însușirile ego-ului. Or, ego-ul, șinele sau personalitatea oricâte eforturi ar face, nu pot să-și aducă în sine decât mici schimbări de suprafață, iar acestea, prin natura lor, îl degradează și mai mult, fiindcă-i permanentizează existența dualității.

Dacă ne-am ridicat la acest fericit nivel de înțelegere prin propria trăire, atunci ego-ul, fără niciun efort și fără să urmărească vreun interes anticipat, atinge starea de smerenie și tace! Și, odată cu tăcerea, Sacrul existent în fiecare dintre noi are posibilitatea să se manifeste prin impulsuri inteligente de puritate care, singure, prin esența calității lor, transcend pe practicant din lumea finită în Infinitate.

Armonia și echilibrul, perfect instalate în întreaga ființă, iradiază numai iubire care, prin însăși natura ei, transformă omul și, prin el, întreaga omenire.

În concluzie, adevărata educație, pentru a putea duce la bun sfârșit sarcina ce-i revine în formarea omului complet, este obligată să atingă acest nivel al cunoașterii la care orice om are acces privind simplitatea înțelegerii neputinței ego-ului. Numai tăcerea lui ne va deschide calea Infinitului ale cărui binefaceri se revarsă în chip generos asupra atât întregii ființe, cât și a Necuprinsului Univers.

26. Educatorul

Astăzi, un educator e un ins prin timp format.

Trecutul, ca-ndrumător, din calcul l-a modelat.

Ca robot ascultător, dă și el ce-a adunat.

La fel fiind semănător, semănând ce i s-a dat.

Copiii, ca și cei mari, sfătuiți ce să gândească
Ei, prin timp, devin avari, căci în toate vor să
crească: Concentrați numai pe „sine”, sunt doar
interes și scop și nu înțeleg ce-i bine, fiindcă „eul”
e miop.

Azi, efectul este clar, prin haosul care, crește
Din confuzul îndreptar, ce pe oameni învrăjbește.

Un real educator, prin structura să-i iubire și-
n toate înțelegător, integrat cu-a sa menire.

Când pronunți educator, zici un om adevărat.

Veritabil creator, de „ego” ne-mpovărat.

Dă suflet și pasiune și-ajută fără de-ales.

Zi și noapte-n acțiune pe drumul care-a
purces.

Fiind pătruns de adevăr, misiunea și-a ales
De-a fi strict folositor, prin adâncul înțeles.

Detașat de mărginire, lumii-ntregi îi dă
lumină.

Prin a lui simplă trăire – de integrare deplină.

E stegar de lume nouă, unde viața și iubirea
sunt unite amândouă și restructurată firea; în
asemenea trăire pierde scop, pierde credință.

Căci dincolo de gândire, uniunea-i cu putință.

În tratarea acestei teme nu ne referim la
educatorul obișnuit, care încearcă să modeleze
tinerele vlăstare după un anume tipar, preconizat
de unul sau altul din sistemele impuse de
îndrumările didactice.

Nu ne referim, de asemenea, nici la diferenții reprezentări ai diverselor culte religioase sau secte care urmăresc atragerea în sfera lor de influență a sufletelor ce caută mântuirea în afara ființei proprii.

Educator, în adevăratul înțeles al cuvântului, poate fi numai acea ființă umană care a ajuns la propria sa descoperire. Numai cine a reușit să înțeleagă automatismele gândirii sale dezordonate, totdeauna conflictuale, și a realizat minunata depășire a ceea ce este vremelnic și inutil, pentru a întâlni eternul și utilul, poate fi un autentic educator.

Singur acela care poate să ia contact direct, atât cu straturile periferice, cât și cu cele profunde ale conștiinței sale, este în măsură să înțeleagă orice ființă umană, indiferent de deosebiri ce îl separă, ca rasă, națiune sau pregătire intelectuală, fiindcă toți oamenii au același mod de comportare. Pe oricare meridiane s-ar afla oamenii, ei au aceeași comportare psihică în confruntarea cu viața. Aceleași probleme frământă deopotrivă pe toți* intensitatea lor fiind determinată de temperamentul individual, specific insului respectiv.

Un asemenea educator nu aplică clișeul vreunei metode, dogme sau model. Prin trăirea sa zilnică, nu face nici chiar din el, din propriul său tip, un model pe care apoi să-l imite. El este continuu proaspăt, căci moare psihic odată cu clipa consumată și tot așa de spontan reînvie, pentru a întâlni clipa nouă, adusă de scurgerea

firească a vremii.

Educatorul pe care-l avem în vedere, funcționând prin dimensiunea Iubire, va găsi de fiecare dată cele mai fericite soluții, capabile să dea rezultatele cele mai bune în fața diferitelor manifestări de sălbăticie ale celor mai recalcitrante odrasle care-i sunt încredințate spre a fi educate. Simpla sa atitudine de echilibru interior și exterior va impresiona în așa măsură, încât chiar și cele mai refractare elemente vor deveni docile și condescendente.

El face un adevărat apostolat. Detașat de structura propriului ego, având deci o altă viziune asupra vieții, prin actuala mentalitate, acest smerit educator pune temeriuri noi unei alte lumi. Practic, complet eliberat de metehnele care îi condiționează existența egocentrică, el îi ajută fără vreun interes personal pe toți cei ce-l solicită sau au nevoie în marea călătorie spre atingerea universalității spirituale.

Ca stegar al noii lumi, unde Iubirea și Viața merg indestructibil legate, modul său de gândire și acțiune reprezintă o adevărată revărsare de energie purificatoare asupra tuturor.

Prin simplitatea trăirii sale, în care sunt cu desăvârșire excluse orice fel de scopuri sau idealuri, de credințe religioase sau de altă natură, el este aidoma unei lumini ce face să dispară bezna acestei lumi haotice.

27. Efortul

O silință sau sfortăre dirijată de un scop.

Ca o searbădă chemare de „ego” aflat în joc.

Efortul e violență, un neînțeles opus
La a vieții existență, prin plăcere – ca intrus.

Urmărim tot ce ne place și fugim de ce
displace.

Numai prin trecut trăim, fixați într-o
carapace.

Prezentul nu e-nțeles, el, mereu Realitate
Aflată-n continuu mers, fără scop – finalitate.

Evadarea din prezent prin efort se-
nregistrează.

Creând haosul dement, care totul
degradează.

Naște proasta falsitate, rând pe rând
alimentată De-a ființei dualitate, prin plăcerea
căutată.

Înțelegerea deplină rezolvă întreg misterul
Dândts-ne pacea sublimă, când percepem
Adevărul.

Fără să facem efort, vom descoperi Iubirea.

Când trecutul este mort și cu el înlănțuirea.

În perimetrul cunoașterii, totdeauna relativ și
limitat, se utilizează termenul de „efort” în sens de
muncă sub aspect fizic și psihic. Desigur că,
funcționând la acest nivel, fără încordare fizică, nu
ne-am putea» de pildă, construi o casă sau nu ne-
am putea deplasa de la un loc la altul etc.

De asemenea, nu am fi în măsură să învățăm.
o meserie sau o limbă, dacă nu am acumula,
cerebral sau prin efort psihic, o seamă de
cunoștințe, pe care apoi să le punem în practică.

În cadrul temei de față nu ne referim la
asemenea activități psiho-somatice însoțite

totdeauna de un scop clar, precis, bine determinat de anumite necesități impuse de viață.

Efortul cerut de tratarea subiectului nostru este, pe cât de aberant, pe atât de dăunător desfășurării normale a existenței. El este de natură psihică și ia naștere din propria condiționare. Deci, aria lui de desfășurare cuprinde, fără nicio excepție, zona limitată a ego-ului. Clipele plăcute sau dureroase, trăite odinioară și înregistrate în memorie, fiind aduse imaginativ în prezent, impun o atitudine cu totul inadecvată noutății oferite de viață, în neîncetata ei mișcare. În acest fel, sunt căutate cu insistență clipele plăcute de altă dată și se evită cele neplăcute. Deci, egoul va oscila între un trecut ce i-a adus sau nu satisfacții și un viitor pe care-l dorește realizat, datorită dulceții plăcutului.

Iar dorința împlinirii cât mai complete a plăcerii, efortul îi va fi veșnicul stimulent. Întrucât prezentul nu satisface, el va încerca o gamă întreagă de soluții, care să-i dea o rezolvare sau să fugă de cealaltă.

Trecutul fiind mort, iar viitorul o stare incertă, amăgitoare, interferența lor va da naștere la stări conflictuale în final, suferințe cu efecte stresante corespunzătoare.

Efortul devenirii spirituale, de pildă, fiind cuplat cu scopul, încă de la început, este strâns legat de teama neîmplinirii, pe de o parte, iar pe de alta, de proiecția amăgitoare pe care și-o face discipolul. Deosebit de asta, efortul, prin esența naturii lui, nu este decât o stare de violentare a

practicantului. El se încordează în mod conștient, atât psihic, cât și fizic, pentru a realiza un rezultat închipuit, care nu poate fi decât o stare iluzorie.

Fragmentarea ființei umane între „ego-ul” care face efort și idealul urmărit, apare, ca o consecință firească, ce obstrucționează, în mod categoric, atât buna înțelegere, cât și depășirea efemerului.

Simpla conștientizare a acestei dualități, fără a avea în vedere urmărirea vreunei împliniri, conduce, în mod inerent, la tăcerea gândirii. Și, odată cu această tăcere, dăm peste o energie pură care, ea însăși, ne arată a fi realitatea ființei noastre.

De-acum, funcționând atemporal, cunoaștem prin trăire directă Iubirea sacră, prin care ne integrăm în Nemărginirea din care toate purced și spre care toate se îndreaptă în mod fatal.

28. Eliberarea

Nu e un final de drum, căutat cu lăcomie De „ego”, pe el centrat, înserat drept ineptie;

O astfel de căutare e completă amăgire.

Un „eu” prins în fragmentare prin a timpului plinire.

Libertatea naște-n clipă, în momentul zis - acum.

Când trecutul este mort, totul transformat în scrum.

Acum, când mă contopesc cu faptul ce îl explic.

Sau când tu, citind, trăiești ce prin vers eu îți indic.

Noi trăim chiar fenomenul, chiar această
nfăptuire.

Care-i dincolo de gând și de orice-nchipuire.

Startul este foarte aproape, este chiar acum
în noi.

Când nu sunt imagini moarte și e pace, nu
război.

Dacă poți vedea complet, tot balastrul
posedării:

Gând, emoție, dorință – verigi ale-ncătușării.

Tot ce e văzut spontan, dintr-odată și dispare
și, deșert de conținut, te simți liber în mișcare.

Vezi – ascuți și-așa înveți tot mereu – fără
oprire.

Nu reții nimic ca scop, căutând a ta mărire.

Ești continuu „un nimic”, însoțit de neștiință.

Fără un trecut anume sau spre mâine – o
dorință.

Astfel aflăm Adevărul, la nivel de Absolut.

Ca-nceput – eliberași – detașați de ce-a
trecut.

Și noua clipă trăită e pe loc dată uitării.

Lăsând clipei următoare înțelesul integrării.

Când omul a atins un anumit nivel de
înțelegere intelectuală, a început să devină treptat
tot mai nemulțumit de felul său de manifestare pe
plan psihic. Mai tot timpul hărțuit de o întreagă
suită de dorințe, una în confruntare cu cealaltă,
însoțite de temeri, stres și amărăciune, este
determinat în final să caute soluții pentru a-și
redresa proasta funcționare.

Deci, de la bun început, el are în vedere

realizarea unui interes personal: eliberarea de manifestările gândirii haotice, traumatizante. Dorea să fie altfel decât caracterizat de acea dezordine la contactul cu neprevăzutul adus de mișcarea neconținută a vieții.

Pentru atingerea acestui ideal, practicantul se proiectează în două direcții diferite. În exterior, unde își pune toată încrederea într-o ființă divină, de la care speră să primească mult dorita izbăvire sau în lăuntrul propriei ființe, luptându-se aprig cu manifestările psihice, socotite ca negative.

Tot ce s-a inițiat în legătură cu aceste preocupări spirituale s-a transmis, prin tradiție, din generație în generație până în zilele noastre. Ceea ce vedem astăzi pe Terra, nu sunt altceva decât practicile de odinioară, cu perfecționările aduse de mințile oamenilor, pe tot acest îndelungat parcurs.

Și, ținând seamă de toate aceste considerații, ce observăm astăzi în lume? Ce rezultate au dat aceste practici? Ce demonstrează în mod real faptele? Fiindcă numai ele pot să confirme sau să infirme valabilitatea teoriilor, credințelor și a oricâtor practici. Ele nu sunt în măsură să ne mulțumească în mod plinar. Ba, dimpotrivă, constatăm, spre marea noastră dezamăgire, cum acești practicanți sunt nevoiți să se ascundă tot timpul în spatele unor măști înșelătoare.

Iar rezultatele, în mod firesc, nu pot fi decât pe măsura lor, fiindcă întreaga activitate a minții nu poate să-și depășească propriile limite... Finitul nu a fost, nu este și nu va fi niciodată în măsură să

întâlnească Infinitul, singurul capabil să opereze transformări radicale în structura mărginită a ego-ului.

După această succintă demascare a neputinciosului ego de a-și aduce sieși mutații radicale, voi încerca, în alt chip, să rezolv problema acestei eliberări.

Practica eliberării spirituale, pe care o avem în vedere, este cu totul diferită de cea realizată de înaintași. Nu se are în vedere un scop, un interes sau un ideal și nici nu se așteaptă vreun anume rezultat spre care să ne îndreptăm privirea și să ne încordăm psihic pentru a-l atinge. Eliberarea imaginată în acest fel poate fi realizată, dar finalul nu este decât o stare amăgitoare și nicidecum o împlinire reală, autentică.

Realizarea adevăratei eliberări se concretizează numai într-o singură modalitate, și anume prin inactivitatea gândirii. Deci, primul pas spre eliberare se obține de către practicant când este total eliberat de propria lui condiționare.

Dacă dvs., care citiți expunerea acestei teme, prin cele două forme de exprimare – vers și proză – nu veți elimina din memorie tot ce știți în legătură cu această temă, nu veți putea nici înțelege și nici aplica. Nu pe autor trebuie să-l înțelegeți, ci pe dvs, înșivă, pe măsura parcurgerii textului.

Pentru asigurarea succesului, vom intra în contact direct și spontan cu fiecare reacție a memoriei care apare în câmpul conștientului, ca urmare a provocărilor neîncetate ale vieții aflată

într-o continuă mișcare. Simpla întâlnire cu zgomotul cuvintelor, imaginilor sau sentimentelor, fără să facem vreo analiză sau alt gen de conversații, determină dispariția lor pe parcursul unei clipe. În acest gol psihic, dăm peste o energie pură, nedimensionată, capabilă să întâmpine și să destrame toate energiile relative care întrețin și dimensionează egocentrismul specific individului condiționat de patina timpului.

Singurul instrument pe care-l folosim la această minunată împlinire este atenția. De fapt ea este calitate a Sacrului existent în fiecare om, fără niciun fel de excepție. Iubirea, frumusețea, bunătatea sunt însușiri ale aceleași particule divine ce caracterizează esența fiecărei ființe umane.

Asemenea întâlniri, corect realizate, constituie adevărate lovituri date la temelia ego-ului. Câtiva, în centura psihică ce-l susține se va produce o spărtură prin care se vor scurge, în mod natural, toate energiile conflictuale care-l caracterizează. Acea clipă fericită se manifestă ca surpriză absolută. Și, de aici încolo, insul care a suferit o astfel de intervenție „chirurgicală”, se deosebește de ceilalți semeni prin modul distinct în care abordează existența în ansamblul ei.

Simplitatea întâlnirii cu ce „este”, cu ce ne aduce viața în desfășurarea ei, ne dezvăluie sursa fericirii adevărate care nu are niciun fel de motivație în lumea finită. Iată cea mai de seamă descoperire care nu suportă niciun fel de comparație cu niciuna din câte a născocit mintea

umană în decursul istoriei sale. Înțelegerea doar intelectuală a acestei fericiri nu ne poate da decât o vagă conturare, cu totul insuficientă. Numai întâlnirea cu ea ne asigură înțelegerea desăvârșită, noi fiind în uniune absolută cu Infinitul, Dumnezeu sau Necuprinsul.

29. Energia

Forță prin acumulare, puteri care dau impuls.

Ce-n timp omul „sapiens” tainicei naturi le-a smuls.

Cum ar fi: forța de aburi, electrică, nucleară.

Drept valori necontestate, de utilitate clară.

Și gândirea-i energie prin stimuluri din adâncuri.

Programată de motive ce dau anume îndemnuri.

La fel starea emotivă – dinamism necontrolat
De fragmentare activă, ca „ego” încătușat.

Sursa ei e tot în gând, revenind ca repetare.

Fie vrând* fie nevrând, cu aceeași dereglare.

Germinată-n interes, energia din gândire va fi veșnic un eres, formulat de-nchipuire.

Aprig pe „sine” axată, e redusă-n exprimare.

Totdeauna limitată de-a ei strictă-ncătușare.

Și-n final există încă energie integrală.

Gândirea nu o concepe, ea nu e memorială;

Nu are vreo mărginire, nicicând nu e amăgire.

Nici de timp nu-i sprijinită în sublima ei plinire.

Ea apare-n mod spontan, când gândirea se oprește.

Prin ea, omul e divin, căci fragmentul se-
ntregește.

N-are nicicând un final, fiindcă nu e motivată
De interes personal, ca structură limitată;
Dinamism - sacralitate, funcționând prin
Iubire.

Prin ea Om și Univers sunt în perfectă unire.

Energia este o cumulare potențială, capabilă
să realizeze prin ea însăși un impuls oarecare.
Printre formele de energii mai de seamă,
descoperite și fructificate de mintea umană,
amintim: energia aburului, electrică, nucleară etc.
În legătură cu existența lor, cât și cu forța pe care
sunt capabile să o declanșeze, nu există niciun fel
de confuzie. Descoperirea, ca și stăpânirea
acestora sunt puse sub controlul strict al tehnicii
moderne.

Deosebită de aceste energii, mai există o altă
energie creată de ființa umană prin activitatea
gândirii sale. Ori de câte ori dorim să realizăm
ceva, fie pe plan fizic, fie psihic, dorința banală, de
pildă de a cumpăra o franzelă, dă haștere la o
energie specifică psihicului uman. Declanșată ca
urmare a împlinirii unui scop bine determinat, ne
dinamizează fizic și, astfel antrenați, ne deplasăm
spre locul indicat pentru procurarea ei.

O altă energie, cu rădăcini înfipite tot în om,
este aceea declanșată de o stare emotivă. Și
emoțiile variază; de la o simplă tresărire, abia
perceptibilă, la stări tensionale explozive.

În ipostaza gândirii arhaice, energiile care se
dezlănțuie în omul fragmentat sunt cu adevărat

nimicitoare. Ele ne degradează atât etic-moral, transformându-ne în adevărate brute, cât și fizic, prin influențele nefaste care afectează desfășurarea normală a tuturor funcțiilor organice. Câte nopți albe nu am petrecut datorită unor gânduri anapoda, prin retrăirea imaginativă a unei insulte sau numai a unor eventuale întâmplări care, ulterior, s-au dovedit a fi simple plăsmuiri.

Teama zilei de mâine, teama de îmbolnăvire, de moarte sau oricare altă motivație degradează suportul fizic până la distrugerea lui totală.

Mai presus de toate acestea, există încă o altă energie, cu totul diferită. Izvorul său nu se găsește în zonele limitate ale activității cerebrale. Dimpotrivă, această energie singură ni se dezvăluie în clipa în care mintea își încetează orice fel de activitate. Ea apare în vidul psihologic, ca energie pură, inocentă, necontaminată de influența timpului. Prin natura sa divină, ea transcende trăitorul din lumea finită în Nemărginirea, cu care se contopește.

Această energie este întocmai ca o flacără ce arde, alimentându-se prin sine și care nu se stinge niciodată. Este esența viului, care ne demonstrează că suntem nemuritori. Simpla ei prezență dezagregă întreaga structură a ego-ului, susținută de energii relative, deficitare, traumatizante prin natura lor.

Rațiunea venirii noastre la reîncarnare este strict legată de obligația de a ne descoperi această obârșie divină. Fiindcă numai întâlnirea cu ea ne

conduce pe culmile desăvârșirii spirituale. Iar „Cunoașterea de Sine” este unica posibilitate la care are acces orice ființă umană.

30. Entuziasmul

Energie explozivă, fără veste declanșată în omul creat prin timp ca făptură limitată.

Ideea mereu parvine, dând impuls spre exaltare.

Intim legată de scop, ce-i dă sens, ca și valoare.

Prin entuziasm simțim o profundă perturbare.

Atât psihic și somatic nasc vibrații ca dereglare.

Și-n confuzia creată se iau hotărâri pripite.

Estimate, pe moment, că ar fi chiar strălucite.

HsoszL nicicând li stare să ne dea, măcar o dată.

Rezolvarea cea reală în problema abordată.

Când entuziasmul piere, echilibrul se reface și, în pacea ce sașterue, de trecut ne vom desface.

Fiind cuplați hi actual, Adevărol ne cuprinde și, prin el, un suport calm – entuziasmul exclude.

Noi, prin ihriștea deplină, suntem ființă integrală.

Dinamism în acțiune și perocpere-actuatii.

Marea și cu viața sunt o unică vibrație.

Concretizatăprezent, ca sublimă-asigurare. În acest mod de trăire, „ego-ul” e dizolvat.

H fund veșnic tulburare – de trecut reactivat.

Entuziasmul este o stare explozivă, care ne

răscolește întreaga ființă; tulburând până la exces apele sufletului. El apare pe ecranul existenței ca un adevărat taifun care întunecă price vizibilitate și înțelegere și ne determină să hiăro hotărâri pripite, ale căror efecte uneori sunt ireparabile.

Această dispoziție sufletească care dă împlinirilor o strălucire falsă, datorită perturbării - efect al impulsului - este, de fapt, o reacție legată de o idee activizată prin undele timpului, care vehiculează trecutul mort în prezentul viu, activ, trăitor. De fiecare dată, acest elan exploziv este un turbulent psihic care determină consecințe sumbre și în suportul fizic.

Atunci când nu acordăm suficientă atenție celor auzite, văzute sau imaginate devenim cu multă ușurință victime ale propriilor noastre reacții. Ne înflăcărăm repede și trecem ușor la acțiune, incitați de pasiuni, care se extind, până la perversitatea ființei umane.

Înflăcărarea, alimentată de niște teorii absurde ca: superioritate rasială, doctrină politică ideală etc., a făcut dintr-un popor cu pretenții de cultură o adevărată haită de lupi, care a condus la săvârșirea celor mai sălbatice orori, atât de degradante pentru noi ca oameni preinși raționaM.

Idealul umanitarist al lui Goethe, teoria rațiunii pure a lui Kant și contemplația estetică a lui Schopenhauer nu numai că fuseseră abolite în patria acestor titani dar, așa cum rezultă din susținerea falselor valori, de apăreau în noua viziune ca adevărate aberații.

Un singur popor era prezentat ca fiind fruct al providenței divine, menit să aducă pe Tena bunăstarea și fericirea. Restul de popoare trebuiau suprimate sau folosite ca slugi în slujba stăpânitorului dotat cu însușiri excepționale.

Entuziasmul insuflat unui popor a făcut ca spoiala de cultură și civilizație să fie complet anihilată, pentru ca pornirile ancestrale de bestialitate să se dezlănțuie prin uciderea și mutilarea a milioane de ființe umane.

Întrebarea pe care ne-o punem este următoarea: este posibil să anulăm acea fascinație ce ne copleșește ființa, transformându-ne în ample marionete, ușor de manevrat? Cu alte cuvinte, putem noi oare, prin noi înșine, să dizolvăm încă din fașă stările emoționale care ne vrăjesc până la copleșire?

Fiecare om are în el capacitatea care-l poate ajuta să înțeleagă și să depășească orice fel de neajunsuri s-ar ivi pe traiectoria propriei existențe. Nu ni se cere decât un singur lucru, și anume să descoperim această însușire minunată și să o fortificăm. Acesta fiind adevărul, nu avem altceva de făcut, decât să ne îndreptăm toată atenția spre finul nostru interior, ori de câte ori intervine un anume factor care ne emoționează.

Vom lua deci, în observare, fiecare reacție care se produce în noi, ca urmare a contactului cu lumea exterioară sau lumea noastră interioară, și care ne poate influența până la intensitatea entuziasmului.

Simplul contact spontan, direct și nemijlocit

cu starea emotivă, face ca aceasta să se dizolve de la sine, fără să dorim sau să hnagmăm ceva în acest sens. Concomitent cu această destrămare, în tatreaga noastră ființă se instalează o liniște 'desăvârșită fără dimensiune, cate înțelege în mod absolut orice fenomen de viață.

Numai în această ipostază atingem stadiul de inteligență creatoare, care determină transformări radicale de înnobilare la nivelul individului și societății.

31. Evadarea

Suntem goană permanentă, când spre ieri și când spre mâine, Rar în clipa cea prezentă, ca reală proșteime.

Fuga e justificată de confuzia din noi.

Prin ea, firea antrenată la un permanent război.

Când nu-i înțeles prezentul, căutăm un ideal.

Având drept izvor, trecutul, ca plăcut memorial.

Noi nu știm să-ntâmpinăm faptul, care-acum apare.

Drept urmare, evadăm, căutând o rezolvare.

În acest refugiu laș, pescuim în disperare Ca oricare nevoiaș, după chip și-asemănare.

Aria de evadări se-ntinde la nesfârșit.

Dup-a noastră-acumulare, ca plăcut și neplăcut.

Sunt distracții de tot felul: teatru, cinema, concerte, în idei cuprins modelul cu-ale lui valori incerte;

Cumulul prins în senzații: tabac, alcool și

droguri.

Ce pe loc dau satisfacții prin năstrușnicele șocuri;

La fel clipa sexuală urmărită fără preget.

Prin închipuirea goală de neputinciosul cuget.

Cuprinzând în mod spontan mecanismul evadării.

Observatul momentan dă efectul dizolvării.

Astfel, liniștea apare, ca urmare strict firească.

Fără vrut, fără sfortare, prinsă-n scop să ne-amăgească. Finalul e armonie – o perfectă integrare.

Viața-i toată bucurie, fără de nici o-ngrijorare.

În noua dimensiune omul e Imensitate.

Cu toate-n comuniune – Adevăr – Realitate.

Aici nu apar conflicte, fiindcă Iubirea tronează.

Om fiindând prin Dumnezeu, cea mai sfântă ipostază.

Funcționând ca ființe incomplete – fragmente confuze și conflictuale – nu suntem capabili să înțelegem desfășurarea normală a vieții. Și, pentru că nu-i putem descifra mișcarea ei în actualitatea imediată, căutăm tot soiul de refugii.

Nemulțumirea și angoasele generează și întrețin o întreagă gamă de himere, prin care nădăjduim să aflăm siguranța și mângâierea. Cu toată pregătirea noastră intelectuală sau forța fizică, prin care nu pierdem niciodată prilejul de a ne mândri, suntem totuși niște slăbănogi,

incredibil de neputincioși, chiar în fața unor probleme de minimă importanță.

Psihologic legați de trecut prin concluzii bazate pe informații, întâmplări și experiențe proprii sau străine de noi, ne comportăm ca niște veritabili roboți, ce văd și interpretează totul prin subiectivismul plăcerii și durerii personale. Căutăm în permanență plăcutul și fugim de tot ceea ce ne contrariază mângâierea simțurilor. Având înaintea ochilor aceste două alternative noi abordăm viața și vrem să o gustăm în funcție de imaginile unor clipe trăite odinioară. Ca prizonieri ai unui trecut, mai recent sau mai îndepărtat, suntem ca niște păpuși manevrate de o existență imaginară, care se vrea neapărat repetată.

Nemulțumiți de un prezent ce rămâne de fiecare dată neînțeles, noi evadăm spre „ceva închipuit”, pe care-l evaluăm a fi formula salvatoare. Aria evadărilor este tot atâta de extinsă și de deosebită prin conținutul său, ca și diversitatea dorințelor pe care le urmărim cu înverșunare; amintim din acestea: drogul, alcoolul, sexualitatea, goana după distracții, idealuri politice, religioase etc.

Mișcarea evadării pornește din prezent, calificată ca dezertare, ca fugă din fața a ceea ce este real și imediat, și se îndreaptă imaginativ spre un trecut de la care se speră aflarea soluției, pentru ca apoi, în continuare, să se proiecteze în viitor drept urmărire a scopului imagiăat. Dar să venim cu câteva exemple.

O reușită, care a avut loc la ora ” H ”, reală în

clipa respectivă, la scurtă vreme ea nu ne mai satisface. Și, de aici, nevoia de a-i da o mai mare amploare printr-o prezență continuă. Dorim s-o afle cât mai mulți și, prin această publicitate, să fim admirați prin cal mai frecvente aplauze. Astfel devenim un adevărat abis» care nu poate fi umplut niciodată de setea satisfacțiilor. Ba, dimpotrivă, profunzimea și haosul ce-l caracterizează iau proporții.

Insuccesul ne mânănește și nemulțumirea caută soluții salvatoare» de pildă, în consumul de alcool. Sub influența alcoolului, activitatea gândirii devine mai lentă și cu ea ego-ul mai puțin pretențios. Activitatea inițială a neplăcutului se estompează treptat, uneori chiar până la anularea completă a efectului stresant Dar» efectul durează atât timp cât durează și efectul alcoolului. Iar repetarea consumului exagerat înregistrează patima alcoolică, cu urmările sale negative pe cele două planuri: fizic și psihic.

În același context amintim consumul de droguri, care oferă beția albă, cu efecte de moment radicale. Ele desprind drogatul de realitatea vieții, îndestulându-l imaginativ până la exces, dându-i iluzia fateei fericiri.

Un alt gen de evadări este reprezentat de un număr nesfârșit de idealuri, specifice fiecărui individ în parte. Și aici, ca și în cazurile precedente, idealurile sunt determinate de aceeași lipsă a înțelegerii vieții, care aduce omul în pragul disperării. Numai spiritele confuze, prinse în cătușele ego-ului, cunosc disperarea obligându-le

să-și pună nădejdea în diverse idealuri. Iar idealurile, fie ele religioase, politice sau de oricare altă nuanță, nu pot fi decât manifestări ale hunii finite, care contribuie la amplificarea haosului

Dacă toate aceste semnalări sunt fapte clare, bine înțelese de fiecare dintre noi, nu ne rămâne alteeva de făcut decât să hiăm contact direct cu noi înșine, așa cum suntem. Deci» practic, folosim atenția la întreaga ei capacitate, conștientizând confuzia, teama, ignoranța, disperarea și entuziasmul, ca și oricare tendință spre evadare. Întâlnirea corectă cu noi înșine ne va arăta că noi suntem toate acestea în clipa când ele își manifestă prezent iar tăcerea lor, obținută prin simpla demascare, ne deschide larg poarta Infinitului, în care ființa întreagă se contopește.

De-acum integrați în Universalitate, nu se mai ivesc niciun fel de probleme. Omul, făptura lui Dumnezeu, în unitatea cu Creatorul, cunoaște prin propria lui trăire adevărata fericire» pe care o împrăstie cu dărnicie tuturor a, fără a se împuțina vreodată.

32. Există un „dincolo”?

Asta-i mare întrebare, încărcată de mister.

Ce și-o pune fiecare sieși, propriului ungher.

Iar gândirea, alertară de teamă și disperare.

Află răspunsul îndată vrând a ei asigmare.

Religia îl confirmă ca ceva necontestat

Și din el făcut-au dogmă, prins în forme, variat;

Mai mult încă, se afirmă că unii în el pătrund și-aduc știri care-l confirmă ca un adevăr profund.

De-ar crede cei ce4 susțin, s-ar vedea în comportare.

Firea s-ar schimba deplin, sfânt îndemn orice mișcare.

Din păcate, câte spun, sunt doar simple teorii Căror, practic, se supun. Mulți din ei le aed prostii;

Alții zic - dup-a lor minte - că „dincolo” nu există.

C-ar fi doar ce omul simte, cât corpul său fi rezistă;

Viața lor e prinsă-n simțuri - plăcerea4 omagiată.

Neagă alte înțelesuri - final: viață zbuciumată.

Nu negăm în niciun firi, o atare existență.

Nici imaginăm model de tritire-n dependență.

Convingerea **m*** transformă, dă spreanțe-amăgitoare.

Prin ea, viața e diformă, practic, e chinuitoare.

Mutația se produce prin observatul spontan.

Nu prin dogme, teorii ce-s mimai un paravan.

În prezent anomalii. Noi trăim ce-i actual.

Tot ce se ivește „acum”, numai el e fiapt real.

Și văzut devine scrum. Trăind dincolo de timp.

Orice lucru e-nțeles, chiar misterul din Olimp.

Când avem în el acces. E o tainică-mplinire.

Lung proces evolutiv - desprins de corp și de lire.

Întrebarea aceasta, dacă există sau nu altă viață, după ce suportul fizic cedează, este pusă în mod frecvent, mai ales atunci când avem o anumită tangență cu fenomenul morții. În clipa în care ne părăsește o ființă dragă, dintr-odată, interesul ne electrizează și, fie în mod tacit, fie manifestat în exterior, încep să ne frământăm tot felul de interogații.

Impresionați de fenomenul despărțirii, unii își consacră întreaga existență cercetării pentru aflarea adevărului. Alții, dintr-o teamă nejustificată, nici măcar nu vor să abordeze o asemenea temă. Adâncul ființei lor fiind puternic zdruncinat, ori de câte ori văd cum haina neputincioasă este oferită pământului lacom, totdeauna gata să primească ultima ofrandă a unei existențe.

La întrebarea noastră, oamenii dau două răspunsuri diametral opuse. Unii afirmă că există o continuitate a vieții într-o altă dimensiune și că o forță diriguitoare ar avea grijă de fiecare om în parte. Temători și cât mai interesați pentru ziua de mâine, aceștia au născocit tot felul de credințe – prin natura lor anticipative – în care își pun întreaga speranță. De fapt, în toate acestea se întâlnesc și se susțin reciproc ignoranța și teama cu interesele special active ale unei întregi ierarhii dominate ea însăși de vanitatea amăgitoare a nelipsitului ego.

Dacă ar exista convingerea fermă a nemuririi omului care prin așa-zisa moarte, practic, doar se desprinde de haina ce a devenit inaptă asocierii cu

viul, pentru a trece într-o altă dimensiune, invizibilă simțurilor obișnuite, atunci alta ar fi mentalitatea și comportarea din această lume a acelor care cred.

Atât filosofi, cât și teologii, abordează perenitatea viului numai ca o idee, un concept, despre care se mulțumesc să vorbească doar teoretic și nu ca o realitate, care ne obligă să o descoperim prin investigații proprii.

În trecutul istoric al omenirii nu prea îndepărtat, nu rareori au fost cazurile când acei care au îndrăznit să demonstreze acest sfânt adevăr, au sfârșit arși pe ruguri. Și, culmea! Judecătorii și călăii lor o făceau în numele bunului Dumnezeu!

O altă categorie de oameni de-ai noștri, la fel și ei teoreticieni, susțin sus și tare că nu există nimic altceva decât ceea ce cade sub propriile lor simțuri. Datorită acestei convingeri, ei își trăiesc viața într-o permanentă goană după acele pseudovalori, care încearcă să îndeestuleze abisurile lacomului ego. Pentru ei, eternul vieții este identic cu eterna plăcere.

Pentru această categorie de oameni, bogățiile aveau, banii sunt supremul ideal, care le poate satisface plenar toate împlinirile legate de efemer.

Spre deosebire de cei care cred, punându-și nădejdea în bunătatea celui suprem și care-și amână transformarea pe mâine, aceștia din urmă își îndreaptă privirea numai spre ceea ce le cade sub simțuri. Pentru ei, totul are început și sfârșit aici, în lumea senzațiilor și a formelor materiale

pipăibile.

Importanța temei nu constă în a crede sau a nu crede într-o viață de dincolo de moarte, ci a ne vedea așa cum suntem în clipa de față. Numai acest simplu contact cu noi înșine, cu gândurile, dorințele și senzațiile ce se ivesc, ca urmare a provocărilor neconținute ale vieții în mișcare, ne va conduce la pacea, liniștea interioară, care dizolvă toate câte apar sub formă de reacții memoriale. Iar, în golul psihologic, va apărea Iubirea creatoare, singura în măsură să ne aducă transformarea radicală, binefăcătoare. Prin dispariția vechiului, creație a timpului și condiționării care năvălește automat în zona conștientului – apare o minte nouă ca energie pură, fără dimensiune, ce ne integrează în universalitate.

Din această ipostază, de tăcere absolută, în care nouă înșine, într-o stare de supraconștiință, ni se dezvăluie că suntem nemuritori și că, părăsind corpul, în noua dimensiune, ce ne devine patrie, în care ne naștem, păstrăm întreaga memorie, ca și calitățile și defectele, corespunzătoare stadiului de evoluție la care am ajuns.

33. Experiența

Prinsa-n timp ca proiectare din prisosul mult dorit.

Azi prezent ca exprimare, de „ego-ul” mărginit Prin ea repetăm trecutul și-ntărim un obicei.

Ca pivot având plăcutul, ce dă vieții fals

temei.

Așa se nasc mecanisme, care degradează omul.

Când, robit de conformisme, se socoate etalonul, în capcana ei vicleană e distrus al vieții sens.

Prin dorința mereu vană, ce se caută intens.

Observat al său cuprins, fără a face vreo tocmeală.

Tot trecutul este stins, cu întreaga-i amăgeală.

Și, ca ființă integrată, desprinsă de ce-a trecut.

Vom cuprinde viața toată - suflu nou - necunoscut întâlnirea cu „ce este”, de noutate totală.

Fără nicio urmărire, scop, tendință ideală.

Astfel de întâmpinare, în perfectă simplitate, însăși viața ne-o pretinde - noi și ea - o unitate.

În această temă încercăm să clarificăm experiența, privită prin prisma activității psihicului uman. Ea îmbracă două aspecte diametral opuse.

Mai întâi acea experiență inițiată de individ, care se sprijină pe elemente extrase din câmpul conștiinței și păstrate memorial, ca reziduuri ale unor trăiri anterioare... Apoi, există un alt gen de experiență, care se realizează în chip spontan, direct și nemijlocit Prin esența ei este unicitate și nu are niciun fel de tangență cu trecutul nostru psihologic.

Despre prima variantă, accentuăm că este

vorba de o experiență determinată de activitatea gândirii, care încearcă să readucă în prezent fapte sau întâmplări, ce au prilejuit câțiva stări reale de plăcere sau durere. Asemenea trăiri au loc în mod frecvent numai la nivelul ego-ului, care este totdeauna limitat și obsesiv. Și fiecare din aceste repetări inițiază, întrețin și amplifică totodată, condiționarea psihologică a individului.

fiindm, ne exprimăm și acționăm în mod mecanic, sub imhnlăii unor tipare, creații ale timpului și spațiului, în care ne-am dezvoltat. Și, datorită acestei structuri deficitare, deși trăim în colectivitate și pretindem că suntem ființe sociabile, totuși ne comportăm ca niște veritabili izolați

Fiecare trăim numai în interiorul unei adevărate închisori, construită de noi înșine, având ca pivot central interesul personal, din care privim și luăm decizii pe întregul parcurs al existenței. Iar reîntoarcerea în timp pentru a retrăi imaginativ, senzațiile de odinioară, constituie adevărate capcane, care ne încătușează și mai **miik**.

Mișcându-ne într-un perimetru limitat, în care domină ficțiunile, noi, în mod mai mult sau mai puțin conștienți, excludem de la bun început orice posibilitate de a ne întâlni cu realitatea vieții, a cărei diversitate de la o clipă la alta, este concomitent și frumusețe unică prin natura ei.

Vedem noi cu adevărat, nu numai intelectual, ci prin trăire personală, toate aceste simple semnalări?

Dacă conștientizăm mișcarea ego-ului, în ansamblul ei, fără să urmărim niciun scop anticipat și fără să așteptăm ceva de la această simplă întâlnire, vom constata că ceea ce este abordat în acest fet, dispare, se dezagregă, fără să lase vreo urmă memorial! la golul psihologic care survine, ca stare naturală, avem o nouă minte, perfect lucidă, nettimensională, în iopostaza de supraconștiință și energie puri

Acest fericit moment, de perfectă armonie, reprezintă integritatea noastră în „Marele Tot” - uniunea cu Dumnezeu.

Minunata performanță a fost atinsă numai printr-un simplu fascicol de atenție lucidă, cu care am interceptat mișcarea condiționată a dezordonatului ego. De reținut că atenția este unicul instrument, prin care Sacrul existent în noi, în fiecare, deschide calea spre mărețiile Infinitului, cu care ne contopim.

Aceasta este experiența Sacrului, a doua vaKantă de care aminteam la început Ea nu are niciun fel de asemănare cu experiența ego-ului. Începe cu golul psihic și se termină în același gol. Practicantul, mișcându-se atemporal, este întocmai ca o oglindă, în care realitatea acestei lumi se destăinuie prin ea însăși, el fiind un simplu narator a ceea ce observă sau aude, ca simple stări de fapt.

Numai și numai acest gen de experiență golește ego-ul de energiile deficitare, ce-l susțin, ca, în final, să-i spargă chiar carcasa, în care-și duce existența de la o reîncarnare la alta. Odată

cu această ultimă operație, în mentalitatea acestui fericit se produc mutațiile radicale, care-i schimbă complet viziunea asupra vieții. Înțelegerea unui astfel de om devine imposibilă, cât timp ego-urile îl judecă, traduc și interpretează prin ecranul pseudovalorilor care îi condiționează.

34. Expresia

Cuvântul și-a lui rostire nu-i altceva decât simbol.

Instrument de exprimare, uneori socotit idol.

Alteori o denigrare, după cum e-nveșmântarea „Sinelui” ce-l folosește, urmărind realizarea.

Omul, ca hoinar prin veacuri, în a lui necesitate.

Prin timp i-a dat multe sensuri de proporții variate.

El e pururea ecou, ce producet) vibraire.

Tot ce spune nu e nou, totdeauna-i, repetare.

Naște frământări, speranțe, impulsuri spre nehipuire.

Prin văditele distanțe dintre spusă și-mplinire.

Nicicând el nu este faptul, nu-i nicicând realitate.

Gândul și cu afirmatul dau, prin timp, dualitate.

Și vorbele-s fără sens, creatoare de conflicte.

Ce se războiesc intens pe interpretări distincte.

Pâinea, ca realitate, nu-n cuvinte se-ntâlnește.

Ci-n context de unitate, când făptura se hrănește.

Cuvintele, exprimarea, ne despart de ce-i real.

Căci dau ființei tulburarea în cuprinsul său mintal.

Dar, când mintea e-nțeleaptă, pune capăt frământării

Și-n a ei structură dreaptă e sfârșit al pronunțării.

În acest smerit contact, Sacrului aflăm izvorul.

Căci gândirea, spontan, tace, și-atunci vine Adevărul.

Singur - singurel prin sine, care de timp ne desface:

În tăcut stă tot misterul, în adevărata pace!

În relațiile noastre cu semenii, cu lumea, cu viața în ansamblul manifestărilor sale, pentru a ne putea înțelege și comunica la nivel verbal și cerebral, ne folosim de cuvinte, de vorbe, ca de niște simple instrumente de exprimare.

Expresiile nu sunt altceva decât simboluri prestabilite de comunitate și adoptate în vorbirea curentă. Ele cuprind un anumit sens, semnifică ceva, descriu un fapt, un lucru care are un înțeles clar și precis, unanim acceptat. Au o tonalitate distinctă și pronunțarea sau numai imaginarea lor generează o seamă de simțăminte.

Dar, oricât de cuprinzătoare ar fi ele, niciodată nu vor putea fi faptul în esență, realitatea pipăibilă și îndestulătoare. Cuvântul”

pâine", de pildă, nu exprimă realitatea pâinii. El nu ne poate sătura, satisface foamea, ori de câte ori l-am rosti. Saturația organică nu ne-o poate aduce decât contactul direct cu pâinea, hrănindu-ne cu ea.

Tot la fel se petrec lucrurile și în cazul cuvintelor atât de des rostite ca: Iubire, Adevăr, Dumnezeu. Ele nu sunt altceva decât simple expresii și nu esența realității respective.

Deci, și în aceste trei exemple, trebuie să depășim limitele înguste ale cuvintelor, pentru a întâlni realitatea: Iubire, Adevăr, Dumnezeu. Urmărind propria investigație remarcăm că însăși rostirea cuvintelor ne împiedică să ne unim cu realitatea pe care ele încearcă să o exprime.

În urma acestei ultime revelații, mintea mea văzându-și incompetența, smerită, tace de la sine, fără vreo altă intervenție.

Numai în clipa când gândirea și-a încetat complet orice activitate, adică nu se mai exprimă în niciun fel, exterior sau interior, atunci se creează condiții optime pentru a se lua contact direct cu realitatea semnalată prin cele trei simboluri menționate anterior.

Altfel zis, ființa noastră, atent lucidă, prin dizolvarea ego-ului, se integrează în univerealitate și trăiește în mod direct ipostaza divinității care se exprimă prin Iubire și Adevăr la nivel absolut.

35. Faptul

Tot ce este-acum real, în momentul respectiv.

Având un vădit suport sae doar un contur

fictiv.

Este faptul, întâmplarea, fenomen
neîndoielnic.

Ce-i dă firii structurarea prin stimulul său
vremelnic.

Dacă știutora-i mort, tot trecutul ficat scam.

Ai putea descoperi ce se mișcă-n țineacum?

E un gând, dorință vani, imagine fir de preț.

Sau este mâhnire, teamă, gând de tei sau
dispreț?

Sau, unit cu clipa vieții, e mișcarea bucuriei.

Prin lipsa dualității, în climatul armoniei?

Toate-acestea, rând rând, sunt nediscutate
fapte.

Ce le-ntâmpni fără gând, cu deplină
fermitate.

Astfel de-ntâlniri dizolvă orice fel de-
ncătușare.

De dorințe sau de temeri, fără-4 face vreo
sforțare.

Liniștea, spontan rezolvă, doar prin simpla-i
nemișcare.

Psihic, una ești cu faptul, absolută integritate.

Splendida filă-n Cartea vieții, de-impliniri prin
acțiune.

Scrisă cu Infinitatea în perfectă uniune.

Golul psihic - veșnic, poartă de pătruns în
Necuprins.

Iar Atenția lucidă - unicul sprijin de-atins.

Prin fapt, înțelegem tot ceea ce se întâmplă,
are loc, sau **apae** într-o fracțiune de timp, fie în
interiorul ființei noastre, fie în lumea exterioară,

ca «mare fkească a mișcării vieții, înregistrată clipă de clipă, concomitent cu scurgerea timpului. În acest sens amintim câteva fapte: gând, imagine, dorință, teamă, deznădejde, speranță, ură etc. Și câteva din lumea înconjurătoare: un răsărit de soare, o furtună dezlănțuită, un ciripit de păsări, insulta sau lauda ce ni se adresează, moartea unei ființe dragi, un incendiu etc.

Și încă mai semnalăm, într-un înțeles mai larg al aceleiași expresii, că noi suportăm un adevărat bombardament de clipe Sticărcate de proștețime și noutate absolută, care declanșează în mod automat reacții sub formă de ecouri, potrivit condiționării fiecărui ins 8 b parte. Așadar, noi întâmpinăm noutatea vieții cu reziduurile memoriale, înregistrate la întâlnirile avute cu clipe anterioare.

Întâlnirea noului – totdeauna puritate, surpriză, adevăr și frumusețe – cu vechiul – perimat și amăgitor – reprezintă o condamnabilă impietate, săvârșită de ego-ul limitat și agresiv, ca prizonier al timpului care l-a creat. Consecințele unei asemenea întâlniri nu pot fi decât păgubitoare. Este – ca să folosim o comparație – întocmai ca întâlnirea dintre un orb și un surd. Ei nu dispun de niciun fel de instrument comun, pentru a ajunge la o anumită comunicare și înțelegere reciprocă.

Și, atâta vreme cât vom funcționa la acest nivel, stările tensionale, stresul și amărăciunea ne vor țese, zi de zi și clipă de clipă, pânza unei existențe, brodată numai cu amăgiri și suferințe.

În concluzie, problema cu care ne aflăm într-o permanentă confruntare, este condiționarea noastră psihologică, care se cere a fi rezolvată fără întârziere. Și unica posibilitate de a ne elibera de ea, este „Cunoașterea de Sine”.

Condiționarea, ca fapt real, clar și precis ni se dezvăluie singură, sub formă de reacții, declanșate automat la întâlnirea cu impresiile sau provocările determinate de mobilitatea viului. Și, ca atare, ce avem de făcut?

Practic, cu toată atenția, vom asculta și observa orice activitate a gândirii, fiecare impuls psihic, fiecare sentiment, care năvălesc automat, fără să intervenim sub o formă sau alta, vizând un anume rezultat sau ideal. Simplitatea întâlnirii, în care atenția lucidă joacă un rol hotărâtor, dizolvă toate activitățile ego-ului. Din acest fericit moment, în locul disponibil, apare o minte cu totul diferită, necontaminată de sechelele trecutului.

Numai în această nouă ipostază, dispunând de o energie pură, suntem în măsură să întâlnim, în mod direct, mișcarea vieții printr-o perfectă contopire, care aduce cu sine și înțelegerea deplină.

Clipa contactată în acest fel, este dată uitării, pentru ca, la fel de proaspeți, să abordăm clipa care urmează. Și tot așa, în continuare, prin cuplare și decuplare spontană, complet liberi, vom întâlni fiecare clipă, în scurgerea fără de sfârșit a timpului, care vine din veșnicie și se îndreaptă spre veșnicie.

A sta față în față cu faptul echivalează cu a

trăi în perfectă armonie, cu gândirea complet tăcută, psihologic în afară de timp. Această ipostază unește ființa umană cu Infinitul, oferindu-i starea de energie pură și lumină fără margini.

Faptele se dezvăluie ele însele prin oglindire în conștiința noastră, care le înțelege în mod desăvârșit și le consideră așa cum sunt ele în realitate.

36. Gingășia

Scumpă coardă ce vibrează printr-un minunat mister.

Ea-i fulger ce strălucește, luminând orice ungher.

Permanent ne face-atenți la gest, privire sau faptă.

Ori la vorba cea rostită sau prin gând, numită-n șoaptă.

Ea ne ține ca-ntr-un frâu - o sublimă-nlănțuire.

Ne oprește să rănim, chiar prin vaganchipuire...

Ea nimic nu socotește fără sens sau importanță.

Cea mai mică-nfăptuire are anume rezonanță.

Zborul cel de rândunică dă avânt, în slăvi ne urcă;

Plugul care ară-n luncă, arată că totu-i muncă;

Trilul cel de ciocârlie demonstrează armonie;

Cu imensul furnicar simți și-n pământ bucurie.

De ești cumva tulburat, te-ndeamnă să te privești.

Nu-i în lume rațiune, drept motiv ca să jignești.

Asprimea, prin gând sau faptă, nu-i nicicând justificată.

Gingășia fără de preget schimbă bruta dereglată.

Tot izvorul gingășiei, dincolo-i de orice gând, în climatul armoniei, neîntâlnit de „eul” hâd. x El țâșnește de la sine, când mărginirea dispăre și în absolutul liber, spontan, altă ființă-apare.

În perfectă libertate, omul-ființă infinită.

Vibrează prin gingășie, cu viața contopită.

Și, prin clipele trăite, se-nscriu sfinte transformări Puritatea, inocența – minunați îndrumători.

În această temă, contrar modului direct de abordare a cunoașterii de sine, am folosit o seamă de metafore, ca și uncie comparații din planul fizic. De data aceasta, la explicarea poeziei, vom neglija aceste abateri, adâncind investigarea prin simplitatea întâlnirii cu mișcările dezordonate ale gândirii obsedante.

Așadar, gingășia este acea delicatețe a spiritului uman, care apare în chip natural și cuprinde întreaga ființă concomitent cu pacea, liniștea – armonia interioară. În acest context, ego-ul și-a încheiat orice fel de activitate, dând posibilitatea Sacrului existent în fiecare dintre noi, să-și anunțe prezența. Și o face în chip fericit și prin această însușire, contribuind la sanctificarea

practicantului.

Dar, omul obișnuit - adică acela care funcționează la nivel de „ego” - n-ar putea el oare, prin anumite activități mintale, să-și însușească această calitate, atât de mult prețuită?

Punem această întrebare, fiindcă metodele educaționale, care condiționează ființele umane, fac recomandări în acest sens. Omul cult, rob al propriei vanități - ușor de înțeles - se străduiește tot timpul să dea și impresia de superioritate spirituală. Și o face folosindu-se de un anume limbaj, gesturi și alte diverse atitudini dinainte studiate. Însă, cu timpul, toate acestea mereu repetate, conduc la automatisme comportamentale, care, prin natura lor, sunt seci și totdeauna amăgitoare.

Din practica cunoașterii de sine, rezultă că orice inițiativă a egoului, fie ea cât de bine intenționată, nu poate să-și depășească limitele propriei condiționări.

Ca atare, orice experiență care își propune desprinderea de meschinăria lumescului, pentru a întâlni valorile inestimabile și eterne ale Sacrului, nu este altceva, decât, o periculoasă aventură. Și iată în ce constau riscurile.

Mai întâi, practicantul nostru pornește la drum cu ego-ul, care-și proiectează interesul propriu, transformându-l în ideal de atins. Deci, el se va găsi tot timpul experienței în interiorul granițelor sale.

Apoi, fiecare efort care tinde spre țelul urmărit, nu face altceva, decât să-i întărească și

mai mult zidurile propriei închisori, al cărei prizonier de fapt, este.

Un alt risc, poate cel mai însemnat, este amăgirea atingerii succesului propus.

Desigur că eforturile repetate înregistrează anumite schimbări de suprafață, care, prin natura lor, camuflează în bună parte miezul egoului. Individul, datorită acestor înfrumusețări cu totul superficiale, se autoapreciază crezând că a atins deja culmile spiritualității. Or, mândria, vanitatea, orgoliul și trufia nu fac altceva decât, pe măsura intensității lor, să degradeze și mai mult pe nefericitul îndrăzneț. În bună parte victimă a ignoranței, acest înfumurat va continua să-și ducă existența într-o permanentă încordare, spre a-și ascunde urâciunea din profunzime și a proiecta în chip artificial, în exterior, acea însușire pe care și-a imaginat-o la început. În cazul nostru – gingășia.

Și unii – adevărați ași ai ipocriziei – reușesc să înșele o lume întreagă, pe tot parcursul vieții lor!

Funcționând tot ca prizonieri ai aceleiași dimensiuni, mai există și o altă ipostază, tot atât de păgubitoare. Este cazul acelor persoane, care pretind de la alții să-și manifeste față de ei, această atitudine. Sunt ego-uri însetate de mângâieri ieftine. Satisfacerea unor astfel de solicitări conduce, în mod fatal, la pervertiri, în ambele sensuri.

Atitudinile ego-urilor nu trebuie încurajate, ci demascate cu înțelepciune.

Deci, problema care se pune în această temă,

nu este cultivarea gingășiei, ci dizolvarea „ego-ului”. Și, de el scăpăm fără efort, numai prin întâmpinarea atentă a reacțiilor psihologice prin care se manifestă automat, la provocările fără încetare ale vieții în mișcare.

37. Gândirea

Un cuplaj perfect de simțuri - cu un fapt - ca provocare.

Ce dă naștere-n adâncuri la senzații prin vibraire.

Succedate de numire, imagini, apoi dorință.

În final, clara-nscriere de memorie-n conștiință.

Tot procesul de gândire din acest cumul tâșnește Sub formă de amintire, ce pe om îl definește;

Gândim numai prin cuvinte, care sunt rostite-n șoaptă, Programate dinainte - joc de minte cultivată.

Cu ideea - instrument de asocieri, concluzii.

Facem Meu!” dependent, legat de timp, prin confuzii.

Plăcutul e tot nectarul, iar otravă-i neplăcerea.

Ca revers, veșnic amarul, chinul, teama și durerea.

Amintirea lui „ce-a fost” va fortifica trecutul.

O gândire fără rost, care-ntunecă prezentul.

Gândirea-i mereu bătrână, când prin timp ea se afirmă, Comportarea să-i hapsână, fiindcă vrea să fie cârmă;

Dar ea nu-i decât cătușă, care drastic ne-

mpresoară.

Ca în jocul de păpușă manevrată de o sfoară.

Nu e rea, nu e nici bună, fără preget variată
și-n a ei goană nebună, incontinuu-i modelată.

Striet utilă-i în viață, în domeniul cunoscut,
în rest... proastă ca povață, un depreciat rebut;

Prin valorile precare și prin haosul ce crește.

Dă prilej de degradare; răul doar prin ea
sporește.

Când mișcarea-i obsedantă, e cuprinsă-n mod
spontan.

Va dispărea dintr-odată, omul, liber – un titan.

Fiind desprins de conformisme, el e ființă
integrată.

Veritabil dinamism prin trăire-adevărată.

O gândire nouă apare, prin creier nefolosit.

Ca o binecuvântare de cuprins în Infinit, în
astfel de ipostază, se-nțelege-n chip vădit.

Când e de folos trecutul, când deșeu de
azvârlit.

Izvorul gândirii îl găsim în simțurile cu care
este înzestrată ființa umană și prin care ia contact
cu realitatea obiectivă a lucrurilor. Gândirea
folosește datele furnizate de senzații și percepții
care se înregistrează mintal sub formă de
memorie. Reflectarea realității în gândire se
concretizează prin noțiuni, judecăți și
raționamente.

Gândirea se materializează prin haina
cuvintelor. Nu gândim decât prin rostirea tacită a
vorbilor. Iar încetarea unei asemenea rostiri
echivalează, de fapt, cu încetarea gândirii.

Dintre operațiile mai de seamă ale gândirii amintim: analiza și sinteza, generalizarea și sistematizarea, abstractizarea și concretizarea. Iar proceselor de gândire, pe plan fizic le corespund mecanisme neurofiziologice complete, specifice creierului uman.

De asemenea, mai semnalăm, că orice înregistrare cerebrală este intensificată ori de câte ori o reținem imaginativ ca amintire. Iar repetările îndelungate creează obiceiuri, care șablonizează mintea până la stricta ei mecanicitate. Or, în aceste **condiții**, nu se poate vorbi despre o gândire cu adevărat liberă. Ea este și rămâne un derutant instrument al activității ego-ului, de care acesta se folosește în limitele condiționării proprii.

Din aceste considerente, nici nu ne putem pronunța în privința calității ei, calificând-o ca bună sau rea, fiindcă orice apreciere nu este și nu poate fi altfel, decât relativă. De altminteri, fiecare evaluare făcută la nivel de ego, îmbracă acest înveliș al relativității.

Cu gândirea astfel condiționată, activă în prezent doar ca un simplu clișeu al unei realități, câțiva întâlnite, nu vom putea. În nicio împrejurare, să contactăm în mod real prospețimea vieții, care se schimbă de la o clipă la alta. Iar atunci când încearcă, totuși, să o facă, va da naștere, de fiecare dată, la confuzii, contradicții și conflicte, în final, amăgiri și amărăciune.

Tratând în acest mod gândirea, desigur că nu ne referim la utilitatea ei pe plan fizic. În tehnică,

în știință și, în general, privind orientarea noastră la acest nivel, cunoștințele acumulate au o valoare utilitară incontestabilă. Nu ar fi posibilă învățarea unei științe sau meseriei oarecare și nici nu ne-am putea orienta dintr-o parte în alta, fără stocul de informații corespunzător aplicării respective.

După această succintă precizare, să revenim la acea gândire care ne structurează ca ființe egocentriste, cu o mentalitate ce face din fiecare om, un izolat, al cărui centru de greutate îl constituie nelipsitul interes personal. Fruct al unei greșite educații, transmise din generație în generație, acest mod deficitar de abordare a viului, a împins omenirea spre actuală babilonie, fără nicio perspectivă de redresare.

Această gândire bătrână, care caută mereu satisfacerea plăcerii și evită tot ce-i displace, ne transformă în adevărate automatisme, absolvindu-ne, într-un anume fel, de orice responsabilitate. Ea separă și învrăjbește pe oameni, pentru că fiecare își urmărește propriul interes, ce-i aduce satisfacții, fără să țină seamă de ceilalți semeni, care, la rândul lor, au și ei vederi și interese proprii, individual distincte.

Un alt mare defect al acestei gândiri constă în activitatea ei „dezordonată”, lipsită de orice folos practic. Dimpotrivă, aducând în prezent, imaginativ, un trecut câțiva consumat, sau proiectându-se într-un viitor incert și fictiv, ea prejudiciază integritatea ființei și-i împrăștie energia de care are nevoie, spre a face față clipei prezente.

Gândirea, ca orice instrument de utilitate la îndemâna omului, n-ar trebui să funcționeze decât atunci când este nevoie. În rest, ar trebui să tacă, să stea liniștită. În clipa când, smerită, face acest lucru, în noi se adună întreaga energie și, ca ființă completă, putem să rezolvăm în mod fericit orice problemă de viață.

Pentru a atinge această performanță, ni se cere să învățăm a **privi** și-a asculta atotcuprinzător, simplu, spontan și nemijlocit fiecare impuls sau reacție a acestei gândiri haotice. Odată cu tăcerea astfel instalată, se produce o breșă în structura - mărginită - a ego-ului, prin care, în chip firesc, ne integrăm în Infinit.

În această ipostază, dispunem de o nouă gândire, necontaminată de sechelele trecutului, care se folosește de celule cerebrale încă nefolosite, ce-i dau capacitatea să înțeleagă cu adevărat viața lui scurgerea ei spre veșnicie. O astfel de gândire va funcționa numai atunci, când va fi solicitată de interese impuse de desfășurarea normală a existenței.

38. Gânditorul

Nicicând nu-i realitate, în tot timpul ficțiune.

Produs al dualității printr-o falsă acțiune;

Gândirea îl născoceste, lipsa ei de consecvență.

Potrivit cu-acumularea - prețuit drept gând - esență.

Deci gândirea - gânditorul au aceeași zămislire, în final vizând un „sine” ce-și dorește-a

să-mplinirc.

Gânditorul nu transformă gândirea cea schimbătoare, îi dă doar un machiaj, o fațetă-nșelătoare.

Fiind centrat activ pe „sine”, e scop, teamă, egoism și străin de orice bine, prin sectarul conformism.

Când gândirea încetează, nu mai e nici gânditor.

Iar în pacea ce survine - e climat înnoitor - Vechiul nu mai intervine, cu-al său impuls turbulent.

Căci atenția! dizolvă cu fiecare moment De-acum, ca om integral, trăiește-n realitate.

Totdeauna prospețime, unitar prin simplitate.

t

Eliberat de trecut, proaspăt în orice moment.

El e forță creatoare, prin trăirea să-n prezent.

Fiind iubire, frumusețe, bunătate naturală.

Lurii-ntregi îndrumător spre viața integrală.

Gânditorul, ca entitate, nu are existență distinctă de aceea a gândirii. El și gândirea sunt unul și același fenomen. Dar pentru elucidarea acestei teme, să încercăm împreună să descifrăm mecanismele gândirii, căci, așa cum am spus, el de aici își trage originea. Și, în acest scop, să luăm un exemplu. Iată că, la un concurs, la care am participat și eu, se anunță numele câștigătorului, pe care-l cunosc.

Deci, aud, interpretez, evaluez și înregistrez mental o stare de fapt Dacă aș rămâne doar la

simplică conștientizare a faptului, în mod natural, m-aș bucura de succesul unui om. Dar, din păcate, lucrurile nu se petrec așa. Un gând năvalnic, fără voia mea, mă separă de fapt și, instantaneu, dă naștere invidiosului, însoțit de sentimentul respectiv. De ce el și nu eu?!

Prin urmare, datorită unui fapt anunțat și conștientizat printr-un gând, apare, în mod artificial, gânditorul, ca ego în acțiune. El nu are suport real, ci este un produs fictiv. Și, încă o altă fațetă, la fel de închipuită, este apariția neinvidiosului, care reproșează invidiosului urâtenia sentimentului.

Toate stările conflictuale de aici pornesc. Dintre confruntarea lui „ceea ce este” – fapt real, cert, incontestabil – și „ceea ce am dori să fie”. Acest „altfel”, imaginat și dorit de noi, de la care sperăm să primim anumite avantaje, satisfacții, este gânditorul, ca exponent al egocentrismului uman.

El este imaginat ca tronând într-un centru, de unde încearcă tot timpul să opereze schimbări asupra elementelor ce-l înconjoară; ca instrument operativ folosește voința, care, în esență, nu este decât o dorință ce se vrea împlinită. Dorința, la rândul ei, nefiind altceva decât tot un gând, care aspiră la înțâietate.

Niciodată, și în nicio împrejurare, un gând, oricât de mult ar exprima, nu va putea să realizeze transformări radicale în structura psihică a individului. Ca produs al timpului, totdeauna relativ, nu poate opera decât mici modificări de

suprafață cu totul neînsemnate.

Gândurile fiind într-o permanentă dispută, nu se pot depăși pe ele însele.

Când omul trăiește la nivel de ego și aspiră la un ideal spiritual, el pune toată nădejdea transformării sale, pe activitatea gândirii sale. Și, chiar de la început, în interiorul său se declanșează un adevărat război psihologic, între ceea ce apare în câmpul conștientului – ca reacție la întâlnirea cu provocările vieții – și ceea ce ar dori – aspirantul să devină. Pe câmpul bătăliei nu sunt decât gânduri adverse, care se luptă cu înverșunare pentru o victorie finală. Dar, din toată această desfășurare, nu se înregistrează decât stări conflictuale tot mai acute și o și mai mare confuzie.

În cazul când gândurile, socotite ca perverse, apar mai rar, practicantul trage concluzia că a ajuns undeva pe culmi, că s-a apropiat sau chiar a atins acel model spre care tindea. De fapt, nu este decât o camuflare realizată inconștient de cerberul de la poarta conștientului – dorința socotită pozitivă – care, prin fiecare intervenție, trimite tot mai în profunzime gândul advers.

Dar, într-o bună zi, când paznicul veghetor lipsește de la postul său, sau a obosit de atâta încordare, gândul care a fost de atâtea ori oprimat, izbucnește cu vehemență și nicio forță nu-i mai poate stăvili efectele. Constrângerea și reprimarea nu au făcut altceva decât să-i fortifice progresiv energia inițială. Gândul oprimat este la fel ca inamicul care se retrage strategic, pentru a

acumula forță în vederea unui atac mai violent și mai distrugător.

În concluzie, încă mai insistăm, că voința, prin eforturile sale susținute, nu poate aduce înnobilări sufletului omenesc.

Această nobilă sarcină, de golire a tuturor impurităților, ce aglomerează vasul conștiinței noastre, revine Sacrului existent în noi, căile se manifestă prin Iubire, bunătate și frumusețe. El nu se lasă prins de capcanele gândirii. Nici nu poate fi invocat, imaginat sau cucerit prin daruri. Apare în mod natural, deci nechemat și nedorit, îndată ce activitatea minții și-a încetat orice fel de activitate. Vidul sau golul psihologic este unica modalitate care unește existența noastră cu Adevărul Absolut.

39. Iluzia

Rupt de viață este omul când trăiește-n ideal, în proiecția spre mâine, joc de scenă ireal.

O absurdă amăgire, plăsmuire fără rost.

Evadare de bețiv, care-apreciază prost.

E un permanent refugiu, izvorât dintr-o dorință

De a retrăi trecutul, obsedant prin năzuință.

Iluzia dă-nșelare și-o imensă suferință.

Ce-i ia omului vigoarea, mărink a sa neputință.

Văzută așa cum este – ca totală falsitate.

Ne desprindem de ce-i fals, noi – de-acum – Realitate.

Contactarea existenței, fără vreo anticipare.

Propulsează individul spre-mpliniri de-

nnobilare.

Noi suntem rareori în contact direct cu realitatea lucrurilor și a faptelor. Cea mai însemnată parte a timpului, noi o petrecem cu amintirile, care au săpat urme mai mult sau mai puțin adânci pe scoarța cerebrală. Și, așa cum ierbivorele rumegă iarba consumată mai înainte, la fel și noi reluăm, imaginativ, evenimente care au avut câțiva o desfășurare reală.

Chiar și atunci când ne proiectăm spre un viitor incert, nu facem decât să folosim tot elemente ale aceleiași trecut, cu unele modificări imprimare de imboldul prezentului.

Atât mișcările mintale, brăzdate de patina timpului, cât și cele proiectate spre mâine, nu sunt altceva, decât stări iluzorii. Aceste t imagini mintale, nu exprimă realitatea, ci sunt simple plăsmuiri care, prin intervenția lor anacronică, ne rup de actualitate.

Datorită acestui mod defectuos de funcționare, viața, în eterna ei mișcare și prospețime de la o clipă la alta, se scurge pe lângă noi, fără a o putea sesiza și înțelege. Și, tot ce trece prin consumarea normală a timpului, este ireversibil. Clipa care se consumă acum, nu o vom mai întâlni niciodată. Amintirea ci este și rămâne pură ficțiune.

Tendința de a retrăi clipele trecute, este strâns legată de amintirea plăcerii pe care ne-a procurat-o la vremea respectivă trăirea reali și noi, acum, în ipostaza de ego, vom fi în permanență interesați să repetăm la nesfârșit tot

ceea ce ne aduce satisfacții.

De câte ori nu ne-am lăsat târâți prin hățișurile timpului, rătăcind în lumea himerelor, pentru a culege roadele imaginative ale unor false realizări. Dar, n-a lipsit nici reversul acestor distracții ieftine, căci, reveniți pentru o clipă la realitatea prezentului, să constatăm că totul în jurul nostru este gol. Trezirea la realitate lasă înțpt (tfa ««a 6 doză de amărăciune, cel puțin de aceeași intensitate cu a plăcerii imaginare.

Retrăirea amintirilor, sau proiectarea mintală a unui ideal spre care tindem, **nu** ne aduce niciun folos spiritual. Dimpotrivă, psihologic ne asemănăm bețivilor sau drogaților, cate denaturează valorile existențiale. Realitatea este apreciată ca ceva fals și falsul luat drept realitate.

Suntem noi oare în măsură ca, dintr-odată și fără vreun sprijin din afara noastră, să destrămăm întreaga ficțiune? Desigur! Și iată cum:

În noi toți, fără nicio excepție, există o particulă de conștiință pură, care își revarsă lumina binefăcătoare asupra întregii noastre activități. O întâlnim în momentele de liniște, de pace, de armonie interioară, ca și în golurile ce separă două gânduri, cuvinte sau imagini. În vorbirea curentă această lumină o numim atenție. Ea este unicul instrument idilizat în cunoașterea de sine.

Încercați folosirea ei, ori de câte ori gândirea dezordonată vă poartă pe aripile iluziei, rupându-vă de realitatea clipei prezente. Simpla ei demascare vă va aduce liniștea și echilibrul

întregii ființe. Și, în această ipostază, integrarea în Marea Energie se realizează în chip firesc, fără nicio altă intervenție.

40. Imaginea de sine

Un portret mintal pictat, un idol ce-l proslăvim.

Un „ego” îmbălsămat - hâd cumul ce-l tot mărim.

Opinia-l conturează și-i dă viață prin impuls.

Astfel timpu-l programează; omul din prezent e smuls.

Qi o minge-i azvârlit, când spre ieri, înapoiat.

Când spre mâine proiectat - drept „sine” imaginat.

Deseori ne-apreciem, rareori ne detestăm.

Mereu imagini creăm - tot timpul ne degradăm.

Vrem la fel să fim priviți, precum noi ne estimăm și, de „stne-ademeaiți, culegem ce semănăm:

Tulburare, chin și teamă, contradicții și conflicte.

Toate rod - de bună seamă - unei minți de ea-neDcite.

Ordinea și armonia nasc din lipsa de imagini.

Când ineptia dispare și fiptnra-i Oră margini.

Omul - ființă integrală - nu-i prins de imaginare.

Viețuirea să-i reală prin contact cu tot ce-apare.

Deci, vizând imaginarea, fără ahă urmărire.

Spontan B pierde mișcarea, spulberată de Iubire.

De-acum, ca ființă smeriți ne topim în Infinit și trăim atemporal, fir de eme-ochipuit.

Fiecare individ, care se mișcă și acționează ca diviziune bazată pe „eu” și „al meu”, închis în interiorul granițelor ce-l condiționează, îți schițează imaginativ un autoportret pe care-l are în vedere în permanenți Subiectivist prin natura lucrurilor, el face din propria ființă un idol, căruia B înalță neoborite osanale. Cu fiecare autoapreciere, importanța propriului sine, artificial alimentat! fortifică structura celui mai dizgrațios egocentrism.

La început n-a fost decât o simplă părere, pe care ne-am formulat-o despre noi înșine, în urma unei realizări, a unui succes real sau chiar fictiv. Deci, cu prima opinie, de obicei favorabilă, am schițat această imagine a sinelui, care ne separă și ne distanțează de restul lumii. Ulterior, alte și alte prilejuri oferite de viață, nu fac altceva, decât să accentueze și mai mult forma inițială. Succesele, uneori chiar și insuccesele, sunt interpretate părtinitor în favoarea aceleiași ficțiuni.

Pe cărările dinainte trasate ale idealurilor spirituale, imaginea de sine apare ca o condiție inerentă încă din prima clipă, odată cu efortul de voință al ego-ului, care își arogă importanța mărețelor împliniri. Iată-l mai întâi, ca știutor al drumului pe care urmându-l, speră să atingă culmile desăvârșirii.

Încordarea psihologică de a face sau a evita un anume lucru, vine să-i întărească, cu fiecare intervenție, tot mai mult, fictiva infailibilitate, pe care și-a însușit-o ca realitate.

La această modalitate directă, strict personală, de autoamăgire, se mai adaugă și influențele lumii exterioare, care, de multe ori sunt și mai periculoase. Laudele, ovațiile, chiar simplele încurajări, pe care ni le aduc semenii, mai mult sau mai puțin justificate, sunt surse inepuizabile de înfrumusețare a propriei imagini.

În multe împrejurări se face risipă de laude, în mod inconștient, mecanic, chiar acolo unde nu este nimic de lăudat. Alteori, lingușirile, bine calculate, prin diversitatea și insistența lor, reprezintă adevărate șocuri, menite să zdruncine chiar și cele mai ponderate ego-uri.

Să nu ne surprindă faptul că, uneori, întâlnim ființe umane, care afișează în exterior o atitudine psihică defavorabilă sinelui. Nu este decât o mască, care doar mimează existența smereniei. În realitate, voalurile care vor să o camufleze, pulsează cea mai autentică vanitate. Practica cunoașterii de sine demască cu multă ușurință o astfel de atitudine, care este și mai degradantă decât în celelalte cazuri, prin cultivarea ipocriziei.

Să vedem câteva din inconvenientele imaginii de sine.

— Imaginea ce mi-am făcut-o despre mine, mă împiedică să-mi cunosc adevărata structură psihologică.

— Dominat de această imagine, voi privi

restul lumii, oamenii, lucrurile, întâmplările, numai prin imaginile pe care singur mi la voi crea față de toate acestea, în comparație cu mire însumi.

— Cu prima mea opinie înregistrată memorial, am determinat și pricina unor eventuale contradicții și conflicte. Și aceasta, ca o consecință firească a pretenției mele de a fi apreciat întocmai de lumea exterioară. Lumea însă, care are propriile sale valori și interese, nu este dispusă să ne cânte folosind aceleași strune care ne fac nouă plăcere.

Pentru a ne elibera de această imagine conflictuală și stresantă, nu avem altă cale, decât să-i ieșim în întâmpinare direct și nemijlocit, ori de câte ori își afirmă autoritatea decizională. Deci, cu toată atenția, vom conștientiza fiecare reacție psihologică care se ivește la întâlnirea cu manifestările vieții, în mod tacit și fără să așteptăm vreun anume rezultat. Simplitatea întâlnirii spulberă întreaga energie prin care se afirmă imaginea, ca ego, creație a timpului.

Liniștea binefăcătoare care survine în mod firesc, ne transcende dincolo de condiția umană și, ca om complet, ne integrăm în Nemărginire și cunoaștem, din propria trăire, simplitatea realității fenomenelor viului în veșnica lui mișcare și noutate absolută.

41. Imensitatea

Ochii nu o pot cuprinde.

Nici mintea imaginea;

Gândul în ea nu pătrunde.

Prin părerile absurde.
Nu putem în niciun fel
Să-i dăm formă, s-o creăm.
Spre ea nu-i cale de-acces.
Fala minții drept succes.
Mintea, cât de erudit-ar fi, *
Este, totuși, mărginită;
Căci prin timp ea fiind creată.
Va fi veșnic limitată.
Două lumi complet distincte.
Prin esență-s felurite;
Deci, nu-i chip de comparare.
Prin gândirea-nșelătoare.
De o parte-i mărginirea.
Unde stăpână-i gândirea;
De-alta este Infinitul.
Unde dispare știutul.
Când trăim în limitare.
Viața-mpletită cu teama.
Conformism și contradicții.
Născute din interdicții.
Când în Necuprins ființăm
Real noi ne-am depășit). x
Suntem pace, armonie.
Fericiți... prin bucurie.
Nu-s probleme, nici conflicte.
Practic, toate-s spulberate; fiindcă-n liniștea
deplină.
E Iubire și lumini
Noi de-acum Imensitate.
Ne mișcăm atemporal;
Sacra bineuvântare.

Un îndemn la integrare.

Viața de zi cu zi a omului obișnuit se desfășoară în mod fatal numai în interiorul granițelor care-i conturează și-i închid câmpul cunoașterii. Acumulările intelectuale sau materiale, care-i determină personalitatea – prin natura ei specific egocentristă – îl împiedică să întâlnească altceva decât banalitatea unei existențe, ce este și rămâne mereu nebuloasă.

Din punct de vedere psihologic, fiind un produs al mediului social în care s-a dezvoltat, el reacționează în mod mecanic, potrivit zestrei moral-etice ce i-a fost insuflată de factorii educaționali. Astfel înlănțuit, adesea în conflict cu el însuși, ca și cu mediul ambiant, agitația și stresul îi împletesc firul vieții, un adevărat conglomerat amorf, văduvit de orice semnificație.

În fața acestui prototip de viață, în care intelectul îi imprimă caracterul esențial, omul este incapabil să ia contact și să înțeleagă Imensitatea. Cu ochii nu o putem cuprinde și nici măcar **imaginea**, oricât s-ar strădui să o facă cea mai fantastică minte umană

De asemenea, activitatea gândirii, prin diferitele ei concepte, idei, opinii, nu o poate nici modela și nici pătrunde în interiorul ei sub vreo formă oarecare. Această incapacitate a gândirii rezultă din însăși structura ei, mărginiți care nu poate cuprinde Nemărginirea.

De fapt, ne aflăm în fața a doua ipostaze, care se exclud reciproc. Prezența uneia, face imposibilă orice tangentă cu cealaltă.

Cât timp omul funcționează ca ego, deci condiționat de timpul și spațiul care l-au dimensionat, el este și va rămâne prizonier al mărginirii.

Descoperirea acestui adevăr printr-o cuprindere de ansamblu atent-l ucidă, fără altă intervenție, conduce în mod firesc la tăcerea spontană a ego-ului. Iar pacea, liniștea, armonia, ce cuprinde întreaga ființă - corp și psihic - ne transcende în a doua ipostază - Imensitatea - în care ne integrăm.

Și numai în acest stadiu de existență înțelegem, prin trăire directă semnificația expresiilor: Autodepășirea condiției umane, integrarea în universalitate, iubirea, frumusețea, inteligența, starea de iluminare, fericirea necondiționat! puritatea minții, uniunea cu Dumnezeu etc.

În concluzie, golul psihologic ce survine concomitent cu înțelegerea directă și nemijlocită a mărginirii în care funcționăm, ne oferă posibilitatea contopirii în Imensitate, ca experiență a Sacrului.

42. Importanța

Etalon de estimare, proiectat cu îngâmfare Spre năuntrul firii hâde, ca o searbădă chemare.

Sau în lumea din afară, când se prețuiesc credințe, Idei coapte-n idealuri, evadări de neputințe.

Sprîjiniți de seci imagini, pe care le cultivăm.

Legate de-a noastre „euri”, tot timpul ne-ncătușăm. Încă mai evaluăm tot ce-am vrea și nu

avem.

Dar dorim cu strășnicie, chiar pe loc, să posedăm;

Averi, bogății, renume, vârf fălos al ierarhiei
Sau o glorie anume, permanent suport mândriei,
în germenul importanței este veșnic un conflict,
între faptul existent și-ntr-acele ce dorim, cumplit.

Jocul ăsta perturbant, drum trasează spre
himeră, Căci ce credem important, are viață
efemeră.

Griji și temeri antrenează eforturi ce istovesc
și ne fac viața-amară, totdeauna chinuiesc.

De ce credem important, ne legăm cu
insistență și-n a noastră comportare se așterne o
demență. Devenim un pățimaș, îndârjit spre
împlinire.

Veritabil nevoiaș în a vieții întâlnire.

Gândirea e creatorul care, prin real contrast,
Născocoște gânditorul cu al său efect nefast.

De putem vedea-ntr-o clipă tot ce credem
important, Este muncă de furnică - și văzutu-i
dizolvant.

Astfel, „sinele” dispăre cu întreaga-i
importanță.

Și-n loc vid și integrare, fără scop, fără
speranță.

Atenția - sprijin sacru - ce-a luminat ficțiunea

Și-n smerita constatare, ne-a cuprins
înțelepciunea.

Lupta cunoașterii profunde a ființei proprii, a
modului nostru de funcționare pe plan psihologic,
emană un fel de capacitate a minții, care ne

împiedică să vedem realitatea lucrurilor, a faptelor, a evenimentelor. Din acest motiv, în mod frecvent dăm importanță lucrurilor lipsite de orice valoare. Importanța apare, deci, ca o estimare fictivă, determinată de ignoranța minții.

Tot ceea ce ne aparține și de care suntem atașați - de pildă - capătă o importanță cu totul deosebită. Astfel sunt evaluate: conceptul personal de viață, credința noastră, realizările, ideile la care ținem, câteodată în mod nejustificat, chiar contrar rațiunii și bunului simț. În confruntări cu semenii, prin contradicții, dispute care declanșează ură, ajungem chiar să ucidem, împinși de niște idealuri seci, fiindcă ele ne-au captat până la sufocare.

Altă dată ne deplasăm centrul de greutate în afara noastră, asupra mediului înconjurător. Privind lumea exterioară, evaluăm ceva care, momentan nouă ne lipsește. Astfel apreciem ca având valoare intrinsecă: averea, poziția socială, gloria, renumele, pe care le vedem la alții și la care râvnim din tot sufletul.

Aceste năzuințe absurde, rezultat al orbecăielii prin viață, contaminează mase întregi de oameni. Și, stările conflictuale inerente îi fac să se pândească unii pe alții, gata să se sfâșie, pentru că fiecare țintește spre același ideal, socotit ca prețios.

În substanța importanței germinează întotdeauna și sămânța conflictului. Ființa umană, funcționând la nivel de ego, se scindează în două: gânditorul care apreciază și aspiră spre propria

satisfacție și obiectul, faptul transformat în ideal, căruia i se acordă o supremă însemnătate.

De aici, starea conflictuală dintre ceea ce există, ca ceva real și ceea ce ne lipsește, spre care aspirăm, cu disperare. Și, tot la fel, dorința noastră cu presupusele valori pe care le posedăm, să fie apreciate aidoma și de ceilalți. Teamă de a pierde ce avem sau de a nu câștiga la ceea ce aspirăm, va fi ca o umbră care ne urmărește clipă de clipă, pas cu pas.

Iar efortul pe care-l depunem și într-un caz, și în altul, nu face decât să irosească energia de care avem atâta nevoie. Din acest motiv, viața apare ca o cupă plină de amărăciune, din care suntem siliți să sorbim fără încetare.

De asemenea, remarcăm că tot ce apreciază omul ca important, naște, încă de la început, tendința de atașare. Ne legăm sufletul în așa măsură, încât ajungem să ne confundăm însăși esența existenței cu aceste posesiuni. Degradarea atinge culmile celor mai hidoase patimi.

Dezechilibrul psihic, care se înrădăcinează» prin repetări și obișnuințe, degradează în aceeași măsură și buna funcționare fiziologică a suportului somatic. El este cauza principală a multor maladii care macină sănătatea și aduc prematur, moartea.

Dacă această detaliere a reușit să demonstreze nocivitatea căutării importanței, urmează să vedem ce avem de făcut în continuare. În realitate, nu este nimic de făcut, așa cum se înțelege, pe plan fizic.

În cazul nostru, nu se urmărește niciun

interes sau ideal. Practic, privim și ascultăm, cu toată atenția, fiecare mișcare a ego-ului, ori de câte ori dorește altceva decât are posibilitatea să realizeze pe loc. Deci, conștientizarea lui în această postură conflictuală, îl determină să taci cu tăcerea, el își pierde energia care-l susține ca structură fictivi haotică. Frecvența unor astfel de întâlniri va contribui la demolarea centurii care îi menține autoritatea de conducător egocentrist. Fenomenul este cunoscut în literatura de specialitate sub denumirea de „Prima eliberare”. După acest fericit eveniment, Sacral, existent în fiecare om, preia conducerea întregii ființe.

43. Inacțiunea

Socotim inacțiune ipostaza nemișcării.

Când nu-i nicio oscilare în procesul antrenării.

Nu e decât o părere formulată de gândire.

Ca o falsă-apreciere, de-a ei strâmtă mărginire.

În întregul Univers, ca o lege imanentă.

E odihnă și mișcare în formă fulger sau lentă.

Structural, mișcarea-i viață - perpetuă transformare.

Forma veche mereu urcă - în sens de evoluare.

Fără ea - o-neremenire și o beznă nepătrunsă.

Greu chiar de închipuire prin cuvânt ar fi descrisă.

Starea de inacțiune strict utilă-i în gândire.

Ea fiind însăși acțiune, ce dă sens - ca

viețuire.

Este inactivă mintea ce se rupe de trecut.

Vechiul fiind prin sine moartea noului acum născut când trecutul spontan tace, nemaifiind nicio mișcare.

S-așterne-o sublimă pace - mintea fiind lucidă - clară;

Ea observă, ascultă-nvață și îndată se desprinde Privind clipa drept în față, fără-n urmă a se extinde.

Clar urmând această cale, în om apar transformări.

Prin natura lor reale, fără scop, fără eforturi.

Doar în mintea liniștită, Adevărul intervine.

Chezășia-i oferită prin a ei inacțiune.

Ființa-ntreagă-i larg deschisă.

Energie - puritate în Infinit clar extinsă.

În dimensiunea cunoașterii, închisă totdeauna în granițele limitate de propriul conținut, nu se poate concepe concretizarea unui rezultat, decât printr-o acțiune bine dirijată a energiei psiho-somatice a individului.

Mai întâi se proiectează lucrul în sine, faptul de atins, apoi se trece la realizarea progresivă a lui, prin eforturi neconținute, susținute de o voință bine antrenată.

Deci, de la bun început, distingem: proiecția obiectului, interesul și acțiunea care urmărește finalizarea. Toate acestea sunt inițiate și conduse sub influența unei precunoașteri, de către individ, ca ego condiționat de timpul și spațiul în care s-a format psihic și fizic.

Încă de la primul pas se cunoaște faptul sau obiectul final, căruia i se acordă toată importanța. Iar instrumentele folosite de operator pentru atingerea acestui țel sau ideal sunt: imaginația, încordarea permanentă, impulsionată prin actul de voință și interesul.

În domeniul spiritual, în care se urmărește înnobilarea sufletului omenesc, este cu totul diferit. Aici, voința, imaginația, interesul și efortul nu fac altceva, decât să amplifice și mai mult egocentrismul, dându-i forme subtile de degradare. Urâciunea psihologică care izbucnește automat din interiorul ființei sale, este cu grijă ascunsă sub diverse măști, cât mai frumos confectionate. În acest fel, practicantul își măsluiește o existență fictivă, de suprafață, pe care o apreciază ca progres spiritual. De fapt, nu-i decât un ego care singur se amăgește și, prin atitudinea lui, încearcă să amăgească și lumea exterioară.

Și omenirea, face asta din vremuri foarte îndepărtate. Se încearcă transformarea radicală a ego-ului aberant și posesiv, prin propriile sale mijloace.

Că drumul a fost și continuă să fie greșit, îl demonstrează cu prisosință, atât trecutul zbuciumat al omenirii, cât și prezentul, prin meschinăria individului și a societății în ansamblul ei. Relațiile interumane sunt numai reacții, condiționate de interese, prin natura lor, egoiste. Contradicțiile, conflictele, temerile, ambiția și ura, frecvent întâlnite în lumea interioară a individului,

sunt expulzate în afara lui cu consecințe dezastruoase.

În așa măsură s-a degradat ființa umană, încât și căutarea lui Dumnezeu de către așa-zisul om religios, constituie prilejuri de dispute interminabile, de confruntări violente, care, uneori, degenerază chiar în războaie sângeroase.

Dacă activitatea minții, care structurează omul, creație a timpului, care se manifestă ca ego, nu poate să-și aducă sieși transformări benefice radicale, atunci, în ce fel trebuie abordată problema?

Invers decât au făcut-o și încă o fac sistemele educațional-morale, prin care se urmăresc astfel de mutații în comportamentul deficitar al individului.

Deci, vom aborda înnobilarea manifestărilor sufletului omenesc cu tăcerea minții, a gândirii, a ego-ului, în ansamblul manifestărilor lui. Și această categorică inactivitate o numim „Inacțiune”.

Teoretic, intelectual, este destul de ușor de înțeles. Dar, practic, cum o realizăm, cunoscând impulsurile haotice și automate care ne caracterizează?

Pentru autentică împlinire, ne vom folosi ca instrument operativ, transformator, de atenția globală, clară, lucidă. Cu ea luăm contact direct, spontan și dezinteresat cu fiecare început de mișcare a minții ca gândire, imagine, dorință, teamă etc.

Această relație nemijlocită cu noi înșine, cum

ne manifestăm în acea clipă, dizolvă, destramă în mod cert, tot ceea ce apare ca mișcare a psihicului. În acest fel, ne eliberăm de energiile relative ale ego-ului. Iar, în vidul psihologic care se instalează în mod firesc, realizăm integrarea ființei adimensionale și uniunea cu Mentea Universală.

Practicarea corectă a acestei întâlniri cu noi înșine, înregistrează efectele de care am amintit, fără niciun fel de anticipație a împlinirii acestora.

44. Inocenta

Negrăită frumusețe, echilibru – armonie.

Neîntinată acuratețe, reflectate-n bucurie.

Când gândirea se oprește și tot trecutul e **mort.**

Inocența înflorește fără să facem efort.

Ea-i desprindere completă de tot ce numim lumesc.

Creând ordinea perfectă, ca un rezultat firesc.

Cu dizolvarea lui „eu”, devenim Imensitate

Și, ca inocenți, mereu, trăim sfânta libertate.

Inocența-i veșnic nouă, întocmai ca și mișcarea.

Ea-i prospețime de roii ce

Izvorăște din relații, când suntem atenți pe noi.

La „ego-ul” ce țâșnește pus pe hartă și război.

Contopiți în actual – în relații cu „ce este”.

Inocenți vom fi mereu, cu faptul ce se ivește.

Și nimic nu se reține din clipa care-a trecut.

Suntem pură acțiune, desprinși de orice știut.

Explicarea semantică a cuvântului „Inocență” și apoi înțelegerea intelectuală a acestui simbol, nu este greu de realizat. O poate face oricine, servindu-se în acest scop de un dicționar de sinonime.

În tema de față nu ne referim la o asemenea înțelegere de suprafață, prin natura sa relativă, și deci, discutabilă. Aici este cu totul diferit.

Înțelegerea fenomenului apare concomitent cu experimentarea lui. Și, în acest caz, inocența singură, își divulgă tainele ființei umane, **care o** întâlnește în mod real, direct și nemijlocit. Ca atare, numai practicantul care s-a identificat cu ea, poate să-i enumere însușirile, îmbrăcându-le cu cuvintele ce-i stau la îndemână.

Dar, mai întâi, o precizare. Inocența fiind o calitate a Sacrului, nu are niciun fel de tangență cu gândirea, emanație a ego-ului. În cazul când această gândire, sub impulsul vanității sale se aventurează să cultive inocența, nu realizează altceva, decât o caricatură a ei. Așa fiind, Inocența nu apare decât în absența definitivă a activității minții, gândirii, ego-ului, în ansamblul manifestărilor lui.

Iar apariția ei este întotdeauna însoțită de armonie, frumusețe, puritate, bucurie. Se întreține prin ea însăși, ca o flacără cu combustie internă. Ca noutate absolută de la o clipă la alta, ea, se încadrează în mod desăvârșit în legea universală a mobilității vieții.

Numai prin această însușire de excepție, vom

fi în măsură să luăm contact, prin relație directă cu realitatea lucrurilor, a fenomenului, a faptului care apare acum și aici.

Și, mergând mai departe, întrebarea firească ce se impune este: în ce fel poate fi întâlnită Inocența? Este nevoie de o anumită deplasare psihologică a noastră spre ea, sau, dimpotrivă, ea vine spre noi, când i se oferă climatul prielnic de manifestare?

Cât timp ne mișcăm și acționăm conduși de gândirea ego-ului, nu știm ce este adevărata Inocență. Deci, nu-i putem proiecta imaginea, – ca ideal, ca apoi s-o cucerim printr-o anumită activitate a minții, făcând un anume efort, sau altceva în acest sens.

Dacă lucrurile se petrec în acest fel – ușor de verificat – atunci problema de rezolvat este tăcerea ego-ului și nu cultivarea sau cucerirea Inocenței.

Îndată ce am atins acest nivel de înțelegere, gândirea obișnuită, văzându-și deconspirată întreaga neputință, tace în mod desăvârșit. Și, concomitent cu acest gol de activitate, se creează o breșă în structura personalității umane. Ea reprezintă o adevărată fereastră prin care pătrunde lumea Sacrului, cuprinzând întreaga noastră ființă.

În acel fericit moment, din punct de vedere psihologic, suntem scoși din timp și spațiu și integrați în universalitate. De-acum întreaga noastră activitate poartă pecetea inocenței, a Iubirii, frumuseței și bucuriei prin a fi una cu ceea

ce este, cu ceea ce ne aduce cursul, fără oprire, al vieții, în desfășurarea lui naturală

45. Interior - Exterior

Când „ego-ul” stăpânește ca un „sine”-nfatuat.

Singur se și chinuiește, căci prin timp e-ncătușat.

Fiind desprins de actual, nici nu vede, nici n-aude și-n acest complex dual, toate i se par absurde.

Câte-apar în conștient, de „sineM sunt estimate Prin lăuntrul existent, plin de fapte perimate.

Ce-i intern și ce-i afară, sunt ca două lumi distincte și viața o separă prin noianul de conflicte.

Când „sinele”-i prins de simțuri, antrenat de o mișcare.

Prin a sale false-ndemnuri, se produce-o divizare:

De o parte, el - trecutul, de-alta, lumea din afară.

Realitatea - prezentul cu-a sa existență clară.

Astfel naște neînțeleles, permanente contradicții.

Viața-ntreagă-i un eres de-acceptări și interdicții.

Când tace cel ce speră, individul se-ntregește.

El e ființă unitară și conflictul se topește.

O perfectă-ngemănare, un cuplaj desăvârșit.

Conectat la tot ce-apare, de bucurii copleșit.

Omu-n sine o mișcare și-nlăuntru și-nafară.

Una fiind cu tot ce vine, rupt de viața cea bizară.

— În fireasca uniune e acum - înțelepciune.

Fericite prin esență, urmată de acțiune.

Transformări înnoitoare în acest context apar.

Căci Iubirea-n el stăpână, este unicu-îndreptar.

Atâta vreme cât omul va funcționa la nivel de ego - psihologic condiționat de înregistrările memoriale - el se va manifesta în toate împrejurările, ca un veritabil prizonier al timpului și spațiului care l-au educat. Conținutul propriei conștiințe îi determină și îi fixează structura și granițele în interiorul cărora este silit să-și consume actuala existență.

În acest perimetru lăuntric, imaginativ și precar - o adevărată lemniță - este o permanentă agitație. Zi și noapte, trecutul anacronic și percutant își deversează fără încetare preferințele, făcând imposibilă orice înțelegere a realității prezentului.

Trăind într-o lume imaginară, întregul nostru interior este transformat într-un câmp imens de confruntări. Astfel, stau față-n față, dorințe contrare care aspiră la întâietate, credințe amăgitoare și concluzii înșelătoare, idealuri chinuitoare, speranțe și disperări și nelipsita teamă, ca umbră ce pândește fiecare viziune a împlinirii plăcutului.

Și, pe baza acestui conglomerat, omul

dimensionat în funcție de propriul interes, își construiește imaginativ „sinele”, de a cărei valoare intrinsecă nu se îndoiește nicio clipă. Toate acestea petrecându-se dintr-o greșită înțelegere, spre paguba și nefericirea lui.

Autoaprecierea, lipsită cu totul de simțul proporției, îi închide toate posibilitățile de acces la realitatea și frumusețea viului aflat într-o continuă mișcare.

Dominat de calapoadele unor experiențe vechi – de curând sau de mult consumate – el vede totul deformat. Imaginile de odinioară, constituind un adevărat ecran, care se interpune, obstrucționând înțelegerea realității clipei încărcate de absolută prospețime și unicitate deopotrivă.

Pentru o mai bună înțelegere, un exemplu este bine venit. În manifestările noastre de zi cu zi, conștientizăm, să zicem, impulsuri de ambiție, mândrie, vanitate, care, în niciun caz, nu ne onorează. Nemulțumiți de aceste izbucniri, adesea involuntare, determinate de mecanicitatea gândirii, ne îndreptăm privirile spre un anume ideal, apreciat ca perfecțiune și facem eforturi spre a ni-l însuși. În această împrejurare, noi evadăm din fața realității existente în noi – acele reacții ce ne caracterizează structura psihologică – spre ceva ireal, imaginativ, de la care așteptăm transformări benefice.

Această tentativă, prin natura ei superficială, este și rămâne cu totul infructuoasă. Cel mult, ea poate doar să camufleze o stare existentă,

practicantul confecționându-și diferite măști, sub care încearcă să-și ascundă urâciunea sufletească.

Calea evadării este calea neputinței, a amăgirilor și obstacol în calea adevăratei realizări spirituale.

Din fața realității, a evenimentelor, a faptelor, pe care ni le aduce scurgerea naturală a vieții, nu se evadează niciodată și în nicio împrejurare, oricât de traumatizantă ar părea la prima vedere. Aceasta nu este doar o recomandare teoretică, fără posibilități de acoperire efectivă. Dimpotrivă, toți oamenii, indiferent de pregătirea lor intelectuală, au capacitatea respectivă de a se putea întâlni, în mod simplu, direct și nemijlocit, cu reacțiile care apar în perimetrul conștiinței, ca răspuns la provocările ce vin din lumea exterioară. Și, concomitent cu o astfel de întâlnire, fără niciun efort, se creează condiții optime de transformări radicale binefăcătoare, privind întregul conglomerat psihologic. 1

Acest efect miraculos nu trebuie să surprindă pe nimeni, întrucât el este urmarea firească a revelației divinității care există în fiecare din noi. Atunci numai, când atingem acest nivel al cunoașterii, avem noi top, o unică idefinitate. Între noi, psihologic, nu există niciun fel de diferențe: într-o perfectă egalitate, ne manifestăm ca Iubire, frumusețe, bunătate, energie pură, integrată în universalitate.

Toate acestea se realizează când gândirea și ego-ul își încetează orice fel de activitate. Prin tăcere, cade și zidul despărțitor al părerilor, clădit

memorial și se poate lua legătura directă cu tot ce ne înconjoară. În acest fel, nu mai există nici exterior și nici interior.

În această perfectă contopire și perfectă înțelegere a lucrurilor, suntem uniți, fără să facem vreo separație sau distincție între noi și restul lumii.

46. Iubirea

Vorba, spusa, exprimarea, nu-s nicicând realitatea.

Expresia de „iubire” nu-i iubire-adevărată.

Ci un simbol fără sens, când lipsește-acea trăire. Care-armonizează totul într-o unică simțire.

De fapt, iubirea reală nu-i creată-n motivare.

Nu gândirea o concepe prin plăcutul în mișcare;

Nu din frică ea se naște, urmând scopuri – interese;

Nici nu-i stare emotivă, de stimuluri prin excese;

Ea nu poate fi sădită cum e floarea în grădină și anume îngrijită, ca mai mare să devină;

Nu-i obiect de ofertă, nici ceva de prețuit, înmânat ca recompensă omului înlănțuit;

Tiparul nu o cuprinde în a sale margini reci.

Făcând-o prizonieră prin trecut, acum și-n veci. În climat de libertate își vădește-a sa prezență.

Când gândirea năvălașă curmă-ntreaga ei demență.

E mișcarea integrării unei ființe-n armonie»

Necuprinsă frumusețe – o imensă bucurie;

Bunătatea» altruismul – la nivel de absolut»
Ura» egoismul» falsul – exclude-s desăvârșit.
Mișcarea să-i plinătate» văduvită de revers.

Și-n cuprinderea globală, omul e un Univers,
în clipa când o numești, de îndată și dispare.

Fiind desprinsă ființa-ntreagă, de reala ei
mișcare.

Dacă-ncerci să o reții, în aceeași clipă
zboară.

Căci tu devenit-ai, grabnic, iarăși fire
fragmentară.

Vindecă și izbăvește tot ce este nefiresc și
înaltă individul mai presus de ce-i lumesc.

Numai ea transformă bruta, ea toate le-
armonizează, Lumea-ntreagă se preschimbă,
sălbaticul progresează.

Războaiele asfințesc și s-așterne sfânta pace.

Om și omenirea-ntreagă, numai prin ea se
reface.

În mod obișnuit noi auzim rostindu-se cu
prea multă ușurință, cuvântul „Iubire”, care
exprimă ceva cu totul superficial. Real, nu este
decât un simplu cuvânt gol, lipsit de conținut, de
sens și de valoare. Și asta se întâmplă și în cazul
când se fac mărturisiri emoționale, cu mâna pe
inimă. O asemenea tentativă de a demonstra ceva,
nu este decât o rostire searbădă, insipidă,
mincinoasă.

Gândirea obișnuită, indiferent de motivațiile
pe care le-ar avea în vedere, nu poate realiza
decât o iubire cu totul relativă. Iubim soția, copiii,
părinții, țara, liderul religios sau politic, fiindcă

sunt ai noștri. De pe urma lor culegem anumite avantaje materiale sau psihologice. Ori, sperăm, ca într-un viitor previzibil să ne procure diferite satisfacții.

Aceasta este, de fapt, așa-zisa iubire pe care o cultivăm în mod obișnuit și care dorim să fie cât mai completă. În urmărirea unei asemenea viziuni, practic, creăm atașamente, care, prin natura lor, ne stăpânesc până la cea mai completă înrobire. Mereu în alertă să nu pierdem ceea ce deținem și în care ne-am pus întreaga nădejde, sau să nu fim înșelați în așteptările noastre. Propria gândire devine astfel cel mai aprig dușman al liniștii și sănătății psiho-somatice. Griji, temeri și amărăciuni – ca șocuri emoționale – stresuri își împlinesc în mod fatal, rolul nefast al degradării pe ambele planuri: psihic și fizic.

Iubirea autentică – fenomen de manifestare reală – reprezintă revelația Sacrului existent în noi și integrarea desăvârșită a ființei, în universalitate.

Ea nu este și nici nu poate fi creată de gândirea structurată prin timp și dimensionată de înregistrările memoriale.

Izvoarele adevăratei Iubiri se află într-o altă dimensiune, în care gândirea nu are acces și mintea omenească, oricât de elevată ar fi, nu o poate cuprinde și înțelege prin însușirile ce-i sunt specifice.

În final, această Iubire, în substanța ei divină, nu este altceva decât omul original, despuiat de învelișurile superficiale pe care singur și le-a

confectionat în decursul vremilor, ca rod al ignoranței și trufiei atât de evidente și în omul-ego al zilelor noastre. Înțelegerea acestui adevăr – nu numai intelectuală – ci prin întâlnire directă cu conștiința de suprafață, anacronică și perturbantă, ne conduce la liniște necondiționată. Întregul conglomerat, care sprijină ego-ul, descoperindu-și neputința, tace. Și, locul gol, rămas liber, este în mod spontan ocupat de Iubire.

De-acum, omul nou, devenind un întreg univers, cuprinde totul cu o simplă îmbrățișare: oameni, animale, plante, ca și natura zisămoartă. Și toate cele apropiate nouă și estimate, mai înainte, în chip preferențial, sunt privite la fel ca toate celelalte. Nu mai există niciun fel de distincțiune între „al meu” și restul lumii.

Numai asemenea întâlniri ne transformă radical, prin purificări neîncetate, creând, prin noi, condiții tot mai prielnice de transformare a lumii, în ansamblul desfășurării ei comportamentale.

47. Izvorul opuselor

Mintea cea încătușată, practic, e confuză, oarbă, totdeauna delirantă;

Ea măsoară, cântărește, doar prin „sine” apreciază, și-n final, pecetluiește.

Tot ce vede, tot ce face, caută doar ce-i convine și respinge ce-i displace;

Bine, rău, frumos, urât sunt aprecieri precare, nesigure-n conținut

Strâmta noastră-apreciere naște sensul de opus, ca opinie – părere.

Al opuselor izvor se găsește în gândire, germinat interior.

Când nu-i înțeles „ce este”, se proiectează opusul, la fel ca orice poveste; – Dorind „ceva”, ce lipsește, viața-i cumul de conflicte, bietul om se chinuiește.

Când vedem în chip tăcut, mintea cu-al ei conținut, ne desprindem de trecut;

Iar în liniștea totală, orișice opus dispare, și-nțelegerea-i reală.

În domeniul, totdeauna limitat, al gândirii, care se alimentează din înregistrările memoriale, toate manifestările noastre pe plan psihologic, au un caracter strict personal, de certă relativitate. Binele și răul, de pildă, noi le formulăm în funcție de înclinațiile noastre, nuanțate de ceea ce ne place sau ne displace. Evităm sau respingem, cu vehemență, adesea, tot ce apreciem ca dezagreabil și, în schimb, plăcutul îl căutăm și cultivăm cu patimă, făcând eforturi spre a-l păstra cât mai mult cu putință.

Fiecare individ în parte își are propriul său etalon, prin care evaluează toate faptele, întâmplările și împrejurările, adică tot ce vede și aude, tot ce vine în contact cu propria lui personalitate. Măsura, stereotipă, pe **cp***» folosește în estimările sale, este produsul timpului, al cărui prizonier este, prin clișeele clipelor ce i-au oferit câțiva, satisfacții sau amărăciuni.

Frumosul – urâtul, ca și binele – răul, au o rădăcină comună, aflată în profunzimea gândirii

obișnuite. Fiind alimentate din același izvor – memoria ego-ului – valoarea acestora nu poate fi decât dubioasă, precară și superficială.

Binele și frumosul, tipizate de gândire, intră în conflict cu mai binele și mai frumosul sau sunt timorate de eventualele opuse: răul și urâtul, care ar putea surveni automat, impuse de energiile ce le susțin. Din acest motiv, în spațiul activității „eului”, nu este niciodată pace, armonie, ci o veșnică frământare, care degradează psihic și afectează corespunzător, sănătatea corpului. Opușele dau naștere și se amplifică prin lipsa de înțelegere a realității, adică a faptului care se produce în clipa respectivă. Neînțelegând mișcarea prezentului – fapt real și actual – noi dorim altceva, care este structurat imaginativ – drept un miraj promițător – avantajos.

Dorința deci, nu este altceva decât o evadare, o închipuire a ceea ce am vrea să fie. În acest fel, se naște starea conflictuală dintre ce este real și ce am dori să se împlinească (de obicei plăcutul fiind veșnic căutat).

Dar, să vedem ce se întâmplă când acordăm toată atenția reacțiilor psihologice, fără să urmărim vreun anume rezultat?

Atenția lucidă, globală, spontană și fără margini, dezagregă orice activitate psihologică inițiată și alimentată de ego, fără să lase reziduuri memoriale. În clipa respectivă, complet eliberați de înlănțuirile timpului, în golul psihic – o reală fereastră spre Nemărginire – omul real, ca Iubire creatoare, se manifestă în toată măreția, puritatea

și integritatea ființei sale.

Numai în această ipostază, de iluminare, ființa umană spulberă orice tendință de a mai dori altceva, decât ceea ce există cu adevărat în clipa aceea. Starea conflictuală nemaiaivând niciun suport, ca opus imaginativ la faptul real, cade de la sine.

În concluzie, pacea sufletului, echilibrul, armonia psihologică, reprezintă unica modalitate, prin care omul conflictual și decăzut moral, poate atinge starea de îndumnezeire ce a avut-o inițial, dar a pierdut-o din cauza unei educații fundamental greșite.

48. Îndemnul

De-ți dorești o viață-n tihnă, fără zbucium, chinuire.

Fii cu ființa ta deplină la a vieții întâlnire.

Să vezi clar și să-nțelegi clipa în al ei cuprins, înainte să n-alergi, prin gând, „sinele” extins;

Nici înapoi să te-ntorci, prin imagini de ce-a fost.

Acum firul vieți-l torci și trecutul n-are rost.

Tot ce-a fost - cenușă rece -, ce va fi - o plăsmuire.

Doar momentul care trece are-ntreaga prețuire.

Viața cea adevărată e trăire-n actual Ca făptură detașată de trecut, azi, ireal, în această ipostază, Sacrul singur se vădește Prin Iubire, frumusețe, care curăță, sfințește.

Când propria ta realizare este rezultatul unor îndemnuri venite din afara dimensiunii obișnuite a

existenței, nu poți să te izolezi și să devorezi în cel mai profund egoism, beatitudini care nu pot fi descrise. Ceva neconturat, nedeterminat de nicio motivație personală, venind din adâncuri, impune, ordonă chiar, în chipul cel mai autoritar posibil, de a da, a împrăști, ca orice bun semănător, ceea ce tu, la rândul tău, ai primit cu atâta dărnicie.

Acest impuls, ca un ecou al ofrandei primite, încerc să-l exprim, îndemnând pe acei care vor să se întâlnească în mod nemijlocit cu ei înșiși, spre a cunoaște și, concomitent, a dizolva ce este dăunător în propria lor structură psihică.

Pacea sufletului este unica modalitate, prin care ființa umană atinge stadiul înțelegerii autentice și cu ea, iubirea, ca formă de trăire, în care se întâlnește fericirea adevărată, totală, neînlănțuită de niciun scop sau interes.

Iar această pace, liniște sau echilibru psihologic se obține numai cu ajutorul atenției lucide, care, practic, spulberă orice reacții ale gândirii care intervine automat la mișcarea naturală a vieții.

A fi cu adevărat atent, înseamnă a nu întoarce privirea înapoi, pentru că ceea ce a fost, nu poate fi decât un trecut câțiva consumat, care nu a lăsat în urmă altceva decât cenușă, fără nicio valoare.

De asemenea, atenția exclude și orice posibilitate a gândirii de a se proiecta și înspre viitor. Căci imaginea, fie ea cât de frumoasă și promițătoare, nu este și nici nu poate fi altceva, decât același trecut, ireal în clipa de față, care

pendulează spre un mâine cu totul imprevizibil.

În relația noastră directă, clipă de clipă, cu existența în perpetuă mișcare, suntem numai atenție lucidă – stare de iluminare – în măsură să înțelegem, în chip desăvârșit, tot ce se întâmplă pe parcursul acestei vădite scânteieri. Ca ființă completă, unitară, eliberată de trecut, trăim în mod real, un prezent mereu înnoitor, proaspăt și unic în substanța manifestării lui.

Numai în acest mod sunt eliminate energiile haotice, conflictuale care structurează și mențin omul funcțional egocentrist. De fapt, această golire va fi ușor de sesizat de fiecare practicant, care a înțeles, de la bun început, importanța simplității întâlnirii cu clipa. Numai prin ea ni se deschide perspectiva Realității Absolute.

49. Întâlnirea cu „ce este”.

Singur luminează-ți calea cu atenția globală.

Ea fiind unic instrument de contactare reală.

De dai clipei tot respectul, ea-ți va da – Eternitatea.

Altă cale nu există de-a-ntâlni Realitatea.

E faptul sau omul, ori piatra sau pomul.

E lumea de-afară ce-acum ne-mpresoară;

Și încă, acest „este”, e ființa ca „sine”.

Iar nu o poveste ce-n clipă survine.

E pleava de gânduri, legate de simțuri:

Ca teamă, plăcere, reproșuri, durere.

Sunt zgomote surde, lăsate să zburde.

Scriu zbucium în file, mult haos în zile.

Perfecta-ntâlnire – contact e direct cu tot ce survine pe-al clipei traiect;

E totul cuprins, văzut și înțeles.

Și numaj de ins, fără gând de-ales.

Căci vechiul nu prinde acea noutate Ce-acum se extinde în Imensitate, întâlnind „ce este”, așa cum apare.

Ruptă-i firea noastră de acumulare și printr-o fereastră se scurg în aval.

Fără vreo sfortare, poveri ancestrale.

Mintea, liberată de trecutu-i mort.

Forța-i integrală, fără de efort.

Pacea cu Iubirea fidel se unesc.

Doar când se destramă tot ce e lumesc.

Ne întâlnim noi, oare, vreodată cu ceva? Suntem noi în măsură să concretizăm acea simplă relație cu oamenii, cu lucrurile, cu faptele și întâmplările, cu viața în ansamblul manifestărilor ei?

Calea spre atingerea acestei performanțe se impune a fi descoperită dintr-odată, fără nicio amânare, imediat, pe loc, chiar acum. Orice întârziere ne îndepărtează – ba chiar, ne exclude – de la cunoașterea de sine.

Dar, mai întâi, să vedem ce face omul obișnuit, funcțional, ca „ego”? Cum funcționează el când ia contact, de pildă, cu semenii?

Fiecare întâlnire a lui de la acest nivel, va fi, în mod sigur, influențată de acumulările sale cerebrale, realizate de timpul psihologic care l-a condiționat. Deci, el va reacționa automat, potrivit imaginilor pe care și le-a format despre oamenii respectivi. Și, la rândul său, va fi întâmpinat în mod similar de interlocutorii săi. Ca atare, asistăm

la niște întâlniri între imagini, și nu la întâlniri reale, adevărate.

În această ipostază, opiniile, prejudecățile și concluziile își impun autoritar prezența, prin energiile proprii, care le mențin. Posesorul lor, în asemenea împrejurare, se comportă aidoma unui prizonier. Aprobă sau dezaproabă, judecă și concluzionează potrivit tiparelor înregistrate anterior, pe scoarța cerebrală.

De asemenea, cu același fond rezidual, conservat memorial, se va întâmpina și restul lumii. Cu alte cuvinte, întreaga existență care, potrivit legii mișcării universale, se află într-o continuă reînnoire de la o clipă la alta, este întâlnită de omul - ego cu clișeele gândirii, totdeauna vechi, perimate, prin natura lor, anacronice.

În acest context, va dăinui o firească incompatibilitate între vechiul - fictiv, imaginar - și prospețimea adusă de mișcarea viului, ca unicitate ireversibilă și realitate absolută în momentul apariției sale.

Întâlnirea reală cu „ce este”, care apare acum și aici, nu se poate concretiza cu adevărat decât în starea de totală eliberare psihologică. Numai când gândirea tace - tace în mod desăvârșit - se creează condiții optime de relație directă cu ceea ce ne aduce cursul normal al vieții.

Așadar, tăcerea mintalului este factorul esențial în abordarea obiectivă a realității faptelor. O mai putem numi și stare de smerenie, vid sau gol psihologic, pace, armonie, echilibru psihic și,

tot așa de bine o cuprindem și în expresia globală de „Conștiință pură”.

Dar, să vedem în ce fel poate fi atinsă această minunată pasivitate?

Poziția, de la care pornim, este atenția lucidă globală, dezinteresată. De fapt, în clipa respectivă, noi și atenția suntem un întreg, ca o flacără sau reflector ce luminează. Nu există niciun fel de diviziune sau dualism.

În fața ei, orice reacție a gândirii se topește de la sine, fără să existe vreo anume intenție dinainte proiectată ca scop, ideal, dorință de împlinit etc. În această ambianță, mintea, creierul și toate simțurile dispun de o sensibilitate și claritate deosebită, și totul este privit ca nou, plin de prospețime.

Din această cuprindere globală, totul este văzut, înțeles și rezolvat în cel mai fericit chip posibil.

Să mai arătăm, de asemenea, că atenția este chiar Sacrul din noi, care singur, se dezvăluie ca energie pură. Ea, prin fiecare revelație, destramă, dizolvă toate energiile relative, care structurează și întrețin ficțiunea aberantă a sinelui.

Depășirile condiției umane, starea de iluminare și integrarea omului obișnuit în universalitate, nu se poate realiza decât prin practicarea cunoașterii de sine. Iar, începutul, ca și sfârșitul acestei cunoașteri, constă în întâlnirea simplă, spontană și nemijlocită cu „ce este”, cu ce apare într-o fracțiune de timp, ca reacție în câmpul conștiinței proprii.

50. Întrebarea

Noi formulăm întrebări deseori în mod expres.

Urmărind o motivare - scop spre sine - interes.

Alteori mai întrebăm fiindcă vrem o confirmare.

Ca să știm de-i adevăr sau e numai o eroare.

Încă-n plus, mai întrebăm cu scopul de-a ști mai multe.

Când cumulu-l estimăm c-ar avea-nțeleșuri sfinte.

Altă dată, întrebarea are țel răutăcios.

Vrem anume se rănim, și-n mod cât mai dureros:

Prin răspuns neadeccvat, aprig vrem să compromitem;

Suntem, ca întrebători, răutatea ce emitem.

Și, drept corolar, există întrebarea cea curată.

Formulată din candoare - comportare sacrosanctă;

E dorință de copil, pornită din gând curat.

Ca să-nvețe, nu să știe, ce-i real cu-adevărat.

Naște din imbold de viață, impus la oricare pas, în veșmântul purității și urmărit ceas cu ceas.

Când se pune o-ntrebare, ființa - inimă deschisă, în atentă așteptare și la infinit extinsă.

Iar în liniștea ce-apare, calmi să așteptăm răspunsul.

Căci în astfel de postură, îi putem vedea cuprinsul.

Prin calmul ce se-așterne, depășim ce-i interes și răspunsul e vădit drept Adevăr sau eres.

Atitudinea smerită află sensuri potrivite

La-ntrebări ca și răspunsuri, fiind cu dragoste-mpletite.

Pervertirea omului de astăzi, atât de evidentă prin multiplele sale aspecte, nu scapă prilejul de a se manifesta nici măcar la punerea unei simple întrebări: Omul – ego obișnuit să se miște și să acționeze din spatele unei măști, încearcă neconținut să-și camufleze fondul hidos și meschin, de care este, totuși, conștient.

Pentru a obține ceva, fără să-și divulge sărăcia lăuntrică sau anumite lipsuri intelectuale, el folosește în mod frecvent calea întrebărilor întortocheate. Fiind condiționat de importanța sinelui, mereu grijuliu să salveze aparențele, el nu acceptă sinceritatea solicitării, ca nu cumva să-i fie știrbit prestigiul, pe care îl revendică cu atâta insistență de la lumea înconjurătoare.

Iată-l, deci, punând întrebări indirect, cât mai diversificate, în scopul satisfacerii interesului personal, care este cât mai bine ascuns. Semnalăm, în continuare, câteva dintre aceste aspecte.

Mai întâi există acea interogație cu caracter general. Ea pare numai dezinteresată. Cel care o pune însă, o face cu scopul tainic, ca eventualul răspuns să și-l însușească egocentrist.

Se mai pun întrebări cu același substrat, prin care se urmărește confirmarea sau infirmarea unor cunoașteri deja existente. Ego-ul, urmărind

neconținut aspirația spre zisa-certitudine, singura în măsură să-i confere șubreda autoritate.

Alteori se mai pun întrebări cu scop de acumulări cerebrale, pentru ca, ulterior, cele aflate, să fie folosite spre a mări importanța personalității. Vanitosul nu pierde niciun prilej de a-și etala întreaga știință, în scopul vădit de a recolta cât mai multe laude. El, întocmai ca un drogat, are în permanență nevoia psihologică de a se hrăni cu satisfacții, prin natura lor, ieftine și trecătoare.

Se mai întreabă în mod perfid, răutăcios, urmărindu-se compromiterea interlocutorului. Acela care întreabă speră ca interogatul să nu știe, sau să dea un răspuns eronat. Denigrarea semenului, în acest caz, este arma specifică a lașității, perfidiei și orgoliului, de cea mai josnică speță.

Și, în final, întâlnim adevărata întrebare. Ea este a copilului – simbol al inocenței – care vrea să învețe, nu să știe spre a folosi știutul ca manifestare a ego-ului, așa cum o face omul matur. În acest caz, pertinent, învățarea este impusă chiar de viață. Copilul pune întrebarea cu gândul curat de a afla cum să facă față unor necesități determinate de legile imanente ale existenței.

Numai această ultimă întrebare este corectă. Iar acela care o pune este, în clipa respectivă, o ființă integrală, capabilă să asculte în mod real și să înțeleagă adevărul rostit, fără interferența tiparelor perimate ale trecutului.

Tăcerea smerită, realizată de acest onest întrebător, este și rămâne unica posibilitate, în care Iubirea se împletește cu sensul potrivit al răspunsului.

51. Întrebarea imposibilă întrebarea e îndemn, care cere un răspuns.

Drept concluzie, final, unde omul a ajuns.

Două forme ea îmbracă: e posibilă întrebare Prinsă-n gând ca și o joacă și cea fără de hotare.

Necuprinsă de gândire prin a ei împrejmuire.

Nasc și pier prin rezolvare în sfere total distincte.

Când „ego-ul” va prelua accesibila-ntrebare.

Singur o va rezolva prin a lui acumulare.

Când, din contră-i formulată la nivel inaccesibil.

„Eul”, grabnic – de îndată dă răspunsul: „imposibil”!

Apoi dintr-odată tace și-n tăcerea lui profundă.

O nemărginită pace, firea-ntreagă i-o inundă.

Dispărând spontan finitul, vom întâlni infinitul.

Alt răspuns acum apare: totu-i clar, totul se poate!

O firească rezolvare, aici toate-s rezolvate.

Te poți tu schimba total, chiar pe loc – în clipa asta?

Imposibil, e răspunsul tău real. Totu-n tine acum tace și devii Imensitate. Vezi totala diferență?

Lipsa de dualitate? Vezi noua dimensiune?

Clara posibilitate? Veri că-n tine afli toate?

Întrebarea este, practic, o provocare inițiată cu scopul de a se primi un răspuns la o problemă oarecare. Îndată ce ea este pusă, suntem solicitați să venim și cu răspunsul adecvat, lămuritor.

În raport de cele două ipostaze - finit și infinit - în care avem posibilitatea să funcționăm ca ființe umane, și întrebarea va îmbrăca un dublu aspect.

Să vedem, deci, mai întâi, ce se întâmplă când ne aflăm în dimensiunea finită, a cunoscutului, în sfera ego-ului. Orice întrebare pusă la acest nivel va primi răspunsuri în funcție de acumulările cerebrale ale individului respectiv. Iar răspunsul poate fi dat imediat, când eul îl are la îndemână, sau cu oarecare întârziere, când este nevoie să consulte înregistrările memoriale.

Dacă, în primul caz, răspunsul țâșnește spontan, în celălalt caz, este nevoie de scurgerea unui anumit timp și de un efort mintal, pentru a aduce la suprafață în conștient, din subconștient, informații câțiva stocate.

În eventualitatea uitării a ceea ce am știut odinioară, sau, pur și simplu, nu am știut, este nevoie de un timp și mai îndelungat. Răspunsul îl putem afla, fie consultând anumite lucrări, sau chiar semenii, care ne-ar putea ajuta. Și într-un caz, ca și în altul, ne aflăm în climatul posibilului. Mintea, deși mai anevoios, va sfârși prin a da totuși răspunsul cuvenit.

Dacă întrebarea este pusă aceluiasi ego, dar, de data asta cu termen care-i depășește

posibilitățile, atunci răspunsul apare, fără niciun echivoc – prin arătarea categorică, clară, precisă și imediată, a imposibilității. Se întâmplă astfel, fiindcă gândirea, pusă în fața irealizabilului, nu poate să dea decât un singur răspuns: Aceasta este imposibil.

În clipa în care gândirea, văzându-și neputința, s-a pronunțat în acest fel, ea își oprește, în mod natural, orice fel de activitate. Cu alte cuvinte, ea amuțește, tace necondiționat, pentru că nu vede nicio modalitate de a putea da un alt răspuns.

Prin tăcerea eului, ființa-om se întregește – corp și psihic formează o unitate – și se extinde la Infinit. În structura sa integrală, atemporală și aspațială, răspunsul este afirmativ, fiindcă, funcționând în noua dimensiune, totul este posibil. Dar, să venim și cu un exemplu concret, pe care fiecare ni-l putem pune în mod direct și personal.

Putem noi, oare, să ne schimbăm în mod radical acum și aici, întregul fond psihologic?

Imposibil! Este răspunsul gândirii sinelui. După care, această gândire se oprește, fiindcă limitele ei apreciază că nu are nicio șansă de a atinge acest sumum.

În climatul tăcerii, de liniște atotcuprinzătoare, apare omul universal care, pe loc, rezolvă orice problemă de viață. El, funcționând într-un, veșnic prezent, nou, proaspăt de la o clipă la alta, este în măsură să aducă omului obișnuit transformări radicale.

52. Întrebarea noastră înșine

Pătrunderea spre adâncuri, prin cunoașterea de sine.

E țesută de-nțelesuri, la-ntrebări ce-s puse bine.

Dar, să-ncepem cu-nceputul, cum anume procedăm:

Când ne punem o-ntrebare, implicit realizăm Starea de investigare, când gândirea complet tace.

Și-n liniștea ce s-așterne, energia se reface.

De-acum, energie pură și smerită simplitate.

Ne mișcăm atemporal însoțiți de claritate, în această ipostază, „Ego-ul” fiind dizolvat.

Din cenușa lui renaște omul nou – eliberat.

Și – ca ființă integrală – este forță creatoare.

Ce se-nnoiește prin clipe, în perpetuă mișcare.

Starea de iluminare în acest context apare.

Nimic nu imaginăm și nu-i nicio așteptare.

Mintea fie liniștită, după oricare-ntrebare.

Fiindcă faptul important este clipa următoare.

Când întreaga noastră ființă se mișcă în neștiință.

Fără-a urmări un scop sau vreo vagă năzuință.

Numai-naintând cu „nu știu”, vom putea să cercetăm.

Prin lumina libertății, Adevărul să-l aflăm.

Atunci, tot trecutul tace, prin nimic nu intervine.

Nici spre viitor nu face vreo imagine, ca

„sine”.

În această ipostază, mintea este-nțelepciune.

Tot ce află și-ntâlnește, transformă prin acțiune.

Pe cărarea minunată și fără de sfârșit a cunoașterii de sine, întrebarea capătă o însemnătate cu totul deosebită. Numai punându-ne în permanență, tot felul de întrebări, putem crea, cu adevărat, **condiții** optime pentru investigarea ființei proprii. Și, cu fiecare interogație, corect realizată, cercetătorul poate să ia cunoștință în mod direct cu ceea ce este, cu ceea ce s-afirmă în el însuși într-o fracțiune de timp. Iar această întâlnire înseamnă, totodată, și înțelegere, învățare și depășire a tot ce este efemer, practicantul reușind să traverseze frontierele ce separă lumescul de Sublim, în care se și integrează.

Dacă punerea întrebării paté un lucru ușor de realizat, nu același lucru putem afirma și despre ceea ce urmează, după aceea. Dar, să vedem practic cum se realizează atât una, cât și cealaltă.

Întrebarea noastră înșine excelează prin simplitatea punerii ei și urmărește unul și același obiect: conștientizarea modului nostru de funcționare. Cu alte cuvinte, suntem atenționați asupra felului în care răspundem la provocările venite, fie din lumea exterioară, fie din interiorul nostru.

Dar, să vedem ce se întâmplă după ce s-a pus întrebarea? Urmărim oare ceva, un anume

rezultat, ca țel sau ideal?

Acest îndemn sau impuls psihologic spre atingerea unei finalități, nu este altceva decât o proiecție mintală, prin natura ei, anticipativă, egocentristă, care compromite bunele rezultate. Și, când există fenomenul așteptării unui rezultat, acolo este tot ego-ul, care nu poate oferi decât stări amăgitoare.

Și, în continuare, iarăși o întrebare: Care ar fi atitudinea corectă după ce se pune întrebarea? Răspunsul este, de asemenea, îmbrăcat în haina simplității. Gândirea să tacă! Este vorba de o tăcere necondiționată, în care creierul își golește conținutul memorial și atinge starea de smerenie. În acea clipă, suntem un veritabil și grandios „nimic psihologic”.

În această postură, mintea, inima, simțurile, întreaga ființă capătă o sensibilitate și claritate cu totul specială. Energia psihosomatică se adună, constituind „un tot”, ce se topește în marea Energie Universală, cu care formează o unitate nedespărțită.

De-acum, funcționând din „neștiut” în „neștiut”, uniți cu întregul, vom putea descoperi rând pe rând, adevăruri neîntinate de pseudovalorile meschinului ego.

Numai mișcându-ne cu „nu știu” se poate cerceta cu adevărat, căci ființa noastră, în stare de iluminare, dispune în mod plinar de libertatea de a vedea și înțelege noutatea pură, nealterată de intervenția vechiului.

Întrebarea pusă în mod inteligent, va

descoperi în mod sigur răspunsul inteligent, care singur, transformă radical individul, pe cât de incomplet, pe atât de neputincios la întâmpinarea neprevăzutului ce-l aduce, cu fiecare clipă, viul în mișcare.

Și nu putem termina explicarea temei, fără să venim cu o altă întrebare, pe care o socotim deosebit de utilă pentru atingerea Sacrului, existent deopotrivă în noi toți. Și iată întrebarea: Când citim 'această temă, suntem noi oare contopiți cu cititul și trăim direct și simplu fenomenul explicat, fără evaluările gândirii proprii?

Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că dvs, depășiți vorbele, explicațiile și trăiți real fenomenul ce mă străduiesc să-l explic prin limbajul sărac al cuvintelor, care nu pot exprima niciodată, esența.

53. Întrecerea

Crâncene-nclăștări de forțe și prisos de istețime.

Ce reclamă antrenare, energie și-agerime. x
Astăzi, însăși viața noastră-i un concurs la orice pas

Și-unii cred, cu-nfatuare, c-ar fi calea unui as.

Frecvent, școala-i câmp de lupte și-ascuțită învrăjbire; Tehnicienii, prin invenții, socotiți cu prețuire; Întrecerea-i îndârjită și în lumea cea sportivă;

Concurența în comerț e cu-adevărat nocivă;

Și-n politică aflăm un cumul de vorbe vane;

Chiar religiile joacă hora luptei năzdrăvane;

Artiști, pictori, scriitori sunt cu toți-n confruntare;

Șefi de state hrăpăreți fac războaie-ntre popoare.

Și în toate se afirmă c-ar fi-ntreceri amicale!

Practic, asta se confirmă? spusele nu-s vorbe goale?! întrecerea-i prinsă-n gând cu un maxim interes.

Chiar pornirea e conflict, de „ego” aflat în mers.

Orice întrecere vizează cu-ndâijine primul loc.

Căci medalia – câștigul sau succesul intră-n joc.

Ambiția înverșunează, căci în om se iscă ură.

Goana gloriei nebune face concurența dură.

Am putea să pregătim întreceri fără război?

Sigur, totul e posibil, când este iubire-n noi!

Atunci nu e pic de ură, sunt întreceri amicale.

Căci contactu-ntre rivali naște relații normale.

Când iubim ce întreprindem, e suprema acțiune.

Nu va fi niciun conflict, nicidecum agresiune.

Interesul se-mplinește, fără-a fi vreo urmărire.

Din prisosul ce sporește priiț focarul de iubire.

Întrecerea este o confruntare a calităților psiho-somatice ale unor indivizi care se angajează într-un concurs. În funcție de obiectivul ce se urmărește, oricare gen de competiție pretinde

concurenților, fie o pregătire fizică preponderentă în concurs, fie una intelectuală. Dar, oricâtă prioritate ar avea una dintre ele, pentru obținerea succesului urmărit, va fi totuși nevoie și de cealaltă, ca auxiliară.

În epoca atât de zbuciumată în care trăim, viața însăși, la toate nivelurile ei de exprimare, a căpătat un caracter pronunțat de întreceri, cu încordări și lupte istovitoare.

Școala, la toate treptele ei de pregătire a tinerelor generații, este și continuă să fie un vast domeniu de confruntări acute. De la jocurile nevinovate copilărești și până la întrecerile minuțios organizate de educatori, asistăm la un permanent prilej de puneri față în față a unor complexe calități individuale.

Cultivarea ambiției, începută în sânul familiei tinerelor vlăstare, este continuată, poate cu mai multă competență, de către instituțiile Chemate să le desăvârșească educația. Mentalitatea, ca sinteză a automatismelor implantate în cadrul familial, este și mai întărită prin grefa pe care o aplică școala.

În disciplinele sportive, competițiile capătă un caracter general. Interesele și ambițiile personale ale sportivilor antrenează, la rândul lor, mase întregi de suporterii. Uneori, pasiunile celor ce-i susține, ating intensități de violență și ură, care se concretizează prin distrugeri de bunuri materiale și chiar suprimări de vieți omenești.

Și în lumea comerțului, fie că este vorba de comerț de stat sau particular, concurența uneori

îmbracă aspecte cu adevărat distrugătoare.

Tehnica, arta, literatura și orice ramură de activitate, preponderent intelectuală, prilejuiesc întreceri care se soldează cu animozități între concurenți, fără nicio justificare rațională.

Politica, prin diversele concepte de administrare și conducere a treburilor interne și externe ale statului, dă naștere în sânul aceleiași națiuni la pasiuni greu de stăpânit. Mirajul amețitor al puterii, cu pletora de orgolii fără saț, se împletește cu o întreagă suită de acte reprobabile. Minciuna, ipocrizia, trădarea și, uneori, chiar crima, sunt câteva din ele. Și, de fiecare dată, șiretenia gândirii omului pervertit și interesat, găsește și justificările de rigoare.

Religiile, cu puzderia de secte, mereu în creștere ca număr, înregistrează întreceri uneori reținute, fiecare căutând să demonstreze superioritatea conceptului moral, cu absolută înțelegere. Alteori, întrecerile pentru atragerea a cât mai multor adepți, au un caracter fățiș, când denigrarea celor de altă credință este frecvent utilizată.

Din când în când, asistăm și la stări direct conflictuale, cu lupte și chiar războaie sângeroase pe motive religioase. Pentru un dumnezeu imaginar și în numele lui se masacrează, fără pic de milă, oameni nevinovați. Nimic nu poate fi mai degradant pentru om, decât faptul de a ucide în numele bunătății și dragostei divine. Orice justificare sar aduce războaielor religioase, o apreciem ca lipsită de sens, de logică, de etică, de

morală. Cum s-ar putea oare corela ideea de Dumnezeu cu porunca de a ucide în numele Lui?!

În general, după cum am putut deduce din cele relatate mai sus, întrecerile au loc între individ și individ, între echipe și grupuri de invidizi sau între națiuni și state sau grupuri de state.

Motivațiile oferite, în acest context, conform cărora întrecerile ar constitui un factor de progres tehnic, de impulsionare spre perfecțiune, nu sunt suficient de convingătoare. Și iată în ce rezidă superficialitatea unei astfel de susțineri. Ne vom referi doar la câteva aspecte mai de seamă, pornind chiar de la originea fenomenului în sine. Adică, să vedem cine realizează aceste întreceri și care sunt instrumentele folosite de om pentru a organiza acest câmp al lui Marte.

Practic, orice spațiu sau domeniu care servește ca teren de confruntări este un front de luptă dârză, aprigă, uneori pe viață și moarte, între concurenți. Iar pregătirea acestora este inițiată și condusă de gândirea omului obișnuit. Deci, încă de la început, interesul egoist, temător și agresiv, este factorul esențial care caracterizează pe fiecare ins angajat în marea bătălie.

Un asemenea început este, prin însăși natura lui conflictual. Toți concurenții urmăresc unul și același lucru, cucerirea primului loc. Medalia, câștigul sau succesul sunt țelul suprem spre care fiecare țintește. Iar ambiția este factorul care impulsionează psiho-fiziologic pe concurenți.

Odată cu ea apare și pizma sau ranchiuna împotriva acelor care au luat-o înainte.

Unele întreceri generează chiar durități fizice și ură împotriva adversarilor. Astfel de manifestări le vedem, din păcate, prea deseori, în interiorul ringului și pe arenele de fotbal.

După terminarea concursului, un alt impuls psihologic, apărut spontan, vine să degradeze pe foștii adversari, și anume: invidia. Amărăciunea propriului insucces degenerează în pizmă sau chiar ură împotriva celor medaliați.

Nici câștigătorii nu sunt scutiți de pericolul degradării morale. Orice succes poate alimenta vanitatea și orgoliul ego-ului. Și, din păcate, a și face destul de des, după cum o demonstrează însăși viața în desfășurarea provocărilor ei.

În umbra aceste autoaprecieri se furișează de-ndată și teama de a nu fi la aceeași înălțime la următoarea confruntare. De altfel, orice succes îl îngrijorează și îl obligă pe viitorul concurent să se mențină la un nivel de pregătire maxim.

Văzând acest final atât de sumbru, ne întrebăm dacă este posibil* să pregătim un concurs fără animozități și fără alte traume pl. **10** somatice? Răspunsul nu poate fi decât afirmativ, dacă, bineînțeles, concurenții vor fi tot timpul animați de flacăra I 'inii.

Atunci când iubim cu adevărat ceea ce facem, întrecerea va fi o întrecere a iubirii. Meschinăria și egocentrismul uman, în această ipostază, lipsește cu desăvârșire. Deci, nu pot avea loc nici conflicte și nici alt gen de atitudini

negative.

Interesul se împlinește devenind ceva cu totul natural, în favoarea celui ce a iubit cu mai multă pasiune disciplina când întâlnește semenii, cu care se întrece în mod amical.

54. Înțelepciunea

Este-aici și pretutindeni.

N-are țară, nici stăpân.

N-a fost creată de nimeni și nimeni nu o creează.

Scump impuls din veșnicie.

Frumusețe ce vibrează.

Doar ca simplă armonie.

Ce prin sine-acționează.

Ce e strâmb, pe loc se-ndreaptă.

Ce-i puțin îndestulează.

Prisosirea o împarte.

Risipirea integrează.

Călătoare zi și noapte.

Acțiunea să-nțeleaptă.

Se concretizează-n fapte.

Pe Adevăr rezemată.

Poți să-i zici Dumnezeire.

S-o numești Realitate.

S-o-nchizi în vorba Iubire.

Sau să-i spui Imensitate, în clipa când o numești.

Fie-n gând, fie-n rostire.

Prin cuvânt de-o definești.

Ea dispare într-o clipire.

Căci făptura limitată.

Prin a timpului trăire.

E structură-ncătușată și trăiește-n amăgire.
Dar când limitarea tace.

Ființa-ntreagă se extinde și-n noi totul se
preface.

Căci Eternul ne cuprinde.

De-acum în Nemărginire.

Firea noastră-i înțeleaptă:

O firească împlinire Prin structura integrată.

Cuvântul înțelepciune exprimă una din
multiplele denumiri date de către mintea omului,
pe parcursul mileniilor care s-au scurs, acelei
forțe supranaturale numită și Adevăr, Dumnezeu,
Energie Cosmică, Infinitate. Datorită importanței
capitale pe care o prezintă tratarea acestei teme,
vom încerca să-i dăm o mai mare extindere, spre a
ușura înțelegerea cititorului.

Unii semănători de idei susțin că omul, la
început, trăia în contact nemijlocit cu Adevărul. El
era fericit, iar natura întreagă, cu toate ale ei,
cuvântătoare și necuvântătoare, i se supuneau
fără cârtire, ca unicului stăpân. Și, pe întreaga
suprafață a Pământului, domnea negrăita stare de
paradis, unde totul se desfășura într-o perfectă
armonie. Nu se cunoștea violența. Animalele nu se
devorau între ele, iarba câmpului, rădăcinile și
fructele pomilor erau singura hrană,
îndestulătoare, pentru toate viețuitoarele.

După o anumită scurgere de vreme, omul a
păcătuț prin încălcarea legilor minunate ale
naturii. Consecințele păcatului săvârșit au fost
dezastruoase. Armonia a dispărut. Dezechilibrul a
cuprins întreaga natură și omul s-a văzut dintr-

odată înconjurat de un mediu cu totul ostil.

Alți teoreticieni afirmă că omul, făcând un salt calitativ, de pe o treaptă inferioară, pe alta elevată, ca urmare firească a procesului natural de evoluție, a început să-și dea seama mult mai bine decât o făcea înainte, de incertitudine pe care o prezenta viața. Și atunci, spre liniștirea sa, a început să caute ceva: dându-i diverse nume și însușiri care să-i asigure un anumit suport psihic, de care avea atâta nevoie.

Astăzi, pentru noi nu are nicio importanță, care din cele două afirmații este cea veritabilă. Un lucru este însă cert, și anume: că omul, impresionat de unele fenomene ale naturii, neînțelese de mintea sa și înspăimântat de o seamă de animale, cu forță și viclenie superioare lui, a început să caute acea entitate mai presus decât el, de la care spera ajutor și siguranță.

Încă de la primii săi pași, omul săvârșește – spre nefericirea sa – două grave erori. Prima constă în aceea că folosește imaginația ca instrument de investigație, iar a doua, la fel de derutantă, este căutarea, în afara sa, a acelei puteri divine. De altfel, aceste greșeli capitale s-au menținut pe toată această îndelungată perioadă, făcând imposibilă orice descoperire.

Privind spre bolta cerului, a imaginat pe Dumnezeu aflat în Soare sau în Lună. Coborând privirea pe Pământ, a zeificat diferite gâze și animale sau și-a făcut singur idoli, cărora le-a atribuit însușiri cu totul omenesti. Romanii aveau **peste** zece mii de zei.

Cu prima închipuire a zeului, s-a pus temei religiilor, cu pletora de dogme, ceremonii și ritualuri. În cinstea sau îmblânzirea zeilor erau jertfite, pe altare, cele mai frumoase animale și chiar oameni și, odată cu acestea, preotul capătă importanța și autoritatea de unic intermediar între oameni și zei și, uneori, el era chiar confundat cu zeitatea.

Mai apoi, cu scurgerea timpului, religiile au evoluat și ele, în sensul că s-a trecut de la idolatrie la teism (monoși poli-teism). Deosebirea între ele consta mai mult în formele de exprimare și adoptarea unei alte modalități de a aduce jertfe, decât ca idee privind noțiunea de Dumnezeu.

În idolatrie, ca și mai târziu, în conceptul teist, întâlnim una și aceeași credință într-o ființă superioară, pe care înaintașii încercau să și-o imagineze într-o statuie, căreia-i atribuiau toate însușirile divine. Și într-un caz, ca și în altul, Adevărul a continuat să rămână un mister până în zilele noastre. Că lucrurile se prezintă în acest fel, n-avem decât să privim harta lumii, care singură scoate în evidență aspectele temei ce o urmărim.

Religiile, cu zecile și chiar sutele de secte, desprinse din sânul lor, diferitele discipline, metode sau filosofii, cu diferitele concepte de viață, care, prin natura lor relativă, înlănțuie și izolează oamenii, reprezintă dovada cea mai elocventă că omenirea încă n-a ajuns la descoperirea Adevărului Absolut.

Desigur că, pe toată întinderea acestui interval de timp, ce s-a scurs, n-au lipsit acei titani

ai spiritualității, care, în mod real, au atins minunata descoperire. Ei însă au rămas, de fiecare dată, neînțeleși, atât de cei cărora ei li s-au adresat direct cât și de urmașii acestora.

În general, oamenii, datorită unei greșite înțelegeri a valorilor, au făcut din acești fericiți descoperitori, autoritate spirituală, căreia i s-au închinat. Iar Adevărul a rămas, pentru ei, și pe mai departe, același mister de nepătruns.

Nu există cale, care să ne conducă la Adevăr, fiindcă un asemenea drum prefigurează un început și un final static. Or, Adevărul este străin de orice fixitate. Dimpotrivă, el este într-o veșnică mișcare și noutate, clipă de clipă.

Gândirea nu ni-l poate indica și nici nu ne poate însoți până la întâlnirea cu el, fiindcă ea face parte din domeniul limitării, iar

Adevărul este nelimitat, deci dincolo de orice cuprindere a minții umane.

Adevărul nu este „ceva” pe care să-l putem căuta și, eventual, găsi, pentru că el este și rămâne în tot timpul „Necunoscutul” și, ca atare, se manifestă de fiecare dată ca noutate în absolută premieră. De fapt, noi căutăm numai ce cunoaștem. Așa fiind, orice căutare presupune o precunoaștere; altfel l-am întâlni și, necunoscându-l, am trece pe lângă el, fără să-i sesizăm prezența.

Dacă cineva ne dă asigurări că ne poate conduce la Adevăr, acela nu poate fi decât un impostor, care n-a ajuns la o astfel de descoperire pentru el însuși. O asemenea pretenție se înscrie

în domeniul absurdului și reflectă, fără urmă de îndoială, ignoranța și vanitatea aceluia care o afirmă și susține.

Minunata descoperire a Adevărului absolut este opera care revine fiecărei ființe umane în parte. Nu altcineva descoperă pentru noi, ci numai noi înșine. Dacă așa stau lucrurile, să încercăm împreună, dar fiecare pentru el, să facem investigațiile necesare. Dar, pentru a întreprinde cu adevărat o investigație, suntem obligați să ne debarasăm încă de la început de toate teoriile, metodele, credințele pe care le-am acumulat în decursul timpului și care ne condiționează întreaga mentalitate. Toate acestea, ca și oricare altă acumulare memorială, reprezintă o piedică ce face imposibilă orice investigație.

Nu aprobați, dar nici nu respingeți, ceea ce încerc în continuare, să vă fac a înțelege! în clipa de față sunt – dacă vreți – ca un semn indicator de la o răscruce de drumuri, care vă invită doar să priviți într-o anumită direcție. Nu are importanță nici indicatorul, nici cel care vă îndeamnă să faceți un anumit lucru. Privitul și ceea ce singuri veți descoperi, reprezintă întreaga valoare a faptelor în sine și nimic altceva.

Trăirea noastră în Adevăr este, în realitate, o stare „de a fi”, în care întreaga noastră ființă formează un „Tot” în uniune perfectă cu ceea ce este, cu ceea ce există în acea fracțiune de timp fizic.

Deci, vă rog să încercați, așa cum o fac și eu în clipa aceasta, să vă observați activitatea

gândirii. Văzutul, realizat cu atenția globală, transformată într-un adevărat reflector luminos, fără niciun fel de comentariu și fără măcar să existe și acea tendință subtilă, de așteptare a unui anumit rezultat, face ca gândirea să înceteze brusc și necondiționat. În clipa respectivă se realizează, fără niciun fel de efort, acea stare de echilibru, de armonie, pace sau vid absolut.

De-acum, ego-ul este total dizolvat. Suntem un veritabil „nimic psihologic” și nu așteptăm nimic, fără a fi totuși o dispariție în neant. Practic, devenim o stare de luciditate, de conștiință pură. Atât și nimic mai mult.

În clipa în care a dispărut „ego-ul”, psihologic, ființa întreagă este absorbită în imensitatea Energiei cosmice, din care provine și de care, de fapt, nu s-a desprins niciodată. Piedica în calea conștientizării ei a constituit-o structura periferică a sinelui, creație a timpului ce s-a format prin ignoranță și temeri.

Această contopire nu este nigi dorită, nici imaginată sau realizată ca urmare a unei tainice așteptări. Ea vine de la sine, datorită acestei sfinte simplități a întâlnirii, de care aminteam anterior.

În această ipostază, ființa noastră se revelează ca un electron, având o conștiință pură, cuprins în imensitatea oceanului de energie cosmică, într-o perfectă uniune. Numai această stare de existență fără frontiere, face din frința-om Adevăr, Imensitate, înțelepciune. Este o formă de trăire extraordinară, atemporală, în care domină o bucurie nemotivată, greu de descris. Cuvintele

sunt și rămân întotdeauna neputincioase în a reda ceva din domeniul Nemărginirii. Totuși le folosim neavând altceva la îndemână, în procesul comunicării interumane.

Îndată ce intervine gândirea, tot ceea ce am realizat spontan, tot printr-o mișcare spontană și dispare. Imediat, gândirea, lacomă, preia doar o stare vagă - ca nuanță a unui ecou, determinat de bucuria care a brăzdat ființa și, în continuare, încearcă să explice.

Când se vorbește despre acel „ceva”, el de fapt nu mai există, căci Adevărul aflat într-o veșnică mișcare, dispare odată cu clipa care s-a consumat. O nouă stare de liniște, va conduce, iarăși, la o nouă contopire, la fel precum cea anterioară, dar totuși diferită ca trăire. Noutatea clipelor este într-o perfectă concordanță cu această trăire diversificată la infinit.

În această pulverizare a personalității, urmată de absorbirea în Infinitate, nu este nimic mistic. Nimic din domeniul extraordinarului, ci o uniune integrală a ființei umane, realizată prin simplitate, când activitatea gândirii, văzându-și neputința, încetează în mod desăvârșit.

Se poate realiza de către orice om, indiferent de gradul său de evoluție și indiferent de condițiile de mediu în care s-ar afla, fie în locuri retrase, fie în mijlocul mulțimilor. Totul depinde de simplitatea întâlnirii cu noi înșine, fără să facem vreun comentariu. Această asigurare ne-o oferă în mod gratuit, fără niciun fel de excepție, Scânteia divină care există în fiecare dintre noi. Iar instrumentul

prin care ni se revelează, este atenția lucidă, globală, care luminează și destramă impulsurile haotice, perturbante, ale ego-ului.

Când cineva a atins acest stadiu de existență, fiind într-o perpetuă transformare, se vor desprinde de el, fără să facă niciun fel de efort, orice alte practici, pe care, eventual, le-a urmat anterior. Ele cad de la sine, fără ca cel ce se descoperă să intervină în vreun fel oarecare.

Deși desprins de aceste condiționări ale trecutului, totuși el nu condamnă pe acei care încă le mențin și le apreciază.

Numai atingând această etapă, oamenii ajung la adevărata înțelegere a lucrurilor. Și numai funcționând la acest nivel, se realizează acea unire desăvârșită între semeni, când dispar contradicțiile, conflictele și orice diferențe de opinii, care toate, își au rădăcinile înfipte în dimensiunea „eului”.

În sfârșit, să mai remarcăm că Adevărului nu i se ridică akare. Dogmele, ceremoniile și ritualurile nu-și mai găsesc sensul de a fi. De asemenea, nu-și găsesc locul nici liderii spirituali, fiindcă în fiecare ființă umană există elevul (ego-ul) și maestrul sau învățătorul (Scânteia Divină). Când ego-ul tace, Sacrul singur ne cuprinde prin înțelepciunea Sa. Atât și nimic în plus.

55. Învățarea

Se învață-n clipă nudă, când gândirea se oprește.

Minte, film de-nregistrare, ce memoria sporește.

Psihic, tot trecutul moare, cu știutul adunat.

Și-n pas cu clipa, renaște, ca prezent
întâmpinat.

Căci, fără de rost e mintea, robită de-al ei
trecut.

Ce-i total lipsit de viață prin balsamul
dispărut.

Dar când liberă e mintea, pace, simultan,
devine.

Real, e supraconștiință, numită și-
înțelepciune.

Integrată-n clipă ființa, ea învață-n armonie.

Totu-i un cuprins imens, impregnat de
bucurie.

Numai fiind în libertate, mintea vede ce-i
real.

Apoi, grabnic se desprinde de cuprinsul
integral.

Și din nou este atentă la momentul care-
ncepe;

Ea - prin pace - tot pătrunde și pe toate le
percepe.

Tot așa, mereu pulsează într-un chip
armonios, în nemijlocit contact cu întregul
Univers.

În cuprins toate-i sunt clare, ea învață, apoi
moare Luând viața ca școală în perpetuă mișcare.

Permanentă proștețime, mintea neîncetat
renaște.

Omul - ca elev și dascăl - numai astfel psihic
crește.

Învățarea este acea acțiune prin care ființa

umană, ca unitate absolută, ia contact direct și nemijlocit cu mobilitatea vieții – noutate de la o clipă la alta. Deci, actul învățării se concretizează fără participarea gândirii, ca reacție a memoriei – la rândul ei, produsul timpului, care o condiționează. Libertatea psihică, așadar este indispensabilă unei autentice învățări.

Numai atunci când am reușit să realizăm acel climat de odihnă mintală și armonie în întreaga noastră ființă, suntem cu adevărat disponibili deschiderii și împlinirii neforțate a acestei minunate ipostaze. Or, problema cu care suntem confrunțați, încă de la început, este aceea de a vedea în ce mod gândirea haotică, posesivă și debordantă, este determinată să-și înceteze orice fel de activitate.

La acest stadiu, ca punct inițial, obligatoriu, de acces spre fenomenul învățării, se ajunge numai prin simplitatea întâlnirii cu ceea ce este real în momentul respectiv. Altfel zis, vom observa și asculta cu toată atenția fiecare gând, dorință, sentiment, cu un cuvânt orice reacție a gândirii care survine automat, potrivit provocărilor ce ne vin din interiorul sau exteriorul ființei noastre.

De fapt, atenția, ca formă de exprimare globală, spontană – neprogramată – este tot ce avem la îndemână, pentru a executa în mod direct și real liniștea neforțată, ca punct de plecare al învățării, în această, postură, mintea și întreaga ființă se manifestă ca energie pură și infinită, însoțită de o stare de bucurie, fără a fi susținută de vreo motivație, așa cum se întâmplă în lumea

manifestărilor pe plan fizic.

O asemenea întâlnire, prin însăși natura ei, are menirea de a zdruncina din temelie dominația ego-ului – specific repetitiv și imitator – condus de vechile înregistrări păstrate pe pelicula memoriei.

Numai aceste întâlniri individuale, cu stările de fapt, caracterizează inteligența umană. Adevărul nu poate fi întâlnit decât prin relația noastră simplă și nemijlocită cu el, adică prin experiență directă.

A vorbi de Adevăr, Realitate, Iubire, Dumnezeu etc., folosindune de ceea ce au spus alții este cea mai profundă eroare. Chiar dacă intelectual am stăpâni întreaga știință a lumii, nici atunci pu ar fi posibilă descoperirea Realității. Și asta pentru simplul motiv, că știința este și rămâne întotdeauna mărginită, limitată, pe când Realitatea nu are margini.

Degradarea etică, morală, pe care o întâlnim astăzi, din păcate, la fiecare pas, își are originea tocmai în acest mod defectuos de abordare a ceea ce este mai presus de puterea noastră de înțelegere.

Acumulările intelectuale au, desigur, importanța lor utilitară, dar numai pe plan fizic, unde mintea tehnică își găsește justă întrebuințare legată de o anumită orientare sau eficiență economică productivă.

Pe plan spiritual, a gândi, vorbi și acționa din acumulări, înseamnă înfeudarea și mai mult a Sacrului, la autoritatea relativă meschină și temătoare a fictivului „ego”. Consecințele atât de

păgubitoare pe care le înregistrează această stăpânire, fiind nu", prea cunoscute, ne scutesc de a mai insista asupra lor.

Numai când activitatea acestui ego se oprește neforțat, tace desăvârșit, pentru simplul motiv că își vede neputința, atunci particula divină din noi își face apariția și se manifestă ca Iubire la nivel universal.

De acum, cu o minte pură, în contact cu realitatea care se afirmă în prezent, suntem într-o permanentă stare de învățare. Cu o asemenea minte, psihologic nu îmbătrânim niciodată. Suntem de fiecare dată inocență de copil, care învață fără încetare.

56. Maturitatea

O minte real matură, nu prin ani e măsurată.

Ce fac orice creatură mai mare, mai dezvoltată.

Nici plusul de cunoștințe nu-i conferă-acea valoare.

Dimpotrivă-i neputință, prin simptomul de-ngâmfare.

Fiind desprinși total de „eu”, ca nimic funcționând.

Noi, maturi vom fi mereu și activi fără de gând.

Astfel de maturitate, prin contact cuprinzător.

Dă-nțelegere la toate și climat transformator.

Egoism, meschinărie, în matur nu au suport.

El fiind ca o apă vie, ce curge fără efort.

Problema ce-apare acum, spontan e și

rezolvată

Căci e foc ce face scrum și n-amână niciodată.

Prin cuvântul maturitate nu înțelegem un anumit stadiu de dezvoltare pe plan fizic, a unui individ oarecare, prin înregistrarea unui număr de ani care îi determină vârsta.

De asemenea, în tema de față nu ne referim nici la nivelul de evoluție intelectuală la care a ajuns, să zicem, un om de știință, un scriitor, un pictor sau un tehnician oarecare. În toate aceste evaluări, atunci când se folosește acest simbol, ca element de comparație, inițiatorul este și rămâne de fiecare dată același ego infantil prin însăși structura lui.

Semnificația pe care o atribuim acestei expresii este cu totul diferită de cea realizată la nivel cerebral. O minte cu adevărat matură este aceea care se poate detașa de influențele trecutului și, într-o liniște perfectă, netulburată de nicio umbră a vechiului, se poate așază față în față cu existența.

Prin descătușarea minții de întregul trecut – care face imposibilă întâlnirea cu prezentul – în ființa experimentatorului se declanșează spontan o stare de libertate, însoțită de pasiune, prin care se realizează și adevărata acțiune transformatoare. Numai în această circumstanță, omul, ca ființă integrală, dispunând de acea energie pură – semn al depășirii condiției umane – se contopește în Universalitate, devenind factor de creație morală.

În viața obișnuită, petrecută în sânul familiei,

la locul de muncă, în contactul cu semenii, cu strada etc., datorită lipsei de atenție, la propriile reacții, se nasc deseori contradicții și conflicte. În bună parte, unele din aceste stări stresante degenerază chiar în acte de brutalitate. Ele, niciodată nu iau sfârșit odată cu încetarea, conflictului propriu-zis, ci sunt duse mai departe. Zile și nopți la rând, ele ne frământă și, prin intermediul gândirii, le actualizează la nesfârșit. Unele din aceste incidente psihologice își adâncesc rădăcinile în propriul psihic, în așa măsură, încât nu putem scăpa de povara lor istovitoare pe întregul parcurs al acestei existențe. Mai mult chiar, uneori, le păstrăm vieți de-a rândul, readâncindu-le cu fiecare reîncarnare sub formă de înclinații, învederate prin impulsuri necontrolate de ură și violență.

Or, o ființă umană, trăind în prezent, adică în contact nemijlocit cu actualitatea, nu va crea niciodată probleme pentru azi sau pentru ziua de mâine. Starea conflictului care s-a ivit pe neașteptate, generată de un anumit concurs de împrejurări, o rezolvă imediat, în sensul că o stinge pe loc. Acela care întinde primul mâna spre împăcare, indică certa sa valoare și superioritate morală.

Că i se răspunde sau nu în același fel, nu are niciun fel de importanță. Important este ca el să nu păstreze în continuare nici măcar o vagă umbră de aversiune, prilejuită de acea confruntare. Din această grijă, privind activitatea dezordonată a ego-ului, apare înțelegerea că prin

știința noastră nu suntem niciodată în măsură să realizăm ceva durabil, de valoare universală. Această fericită viziune ne oferă starea de smerenie, însoțită de tăcere, care reprezintă poarta de acces spre Infinit.

Odată cu pătrunderea în noul climat, descoperim, prin trăire proprie, Iubirea Absolută, care este, de fapt, în noi înșine. Prin ea, omul matur se descoperă ca realitate, și prin simpla lui atitudine, operează mutații transformatoare, benefice nu numai în imediata lui apropiere, ci și la scară mondială.

57. Meditația

Nu-i cuprinsă de tipare, de-o anume-nlănțuire.

De la-nceput simplitate, mai presus de-nchipuire.

Gândirea nu o concepe, nici nu-i dă vreo formulare.

Prin metode sau sisteme, vizând scop de aplicare.

Ea e contopirea ființei în viața integrală.

Prinsă-n ritm de Univers cu vibraire naturală.

E trăire în prezent, strict unit cu ce-i „acum”.

Când trecutul e absent și memoria e scrum.

Când suntem atenți pe noi, ființa-ntreagă-i relaxată.

Cum e vadul prin zăvoi, prinzând apa-nvolburată.

Prin a noastră armonie, totul e cuprins normal și-nțeles prin bucurie, ca un simțământ real.

Integrați în Infinit, suntem firească Iubire.
Prin nimic deosebiți de ce e Sublim – Sfîntire.
Practic e realizată în oricare-mprejurare.
Necum condiționată de-o anume așteptare.

Potrivit dicționarului limbii române moderne,
prin meditație sau meditare se înțelege gândire,
reflectare, cugetare adâncă, cumpănire.

judecată, raționament. Or, prin toate aceste
simboluri de exprimare, ne putem ușor da seama,
că aici este implicat în mod categoric, știutorul,
adică ego-ul, creație a timpului care îl
condiționează, potrivit acumulărilor sale
intelectuale.

Așadar, în această viziune, meditația apare ca
o metodă care, încă de la început, ne vîră într-un
tipar, dându-ne asigurări în împlinirea unui
rezultat, ce a fost mai dinainte proiectat, printr-o
image cât mai atrăgătoare. Ea promite un
anumit avantaj, o anume realizare socotită ca
esențială pe plan spiritual.

Acest gen de meditație condiționează buna ei
desfășurare și de o anumită ambianță. I se cere
practicantului, de pildă, izolarea de lume,
așezarea într-o anumită poziție, exerciții de
respirație, relaxare etc.

Tema noastră nu are nimic comun cu o
asemenea experiență, care este și rămâne tot
timpul în granițele mărginite ale cunoscutului. Și
toate câte se petrec în acest spațiu, sunt, în mod
implicit, țesute de „ego” pe urzeala ignoranței și a
amăgirilor.

Meditația de care vorbim, aici, izvorăște din

necesitatea imediată impusă de întreaga noastră existență, de a ne întâlni cu noi înșine, cu modul nostru de funcționare, la impactul cu viața în desfășurarea ei. Pentru a putea înțelege ceea ce este, ceea ce apare într-o fracțiune de timp, ni se cere să fim complet eliberați de întreaga zgură a trecutului, căci numai o minte inocentă poate cuprinde și înțelege noutatea absolută, pe care ne-o aduce scurgerea viului.

Față în față cu această stringentă necesitate, întrebarea firească, imediată, ce se pune, este aceea de a afla în ce mod s-ar putea atinge acea minunată tăcere, când, de fapt, suntem dominați de o gândire care, de obicei, năvălește în prezent în mod automat, cu concluziile, aprecierile și opțiunile ei egocentriste?

Răspunsul la această întrebare ni-l oferă însăși starea de meditare, care constă în a privi și a asculta cu întreaga atenție fiecare reacție a gândirii, ce apare ca urmare a întâlnirii cu prezentul. Simplitatea acestei întâlniri în care nu urmărim niciun scop, rezultat sau ideal și nici nu așteptăm ceva, face ca gândirea să tacă în mod desăvârșit.

În această ipostază a tăcerii dispunem de o stare de conștiință clară, lucidă și pură, care ne unește cu Marea Energie Cosmică. De fapt, tăcerea a permis Sacrului existent în noi, în fiecare, să se manifeste în toată splendoarea și infinitatea sa divină.

Datorită acestor întâlniri, vasul conștiinței, încărcat cu acumulări împletite de energii

egocentrisme, începe să se golească. Simpla prezență a divinului din noi le spulberă existența, fără niciun fel de intervenție din partea practicantului.

Starea de meditație de care vorbim aici, poate fi realizată în orice condiții. Nu este nevoie să ne retragem într-o cameră izolată, să fugim de lume sau să căutăm un anumit mediu, pe care-l apreciem noi că ar fi prielnic. Dimpotrivă, dacă ea este bine executată, orice anturaj este la fel de propice pentru meditație. Iar contactul cu noi este real și eficient numai în măsura în care întrunește calitatea de spontaneitate. Cuplarea și decuplarea de reacții se realizează de la sine, deodată, și fără a exista vreo siluire oarecare. Atenția globală, folosită consecvent la fiecare întâlnire cu ceea ce este în clipa respectivă, asigură autenticitatea împlinirii.

Aceasta este singura modalitate de depășire a condiției umane și integrare în universalitate, unde întâlnim izvorul bucuriei nemotivate, al Iubirii Absolute și al creației, care va opera mutații radicale în structura omului de astăzi, a așa-zisului „homo sapiens”.

58. Minte

Creier, inimă și corp cu al lor sistem nervos.

O completă unitate – prin sine un univers.

Este însăși ființa-om în starea lui integrală.

Când prin ea află cuprins de-nțelegere totală.

Iar când vine fragmentarea, unitatea se destramă.

Ordinea devine haos, întuneric, zbucium,

teamă, între simțuri se declară un adevărat război.

Acum totul se alege, plăcerea tronează-n noi

Tot răul ce ne cuprinde în afară-i azvârlit.

Ca un poluant nociv, succesiv, tot mai cumplit.

Văzând toată degradarea fără urmări vreun scop.

Spontan vine integrarea omului cuprins în foc.

Acum mintea-i prinsă-n pace, o imensă armonie.

Prin ea totul se reface în deplină bucurie.

Fără-această minte clară, liberă de-al său trecut.

Nu putem vedea, percepe, ce nu este cunoscut;

Acea noutate pură a vieții în mișcare.

Singura modalitate de acces la integrare.

Rostul minții-n acțiune doar când e folositoare, în rest, mută fie! că-n tăcere nasc impulsuri creatoare.

Prin minte înțelegem întreaga capacitate a ființei umane - corp și psihic laolaltă - de a judeca rațional, inteligent, complexul de fenomene care însoțesc viața, pe măsura desfășurării lor. Numai funcționând la acest nivel, ca structură unitară, individul este în măsură să cuprindă, să înțeleagă și să învețe la înalta școală pe care ne-o oferă viul în permanenta sa mobilitate și prospețime, de la o clipă la alta.

Mintea atentă, clară, lucidă, total desprinsă de acumulările anterioare, se manifestă ca energie

pură, demonstrându-ne în mod relevant originea noastră divină. Cât timp vom funcționa cu o asemenea minte, vom cunoaște prin trăire directă ce este acea Iubire adevărată. Aici avem în vedere acel sentiment care invadează întreaga făptură ca urmare a depășirii condiției umane.

Această Iubire nu are margini, fiindcă trăitorul unei asemenea afecțiuni, este, el însuși, nemărginit ca integrat în Infinitate. În această fericită ipostază, „ego-ul” lipsește cu desăvârșire.

Așa stând faptele - practica demonstrând acest adevăr - întrebarea logică pe care ne-o punem este aceea de a vedea în ce mod dăm peste această minte necontaminată de sechelele timpului.

Funcționând la nivelul ego-ului, oricât de mult ne-am strădui, nu vom putea nici înțelege și nici întâlni o asemenea minte. Și asta din simplul motiv, că intelectul mărginirii nu poate să atingă decât ceea ce este în interiorul propriului sau perimetru.

Simpla conștientizare a faptului că ego-ul este neputincios în a înțelege ce este dincolo și mai presus de el, conduce în mod fatal la smerita tăcere. Acum, în această inactivitate a gândirii, sau gol psihic - o adevărată fereastră spre Infinit - puritatea existentă în noi, ca și pretutindeni, umple vidul, transformându-ne în Homo Universalis.

Din acest moment dispunem de o nouă minte, în care nu se mai ivesc probleme psihologice, stări tensionale, temeri etc. Fiindcă tot ce întâmpinăm

în cale, ca adus de cursul normal al vieții, este tratat cu dragoste și rezolvat pe loc. Nicio influență emoțională nu se impregnează memorial ca povară pentru clipa următoare.

Mintea complet liberă de tarele trecutului, la începutul clipei, rămâne la fel de liberă și la sfârșitul ei. Fericitul care a descoperit acest mod de integrare în ansamblul vieții, prin propria lui transformare psihologică, pune temeiul transformării corespunzătoare, pentru întreaga omenire.

59. Mișcarea

Cât, ca „sine” poți atinge, oricât mintea s-ar extinde.

Ca și-n toate câte sunt, tot ce Universul prinde Au în ele o mișcare, care-și caută un țel.

Spre o tainică-mplinire, unde toate sunt la fel.

Mișcarea-i o deplasare de un clar impuls creată.

Care, practic, demonstrează viața generalizată, în glod, bobul de nisip, firul ierbii, animale, în fiecare moment sunt schimbări fenomenale.

Și-n nucleul de atom e o veșnică schimbare.

Fiecare urmărindu-și propria realizare.

Tot la fel și energia către scopuri dirijată Sau riposta-n lumea vie, de formule programată.

Mișcarea psihică-n noi este, de fapt, tulburare.

Drept ecou adus din timp, la a vieții provocare.

Provocarea-i veșnic nouă, vechi răspunsul – perimat.

Ca o-nregistrare oarbă, pe fundal încătușat.

În acest fel sunt înscrise: grijă, teamă, disperare.

Plăcere, dezgust, durere sau credințe-amăgitoare.

Sau entuziasm, speranță, ori dorință fără sens.

Toate sunt păgubitoare, nimic bun de-a fi ales.

În ansamblu, toate astea ne fac viața imorală.

Prinse-n comportarea firii, existența-i ireală.

Dar când ego-ul va tace – smerit fără de așteptare.

Ființa-ndată se-ntregește și devine creatoare.

De-acum, călător prin pace, omul e nemărginit.

Tot ce gândește și face, cu Iubirea-i însoțit.

Nu se mai ivesc probleme, toate-s pe loc rezolvate.

Fiindcă-n sacra ipostază, ne mișcăm ca puritate.

X

Mișcarea este o schimbare a locului, a poziției, o deplasare de la o stare la alta, printr-o anume activitate, agitație sau frământare, înregistrată în corelație cu scurgerea firească a timpului. Ea este prezentă în întregul Univers, de la materia brută, zisă-moartă, până la ființele cele mai evolute.

Așadar, mișcarea este însușirea esențială

care unește cele trei regnuri: mineral, vegetal și animal. De la bobul de nisip, vegetale și animale, totul se află într-o permanentă mobilitate. Deci, nimic static în imensitatea fără de sfârșit, fapt de necontestat și acolo unde simțurile noastre nu au posibilitatea perceperii respective. Descoperirile științei, care au atins intimitatea atomului, sunt de o relevanță ce nu mai poate fi pusă la îndoială de nimeni.

Această mișcare universală este determinată de o Energie Inteligentă, existentă pretutindeni, care, de fapt, ține în echilibru toate câte sunt văzute și nevăzute. Formele exterioare de manifestare nefiind altceva decât modalități distincte de exprimare ale uneia și aceleiași energii. De la Ea purced toate, și la Ea toate revin. O mai putem numi Energie Absolută, Dumnezeu etc.

În tema noastră ne referim la un alt gen de mișcare, cu totul diferită de cea menționată mai sus. Și anume, este vorba de acea mișcare psihologică relativă și personală» al cărei izvor țâșnește din structura egocentrismului uman. Interesul personal, totdeauna centrat pe sine, deci „egoist”, constituie motorul care dă viață acestei mișcări. Și cum interesul variază de la individ la individ și mișcarea îmbracă haina contradicției, conflictului, cu un cuvânt, este și rămâne consecvent haotică.

Funcționând la nivel de ego, vom fi mereu în conflict cu noi înșine, cu semenii, cu viața în ansamblul manifestărilor ei. Psihologic,

condiționați de o educație eronată, noi nu știm să întâmpinăm în mod corespunzător viul în desfășurarea lui normală. Toate aglomerările noastre memoriale ne stăpânesc în așa măsură, încât exclud de la bun început orice întâlnire reală a faptelor și întâmplărilor așa cum vin ele.

Plăcutul și neplăcutul fiind elementele de bază care ne structurează psihic, vom răspunde automat numai prin reacții corespunzătoare calapoadelor ce ne încorsetează modul de gândire. Acceptarea și respingerea constituie, de fapt, cele două elemente care ne vor însoți pe tot parcursul existenței și ne vor dirija sensul și rațiunea de a fi.

Ținând seamă de această sumară și incompletă enumerare de deficiențe, privind funcționalitatea minții umane, întrebarea firească ce ne-o punem, este aceea de a vedea ce șanse avem de a ieși din această înfundătură.

Simpla conștientizare a acestor deficiențe face ca gândirea să se smerească, adică să tacă. Și tăcerea, odată instalată în acest mod, oferă particulei divine din noi, posibilitatea de a se manifesta în toată splendoarea și sacralitatea ce o caracterizează. Prin ea, ființa întreagă ia proporții infinite, unindu-se cu Marele Tot.

Structurată pe energie pură, această particulă se manifestă ca iubire absolută. De-acum, viața este perfect înțeleasă, noi înșine fiind în contact direct cu mișcarea ei. Orice problemă este pe loc rezolvată, prin ardere completă în flacăra dragostei.

În concluzie, dacă noi înșine am atins stadiul

de atenție lucidă, clară și globală și întâmpinăm în mod direct și nemijlocit mișcarea gândirii, care, prin natura ei, este limitată, relativă, egoistă și haotică, aceasta, surprinsă, tace necondiționat. Iluminarea atenției i-a demască șubrezenia, conducând astfel la totala ei eclipsare.

Și, în golul astfel instalat, își face apariția un alt gen de mișcare, Impulsionată de o energie pură, inocentă, care ne unește cu Marea Energie Cosmică. În această ipostază ne mișcăm în afara timpului și spațiului, ca făptură integrală implicată în procesul de creație universală.

Prin noi și cu noi se fundamentează o lume nouă, în care Iubirea este factorul dirigitor în gândire, exprimare și înfăptuire.

60. Mâine

Când azi împlinim un lucru, vizând un folos spre mâine.

De pildă-nvățăm o limbă, ca un îndreptar prin sine.

Impus de-al vieții sens, e un fenomen normal.

Clar văzut și înțeles în al său cuprins global.

Astfel de acumulări mâine sunt folositoare în anume-mprejurări, ca forme de-ntâmpinare.

Dar, un mâine psihologic, faptic, nicicând nu există.

Ci e doar trecutul mort, care-n intelect persistă.

El e un moment trăit ca gloriolă - împlinire.

Sau un eșec suferit, plin de chinuri - nălucire, în noi este temelia a toate câte-am făcut.

Practic, suntem un depozit realizat prin

trecut.

Și, prin el, în chip fălos, vrem să-ntâmpinăm
ce vine.

Creând iar, nepotrivit, falsă punte către
mâine.

E o veșnică trădare-a tot ce-i adevărat.

Ce-i acum, ce-i actual este mereu înșelat.

Real nu e decât faptul, care-n clipa când
apare.

Ne pretinde spre nteles, o perfectă-
ntâmpinare.

Fără-prejudecăți - opinii ce-s venite din trecut.

Este numai observare - cap de drum, ca și-
nceput.

Înțelegem și-nvățăm, acționăm - depășim și
în clipa următoare, tot la fel ne contopim.

Mișcându-ne neîncetat, integrați din clipă-n
clipă.

Vom vedea real viața cum prin „acum” se-
nfiripă

Astfel, devenim frecvent viață simplă în
mișcare și vom muri iminent cu clipa care dispare.

Această simplă trăire va înscrie transformări.

Fără scop de împlinire, programat de-
acumulări.

Demascat, fictivul mâine, ori de câte ori
apare.

Vom trăi deplin prezentul cu imensa lui
grandoare.

Atenția folosită la fiecare-ntâlnire.

Prin ea Scânteia divină se relevă ca Iubire.

În domeniul cunoscutului, al acestei lumi, cu

necesități obiective, care se cer împlinite ca imperative impuse de însăși realitatea existenței pe plan fizic, viitorul își înscrie importanța clară și precis conturată. Cultivăm un „mâine” pe care-l avem în vedere în mod permanent, pentru a putea întâmpina cât mai corespunzător viața în ansamblul manifestărilor ei zilnice.

Societatea în care ne ducem existența ne solicită efortul printr-o diversitate de obligațiuni, indestructibil legate de calitatea pregătirii noastre, ca parte componentă a structurii respective.

Lumea se înmulțește vertiginos și satisfacerea necesităților este tot mai anevoioasă. Din această cauză, mintea omului este obligată să caute, să cerceteze, pentru a descoperi noi surse de existență, noi posibilități pentru îndeplinirea nevoilor stringente ale miliardelor de locuitori ai Terrei.

Pentru aceste rațiuni, omului i se cere progresiv o cât mai vastă pregătire intelectuală, un număr tot mai mare de cunoștințe, mereu revizuite, actualizate. Totul fiind într-o continuă mișcare și preschimbare, suntem interesați să ne punem la punct cu toate descoperirile. Iar în domeniul de specialitate este imperios necesar să o facerii. Numai pregătindu-ne temeinic ne putem achita de sarcinile ce ne revin. În aceeași scop, astăzi facem acumulări pentru a le folosi în viitorul mai apropiat sau mai îndepărtat.

Faptul de a învăța o meserie oarecare este un imperativ al vieții, pentru ca mâine să venim cu

contribuția noastră și să putem împinge mai departe și în mod adecvat carul istoriei acestei lumi.

Tot așa, pentru a ne menține sănătatea fizică și, prin ea, și cea psihică, este necesar să ne antrenăm corpul, să-l facem cât mai apt de a răspunde solicitărilor de mâine. Toate aceste preocupări își găsesc justificarea și încadrarea perfectă în buna conviețuire socială. Grija zilei de mâine își află rostul în acest „modus vivendi” impus individului de societatea al cărui membru este.

Dar, deosebit de toate acestea, noi facem, din păcate, și o imensă cantitate de acumulări psihologice care, nu numai că nu prezintă niciun fel de utilitate practică, ci, dimpotrivă, ele sunt chiar dăunătoare. Astfel, din experiențe și senzații de tot felul, pe care le proiectăm spre mâine, pe unele le dorim a fi cât mai des repetate, de altele ne temem, respingându-le imaginativ în eventuala întâlnire. Așa fiind, acest „mâine” apare ca o amintire a unor realități câțiva petrecute. Viața în mișcarea ei neconținută, ne oferă un mozaic de împrejurări, care ne lasă impresii plăcute sau dureroase. Înregistrate memorial, îmbogățesc mereu depozitul nostru personal, conturându-ne „sinele” – ficțiune egocentristă.

În această conjunctură, ca ființe condiționate de ieri, de miile de ieri, nu vom putea fi niciodată în măsură să întâlnim în mod real și să înțelegem corespunzător noutatea vieții, care este o reală surpriză de la o clipă la alta.

Din această situație anacronică nu vom putea scăpa decât prin cunoașterea sine. Și ea constă în contactarea simplă, directă și nemijlocită a mișcării gândirii care survine în mod automat, ca reacție la întâlnirea cu desfășurarea vieții. Această conștientizare clară, lucidă, spulberă dintr-odată întreaga energie a ego-ului și ne transcende în afara timpului. Din acel moment, complet eliberați de zgura trecutului, trăim și evoluăm într-un veșnic prezent, integrați în Marele Necuprins.

Numai în acest mod, omul devine un factor de progres, creând o lume nouă, în care înțelegerea și iubirea au atins cel mai înalt parametru al Sacrului.

61. Moartea

Printr-o degradare sau anume boală Corpul obosește, se destramă – moare.

Proces natural – urmare firească.

Ca tot ce se naște, să miște, să crească și-ajuns în final, din ceva să piară.

O formă distinctă de-asemenea moarte E moartea din psihic – Ja fel de normală.

Uitarea-i totală de cele-adunate.

Dispare Mego"-ul ce-n timp s-a format și liber e omul, spontan integrat.

O astfel de moarte e drum spre viață.

Căci pierde tiparul – bătrân în cuprins.

O gândire veche, goală și semeață și-nțelese e noul prin spirit extins.

Moartea și viața fericit se-mbină.

Sunt o unitate în formă deplină.

Nu există viață, dacă nu e moarte De

acumulări, – de tot ce-a tiecut;

Permanent se moare, toate sunt deșarte și cuprinsă-i viața ca de la-nceput.

Mintea e vioaie, clară și isteată.

Stând în actual, ea-i înțelepciune.

Scump climat de pace și de siguranță Care-i garantează sfânta acțiune.

În limbajul obișnuit al înțelegeri umane, cunoaștem două modalități de a muri: moartea fizică și psihică.

Tot ce apare în această lume, ca determinare congenitală, are un început asociat de materie, o perioadă de dezvoltare, de creștere, după care urmează declinul sau procesul de degradare prin îmbătrânire sau alte cauze neprevăzute, care duc în final la moartea fizică.

În realitate, această zisă-moarte nu este altceva, decât desprinderea viului nemuritor de învelișul carnal, material, sau corpul care l-a însoțit în această dimensiune. În această desfășurare evolutivă, indiferent de durata în ani, zile sau clipe, totul se petrece ca împlinire a unor legi imanente de neînlăturat, cărora toate li se supun.

În viziunea perenității viului, ne naștem pentru a muri și tot așa de real murim, pentru a ne naște într-o altă dimensiune decât aceea pe care am părăsit-o. Căci venim din veșnicie, din sursa nemuririi și, după un șir îndelungat de peregrinări în lumea materiei, ne vom întoarce iarăși la izvorul de unde câțiva am purces.

Deosebit de această moarte fizică, așa cum

am arătat, mai există și un alt gen de dispariție, ceva mai greu de sesizat, și anume, moartea psihică sau tăcerea absolută a activității gândirii. A muri psihologic înseamnă a ne elibera conștient de toate acumulările memoriale, care aduc cu sine o suită de înlănțuiri, de stări emoționale, care fac imposibilă întâlnirea și înțelegerea vieții adevărate.

Numai complet desprinși de ceea ce s-a consumat câțiva - acum doar o simplă imagine, goală de conținut - suntem în măsură să luăm contact cu ceea ce se petrece în clipa de față, bucurându-ne de parfumul și frumusețea care însoțesc „viul” în desfășurarea evoluției sale.

Numai spulberând toate amintirile - cărămizi ale structurii ego-ului - putem avea acces la splendorile Infinitului.

Și această operație radicală de eliminare a trecutului poate fi realizată de orice om, dacă se concretizează înțelegerea trăirii în simplitate. Nu are niciun fel de importanță nici ceea ce a fost și nici ceea ce am dori să fie drept proiecție mintală îndreptată spre viitor, întreaga noastră ființă, perfect lucidă, acordă toată atenția fiecărei reacții care apare în aria propriei gândiri, ca urmare a provocărilor venite fie din interior, fie din lumea exterioară. Din această simplă întâmpinare apare, în mod spontan, tăcerea sau golul psihic, prin care ne este asigurată întâlnirea corectă cu evenimentul adus de mobilitatea vieții.

Urmele, care eventual, le-ar putea lăsa acest experiment, sunt de-ndată eliminate, ca ceva

învechit, fiindcă ele ar împiedica înțelesul clipei ce succede. Astfel, se moare pe moment și tot așa se revine la viață, cuplându-se nemijlocit de fiecare dată cu clipa care abia își anunță apariția.

Trăind în acest mod, ne bucurăm de o altă minte, inocentă, pură, fără limite, deci, desprinsă de orice îngrădire a tiparelor gândirii, care se identifică cu înțelepciunea. Prin ea suntem ca o flacără care arde continuu, alimentată de pacea și siguranța ce străjuiesc în profunzime.

Atingând acest nivel - după cum am văzut, prin moartea ego-ului - Sacrul, identic în fiecare om, ne unește în Eternitate. În această perspectivă, toți oamenii sunt la fel, pentru că Scânteia Divină, care a preluat conducerea ființei, se manifestă ca unicitate prin Iubire Absolută.

62. Mod de viață

De ce-n lume atâta jale, teamă, suferință, chin?

De ce crime și războaie, ura cu al ei venin?

Cine viața învrăjbește și dă firii degradarea?

Cine toate le-ntocmește cu dezmațul, disperarea?

Frecvent căutăm plăcerea, evitând ce nu ne place.

Și-ndrăgim închipuirea, ce prin fals totul reface;

Viața n-o-ntâlnim cum vine, căci fugim din actual

Spre ceva ce ne convine, care acum e ireal.

Astfel se produc conflicte, puzderie de suspine în ființe ne-mplinite, centrate greșit pe

„sine”.

Ființa fiind o unitate în perfectă armonie
Nefiresc ea se desparte prin pierderi de energie.

Și, ca frințe-mprăștiate, existența n-o-nțelegem.

Căutând lucruri deșarte, supărări din plin culegem, întrucât nu ne cunoaștem, atavismul moștenit Ne împiedică să creștem spre finalul mult râvnit.

Suntem egoism și ură, ambiție, disperare.

Și-n anume conjunctură, ucidem cu-nflăcărare.

Prin cunoașterea de Sine, devenim integritate.

Dispar conflicte, războaie, orice gen de duritate.

Ca unitate deplină, înțelegem tot ce vine.

Desprinderea fiind spontană, de trecutul ce survine.

Numai trăind în prezent, fără-a face vreo efortare.

Vom cunoaște-n mod perfect, Energia Creatoare.

Ea topește tot ce-a fost: plăcutul, precum durerea.

Și-n final dispare ura, preschimbată cu Iubirea.

Starea de iluminare omului e hărăzită Prin atenția lucidă, cea de Sacru oferită.

Este necesar ca în mod permanent să ne punem întrebări nouă înșine, în legătură cu

fiecare problemă sau dificultate care ni se ivește în cale. Și totodată să încercăm prin propriile posibilități să aflăm și răspunsul la aceste probleme. Să nu așteptăm primirea răspunsului de la alții și nici să nu ne mulțumim cu soluțiile date deja de alții. Căci, procedând în acest fel, ducem o viață imitativă care, cu vremea, degenerează în automatisme, ce ne stăpânesc tot mai mult. Prin repetarea insistentă a ceea ce au afirmat alții, devenim veritabili roboți și nu ființe inteligente, cum greșit ne autoapreciem.

Avem în noi toate însușirile necesare pentru a putea descifra orice problemă de viață, oricât de complicată ar părea ea la prima vedere. Valoare reală, intrinsecă, nu au decât răspunsurile care ne vin din descoperiri personale. Ele pot fi în concordanță și cu ceea ce au spus alții, însă valoarea respectivă nu apare decât în dezvăluirea fiecărui individ în narte.

În tema de față, tocmai acest prilej ni se oferă; de a încerca să descoperim și să răspundem totodată la problema generală a modului nostru de viață, care, de altminteri, e valabil pentru oricare individ.

Viața, așa cum o vedem că se derulează zilnic, nu este în realitate decât o înlănțuire de stări contradictorii și conflictuale, cu foarte puține clipe de liniște, de răgaz, în care mai putem și zâmbi. Nimic nu ne mulțumește, tremurăm la grija zilei de mâine, suntem mereu în contradicție cu noi și cei din imediata noastră apropiere.

Neînțelegându-ne pe noi, nu putem înțelege

nici ceea ce vedem în junii nostru. Nemulțumirea, zbuliumul, vanitatea, ambiția, ura și războaiele sângeroase nu găsesc în noi răspunsul potrivit. Și necunoașterea ne dirijează pașii în chip automat, făcându-ne părtașii uneia din cele două tabere în dispută pentru cine știe ce ideal absurd. Subiectivismul înfloreste în toate domeniile de manifestare ale vieții. Și noi nu-l putem sesiza din cauza confuziei și ignoranței care ne copleșesc.

De ce au loc toate aceste manifestări care, prin natura lor, conturează un tablou pe cât de evident, pe atât de sumbru? Și cine, oare, ne țese viața cu urzeala amărăciunii, disperării și cruzimii? Putem noi, prin investigații personale, să depistăm adevăratul vinovat, care răspunde de tot haosul existent în noi și în lumea întreagă?

După acest mănunchi de interogații, să încercăm, fiecare pentru el, investigația respectivă.

Viața, așa cum se desfășoară în ansamblul manifestărilor ei, apare ca o întrecere egocentristă. Fiecare individ își urmărește cu insistență tot ceea ce îi procură satisfacții și evită ceea ce momentan contravine acestei opțiuni.

De fapt, căutarea este inițiată și susținută în continuare de o imagine. Odinioară, un experiment determinat de viață, ne-a oferit clipe de satisfacții. Și, de pe urma acestor clipe – atunci trăite real – ne-au rămas doar amintiri, pe care acum le readucem în prezent, dorindu-le repetarea. Deci, între ceea ce ne oferă viața ca adevăr în momentul de față și dorința noastră, se

deschide o adevărată prăpastie. Noi neglijăm, desconsiderăm sau respingem ceea ce este acum și aici ca adus de cursul normal al vieții, în schimbul unei ficțiuni irealizabile în momentul respectiv.

Din această confruntare dintre două opuse – realitate și închipuire – vor apărea» în mod fatal» amăgiri» stări tensionale» în final amărăciune» suferințe.

Creatorul acestor inadvertențe nu este altcineva decât ego-ul» a cărui structură este clădită numai pe ficțiuni. El este cel mai aprig dușman al ființei noastre, fiind implicat în toate conflictele și tragediile existenței pe Terra.

Atâta vreme cât vom funcționa la nivelul acestui ego – binele și răul nu pot avea decât caracter relativ. Scurgerea timpului le poate inversa sensurile. De pildă» satisfacția pe care ne-o oferă ziua de astăzi, s-ar putea ca mâine să ne aducă o mare nenorocire. Și tot așa, s-ar putea întâmpla și în cealaltă alternativă, ca neplăcutul de acum să ne ofere în viitor o neprețuită realizare.

Așadar, omul ca „ego” nu va putea fi niciodată în măsură să întâmpine și să înțeleagă în mod corect viața în desfășurarea realității ei firești. Ea oferă fiecăruia dintre noi ceea ce merităm, ceea ce ni se cuvine în funcție de fondul nostru psihologic.

Toate încercările, mai mult sau mai puțin dureroase nu sunt altceva decât efecte ale unor cauze anterioare, determinate de noi înșine. De

exemplu, nedreptatea săvârșită de noi ieri împotriva unui semen, se întoarce împotriva noastră astăzi, ca efect a cărei intensitate corespunde actului incriminat.

Sesizarea acestei corelații este un caz fericit. Am putea afirma, fără să greșim, că ea este un favor pe care viața ni-l oferă ca ui „memento” de a nu mai greși în viitor. Cele mai multe efecte însă își au cauzele într-un trecut mai îndepărtat, fie în această existență, fie în șirul de vieți anterioare, a căror descifrare este mult mai dificil de realizat.

Necunoscând cauzele, omul – ego se socotește neîndreptățit și se revoltă, acuză, chiar blestemă vremuri, soartă, oameni, viață, cu un cuvânt, tot. Și astfel, în loc să profite de aceste minunate prilejuri negative, care au determinat cauzele actualelor efecte și care-l structurează psihologic, el, dimpotrivă, amplifică negativismul deja existent.

Și acum, pentru că am răspuns și la ultima întrebare pe care ne-am pus-o anterior și am constatat că adevăratul vinovat de întregul zbucium din noi și restul lumii, suntem noi și nimeni altul, venim cu întrebarea capitală. Ce posibilități avem de a scăpa de acest atât de greu impas?

Nu avem decât un singur răspuns, pe cât de tranșant, tot pe atât de logic, rațional: Demolarea definitivă a ego-ului prin permanenta lui deconspirare. Numai destrămând această șubredă ficțiune, vom crea posibilități Sacrului din noi, de a prelua comanda întregii ființe.

De-acum, prin trăire individuală, se pun noi temeieri unui al mod de viață pe planeta noastră, în care Iubirea necondiționată reprezintă factorul esențial ce impulsionează fiecare mișcare a existenței.

Iar cunoașterea de sine este singura posibilitate care ne va conduce la descoperirea acestei neprețuite comori, aflate în fiecare dintre noi.

63. Moralitatea

Când creată-i de gândire, scop meschin și interes Imorală e prin sine, involuție, regres.

Egoismul înflorește pe tulpina „sinelui”.

Și-ntunericul domnește, drept măsura „binelui”.

Omul e chiar interes, care-adună doar ce-i place.

Ce-i convine-n mod expres și respinge ce-i displace.

Plăcutul fiind căutat, „ego”-ul devine zeu și pe el mereu centrat, din om face un ateu.

Astfel dușmănia crește, aprig luptă om cu om.

Cu ura el se-nffățește, cum nucleul stă-n atom.

Reala moralitate n-are jaloane-n gândire.

Prin formule acceptate de-a „sinelui” părtinire.

Necuprinsă în tipar, ea nu este comandată.

Ci apare-n mod spontan, când făptura-i integrată.

Naște fără motivare, când reacția-i cuprinsă

Fără altă căutare, clar atenția extinsă.

Întâlnirea tot destramă, pierde „eul” – tot trecutul

Cu întreaga panoramă, fințaua cu Absolutul.

Acest mod spontan de „a fi”, îi impune comportarea.

Nicicând nu poate greși, că-i desprins de limitare.

Valorile morale pe care societatea încearcă să le impună urmând anumite interese și modele, sunt creații ale gândirii. De altminteri, toate câte ne vin pe această lume nu pot fi decât relative, fiindcă sursa care le generează este și va rămâne totdeauna limitată. Și mai remarcăm că o asemenea morală variază de la o epocă la alta, ca și de la un popor la altul.

Odinioară, în epoca de glorie a Romei, patricienii dispuneau după bunul plac de viața sclavilor. Nu rareori corpurile acestora deveneau hrana piscinelor acestor bogătași. În viziunea acelor vremi, acest drept era apreciat ca normal, logic, rațional, în conformitate cu preceptele morale unanim acceptate.

La unele triburi de canibali din Africa, a existat o altă mentalitate. La o anumită vârstă, capul familiei, tatăl era sacrificat și mâncat de fiu și ceilalți urmași. Acest obicei era socotit ca o obligație morală de mare cinste și prețuire.

Ce s-ar putea spune și de acele legi care se pretindeau a fi morale, din timpul inchiziției. Câte ființe umane nevinovate nu au cunoscut sfârșitul

tragic, ca victime ale rugului, în care sentințele judecătorești erau date în numele lui Dumnezeu!

Astăzi ne vine foarte greu să acceptăm că putea să existe atâta ipocrizie sub haina și masca unor reprezentanți ai Bisericii creștine, care se pretindeau îndrumători spirituali și apărători ai legii divine.

Dar, să ne apropiem și mai mult, pentru a ne referi la epoca pe care am trăit-o din plin. Ce s-ar putea spune de morala comunistă, care pune la loc de frunte, ca principiu de bază, ura de clasă și ura împotriva tuturor celor ce îndrăznesc să susțină altceva, decât materialitatea lumii?!

Și, iarăși, ce s-ar putea spune legat de tema noastră, despre confruntările dintre diferitele religii, ca și numeroasele secte pe care le-au generat. De fapt, toate acestea sunt urmarea firească a unor interpretări distincte ale gândirii privitoare la aceeași lege morală, construită de mintea mărginită a omului.

Cum s-ar putea oare compara legea Iubirii dată de Iisus, cu binecuvântarea dată de preotul creștin trupelor ce sunt trimise să-și ucidă semenii, care, în profunzimea lor, au aceeași scânteie divină ce-i unește în universalitate?! Câtă ignoranță! În ce hal de degradare a ajuns bietul om!

În mod intenționat am adus atât de numeroase și variate atitudini ale omului - ego, în fața vieții, spre a scoate cât mai bine în evidență incapacitatea sa de a întâlni și înțelege adevăratele valori morale.

Și, în continuare, pentru a finaliza descifrarea, iarăși o întrebare: Unde oare ne-am putea întâlni cu acea morală, în care dispoziția noastră sufletească să împlinească ceea ce înseamnă binele desăvârșit, nu de teama unui Dumnezeu aspru, și răzbunător, sau a judecătorului care aplică legea făcută de oameni pentru buna conviețuire socială?

Această moralitate nu o vom putea întâlni niciodată cât timp vom funcționa la nivelul minții condiționate de educația primită la nivel de ego.

Simpla descoperire a incapacității ego-ului, face ca acesta, smerit, să tacă! în această clipă de inactivitate, a gândirii, complet eșberați de trecut, dispunem de o nouă minte, fără margini, în care Sacrul existent în noi, ne conduce întreaga comportare prin puritatea substanței sale. În acest context, moralitatea îmbracă un aspect general valabil. Întâlnirea cu ea ne unește pe toți sub cupola fără margini a Iubirii Absolute.

64. Munca

Nu-i efort sau siluire, cu efect imaginar
Prin a omului gândire - drept ego embrionar.
Ea-i mișcare naturală de traversare prin viață.

Viul dezvelindu-și rostul în atare existentă.
Munca e necesitate, psihic - fizic integrată.
Dacă nu-i dualitate de făptură fragmentată.
Prin ea, sensul de trăire e legitimat firesc.
Ca o sfântă-ndatorire, că-n om toate se-ntâlnesc.

Stăpân al acestei lumi, are-nscris sfânta

menire.

— Ca în el și-mprejurimi, sol prin muncă și-
mplinire.

Să s-aфирme înțelept, nu meschin, nechibzuit.

Molatec și indolent, de-a lui lene copleșit.

În ales de meserie, profunzimea de-o urmă.

Munca va fi bucurie, căci cu ea ne integrăm.

O-mplinem cu ușurință, muncind doar de
dragul muncii.

Nu vizând scop - năzuință, efort cu reflex al
fricii:

Răsplată nu urmărim, asta vine de la sine.

Rod de cum înfăptuim azi, ca bun temei spre
măine.

Munca cea cu drag făcută, consum mic de
energie.

Cât mai bine-ndeplinită, în completă
armonie.

Pentru leneși, ea-i povară, un neconținut
suspîn.

Tot ce fac, cârtesc, măsoară, și-n sforțarea
lor e chin.

Iar pe plan spiritual, munca-i pe loc
răsplătită.

Căci, prin fiecare clipă, aflăm starea fericită.

Munca apare ca o necesitate solicitată chiar
de existența viului. Ea își găsește cu prisosință
justificarea în însăși legea imuabilă a mișcării
universale. Lipsa mișcării la oricare nivel de viață
înseamnă, de fapt, degradare progresivă și, în
final, dispariție prin moarte prematură. Ca atare,
mișcarea și viața se vor afla într-o permanentă și

strictă corelație.

Evoluția viului încarnat nu se poate concretiza decât prin munca inteligent dirijată. În acest sens, munca își înscrie rațiunea de manifestare prin claritate și precizie. Numai într-o asemenea perspectivă vom fi în măsură să descoperim sensul trăirii adevărate.

De la microorganisme și până la om, munca ne apare printr-o suită nesfârșită de aspecte. Planta care-și răsucesce corola după mișcarea Soarelui, furnica ce aleargă neobosită din zori și până seara, sau vulturul maiestuos care străbate văzduhul, împlinesc activități legate de o seamă de imperative solicitate de existențele respective.

Munca, în adevăratul ei înțeles, nu este nici siluire din partea cuiva și nici măcar o impunere forțată a propriei noastre gândiri. În ambele alternative, individul ar fi obligat să facă un efort, să depună o sforțare fizică sau intelectuală, pentru a se conforma, după caz, uneia sau alteia. Într-o asemenea împrejurare, datorită aspectului imperativ, de comandă și obligație, se ivesc, în mod automat, refulări, urmate de reacții psihologice contradictorii. Privită astfel, munca apare ca o povară, care determină stresuri emoționale, un mare consum de energie fără folos, în final, oboseală, amărăciune, cu un cuvânt, suferință.

Deoarece munca se află într-o strictă corelație cu viața, și atitudinea noastră față de ea va îmbrăca același aspect al simplității. Deci, ego-ul, cu preferințele și aprecierile lui, nu-și găsește

rostul la această întâlnire. Complet integrați psihosomatic vom întâmpina tot ce ne-aduce mișcarea vieții, fără să opunem eventuale rezistențe. Și, ca ființe unitare, dispunând de o energie pură, bucuria muncii se va înscrie ca un fenomen cu totul natural. Faptul în sine este firesc, fiindcă, funcționând ca un om întreg, energia folosită în raport cu munca, este imperceptibilă. Iar rezultatul calitativ și cantitativ al muncii se va ridica la cel mai înalt nivel.

Alegerea meseriei pe care urmează să o practicăm pe parcursul vieții, a căpătat o deosebită însemnătate. Ne naștem cu anumite înclinații și aptitudini, care sunt, de fapt, ecouri ale unor anumite preocupări ce le-am avut în viețile anterioare. Dacă le dăm urmare, vom continua ceva deja cunoscut și bine conservat în straturile profunde ale conștiinței noastre. În acest context, munca va fi răsplătită cu prisosință prin satisfacții și succese ușor obținute.

Să mai semnalăm încă o ipostază, destul de frecvent întâlnită în desfășurarea vieții. Astfel, din cauze străine de voința noastră, suntem obligați să facem munci pentru care nu avem nicio pregătire, sau altele față de care simțim chiar repulsie.

Cum depășim acest impas? Numai într-un singur fel: prin destrămarea reacțiilor ego-ului. Teama necunoașterii, ca și repulsia față de munca neacceptată, întâmpinate direct, simplu și imediat, cu întreaga noastră atenție, vor dispărea în mod spontan. Iar în liniștea care survine odată cu destrămarea ego-ului, suntem invadați de o

energie pură, ce se manifestă ca Inteligență și Iubire. De-acum și rezolvarea problemei se face pe altă cale decât a gândirii obișnuite și bucuria se împletește cu toate câte săvârșim.

Pentru oamenii leneși, munca este considerată ca o povară și siluire a lânchezii în care se complac. Ei măsoară totul, cântăresc, târându-și existența într-un neîncetat suspin după altceva, obținut dacă se poate pe gratis sau fără prea mare intervenție proprie. În gândire, exprimare și fapte, același negativism le structurează existența cu repercusiuni dăunătoare și asupra mediului înconjurător. Veșnic cârtitori și obstructioniști, niciodată în pas cu vremea.

65. Necesitatea

E o stare-acută de nevoi cu rost:

Hrană, îmbrăcăminte și un adăpost Sau clare cerințe de plăceri carnale.

Ce imbold dau vieții prin fapte reale.

Toate împlinite într-un mod firesc Nu dau complicații, nici nu ne-amăgesc.

Când însă gândirea strictul depășește.

Prin dorințe-absurde, ce le socotește

Scopuri în viață și-mpliniri de seamă.

Se ivesc conflicte, pacea se destramă.

Iureș este-n suflet, creat de plăcere.

E furtună, haos, veșnică durere.

Și din om vârtejul în afar – țâșnește.

Lumea o cuprinde și o pervertește.

Plusul mult dorit de împătimit.

Ecou are-n lume, drept final cumplit:

Lupte, jafuri, crime – multă nebunie.

Captând universul prin dezarmonie.
Privind în ansamblu toată panorama.
Contactul direct orișice destramă.
Și-n pacea creată, fără a fi efortare.
Integrată-i ființa la a ei valoare.
Desprinsă de patimi – stimuluri deșarte.
Ființa-i încadrată în necesitate.

Necesitatea apare pe traiectoria unei interacțiuni dintre cauză și efect. Ea se impune, deci, ca un imperativ în strânsă corelație cu existența noastră de ființe umane. Buchetul de necesități care ne poate îndeștula în chip plenar este, pe cât de simplu, pe atât de cuprinzător. Hrana, îmbrăcămintea și adăpostul sub care să ne protejăm de intemperii climatice și alți factori de risc reprezintă, de fapt, cerințele stringente de prim ordin, care creează condiții prielnice de dezvoltare. La acestea se mai adaugă necesitatea intimă, fiziologică, conjugată cu perpetuarea speciei umane.

Când toate acestea sunt împlinite la limita strictelor nevoi, viața noastră se poate desfășura în mod firesc, fără să degenereze în situații perturbante și conflictuale. Aceasta presupune acea trăire în simplitate, când, practic, suntem în relație directă cu ceea ce ea ne pretinde la un moment dat.

În clipa în care intervine ego-ul, cu masa de dorințe multiplicată la infinit, necesitățile capătă ca număr și calitate, proporții imprevizibile. Prin șiretenia, ambiția și vanitatea care o caracterizează, gândirea structurată pe falsele

valori ale trecutului, găsește, de fiecare dată, justificări atât la opulență, cât și la cele mai aberante forme ale desfrâului.

Cu cât acumulările justificate ca necesități se înmulțesc, cu atât și dorința de a avea și mai mult se extinde nedefinit. Niciodată nu există o limită a dorinței. Una antrenează pe cealaltă și toate la un loc depreciază pe cel care le dă viață, le alimentează în continuare și apoi urmărește cu îndârjire împlinirea lor.

Dorințele destramă pacea sufletului celui care le cultivă și, de cele mai multe ori, ele îl înlănțuie până chiar la pierderea rațiunii.

Viclenia, ura, jaful și crima, sub toate aspectele lor, se întâlnesc numai ca urmare a dorinței de a atinge scopuri cu totul în afara strictelor necesități de viață.

Dacă prin noi înșine descoperim că aceste simple semnalizări, făcute de altcineva, corespund întocmai adevărului, atunci realizăm propria noastră investigare. Și, de-acum înainte, vom susține același lucru, nu pentru că a spus-o cineva mai întâi, ci ca un fapt cert descoperit și de noi. Descoperirea ne aparține în întregime, ea fiind caracterizată prin relație directă cu ego-ul, ca dorință alimentată de un vârtej aberant. Această mișcare anarhică, demascată în acest mod, se stinge fulgerător.

Iar în vidul psihologic care se instalează imediat, beneficiem de clipa de liniște neimaginată și neforțată, care diluează vehemența dorinței. Un nou contact, la fel de simplu, direct și nemijlocit

va conduce la o nouă clipă de odihnă, care va dilua și mai mult impulsul egocentric al dorinței.

În momentele de pace, liniște și armonie interioară, funcționând ca ființe integrale, ne încadrăm perfect în ritmul normal al vieții, cu necesitățile ei firești. În această fericită ipostază, orice excese devin, prin natura lucrurilor, inoperante.

66. Noul

Șinele, prin timp format, cu gândirea lui hoinară.

Zi și noapte se frământă, în a omului ocară.

Nimic **nou** în povestiri, spusele îi sunt trecutul împletit cu amăgiri - ce structurează finitul.

Importantă e plăcerea, ce-o transportă-n viitor.

Tipar vechi, nepotrivit, veșnic fals îndrumător.

Nicicând nu percepe noul, proaspăt, viu și actual.

El fiind totdeauna vechiul, conservat memorial.

Astfel, nou-i alterat prin vălul care s-așterne

Ca prezent imaginat, joc de frământări eterne.

Proaspăt, încontinuu mers, noul e ca un respir.

Vădit clar în Univers și-nregistrat fir cu fir.

Când întregul vechi dispare, prin văzut și înțeles.

Suntem ființă creatoare, detașată de eres.

Numai când gândirea tace, fără scop anticipat, - Energia se reface și „noul” e integrat.

De-acum, noi și viața - una - în perpetuă mișcare.

Noutate absolută în firească transformare.

E trăire atemporală, Sacrului predestinată.

Noi deprinși de timp și spațiu trăim viața-adevărată.

Câte ceasuri întregi și nu rareori, chiar zile și nopți, nu am irosit din viața noastră, fără de niciun folos, atât pe plan fizic, cât și spiritual, fiind complet ruși de realitatea faptelor. Dominați de calapoadele rigide ale unui ego fictiv, funcțional anacronic, ne suntem propriul nostru dușman, prin stările contradictorii care se ivesc între vechiul perimat - acum prezent doar ca imagine - și noutatea absolută a viului în perpetuă mișcare. Deci, iată cum șubrezenia structurii noastre psihologice ne pune în imposibilitatea de a ne întâlni în mod real cu ceea ce este acum și aici, a cărei diversitate de la o clipă la alta determină tot farmecul și prospețimea vieții.

Dacă sunteți și dvs, de acord că lucrurile se petrec în acest fel, să încercăm, fiecare pentru el, a realiza acel „ceva” deosebit decât ceea ce am făcut până la această dată. Și aceasta, nu pentru că ne îndeamnă cineva, ci din curiozitatea firească, de a afla dacă într-adevăr este sau nu posibil să întâlnim în viață o astfel de noutate, pe care ne-o sugerează autorul prin enunțarea temei respective.

Noi nu tratăm și nu susținem aici niște idei

fanteziste, imaginate de o minte înfierbântată de vanitatea afirmării. Preocuparea aceasta o lăsăm pe seama romancierilor, a poeților și filosofilor, care vă delectează purtându-vă pe aripile irealului, a metaforelor și idealurilor, unde iluzia mângâierilor se împletește cu buna dispoziție a burlescului și a nenumăratelor sofisme.

Momentele de deosebită trăire, la care ne referim, le poate realiza orice ființă umană. Pentru că noi toți, fără niciun fel de excepție, avem în profunzimea ființei o părticică de zestre divină, care ne unește în universalitate. Aici se găsește izvorul inepuizabil al înțelepciunii, frumuseții, Iubirii și bunătății absolute.

Dacă am încerca să ne observăm mișcările gândirii pe parcursul unei singure zile, sau măcar al unui un ceas, nu fără surprindere, am putea singuri constata că noi trăim foarte puțin, sau chiar deloc în prezent. Gândirea noastră sprintară aleargă ca o nălucă, când în trecut, pe aripile timpului, câțiva consumat, când se proiectează spre un viitor imaginar și prezentul rămâne de fiecare dată neînțeles.

Datorită acestei gândiri haotice, risipim fără niciun avantaj imense cantități de energie psihică. În acest fel devenim victime ușoare ale stresului, prilejuit de întâmplări cu totul minore. În asemenea împrejurări, ni se cere să anulăm imediat și complet cauzele care determină această risipire. Căci, numai adunându-ne întreaga capacitate psihosomatică vom putea funcționa normal ca oameni întregi. În final, numai în

această conjunctură se poate vorbi de o reală întâmpinare a noului, premieră absolută, a vieții în perpetua ei mobilitate.

Cunoașterea de sine ne oferă de îndată și fără risc, însușirea respectivă. Și, iată cum: cu toată atenția vom lua contact în mod simplu și direct cu fiecare reacție a gândirii ca: emoție, dorință, teamă, imagine etc., fără să așteptăm vreun anume rezultat. De fapt, suntem doar atenție, aidoma unui puternic reflector, care luminează tot ce întâlnește, și nimic altceva în plus.

Iluminarea sau conștientizarea tăcută dizolvă toate câte apar, fără niciun fel de efort. Iar în golul psihic, spontan instalat, apare o nouă conștiință adimensională și atemporală, ca energie pură, capabilă să întâlnească și să înțeleagă noutatea mișcării vieții, diferită de la o clipă la alta.

Numai în contopire directă cu aceste clipe omul funcționează ca ființă integrală și este în măsură să-și aducă sieși transformări benefice radicale.

67. Observarea

Mintea stăpânită, plină de imagini.

Formule, prin timp, îi făuresc margini și ea vede viața prin ce-a însumat.

Iar noul privit este deformat;

Ce-i bine sau rău, frumos sau urât sunt catalogate în mod diferit.

Dup-acumulări și-absurda plăcere.

Ducând în final la conflict – durere.

Doar privirea simplă e vedere clară.

Când lumina-i pură – Soare-n miez de vară;
Atunci se-nțelege ce-i adevărat.

Ființa împlinită fiind doar „observat”.

Ce-i real în viață, e-adevăr de-o clipă.

Care, prin mișcare naște, se-nfiripă și îndată
piere, fără a lăsa semne.

Ce-nscriu cerebral formulări eterne.

Justa observare nu-i fruct prin voință.

Captivă-n sfortăre, ca o neputință.

Ea-i simplu privit, fără-altă mișcare.

Când omul atinge starea creatoare.

El, prin integrare – supraconștient, în oricare
clipă e independent.

Așa-n mod spontan, schimb-al său trecut.

Prins în tulburare de vechiul știut.

Acest act al observării, al privirii, în care are
loc atât înțelegerea, cât și acțiunea
transformatoare, este, pe cât de simplu, pe atât de
greu de realizat. Toată dificultatea constă în modul
nostru greșit de funcționare la nivel psihologic.

Dominați de o gândire care funcționează
automat, ori de câte ori vom întâlni mișcarea
vieții, datorită impresiilor ce ne afectează, vom
răspunde imediat potrivit propriilor noastre
prejudecăți. Astfel, vom analiza, accepta sau
respinge, în conformitate cu condiționarea minții
noastre. O asemenea întâmpinare face imposibilă
observarea la care ne referim în această temă.

Am înlocuit simplul privit, cu pălăvrăgeala
minții, lipsită cu totul de orice sens, și care ne
împrășteie, fără de niciun folos, energia atât de
necesară faptului în sine.

Dar, pentru a ușura adevărata înțelegere, să luăm un exemplu: observarea mai multor lucruri din lumea exterioară. De pildă, contactul nostru vizual cu un pom, o floare, un râu care curge său cu o seamă de indivizi diferiți ca sex, naționalitate sau rasă.

Dacă, în prima fracțiune de timp, contactul e real, nemijlocit, în fracțiunea următoare însă, intervine fulgerător trecutul nostru. Datorită depozitului de cunoștințe înregistrate pe scoarța cerebrală, ca memorie, începem să comentăm, să judecăm, condamnăm sau admirând ceea ce vedem. Așadar, îndată ce mintalul, prin intermediul gândirii, intră în acțiune, noi, de fapt, încetăm de a mai fi în legătură cu obiectul sau persoanele respective, ci cu noi înșine. Într-o asemenea împrejurare, nu mai suntem în stare de observare a ceea ce este, deși, privirea ne este îndreptată spre acea realitate, ci ne ascultăm propriile estimări.

În acest caz, fiecare individ, în funcție de propriile concluzii realizate în decursul timpului, va stabili, în mod firesc, valori proprii, deosebite de ale celorlalți. Plăcutul și neplăcutul fiind moneda de apreciere strict individuală a fiecărei personalități în parte.

Dacă observarea lumii exterioare este așa de anevoioasă, contactul cu lumea noastră interioară este și mai dificil de realizat. Observarea reacțiilor, stărilor emoționale, a sentimentelor care apar în aria conștientului, este cu atât mai complicată, cu cât aceste manifestări au o

fluctuație de fulger. Sunt numai niște simple sclipiri care apar și dispar fulgerător.

Practic, funcționând sub influențele coplesitoare ale unui trecut, în clipa prezentă, ne rupem de viață, de ceea ce este real în momentul respectiv. Din acest motiv, înțelegerea realității devine irealizabilă.

Numai simpla observare, la care nu intervine în niciun fel trecutul, oferă acea claritate absolută, care asigură înțelegerea faptului că fapt, așa cum este el în adevărata lui manifestare. În această postură suntem întocmai ca o placă sensibilă de fotografiat, care doar înregistrează ce este real în acea clipă. Numai atât și nimic altceva.

Observarea tăcută face ca în noi să se adune întregul potențial psihic care, în uniunea perfectă cu corpul fizic, ne dă calitatea de ființe plenare. De-acum, prin această fericită uniune, suntem capabili să întâmpinăm corect, să înțelegem cuprinzător și în mod spontan să rezolvăm eventualele dificultăți care s-ar ivi, determinate de surprizele ce ni le aduce viața în permanenta ei mobilitate.

Numai în aceste condiții, ale cunoașterii de sine, atât înnobilarea omului obișnuit, funcțional egocentric, cât și descoperirea fericirii nemotivate pot fi cu adevărat atinse.

68. Odihna

Odihna-i un elixir și-o adevărată mană.

Care-adună energia ce continuu se destramă.

Prin ea, corpul se reface în întreaga lui structură.

Prinsă-n zbuciumul vieții, în procesul de uzură.

În starea cea de odihnă, murmurul gândirii tace.

Ființa toată se adună, căci de trecut se desface.

Prin două căi se-mplinește: somn adânc, lipsit de vise și-n stare de meditare: cu realizări precise.

Funcția lui „eu” dispare, și, de timp eliberat.

Corpul singur se conduce, el, prin el e dirijat.

De-acum fără risipire, energia-i folosită Ca mijloc de-nsuflețire, de făptură obosită.

În ambele ipostaze, Sacrul este-ndrumător.

Prin Iubire, puritate, totdeauna creator.

Faptic, el ni se relevă când trecutu-i dizolvat și cunoașterea-i măsura omului realizat.

Viața este o energie, care se consumă și se alimentează în permanență din marea energie universală, din care provine. În măsura în care o primim, o și consumăm cu sau fără folos. Diminuarea potențialului energetic ne obligă în mod firesc să-l refacem pentru a asigura o cât mai bună funcționalitate. Și această carență o completăm în primul rând prin consum de alimente, ele însele fiind adevărate depozite ale aceleiași energii universale.

Concomitent cu hrana adecvată, acumulăm energie și pe cale directă, din atmosferă, prin respirație.

Dar, toate aceste nu sunt suficiente. Pentru ca ființa umană, precum și oricare altă formă de

viață să-și poată duce existența sa normală, mai este nevoie de încă ceva în plus, și anume, de un anumit timp de odihnă, de repaus.

În funcție de munca pe care o prestăm, fizică sau intelectuală, se înregistrează un consum mai mare sau mai mic de energie. Pe măsura epuizării, cu toată hrana și respirația, totuși, noi vom simți nevoia repausului. Această solicitare a corpului o resimțim chiar și în cazul când nu facem nimic, ca efort al muncii respective.

Lipsa de activitate fizică sau intelectuală poate să prilejuiască un consum de energie, uneori mult mai pronunțat. Agitația unei minți care funcționează haotic, împrăstie o cantitate enormă de energie psihică. Când suntem frământați de o idee, o imagine sau o dorință pe care nu o putem momentan realiza, ori, trăim sub presiunea unei temeri cu suport real sau imaginar, pierdem mult mai multă energie, decât atunci când am realiza ceva concret, o muncă constructivă, printr-o gândire ordonată, clară și precisă.

Un creier eliberat de acea gândire încâlcită, tot timpul alimentată de lucruri și întâmplări învechite, se transformă într-un organ sensibil, lucid și apt să întâmpine și să înțeleagă direct realitatea vieții. Un astfel de creier nu creează niciodată probleme, ci dimpotrivă, el este capabil să rezolve orice dificultate de natură psihică, care, eventual, s-ar ivi pe parcursul unei existențe.

Degradarea etic-morală a omenirii, care se amplifică neconținut, este rezultanta logică,

firească, a unei asemenea gândiri confuze. Funcționând numai prin trecut, gândirea nu poate înțelege noutatea și prospețimea vieții și nici dimensiunea „Iubire”, singura în măsură să revoluționeze acest așa-zis – homo sapiens, atât de imperfect și conflictuat prin întreaga lui structură.

După aceste considerente, intenționat semnalate pentru o mai bună înțelegere a risipei de energie, să vedem care este contribuția odihnei la refacerea structurii psihosomatice epuizate.

Starea de odihnă se realizează prin două modalități: somnul profund, lipsit de vise, și starea de meditație. În starea de somn fără vise, activitatea gândirii încetează în mod complet, când în corp se instalează o perfectă armonie. Prin negândire se realizează, fără efort, o uniune perfectă psiho-organică, care se răsfrânge, ca odihnă benefică asupra întregului corp, până la nivelul de structură celulară, în această conjunctură, marcată de gândirea adormită, corpul singur își controlează toate activitățile. Și o face în cea mai desăvârșită concordanță cu armonia universală. De fapt, în această ipostază, Scânteia Divină din noi preia conducerea întregii ființe, prin puritatea Iubirii care o definește.

La fel de eficientă este și calea meditației, prin care practicantul, în stare de veghe, realizează aceeași inactivitate a gândirii. Prin stoparea neforțată a gândirii, se închid canalele prin care se scurge, fără folos, energie indispensabilă ființării în prezent.

Meditația se realizează printr-o desăvârșită

simplitate, în care, gândirea este total absentă, încă de la început. Meditatorul, în stare de supraconștiință, devenit atenție lucidă, ascultă și observă atât impresiile care vin din lumea exterioră, cât și reacțiile psihice ce izbucnesc mecanic în urma acestui contact. El este doar un ochi care privește și o ureche care doar ascultă, fără comentarii și fără să existe vreo anumită tendință de așteptare a unui rezultat drept scop, ideal etc.

În această postură de muțenie înăuntru și-n afară, suntem întocmai ca o oglindă în care se reflectă mișcarea vieții în absoluta ei realitate. Ea singură își dezvăluie noutatea care o definește cu fiecare clipă consumată.

În ambele ipostaze, prin care, așa cum am văzut, corpul fizic prin odihnă își reface potențialul energetic, necesar atât sănătății cât și bunei funcționări, întâlnim intervenția binecuvântată a Sacrului. Scânteia Divină din noi, prin puritatea energiei care o caracterizează, determină și transformări radicale în structura deficitară a ego-ului, implicat atât în risipa energiei, cât și în degradarea morală a individului.

69. Oglinda

Când misterul din atom crea drum de eră nouă.

Iată, poposi un om cu-nsușiri fenomenale:

N-are țară, nici credință și-i lipsit de ideal.

El, în toate ce susține e fondat doar pe real.

Povestește că-ntr-o zi îi fu prinsă-ntreaga ființă într-o liniște deplină, fără scop, fără

tendință;

Bucuria explozivă, ce-o simți în clipa-aceea.

O cuprinse-ntr-o misivă: „Înțeleg eliberarea”.

Și, de-atunci, vorbește-ntruna și-și luminează
cărarea.

Nu se crede filosof, maestru, învățător.

Ci numai un bun prieten prin îndemn
sfătuitor.

De-a ne urmări intens în oglinda ce-o oferă.

Smerit și-ngăduitor prin îndemnul său
constant Demonstrează-n Chip expres că privitu -
îi important.

Când e fără năzuință sau anume așteptare.

Astfel, Adevărul vine fără nicio căutare.

Cunoașterea cea de sine - a structurii-
ncătușate.

Numai astfel se obține, prin „acum” și dintr-
odată și cu fie ce trăire, ego-ul mai zdruncinat.

Punând astfel temelia omului iluminat.

Munca aprigă se cere cu-atenția-nsoțită
Mereu conștientizată gândirea cea nărvită.

Vidul psihic sau tăcerea prefac ființa-n
puritate Asta ne-ndeamnă amicul, de-a ființa prin
simplitate.

Pe cărarea minunată, nimic nu se urmărește
Scopul drept „sine” habotnic, oglindirea-l
nimicește;

Fericirea, frumusețea și Iubirea creatoare
Izvorăsc din profunzime ca o binecuvântare.

În această temă mă refer la marele înțelept
indian Krishnamurti. Deși ca existență
pământească îi asociez numele cu o anumită țară,

prin origine și cetățenie totuși, el nu a fost numai un indian. Prin investigațiile pe care le-a întreprins în adâncurile ființei sale, el a reușit să spargă calapoadele psihologice ale ego-ului, specifice omului obișnuit, înscriindu-se în ipostaza universalității. Deci, dizolvând capcanele tiparelor condiției umane, acest veritabil trăitor al Adevărului oferă omenirii, fără niciun fel de reticență, o nouă modalitate de abordare a vieții.

El îndeamnă pe cei cu adevărat interesați de cunoașterea de sine, să învețe mai întâi arta de a privi și asculta. Folosind atenția globală și lucidă drept unic instrument al investigației, el arată că numai simplitatea privirii și ascultării ne oferă posibilitatea întâlnirii cu prospețimea viului aflat într-o permanentă mișcare.

Mintea liniștită, perfect echilibrată, este întocmai ca o oglindă în care se reflectă atât lumea exterioară, cât și lumea noastră interioară. Și simpla conștientizare a ceea ce apare într-o clipă, conduce, în mod firesc la dizolvarea energiilor relative care susțin gândirea confuză și haotică. În fapt, este vorba de gândirea care abordează fie trecutul perimat, fie un viitor imaginar și nesigur.

Din această întâlnire, întreaga structură psihică fiind complet demascată, nu are altceva de făcut, decât să tacă. Și, în această tăcere, survenită fără efort, fără vreo programare și unde nu există niciun fel de așteptare, se realizează integrarea ființei noastre. În clipa respectivă, psihicul și corpul formează o unitate

adimensională și atemporală.

Numai funcționând la acest nivel, suntem în măsură să întâlnim în mod real mișcarea vieții și să intervenim în chip fericit pentru rezolvarea tuturor problemelor care eventual s-ar ivi.

Cât mai multe clipe astfel întâlnite vor conduce în final la demolarea structurii tempospațiale a ego-ului. Fără această operație nu vom putea atinge cunoașterea Adevărului absolut, nici iubirea și fericirea autentice, care nu sunt susținute de nicio motivație.

Oglinzile, ce ni le pune în față acest înțelept, nu sunt altceva decât niște teme, a căror rezolvare – după îndemnul său – revine fiecărui ins în parte. Fiindcă, pe acest drum al cunoașterii, nu se înaintează nici folosindu-ne de acumulări cerebrale, nici sprijinindu-ne de însoțitori (ca învățător, maestru etc.) drept cârje. Noi toți, indiferent de pregătirea noastră intelectuală, dispunem de capacitatea necesară pentru a finaliza minunata operă de sacralizare a ființei proprii. Mai mult chiar decât atât, însăși existența ne obligă să eliminăm zgura conștiinței de suprafață a ego-ului, spre a da posibilitate Scânteii divine din noi – de fapt, omul real – să se manifeste în toată puritatea și splendoarea ei.

Abordarea divinității, prin cunoașterea de care amintim aici, este cu totul diferită de cum au făcut-o și o fac teologii, și filosofi. De Dumnezeu nu ne putem apropia nici cu știința noastră, nici cu imaginația, nici cu credința și nici prin solicitări disperate, fiindcă toate acestea fac parte din

mintea limitată a omului, condiționat psihologic de mediul în care s-a dezvoltat.

Toate fenomenele și descoperirile care au loc, prin intermediul acestor mijloace nu pot fi decât relative, specifice ariei limitate a lumescului. Și nici n-ar putea să fie altfel. Cum să cuprindem

Necuprinsul în cupa minții noastre care; oricât de multe ar ști, este și va rămâne totdeauna mărginită?!

Numai când această minte își vede neputința și tace – adevărată smerenie – atunci, în golul psihic care survine în mod natural, devenim un vas neocupat la dispoziția Sublimului.

Deci, nu noi mergem spre Dumnezeu, ci El vine spre noi, când i-am oferit prilejul respectiv, adică am tăcut necondiționat. Odată cu aceasta, dispunem de-acum de o nouă minte, desprinsă de trecut, nelimitată, atentă și lucidă, impulsionată de o energie pură. Ea funcționează în contact nemijlocit cu ce-i „acum și aici”, cuplându-se și decuplându-se cu clipele care înregistrează existența în scurgerea ei neîncetată.

La **acest** nivel de trăire, toți simțim, înțelegem și acționăm în mod absolut identic. Pentru că Adevărul este unic și toți cei cuprinși în infinitatea lui nu pot avea decât una și aceeași atitudine fericită.

70. Omul

Omul zilelor de azi nu-i o ființă unitari.

Viața lui e incompletă, fiind mișcare fragmentară.

Formele ce ne separă sunt privire prin fragment, încolo o plămădeală - un comun ingredient.

Unii, lacomi de știință, alții caută avere;

Unii caută divinul, alții, tot ce e plăcere;

Unii sunt oameni politici, alții, pictori sau artiști;

Unii» visători poeți, alții, îndârjiți juriști.

În acest conglomerat e o sumbră-nvălmășeală.

Urmărire egoistă, seacă-ngustă, personală.

Viața astfel fiind privită prin strâmta preocupare.

Va stabili etalonul, iar prin el, infatuare.

Insul, trăind ca fragment, nu cuprinde unitatea și va genera mereu teama, ura, nedreptatea.

Iar înțelesul real e confuz la nesfârșit.

Fiecare fiind măsura, spațiu propriu - mărginit.

Viața este „un întreg” prin cuprins - totalitate și-o-nțelegem pe deplin, când suntem integritate.

O asemenea structură naște un cuprins global.

Când trecutul se destramă, din om, tot sensul dual.

Diferența dintre semeni doar abia acum apare.

Prin văzutul cel real; ca desprins de fragmentare.

Sofidar cu Infinitul, integratul e-nțeles,

înțeles e și fragmentul, rob prin timp - biet interes.

Individul, așa cum funcționează el astăzi, cu idealurile și credințele sale, cu grijile și nevoile de tot felul, cu atașamentele mai mult sau mai puțin sesizate, nu este un om complet, ci numai o nefericită diviziune. El este mereu în căutare a câte ceva: dorește un anumit lucru, ocolește altul, continuu aspiră fie la una, fie la alta. Ceea ce astăzi socotește important, mâine nu-i mai acordă nicio valoare, fiindcă interesul său s-a deplasat spre altceva. Acest „altceva”, de existență efemeră, pe care-l vizionăm într-o obositoare goană, este întocmai ca un pinten ce traumatizează fără încetare un spirit confuz și înspăimântat de o viață pe care nu o poate înțelege.

Deosebiri care-i separă pe oamenii ce trăiesc la nivelul ego-ului, adică al conștiinței de suprafață, sunt numai modulări fracționare. Unii caută una, alții, alta, în funcție de prezumțioasele valori la care ține fiecare și prin care încearcă să-și găsească un rost în viață. Deși separați ca preocupări, ca idealuri, totuși, toți, fără nicio excepție, sunt structurați pe aceeași plămădă pe ingrediente egocentriste.

Unii adună averi, din bogăție făurindu-și un ideal de viață pe care-l urmăresc cu lăcomie. Pentru această categorie de oameni, bunurile materiale reprezintă însăși rațiunea propriei existențe. Nu pot concepe alte valori, decât cele legate de moneda sunătoare, aur, în final.

Alții sunt însetați după alt gen de bogăție, sub forma de informații, cunoștințe – știința lumii cât mai diversificată. Avuția acestora constă din înregistrările memoriale, pe care își susțin în mod cu totul exagerat importanța psihologică.

Politica este un alt domeniu, de care alții sunt pasionați în așa măsură, încât fac din asta un ideal, pe care-l cultivă fără încetare, în acest domeniu de preocupări se declanșează adesea stări pasionale excesive, care generează ura între oameni și chiar războaie sângeroase.

Și-n artă, un câmp pe cât de vast, pe atât de diversificat, sunt întâlnite aceleași aspirații idealiste, fiecare urmărind perfecționarea tehnicii de exprimare a frumosului relativ.

Idealul spiritualist este o altă căutare, în care descoperirea realității acelei forțe divine se împletește cu interesul strict personal al credinciosului.

Teama în fața unei vieți neînțelese, ca și asigurarea unui loc cât mai avantajos în paradisul imaginar condiționează și separă, în același timp, oamenii, adesea învrăjbind pe unii împotriva altora, potrivit dogmelor rigide ale diferitelor religii, în care sunt înregimentăți.

Unii entuziaști merg până la sacrificarea acestei vieți în schimbul unei existențe pline de tot felul de privațiuni și austerități habotnice, pentru cucerirea gloriei celeste.

Și, în sfârșit, alții, profund ancorați în lanțurile plăcerilor senzuale, nu-și fac niciun fel de probleme sau idealuri. Ei trăiesc viața din plin

prin ceea ce le oferă senzualul. Mâncarea, băutura și satisfacțiile legate de sex, sunt apreciate ca cele mai prețioase valori care pot fi realizate pe loc, culegând tot așa de rapid și roadele respective.

Toate aceste căutări, fără niciun fel de distincțiune și fără a avea rezerve față de vreuna din ele, nu sunt altceva, decât preocupări cu totul egocentriste. Prin urmărirea uneia sau alteia din aceste preocupări, individul, în realitate, nu se urmărește decât pe el însuși. El se vrea neconținut mai plin, mai ocupat de ceva la care ține atât de mult...

Căutarea bogățiilor materiale sau aceea a acumulărilor de cunoștințe, de pildă, nu sunt deloc deosebite ca valoare, dacă fiecare dintre cei interesați de o cale sau alta, urmăresc gloria, renumele, puterea. Atâta vreme cât există scop personal, ca ideal de urmărit, care impulsionează deopotrivă și pe unul și pe altul, nu va fi nicio deosebire între cei doi căutători.

De asemenea, preocupările care vizează abordarea puterii divine pentru desăvârșirea unui ideal considerat religios, este tot o formă de urmărire strict personală. Deosebirea față de celelalte este doar o deosebire de nuanță, de preocupare mai subtilă. Fondul este identic, determinat de una și aceeași împlinire egoistă.

Viața, privită de fiecare individ prin bucățica lui, care îl preocupă nu va putea fi niciodată înțeleasă. Și nici nu ar putea fi altfel, fiindcă viața este un întreg și pentru ca acest „tot” Să poată fi înțeles, este nevoie să-i ieșim în întâmpinare ca

ființe integrale și nu ta fracțiuni

Neînțelegerile existente în lume, ca, de altfel, și toate contradicțiile și conflictele care ne macină în profunzime ființa noastră, își au sursa în mod exclusiv, în această funcționare deficitară. Noi nu funcționăm ca oameni întregi, ci numai ca simple fragmente.

Deci unitatea vieții ne solicită să-i ieșim în întâmpinare ca ființa completă. Adică, psihic și corp într-o desăvârșită uniune, în contact direct cu prezentul, viu, activ, aflat într-o perpetuă schimbare de la o clipă la alta. Acest mod de contactare a viului, noutate absolută cu fiecare clipă consumată, ne scoate din tiparele ego-ului, integrându-ne funcțional, în universalitate. De acum avem o altă înțelegere a lucrurilor, determinată prin privirea de ansamblu, care este cu totul diferită de cea fragmentară. Și fenomenul se petrece ca ceva firesc și logic pentru că, în noua ipostază dispunem de o minte pură, necontaminată de trecut, care se manifestă prin Iubire, frumusețe, bunătate, toate libere de orice motivație din sfera cunoașterii, a limitării.

Un astfel de trăitor înțelege în mod corect pe orice semen care funcționează fragmentar, fără să-l condamne. O asemenea înțelegere însă, nu poate avea loc și invers, pentru că ego-ul, funcționând mecanic, nu are capacitatea de a vedea, asculta și percepe cu adevărat realitatea în nemărginita ei simplitate.

71. Opinia

Opinia-i formulată pe fundalul – ca știut.

Minte strict încătușată prin citit și prin făcut.
Ea-i privire prin ecran, ca bătrân-acumulare.
Repetată consecvent de „ego”, prin
memorare.

În pragul Realității, opinia n-are sens.

Fiind fruct al diversității, prin timp, colorit
intens.

Prin nuanța-i personală, totdeauna este-
ngustă

Și creează vânzoleală, fiind sectară și injustă.

Prin ea se nasc contradicții, uneori războaie
crunte.

Infestări de aberații, legat-o păreri mărunte.

Ea nicicând nu-i actuală și nici nu-i realitate.

Căci nu prinde Adevărul, în a lui imensitate.

Dacă-i înțeles Realul, mintea-i pace, claritate

Și-aici n-are acces părerea prin a ei
activitate.

Jocul său naște confuzii, în climat întunecos

Ce dă vise, deziluzii și-un înțeles defectuos.

Opinia fiind văzută și-ascultată-n mod tacit.

Este spontan dizolvată, psihic, omul întregit.

Prin tăcere e-nțelesul, cu vederea unitară.

Când egou își pierde sensul cu-a lui structură
precară.

Opinia sau părerea este interpretarea
subiectivă a unui fapt sau eveniment oarecare,
determinată de acumulările cerebrale ale fiecărui
individ în parte. Ea apare deci, ca o concluzie
personală susținută de fondul informativ conservat
memorial, care survine automat la contactul cu un
fenomen ce are loc în prezent. Este, altfel zis, o

rezultantă impusă mecanic de un trecut perimat, actualizat printr-o imagine. Și încă o mai putem compara cu un ecou sau efect al unei cauze care se află undeva în trecutul mai mult sau mai puțin îndepărtat. În acest fel, opinia – ori de câte ori intervine – ne desprinde de realitatea faptelor care se desfășoară în momentul de față, trimițându-ne imaginativ în trecut.

Deoarece opinia este o creație a lumii noastre, mărginite, a ego-ului, dimensiunea ei nu poate fi decât limitată, îngustă, totdeauna personală. Din acest motiv, ea dă naștere la divergențe între oameni, fiecare susținându-și punctul său de vedere, diferit de al celorlalți.

De fapt, aici abordăm acea opinie născută și întreținută de convingerea intimă a individului ca rezultat al concluziei sincere la care a ajuns, pe baza datelor furnizate de depozitul lui memorial. Facem această precizare, pentru că adesea obișnuim să lansăm păreri și în funcție de anumite aversiuni, de simpatii sau de antipatii. Or, în acest context, nu convingerile formulează opiniile, ci scopul meschin de moment, care ne descoperă una din fețele ego-ului – ipocrizia. Excludem, deci, această alternativă, în care convingerea intimă este cu totul diferită de ceea ce exprimăm prin cuvinte, fie ca laude, fie ca denigrări.

Dar, să vedem practic, cum ia naștere o părere, luând, de pildă, un fenomen al naturii: ploaia.

Pentru un agricultor, a cărui holdă se află în criză de umiditate, o ploaie venită la timp

reprezintă o adevărată binefacere și e apreciată ca atare. Dar, același fenomen, pentru altul, poate fi considerat o calamitate. Șuvoaiile de ape i-au distrus total sau în bună parte produse deja recoltate. În aceste două cazuri, părerile distincte sunt determinate de interese personale diametral opuse.

Să mai aducem încă un exemplu: ascultarea unui discurs politic, sau a unei predici religioase. Aici opiniile se diferențiază în funcție de crezurile - politice sau religioase - ale fiecărui ascultător.

De altminteri, în orice problemă de viață, ne afirmăm printr-un mod specific de interpretare, în concordanță cu formarea noastră educațional-morală, realizată în trecut ca ego. Așadar, opinia nu este un produs al libertății de gândire, ci un determinant al înlănțuirii psihologice a individului. Ea apare de fiecare dată la interferența acumulărilor memoriale cu ceea ce se petrece în momentul de față. În acest fel nici nu poate exprima Adevărul, ci numai un punct de vedere strict personal, determinat de-fondul memorial al individului respectiv.

Pentru a ne putea ridica la nivelul de înțelegere a esenței lucrurilor, deci dincolo de orice ambiguitate, este imperios necesar să dizolvăm fiecare tendință de opinie, care izbucnește automat ori de câte ori suntem puși în fața unei situații oarecare. Și această fericită ipostază o realizăm numai prin simplitatea întâlnirii cu fiecare reacție a psihicului, la contactul cu realitatea viului în mișcare. Deci,

complet atenți, observăm și ascultăm fiecare mișcare a gândirii. De fapt, noi suntem acea mișcare, ca ego în activitate prin impulsuri mecanice.

Conștientizarea unicității conduce, în mod fatal, la dispariția ficțiunii ego, care, deconspirat, își pierde pe moment, întreaga energie, în locul devenit liber - vid al gândirii - apare o altă energie, de esență pură, fără frontiere, care se întreține prin ea însăși. Din această energie izvorăște Iubirea Sublimă, care nu poate să exprime altceva decât realitatea lucrurilor, ea însăși fiind esența lor. Odată cu atingerea acestui nivel, toți câți îl realizează, au un mod unic de înțelegere, pentru că Adevărul este unic.

72. Pacea sufletului

Mult, prea mult râvnita pace, mana cea neprețuită.

Vine când gândirea tace și când inima-i smerită.

Nu-i sfortărc-n niciun fel, de „ego” în căutare.

Ce visează un model, abordat cu-nfatuare.

Ea s-așterne-n chip spontan, când cuprinsă-i tulburarea De pruncul ajuns titan, odată cu integrarea.

Trecutul prin ea-ncetează, noul prin ea se vădește.

Doar așa omul transcende și-n sublim se contopește.

Cunoașterea cea de sine, unic drum spre sfânta pace.

Cu realizări sublime, când făptura se reface.

Ia proporții negândite și-află-nțelesuri
perene.

Căci perceperea deplină, dă dimensiuni
eterne.

Prin ea aflăm ce e moartea, ce-i și viața cea
divină.

Când uniți cu Nesfârșitul, suntem făptură
sublimă.

Faptic, ea ne-a deschis poarta către Sacrul
Infinit.

Și tot ea-i mormântul firii, cea legată de
pământ.

Pacea sufletului, sau vidul psihologic, este
acea dispoziție sufletească, în care gândirea și-a
încetat orice fel de activitate. În această fericită
ipostază, întreaga ființă, corp și psihic, se află într-
un perfect echilibru. Starea de armonie, prin
însăși existența ei, creează posibilitatea ca, la
ambele niveluri: psihic și somatic, să funcționăm
în mod desăvârșit.

În aceste clipe de înaltă funcționalitate;
psihic suntem scoși din timp și cunoaștem prin
trăire integrarea în universalitate. De fapt, tăcerea
necondiționată a ego-ului a permis particulei
divine existentă în fiecare dintre noi, să-și reveleze
prezența. Și o face prin însușirile desăvârșirii care
îi sunt specifice. Iubirea, inteligența, frumusețea și
puritatea sunt doar câteva expresii prin care poate
fi caracterizată. Desigur că aceste simboluri nu
sunt faptul în sine, însă, pentru comunicare, ne
folosim de ele, neavând altceva la îndemână.

Transcendența lumii noastre mărginite și uniunea cu Nemărginitul nu pot avea loc, decât prin fereastra care ni se deschide odată cu încetarea mișcării nebuloase, confuze, a finitului, respectiv a structurii egocentriste.

Dar să vedem cum o putem realiza? Oare tot prin intermediul activității ego-ului: ca voință, efort, imaginație etc? În mod categoric, Nu! Și asta, din simplul motiv că orice intervenție a lui, nu poate să-și depășească propria limitare. Deci, folosindu-se de inhibiție, el conturează doar o pace forțată, care este tot atât de relativă ca și întreaga structură ce-l caracterizează. Iar scopul care inițiază acest fenomen este chiar el, adică ego-ul.

Or, pacea pe care o abordăm în tema de față este cu totul diferită. Aici ne referim la tăcerea totală și necondiționată a ego-ului care, fiind luminat, în ansamblul manifestărilor lui, de flacără atenției, pur și simplu se dezagregă. Nu a fost nevoie decât de simplitatea interferenței cu reacția gândirii, realizată spontan, în mod direct și fără niciun fel de anticipație.

Simpla conștientizare a mișcărilor psihice cauzate de impresiile care ne vin din lumea exterioară, sau din interiorul nostru, conduc la tăcerea smerită a neputinciosului „sine”.

Din această clipă, de tăcere necomandată, neforțată și neurmărită în niciun fel, dispunem de o nouă minte, care funcționează prin puritatea gândirii. De-acum, înzestrați cu o mentalitate diferită, orice problemă de viață este rezolvată în

mod inteligent, fără să mai lase în urmă cicatrici memoriale.

Această minunată pace reprezintă totodată o adevărată deschidere, prin care se scurg în chip natural, toate energiile relative, care structurează și întrețin psihologia deficitară a omului obișnuit.

De asemenea, realizarea acestui fenomen ne deschide și ne luminează cărarea spre viața sublimă, revelându-se, de fiecare dată, atât nemurirea sufletului, cât și însușirea de a ființa prin puritate.

73. Pasiunea

Energie integrală și deplină claritate.

Dinamism în exprimare, fără timp – dualitate, întâlnită de făptură – ca ființă eliberată.

E la fel cu-n exploziv de forță nemăsurată.

Ea destramă tot trecutul, orice urmă de eres;

Omul prin ea-i prospețime, mai presus de interes.

N-o-ntâlnim prin căutare prin al nostru univers.

Timpul nu o formulează, ca mișcare de revers;

Nici proiecția spre mâine nu-i dă viață pasiunii.

Imaginea fiind trecutul, ce dă falsul acțiunii.

Nu-i sectară, precum timpul – limitat prin repetare.

Ce ne-ncătușează ființa – în veșnică degradare.

Doar relația directă cu „ce e „ne duce-n pace.

Când gândirea încetează, când, fără efortare,

tace;

Atunci, ego-ul dispare și noi suntem pasiune.

Infinită energie prin divina uniune.

Ce-nțâlnim acum în cale, deodată depășim.

Permanent suntem dinamic și nicicând nu obosim.

Fără-a ști anume cum, suntem Sacră melodie.

Viața – fericirea: una, în perfectă armonie.

Pentru a evita anumite confuzii în ce privește sensul real pe care-l acordăm cuvântului „pasiune”, am recurs la explicațiile date de dicționarul limbii române moderne. De aici am extras semnificația de afecțiune, care înseamnă totodată tandrețe, dragoste, prietenie.

În continuare, am separat-o de un alt înțeles, și anume, de „patimă”, care, de fapt, exprimă cu totul altceva. Ea constituie o altă temă, pe care o vom trata în mod separat.

Dar cuvintele, oricât de cuprinzătoare ar fi ele ca semnificație, nu sunt și nici nu pot fi faptul în sine. Realitatea, pe care ele încearcă să o transmită, se află undeva în spatele lor. Și numai contactul direct și nemijlocit cu fenomenul ca atare, ne va conduce la înțelegerea absolută a acestuia. Și, dintr-o asemenea înțelegere apare acțiunea benefică, transformatoare, în care ego-ul, cu știința lui totdeauna mărginită, nu are niciun fel de contribuție.

Urmărind cu fidelitate și în mod constant realizarea practică a ceea ce enunțăm, să vedem și în acest caz ce posibilități avem de a întâlni acel „ceva”, pe care, convențional, l-am cuprins în

expresia „pasiune”. De căutat nu o putem, în niciun fel, căuta, fiindcă orice căutare presupune o antecunoaștere. Or, de la bun început, noi nu avem o imagine a pasiunii, o obiectivizare a ei, pe care pierzând-o, să pornim în căutarea și eventual găsirea acesteia.

Pasiunea este o stare de a fi, de a funcționa, a flintei umane în afara granițelor gândirii care, prin natura ei, totdeauna limitată, nu are capacitatea respectivă, nici de cuprindere, și nici de înțelegere a unei astfel de ipostaze. Apariția ei este, deci, determinată de încetarea desăvârșită a activității gândirii, și când, de asemenea, nu există nici măcar acea tendință de vagă așteptare a unui anumit rezultat.

În această pasivitate totală a gândirii obișnuite, întreaga ființă, corp și psihic în uniune perfectă, în stare de atente lucidă, suntem, în mod real, noi înșine, această pasiune. Funcționând în afara timpului, dispunem de o nouă minte, nealterată de tarele trecutului, care, tot ce întâlnește luminează și transformă potrivit energiei pure ce o definește și dinamizează neconținut.

Ne mișcăm într-un veșnic prezent, care se reînnoiește de la o clipă la alta, ca un întreg contopit în universalitate. Suntem aidoma unui izvor de apă vie, pură prin conținutul ei, care nu va seca niciodată.

Subliniem că pasiunea este Iubire atotcuprinzătoare, care nu poate suferi niciun fel de influență, ea fiind flacăra ce consumă prin

ardere orice impuritate a psihicului uman.

74. Patima

Năprasnică înfierbântam, prin impulsuri,
nebunie.

Un ciclon pustiitor, ce face din om urgie.

Patima e o plăcere până la nesaț extinsă.

Care îndârjește firea, când plinirea-i
interzisă.

Încontinuu arzătoare, se vrea veșnic
repetată.

Fiin (a - o marionetă de plăcere dirijată.

Suprafața și adâncul structurate sunt pe ură.

Gândirea - prin timp - stăpânul, ce o face tot
mai dură.

Din trecut s-alimentează, plăcutul îi dă
vigoare.

Și proiecția spre mâine îi adaugă amploare.

Când ceva i se opune, devine mai violentă.

Aprig robul o dorește într-o formă mai
ardentă.

Turbulentă și vicleană, ea nu poate fi-
nfruntată.

Fiindcă-i însuși individul - ca făptură
dereglată.

Incapabil să producă prin el sfânta
transformare.

Să-și dizolve conținutul și întreaga posedare.

Patima, dacă-i privită cum e ea-n realitate.

Fără gând de modelare și fără dualitate.

Observată strict pasiv, cu ea-n strânsă
uniune.

Forța i se dezagregă cu-ntreaga aversiune.

Și-ntr-o clipă pățimașul, de trecut eliberat.
Devine Imensitate, cu prezentul integrat.
Ca energie totală, acum el e pasiune.

Jar ce arde și transformă prin sublima acțiune.

Patima este o înfierbântare excesivă a minții, care copleșește individul căzut în plasa ei, făcându-l să-și piardă atât bunul simț, cât și dreapta judecată.

Nefericitul înlănțuit de împătımire, își pierde uzul rațiunii și săvârșește lucruri care depășesc prin impuritatea lor, chiar cele mai dizgrațioase manifestări ale fiarelor sălbatice. Prin ea, omul decade sub nivelul stării de animalitate, căci gândirea - structural mai dezvoltată - este aceea care născocеște forme de pervertire neîntâlnite la nicio altă viețuitoare.

Ființa, năpădită de această năprasnică înfierbântare, este întocmai ca o regiune pustiită de un ciclon năprasnic. Prezența ei înregistrează: dezmățul, pervertirea, ambiția, gelozia, invidia, ura și chiar crima sub aspectele sale cele mai odioase.

Izvorul patimii îl descoperim în simțul plăcerii exacerbat la nesfârșit, care prin amplexarea lui, copleșește toate celelalte însușiri existente în fiecare individ. Acționând sub influența tenebroasă a patimii, cel împătimit nu este dhtinct de patima sa. El este însăși această stare dementială care se afirmă și se continuă, fiind în mod constant alimentată de o gândire confuză, conflictuală și dezaxată, în plus,

imaginația îi născocesc noi modalități de exprimare, îmbrăcând-o astfel într-o infinită varietate de aspecte, care mai de care mai rebarbative, și mai degradante.

Venim cu câteva exemple, pe care oricare dintre noi le poate observa direct, dacă, bineînțeles, este dispus să-și rupă din timpul său disponibil, spre a privi în direcția în care patima își desfășoară existența. Dorința aprigă a faimei, a renumelui, a puterii în confruntare cu adversarii, care și ei tind spre aceleași țeluri, face din oameni adevărate fiare. La orice întâlnire a intereselor lor, sunt gata să se sfâșie, să se suprimă. Toate armele își găsesc justificări în folosire. Este legitimă toată suita de născociri diabolice, de la o simplă delațiune, până la acuzația cea mai gravă, culminând cu suprimarea fizică.

Plăcerea excesivă legată de simțuri, ocazională alt gen de împătimir, care, pe lângă pervertirea sufletului, conduc și la autodistrugerea suportului fizic. Chiar simpla și legitimă necesitate fiziologică, poate să determine patimi, pe cât de degradante moral, pe atât de nocive somatic.

Nevoia artificială pe care și-o creează omul confuz, total dezorientat de sensul acestei existențe, nevoia de a evada într-o lume a împlinirilor amăgitoare, a dus la patima alcoolismului sau a consumului de droguri.

Diferitele credințe religioase determină, la rândul lor, în tagma credincioșilor, nenumărate înverșunări sau habotnicii, și manifestări

pătimăşe, care neagă însăşi natura frumuseţii divinului, existent în fiecare fiinţă umană. Unii reprezentanţi ai acestor culte - din păcate numărul lor este destul de mare - nu se sfiesc să învrăjbească în mod direct pe oameni, unii împotriva altora, până acolo încât îi determină uneori să se suprimе.

De altminteri, funcţionând la nivel de ego, putem determina ataşamente până la intensitatea patimii, din fiecare dorinţă, necesitate sau chiar dintr-o simplă relaţie. În acest fel, ne pierdem conştiient sau inconştiient, libertatea psihică, atât de necesară înţelegerii şi acţionării corecte. Cătuşele împătimirii ni le punem noi înşine, prin lipsa de atenţie asupra modului nostru de funcţionare. Greşeala este mult prea scump plătită, fiind obligaţi să ne încadrăm într-o caricatură de viaţă. Patimile transformă individul într-un slăbănog fără vlagă, târându-l aidoma unui obiect, după cum bat vânturile împătimirilor care-l domină până la depersonalizare.

Patima, datorită vehemenţei care o caracterizează, nu poate fi camuflată sub nicio mască. Orice efort de voinţă, făcut pentru tăinuirea ei, este şi rămâne, de fiecare dată muncă de Sisif, deci cu totul zadarnică. Tentativa disimulării ei nu face decât să-i imprime o şi mai mare violenţă. Aceasta, datorită energiei fragmentare, alimentată continuu de înclinaţiile obsesive, care se vor cu orice preţ împlinite.

Practic, să vedem care sunt posibilităţile de eliberare din încheştările împătimirii. Patima, fiind

o boală a sufletului, dacă încercăm să o tratăm în mod necorespunzător, nu numai că nu o vom eradica sau măcar ameliora, ci, dimpotrivă, vom contribui la agravarea ei. Deci, mijloacele folosite capătă o importanță capitală.

Ea fiind o manifestare dezordonată a psihicului uman - respectiv a ego-ului - nu poate fi eliminată de acesta prin niciun fel de activitate. Orice tentativă întreprinsă la acest nivel nu poate să realizeze decât palide modificări de suprafață, cu totul lipsite de însemnătate. Sub masca aparenței, patimile vor continua să se adâncească, amplificându-și corespunzător și puterea de înrobire.

Orice patimă, indiferent de izvorul care o alimentează, poate fi dizolvată numai într-un singur fel; și anume prin contactul direct, simplu și nemijlocit cu realitatea care îi dă formă și energie. De fapt, în clipa când se declanșează, noi, omul, suntem această patimă cu alte cuvinte, nu există dualitatea eu și ea.

Simplitatea conștientizării acestui fenomen, cu ajutorul atenției lucide, constituie un veritabil dizolvant. În mod spontan, energia ei conflictuală și haotică este, pur și simplu, spulberată. Flacăra atenției de sine stătătoare și prin ea însăși activă, este manifestarea Sublimului din noi, care curăță și transformă numai prin simpla sa prezență. Totul se realizează fără niciun fel de urmărire anticipată în vreun fel oarecare, de structura psihosomatică a practicantului.

Împătimitului, hotărât să rupă definitiv cu

această adevărată molimă, nu-i rămâne altceva de făcut, decât să întâmpine, cu toată atenția, orice reacție psihică proprie, ca dorință, plăcere, ambiție, gelozie, ură etc., fără să le dea niciun fel de avans. Este doar o întâlnire mută – gândirea complet pasivă – fără să existe nici măcar o tainică așteptare a vreunui eventual rezultat.

Asemenea întâlniri, dacă sunt perfect executate, fiecare dintre ele va elimina câte o parte din energia haotică, ducând în final la totala dispariție a patimii. Iar, un om liber de patimi, va putea, în continuare, prin cât mai multe contacte cu activitatea complexă a gândirii condiționate, să-l conducă în final la întâlnirea cu fenomenul surpriză al spargerii centurii ego-ului. Această breșă sau incizie în structura psihologică limitată, constituie o veritabilă fereastră spre Infinit.

Iată cum, pornind de la întâlnirea reală cu patima, folosind atenția lucidă, conjugată cu pasivitatea minții, am atins autodepășirea condiției umane și integrarea în divinitate. La capăt de drum, dispunem, de o nouă mentalitate, unde Iubirea și puritatea conștiinței înregistrează, de la o clipă la alta, transformări benefice, revelatoare prin ele însele.

75. Perfecțiunea

O sublimă afirmare extinsă la Infinit.

Ființa ce-o-ntâlnește-n cale, chiar Iubire-a devenit, în acea clipă aleasă, fiind desprinsă de trecut.

Real, viața-i înțeleasă, efemerul depășit.

Debutul misterios te face spontan atent, într-

un mod ingenios, clar, precis și insistent.

De răspunderea ce-o porți în cuvinte, fapte, gând.

Orice fel de exprimare, chiar o dorință de rând;

Că mișcarea-n Univers, înțelept e chibzuită.

E oprire și e mers prin a noastră conduită.

Ea-i control drastic – sever, însoțitor pas cu pas.

Și când mersul e mizer, vezi că-n urmă ai rămas.

Când ești stăpânit de ea și, prin gând devii absent.

„Calea ta acum e rea” îți răspunde competent!

Uneori, cuprins de simțuri, vrei să te abați din cale.

Dar meschinele porniri ți le-arată că sunt goale.

Urmărind vremelnici rosturi, dacă-ocerci prin viclenii Ca „ego” s-o păcălești, o întâlnești prin bucurii, în schimb nu cere nimic sub formă de compensare.

Ca efort sau siluire, ori o altă antrenare.

Ea-i un fericit semnal spre calea desăvârșirii.

Tuturor a oferit spre firescul împlinirii.

Și cunoașterea e cheia ce ne unește-n prezent

Dându-ne infinitatea fondului independent.

Perfecțiunea este o starea de „a fi” a ființei umane lucid atentă, la care se întâlnesc în mod natural: pasivitatea gândirii, puritatea conștiinței

și Iubirea fără obiect. Cuvintele prin care încerc să o definesc prin întâlnire cu ea, nu au altă însemnătate decât aceea de a indica direcția de investigare personală a celor interesați de descoperirea ei.

Nimeni din afara ființei noastre nu ne-o poate da cu împrumut, oferi gratuit sau negocia în schimbul altei valori. Mai mult decât atât. Nici noi înșine nu vom avea acces la cunoașterea acestui fenomen, cât timp vom funcționa la nivel de minte condiționată.

Deci, nu poate fi imaginată, făcând din ea un ideal spre care apoi să tindem neîncetat, sperând să o realizăm progresiv prin eforturi de voință susținute cu perseverență. Orice tentativă dirijată în acest sens va conduce în mod fatal la înregistrări amăgitoare. Această afirmație categorică nu trebuie să ne surprindă, fiindcă perfecțiunea face parte din sfera Infinitului. Or, în această ipostază nu este posibil ca nemărginirea să se lase a fi cuprinsă în mica măsură a ființei noastre lumești!

Desigur că, la nivel de intelect, se pot afirma sau nega o mulțime de lucruri, pornind de la cele concrete, până la cele mai abstracte. Dar, în tema noastră, nu este vorba de așa ceva. Aici, noi încercăm să descoperim modalitatea de a ne întâlni în mod direct cu această realitate. Și nu o putem face decât mișcându-ne, de la bun început, cu inactivitatea gândirii. Așadar, mai întâi trebuie să tacă gândirea. Dar, nu oricum! Adică, nu obligând-o să tacă, ci să tacă de la sine, în mod

firesc, pentru că își vede neputința în fața Necuprinsului.

Smerenia gândirii nu apare decât în lumina atenției care, de fapt, are capacitatea de a spulbera printr-o simplă sclipire întreaga activitate a sinelui. În clipa care urmează, adică a vidului gândirii, are loc integritatea ființei noastre - corp și psihic constituind o desăvârșită unitate.

În acest tot unitar, dispunem de o energie pură, în care perfecțiunea își impune calitatea ce o definește. În fapt, noi suntem această energie și perfecțiune absolută, integrată în divinitate.

La acest nivel de funcționare, erorile sunt excluse. Tot ce întâmpinăm în acest climat de luciditate, putem îmbrăca în cuvinte, cât mai potrivite, pe înțelesul tuturor a. Și asta numai în măsura în care necesitățile celorlalți semeni o solicită. Altfel, fericitul trăitor consumă doar clipe în totală tăcere, cu influențe benefice pentru întregul Univers.

76. Plăcerea și frica

Gemene născute-n clipă, tată-mamă au gândirea.

Fiind continuu laolaltă, îi impun „sinelui” firea.

Merg mereu nedespărțite, plăcerea vine-nainte.

Fulger și frica-napoi, ambele perfect unite.

Când omul prin timp trăiește, acum - rupt de actual și plăcerea-i se ivește din câmpul memorial.

Frica vine ca o umbră, prost augur și-ndrumător.

Prin nesigura-mplinire de trăire-n viitor.

Gândirea le dă vigoare, prin îndemnuri le mărește.

Iar ele-i dau tulburare, zbucium care chinuiește.

Dar când mintea-i inactivă, când fără de efortare tace.

Plăcerea, precum și frica, convertite, sunt în pace.

În atare ipostază, omul e ființă completă.

Apt să-ntâmpine viața prin relație directă:

Orice problemă exclusă – toate-s primite cum vin în deplină bucurie – ce-i confirmă și-alt destin.

Plăcerea la care ne referim în această temă, nu este acea senzație care ne satisface simțul în clipa când, de pildă, mâncăm ceva delicios. Contactul gustativ cu alimentul care impresionează în mod agreabil este un fenomen natural. Această senzație, care satisface pe loc și plenar, nu creează niciun fel de contradicție sau conflict. Mai mult decât atât, plăcerea conjugată de ingerarea alimentelor este chiar indispensabilă unei bune digestii.

În tema de față, abordăm plăcerea numai ca imagine, în realitate, un reziduu memorial. Câtiva am făcut o experiență „care ne-a plăcut, prilejuindu-ne o senzație de plăcere. Dar în clipa următoare, deci după consumarea fenomenului, gândirea – totdeauna lăcomă și interesată – preia doar amintirea fenomenului și-l înregistrează cerebral. Înregistrarea dispune de propria energie care, pe viitor ne influențează până la dominare,

în funcție de importanța și intensitatea ce noi înșine i-am acordat-o.

Pentru înțelegerea plăcerii, în ansamblul manifestărilor ei, pe lângă exemplul enunțat mai sus, mai adăugăm încă o seamă de ipostaze, de pe urma cărora ne-au rămas sechele, ce se vor retrăite. Astfel, amintim: un asfințit de soare, un succes real sau imaginar, laudele îndreptățite sau nu, ale unor semeni, ca și orice altă experiență încărcată de satisfacții momentane.

În continuare, să vedem complicațiile ce le determină această ficțiune care, din punct de vedere psihic, ne împiedică să luăm contact cu realitatea vieții, premieră absolută de la o clipă la alta. Dorința de a retrăi plăcerea de odinioară, acum doar o umbră lipsită de conținut, ne desprinde de ceea ce este acum și aici ca fapt prezent și autentic, adus de cursul normal al existenței.

Un alt efect, strict legat de dorință, este și teama eșecului. Ne temem că nu vom putea întâlni și reține cât mai mult posibil acea senzație care ne-a delectat simțurile. Deci, dorința și teama sau frica, le vom întâlni tot timpul asociate. Sunt inseparabile în toate ipostazele de activitate ale ego-ului.

De asemenea, ambele sunt, prin natura lor, cauzale, adică au o anumită motivație, care le impune declanșarea. Ele apar numai în legătură cu ceva. Există plăcerea determinată de prezența unei persoane, a unui obiect oarecare, a unor laude aduse de cineva etc. Cum, tot așa ia ființă

teama de nesiguranța zilei de mâine, teama de îmbolnăvire, de insucces, de moarte etc.

După această incizie în structura șubredă și funcțional deficitară a sinelui, realizată cu ajutorul atenției lucide și dezinteresate, să vedem ce se mai întâmplă?

Contactul spontan, simplu și direct cu plăcerea și frica, care survin mecanic, ca reacție a propriului psihic, determină tăcerea sau starea de armonie interioară. De. fapt, energia fragmentară care susținea cele două manifestări fictive, s-a eliminat în acea clipă, oferindu-ne posibilitatea integrării ființei. În acea clipă de vid psihologic, Sacrul din noi, manifestat ca stare de supraconștiință, întâlnește Sursa Necuprinsului, din care provine. În clipa respectivă suntem și ne manifestăm ca ființe divine, prin Iubire, frumusețe și puritate absolută. Numai asemenea întâlniri ne vor conduce mai întâi la detronarea autorității omului vechi – egocentrist și traumatizant – apoi la destrămarea lui definitivă. Odată cu înregistrarea acestui fericit final, omul real din noi se va reîntoarce triumfător la Sursa Nemărginirii, din care câțiva a purces.

77. Poluarea psihică

Dezmățul ce se răsfăță, azi în plină ascendență.

Ori mișcarea aroganței, extinsă pân-la demență.

Lăcomia fără saț, care-și caută împlinirea.

Sau cretina violență, ce provoacă învrăjbirea, își au rădăcina-n noi, cum stă forța în atom și-n

criza de rațiune se confruntă om cu om.

Căci, prin gând, vorbă și faptă, lumea o influențăm.

Uniți suntem laolaltă, prin toate comunicăm.

Psihic cu lumea uniți, cum e apa-ntr-un ocean.

Cu nimic deosebiți, clipă-n clipă, an de an.

Prin al nostru egoism, lumea-ntreagă poluăm.

Realmente vinovați de răul ce-l provocăm.

Când suntem atenți pe noi, urmărind orice impuls.

Ca gând prins într-un șuvoi din trecut – acum – intrus.

Se destramă tot ce-a fost, cu întreaga răutate.

Omul hâd, ca „sine” prost – reală calamitate.

De trecut eliberat, insul prin „acum” trăiește.

Și-n viață integrat, altă lume construiește.

Un astfel de trăitor e prin sine paratrăsnet.

Veritabil creator-actual, fără de preget;

Poluarea o dizolvă și dă suflu înnoitor.

Fără gând și fără slovă, ca titan biruitor.

Atunci lumea se transformă, când „eul” e spulberat.

Nesupus la vreo reformă, de trecut imaginat.

Fiind cu viața contopit – fără ieri și fără mâine.

Dincolo de timp și spațiu naște sfânta acțiune.

Acest harnic trăitor se dăruie prin Iubire

Fără să-și pună-ntrebări, rezemate pe gândire.

Dezvoltarea în general a industriei și, în mod deosebit, a industriei chimice, a înregistrat simultan o degradare tot mai accentuată a mediului ambiant în care suntem nevoiți să ne ducem existența. În acest fel, sănătatea ne este mai mult sau mai puțin afectată de aerul pe care îl respirăm, de apa și alimentele ce le consumăm, ca și de zgomotul care depășește un anumit număr de decibeli.

Oamenii de știință, pe bază de argumente temeinice, au reușit să demonstreze pericolul care ne pândește pe fiecare. Apoi, prin intervenții stârnitoare, ei au determinat factorii de decizie ce conduc interesele statelor, să ia o seamă de măsuri, care să mențină degradarea mediului la un nivel cât mai scăzut.

Deosebit de aceste măsuri proteguitoare, atât omul, cât și celelalte viețuitoare dispun și de anumite mecanisme fiziologice, care le ajută să se adapteze la noile condiții ale naturii degradate. Iar specia și indivizii din componența ei reușesc să se mențină, în funcție de capacitatea respectivă de acomodare, care diferă de la individ la individ, după zestrea genetică a fiecăruia.

Dacă, la acest nivel, fenomenul este clar și suficient de popularizat, să vedem care este situația pe plan psihic? Poluarea psihică este la fel de cunoscută? Știm noi oare că prin activitatea gândirii noastre haotice suntem copărtași la toate stările conflictuale care există în lume, violențe, crime și războaie?

Pare incredibil, că o simplă ceartă sau doar o

discuție iritantă cu soția, fiica, vecinul nostru sau colegul de la locul unde ne desfășurăm activitatea, are o influență nefastă pe plan mondial. Iritarea noastră, atrasă de legea simpatiei energiilor similare, se adaugă la marele curent de ură și violență – deja existent – și-i amplifică intensitatea. Astfel, fără să vrem sau măcar să știm, noi participăm în mod indirect la toate crimele, războaiele și orice act de violență care se întâmplă pe Terra. Este firesc să fie așa, pentru că, la nivel psihic, noi și lumea în ansamblul ei, formăm o singură unitate. Suntem – ca să folosim o comparație – aidoma cu picăturile de apă dintr-un ocean, care formează o masă unitară în totalitatea sa.

Datorită acestei uniuni, energia pe care o emitem prin undele gândirii proprii se va întoarce asupra noastră. Astfel că, între noi și restul lumii există un permanent flux și reflux, prin care influențăm și suntem influențați.

Dacă, până aici, lucrurile sunt clare și precise – înțelese nu doar intelectual, prin simpla acceptare de date informative oferite de altcineva, ci întâlnite prin descoperirea personală – să vedem ce putem face în continuare? Ce șanse ni se oferă pentru a ne elibera de acest cerc vicios?

Activitatea gândirii cu imaginația și efortul de voință proiectate egocentric, nu ne poate fi de niciun folos. Dimpotrivă, această gândire fiind, prin însăși natura sa factor poluant, nu ar face decât să amplifice și mai mult acest fenomen. Această simplă descoperire realizată individual,

este un bun început. Deci, descoperim noi înșine că ficțiunea ego sau conștiința de suprafață, înrobătă timpului care a condiționat-o, răspunde de tot haosul existent astăzi în lume.

Faptele văzute ca fenomene în toată goliciunea lor, fără nicio altă intervenție, echivalează cu dizolvarea spontană a acestora. Iar în golul activității gândirii sau vidul psihic, descoperim că, totuși, existăm ca stare de conștiință pură. În noua ipostază ființăm în afara timpului, fără dimensiune și, prin atenția globală clară și lucidă ne mișcăm într-o perfectă armonie, care se înnoiește de la o clipă la alta.

Omul adevărat, existent în profunzimea ființei noastre s-a descoperit singur și funcționează alimentându-se din propria energie. El este frumusețe, bunătate, Iubire, Adevăr absolut. Această realitate, care reprezintă omul fericit, constituie o adevărată binefacere pentru întreaga omenire. Influența sa benefică este considerabilă. În prezența ei, toate energiile relative, care determină poluarea psihică, sunt - pur și simplu - spulberate.

Să mai reliefăm și faptul că numai atunci când funcționăm la acest nivel, suntem cu adevărat oameni întregi - corp și psihic - în unitate perfectă. În asemenea clipe și corpul funcționează normal, cu determinări favorabile unei bune sănătăți.

78. Popas

Astăzi, după câțva drum, numeroase provocări.

Tot atâtea și răspunsuri la a noastre întrebări.

Iată, facem prim popas, punând încă o întrebare: înțeles-am oare rostul din cele ce spus-a versul?

Singuri să aflăm răspunsul, fiindcă-n noi stă Universul!

Dacă l-am citit mecanic, al său sens nu l-am pătruns.

Timp utilizat zadarnic - stări de amăgiri și vis.

Dacă am purces la drum cu citirea cerebrală, înțelegerea ajunsese tot la fel de ireală.

Neputând a fi atinse de mintea cea mărginită înțelesuri infinite! Abordarea-i deci greșită.

De lăsat-am larg deschisă vatra inimii și firea.

De vers ținta fii atinsă - drept final - „Nemărginirea”!

Cititul atent ne-a dus dincolo de-ngustul „eu”.

Acest arogant stăpân, care s-agită mereu.

Dacă întâlnit-am clipa cu-acea liniște deplină.

Când nu mai ființăm ca „sine” - în noi reală odihnă.

Totul nouă ne revine, versul a fost doar oglinda.

Ce-n ea simplu ne-am privit, fără răgaz, fără tihnă.

Prin a noastră depășire, suntem om - independent.

Și-mplinirea ne-apartține - rod al muncii,

evident.

Rezolvat de-acuma greul, mai e cumva vreo-ntrebare?

De fapt, ce facem acum? încă suntem în mișcare?

Fiți total atenți la gând! Ce spune, ce povestește?

Totul observat spontan, fără niciun comentariu!

Aici zace-ntreg misterul - observatul insistent.

Unde nu-i nici ieri, nici mâine - doar flințare în prezent.

Astfel aflăm Adevărul, cu care ne contopim.

Și, ca făptură completă, diferit și viețuim.

Structurați fără de margini, noi, cu tot ce e în jur, împreună suntem una, precis, n-avem un contur.

Fiind imenși acum și-ntruna, ca iluminați deplin.

Armonia și Iubirea împlinesc Sacrul destin.

Folosim acest îndemn la popas pentru a ne pune iarăși o seamă de întrebări în legătură cu una și aceeași temă, „Cunoașterea de sine”. Deși am parcurs un anumit drum, totuși interogația este și va rămâne o necesitate permanentă, impusă chiar de desfășurarea existenței aflată într-o continuă mișcare și noutate absolută de la o clipă la alta.

Deci, aici și acum, ne întrebăm - fiecare pentru el, în ce fel realizăm întâlnirea cu noi înșine?

Ne separăm cumva de ceea ce vedem, auzim sau simțim? Suntem diferiți de gândul, dorința, teama, ambiția, mândria, ura sau oricare sentiment, când acestea ne definesc ca realitate de moment? Și încă, trebuie să mai precizăm, dacă suntem separați de reacția care survine automat în urma unei provocări venite, fie din interiorul ființei noastre, fie din lumea exterioară?

Dacă la toate aceste întrebări răspunsul nostru îmbracă forma dualității, adică, „noi” suntem separați de gând, imagine, reacție etc., înseamnă că cele 77 poezii-oglină lecturate până aici, nu ne-au ajutat în niciun fel. Dimpotrivă ne-au complicat și mai mult modul de funcționare. Mecanicitatea minții a transformat cunoașterea într-o teorie banală, ca oricare alta. Or, teoriile fără nicio excepție, indiferent de frumusețea simbolurilor prin care ne străduim să le exprimăm, nu fac altceva decât să fortifice și mai mult capcanele egocentrismului, ai cărui prizonieri suntem deja. Prin ele devenim și mai înrobiți timpului ce ne-a condiționat, îndepărtându-ne astfel de clipa eliberării din această închisoare pe care noi înșine am zidit-o.

Adevăratul rost al cunoașterii de sine este acela de a învăța să ne întâlnim în mod real, spontan și nemijlocit cu diferitele reacții psihice care apar în clipa respectivă. Și numai pornind de la această realitate ne putem da seama cine suntem cu adevărat. Practic, în acea sclipire a iluminării este oglindită o ipostază a conștiinței de suprafață, care definește omul ignorant și temător,

mărginit de relativitatea propriilor acumulări.

Pentru împlinirea acestei minunate descoperiri folosim numai un singur instrument, și anume, atenția. Ea trebuie să fie globală, lucidă, dezinteresată și total desprinsă de orice fel de anticipație. Suntem atenți clipă de clipă, fiindcă viața, în desfășurarea ei normală, ne solicită să-i dăm toată considerația pentru a o putea înțelege cu adevărat. Deci, atenția apare ca o necesitate impusă chiar de existență, în vederea perceperii ei corecte.

De fapt, atenția este Sacrul în acțiune, care dezagregă, orice gând, orice imagine, orice senzație, cu un cuvânt, întregul conglomerat ce alcătuiește ego-ul conflictual. Iar, în locul golului, concomitent instalat, prin simplitatea întâlnirii, ființa reală din noi se integrează în Eternitate. Aceste goluri, în care mintea își încetează orice fel de activitate, reprezintă adevărate ferestre deschise către Infinit, cu care practic ne contopim.

În noua alcătuire de ființe – psihicnemărginite, trăim și ne mișcăm într-un veșnic prezent, diferit de la o clipă la alta. Acest mod de „a fi” este ceea ce am putea defini: stare de iluminare, trăire în adevăr, autodepășire sau stare de fericire.

Numai atingând prin armonie desăvârșită ipostaza întregirii ființei – corp și psihic – unitate – vom putea destrăma mai întâi dezarmonia din noi și, odată cu ea, dezarmonia din lumea întreagă. Astfel se pune temeiul unei alte lumi, în care Iubirea Absolută, frumusețea și bunătatea îi

împletesc formele existențiale.

79. Preocupări de o clipă

Psihic, de murim cu clipa, care-apare și
dispare.

Fiind total eliberați de ce-a fost sau vrem să
fie.

Practic suntem Infinit – în perfectă armonie
și putem vedea, percepe și ce-i fals și ce-i real.

Prin acest cuprins global, în prezent realizat.

Fără efort sau voință, orice om e un titan.

Unitar prin viețuire, a ajuns universal.

Asta-i sfânta împlinire, integrată-n actual.

Apoi, iarăși ne desprindem, la fel de
fulgerător.

Nu ne-ntoarcem la trecut, nici zburdăm spre
viitor:

Trăim numai în prezent, în contact cu tot ce-
apare.

Lucid, clar și evident, prin a noastră
integrare, în clipă-ncetăm să fim și renaștem
prospețime.

O fericită structură, în final, perfecțiune.

Convingeri revelatoare, fără umbră de-
ndoială.

Singuri doar prin noi aflăm

Când cu clipa actuală ne cuplăm și decuplăm.

Fără vreo anticipare, care-i veșnic ireală.

A înțelege fenomenul care-și consumă
existența pe parcursul unei clipe, echivalează cu
iluminarea tainicului sens al acestei vieți. Căci
viața, așa după cum putem ușor constata, este
întocmai ca o apă curgătoare, aflată într-o

continuă deplasare. Nicicând ea nu se oprește. Orice încremenire fiind cu desăvârșire exclusă chiar de natura viului. Ea vine din veșnicie, traversează prezentul și se îndreaptă spre veșnicie. Datorită acestei permanente mobilități, viața este în înnod constant prospețime sau noutate absolută de la o clipă la alta. Din aceste considerente, clipa capătă o importanță incommensurabilă, fiindcă numai în spațiul său aflăm realitatea în desfășurarea ei neîncetată.

Întâlnirea noastră cu clipa, înseamnă și întâlnirea cu Eternitatea, în această scurtă scânteiere, fiind integrați în actual, practic dispărem ca alcătuire psihică tempo-spațială, spre a întâlni Nemărginirea. Cu alte cuvinte, gândirea înțelegându-și inutilitatea funcțională, tace, iar tăcerea ne unește spontan cu Infinitul.

Odată cu dispariția vechiului om – funcțional anarhic – se creează un climat optim pentru a-și face apariția o nouă entitate, care se manifestă prin inocență, ca stare de conștiință pură. De fapt, acesta este omul real, adevărat, care sălășluiește în fiecare ființă umană. Datoria noastră, a fiecăruia, este aceea de a-i da posibilitatea să se descopere, oferindu-ne în schimb influențele sale binefăcătoare.

Această realitate pură, care ne consfințește obârșia divină, nu nea părăsit niciodată, fiind pururea statornică prin îndemnuri de Iubire, bunătate și frumusețe. Și la ea ajungem numai prin cunoașterea de sine, adică prin întâlnirea clară, precisă și neinteresată a conștiinței

superficiale. Demascarea acestei alcătuiți egoiste, haotice, totdeauna conflictuală, cu ajutorul atenției, o determină să tacă. Iar clipa ne oferă, așa cum am arătat anterior, cadrul minunatei realizări.

Întâlnirea corectă cu clipa înseamnă cuplare și decuplare fără înregistrări memoriale. Deci, fenomenul cunoașterii se declanșează fără aglomerări cerebrale și se finalizează fără rețineri informaționale. Totul se dă la o parte, pentru ca, de fiecare dată, în ambele ipostaze, să fim într-o perfectă stare de inocență și prospețime, întocmai cum este calificată și viața în mișcarea ei continuă.

80. Problema

O vădită-ncurcătură la a vieții-ntâmpinare.

Nu răspundem pe măsură, la clipa ce-acum apare.

Prin trecut prizonieri, întâlnim prezentu-n cale într-un mod inadecvat, prin formule ireale.

Trecutul fiind perimat, iar prezentul noutate.

Nu dau înțeles corect, din lipsă de claritate.

Astfel naște o problemă din confuzie și teamă.

O năstrușnică dilemă, de care nu ținem seamă.

Vrând să înțelegem noul, ne sprijinim pe soluții.

Care-s totdeauna vechiul - creator de contradicții.

Cu formulele bătrâne, nimic nu este-nțeles.

Viața-i zbucium și durere, totu-n jur e

nebulos.

Răspunsul la o problemă, chiar în problemă-i cuprins.

Nu-n soluții din afară, care dau greșit răspuns;

Prin desprinderea de „sine”, cunoaștem ce-i libertate.

Când perceperea survine, fiindcă nu-i dualitate;

Astfel, nu mai nasc probleme, viața nu e tulburată De conflicte, contradicții, căci trăirea-i înțeleaptă.

Mintea, potolită, clară, cuprinde doar ce-i „acum”.

Și, nefăcând comentarii, orice problemă e scrum.

Titlul acestei teme, ca și toate celelalte, se referă în mod deosebit la probleme de natură psihologică. Și o facem dintr-o stringentă necesitate, impusă chiar de viață. Căci numai rezolvând în mod plenar problemele de natură psihologică, se va putea deschide mai ușor și calea spre rezolvarea celorlalte probleme de natură tehnico-științifice, politico-sociale etc.

Ținând seamă de această precizare să revedem, în continuare ce este o problemă? Prin problemă înțelegem acea situație complicată la care nu putem găsi răspunsul adecvat. Și sursa acestei dificultăți rezidă în confruntarea vechiului cu noutatea, care răsare pe neașteptate. Altfel zis, întâmpinăm necunoscutul – unicitate în clipa când apare – cu ajutorul unor imagini perimate. Or,

această nefericită conjunctură nu poate să creeze decât confuzie, temeri, stări conflictuale etc.

Omul, ca vlăstar crescut și modelat de tiparele oferite de tradiția mediului în care s-a dezvoltat, nu va fi nicidecum în măsură să înțeleagă neprevăzutul pe care-l aduce viața prin continua ei mobilitate. Orice tentativă făcută în acest sens nu poate să conducă decât la o firească alterare a realității respective.

Tot ce s-a consumat prin scurgerea normală a timpului, nu mai revine niciodată. Iar clișeele memoriale, prin însăși natura lui fictivă, vor fi fără nicio excepție elemente de deformare și obstrucție totodată, la întâlnirea și perceperea vieții, diferită de la o clipă la alta.

Mintea noastră, oricât de extinsă ar fi, ca erudiție, dacă prin a ști ne vom acorda importanță psihologică, va fi imposibil să întâlnim simplitatea vieții. Fiindcă această alcătuită psihologică, pe care o definim: conștiința de suprafață, sau sine, ori ficțiune, funcțional egocentrică, este și rămâne cel mai aprig dușman al realității ființei noastre. De altminteri, toată tragedia umană își are originea în acest conglomerat când, din necunoaștere sau ignoranță, îl prețuim în mod exagerat.

Deci, prima și cea mai de seamă problemă cu care suntem confrunțați este aceea de a ne cunoaște modul nostru de funcționare. Cine este omul din noi care reacționează într-un anumit fel la contactul cu viața?

Răspunsul la orice problemă și, odată cu el și

fericita rezolvare, îl aflăm chiar în sânul problemei respective. El este inclus în ea și ne cere să-l descoperim singuri, fără intervenția trecutului, adică a acumulărilor învechite și conflictuale de fiecare dată.

Dacă vom reuși să ne desprindem de acest trecut – care survine automat, tulburându-ne psihic și somatic – în golul creat de inactivitatea minții, problema își dezvăluie singură tainele, oferindune și soluția potrivită. Un astfel de trăitor, integrat în ansamblul clipei prezente, este stăpân pe toate, fiindcă are înțelegere pentru tot ce vine pe apa curgătoare a vieții.

Să venim și cu un exemplu, ușor de verificat de fiecare dintre noi, și anume: moartea neașteptată a unei ființe dragi. Surprinderea determinată de ceva, la care nu am reflectat poate niciodată, creează, prin neprevăzutul său, o problemă acută. Cel rămas singur, înregistrează o traumă psihică, uneori cu urmări fatale. Disparația bruscă a dat naștere unui gol, pe care cel rămas singur nu-l acceptă sub nicio formă și evadează din fața lui.

Dacă, din prima clipă a contactului cu neprevăzutul, individul ar fi fost atent, lucid la propriile sale reacții, evenimentul despărțirii inevitabile putea fi cuprins cu ușurință și înțeles în mod real – nu numai intelectual fără să facă din aceasta o problemă cu consecințe atât de dăunătoare. Când ființa umană – funcțional ca un întreg armonios – este perfect atentă la ceea ce se întâmplă, ea se mișcă și acționează prin inocență și

puritate, ca Iubire Absolută, care rezolvă totul în chipul cel mai fericit posibil.

În cazul în care, datorită inadvertenței, am fost prinți în vârtejul conflictului, ne vom îndrepta întreaga atenție spre această realitate, ce tulbură și degradează. De fapt, în acea clipă, noi întine suntem ego în activitate, ca stare conflictuală. Simpla conștientizare a acestei stări de „a fi”, în care nu există nicio așteptare a vreunui rezultat, conduce la spulberarea întregului ego. De-acum, în noi se instalează golul psihic, care ne lasă disponibili pentru afirmarea Sacrului din profunzime. În acest fel, trăitorul transcende din dimensiunea mărginită, relativă și conflictuală în Infinitatea din care își trage obârșia.

Iar, în noua postură, ca ființă inteligentă, nu se mai ivesc probleme. Dacă, totuși, ele au fost deja create, vor fi rezolvate prin Iubire și bunătate, calități inerente acestui fericit descoperitor.

81. Relația cuvânt – gând

Prin gând vine tulburarea, vederea-i prin el neclară.

Tot prin ele viața-amară, căci mișcarea – îi e sprintară.

Precum este o nălucă, frecvent gonește-napoi și, prin ieri, spre mâine, curge ca și apa prin zăvoi.

Nicicând nu-i în actual, cu clipa ce-acum apare.

Fiindcă e mereu trecutei, care-nscrie-o repetare.

Cându-atrage după sine asocieri și emoții.

Deseori aversiune – drept efecte – ca dejecții;

Prin gând ființa-i fragmentară - veșnic antrenată-n stresuri și întreaga-i comportare văduvită-i de-nțeleșuri.

Gândul nu-i independent, prin cuvânt are-nceput.

Fără-cuvânt anticipat, gândul necum conceput.

Cuvântul îi dă viață, prin emoție - amploare.

Și-n același timp, povață de „ego” - ca degradare.

Când cuvântul-votba tace, nu există nici gândire, în noi liniște și pace, ordine, desăvârșire.

De trecut eliberați, suntem una cu prezentul

Și, trăind netulburați, înțelegem tot secretul

Că, fără de gând-cuvânt, e o sfântă viețuire.

Numinarea-mplinindu-și rostuirea prin Iubire.

Astfel omul progresează pe drumul desăvârșirii.

Când totul se integrează, dizolvând pornirea firii.

Deci, atenți la gând-cuvânt, zi și noapte, neîncetat.

Asta-i munca, ce se cere omului încătușat.

Pe parcursul vieții unui om obișnuit, clipe de adevărată liniște și armonie sufletească apar ca evenimente de mare sărbătoare. Și practica ne demonstrează că numai în asemenea clipe de relaxare suntem în măsură să înțelegem rostul și binefacerile spirituale ale acestei existențe.

Un suflet tulburat, confuz, conflictual și temător, definit ca ego în activitate, nu poate

realiza decât o percepere pe potriva lui, adică relativă, așa cum îi este caracterizată propria ființare. Noi înșine, aflați într-o asemenea împrejurare, să încercăm – fiecare pentru sine – să facem investigațiile necesare pentru a descoperi care sunt acești factori perturbanți. Pentru o mai bună înțelegere, să vedem ce se întâmplă în mod real când, de pildă, ne îndreptăm privirea spre un pom, o floare, un copil care se joacă, ori atunci când privim sau ascultăm un semen care vorbește.

Dacă în prima clipă contactul se realizează spontan, direct și fără nicio altă intervenție, în clipa următoare apare activitatea gândirii, care judecă, evaluează și în final aprobă sau dezaproabă, în funcție de eșantioanele personale ale plăcutului și neplăcutului care ne condiționează.

De fapt, îndată ce apare mișcarea gândirii, noi am încetat să mai fim în contact cu lumea exterioară și ne ascultăm pe noi înșine, adică propria pălăvrăgeală. În acest fel, fondul nostru psihic este agitat de intervenția gândirii, care funcționează sub dominația automatismelor. Așadar, gândul este factorul perturbant și el se află întotdeauna legat de cuvânt, de vorbă, de expresie. Nu se poate concepe o gândire dezbrăcată de haina cuvintelor. Gândul și cuvântul sunt indestructibil legate.

Încetarea vorbirii tăcute, adică a gândirii manifestată numai în interior, va pune capăt și excrețiilor cerebrale. Numai în această ipostază, în noi apare binefăcătoarea liniște, care ne pune în contact cu mobilitatea vieții, în mod natural,

fără nicio altă intervenție.

Dacă am reușit să descoperim singuri acest mod de funcționare, să vedem în continuare în ce măsură cuvântul - gândul împiedică înțelesul vieții. Gândirea este un rezultat al timpului. Noi gândim numai în funcție de acumulările înregistrate memorial, începând cu clipa care abia s-a scurs, până la clipele cele mai îndepărtate din viața noastră actuală.

Fiecare gând-cuvânt este strâns legat de anumite asocieri, senzații, întâmplări și, în funcție de ele, se nasc diferite emoții, care, adesea, impresionează până la nivel de temeri, ce stresează. Datorită acestui depozit informațional, fundamentat pe plăcere sau neplăcere, noi întâmpinăm viața dorind una și fugind de cealaltă.

Dominați de acest trecut, nu putem vorbi de o gândire liberă, independentă, fiindcă, virtual, așa ceva nu există. Numai când trecutul tace, doar atunci se creează condiții sigure de eliberare a gândirii. Până atunci, orice pretenție de independență este și rămâne o vădită absurditate. De asemenea, remarcăm că fiecare repetare a acestui trecut, nu face altceva decât să-l fortifice și mai mult și, prin asta, să ne înlănțuie în aceeași, măsură.

Dacă așa stau lucrurile, întrebarea logică, firească și stăruitoare care ni se impune de la sine, este aceea de a descoperi, noi înșine, modalitatea de a scăpa de acest balast.

Să fie oare voința instrumentul potrivit unei astfel de eliminări? Pe plan fizic, ea ne

impulsionează, dinamizând întreaga ființă spre atingerea obiectivului dinainte stabilit!

Putem noi s-o folosim și în cazul anulării gândirii? Desigur că se poate. Dar, în acest caz, ne-am impune o pace forțată. Adică am realiza un fel de încordare, aidoma comprimării unui resort, care se menține în acest stadiu cât timp îl ținem sub strict control. Îndată însă ce slăbim constrângerea, resortul se destinde cu violență, ca orice ripostă naturală a reacției.

Imaginația, ca și orice altă însușire a minții folosită în același scop, nu ne-ar oferi decât stări iluzorii și nu o liniște veritabilă.

Din tăcerea gândirii nu se face ideal sau scop de atins, fiindcă orice proiectare mintală făcută în acest sens este încordare, în final agitație. Dar, să vedem ce se întâmplă dacă numai observăm și ascultăm mișcarea gândirii, fără să facem niciun fel de comentariu sau să intervenim în vreun fel oarecare? Este doar o stare de conștientizare care, pur și simplu demască mișcarea gând-cuvânt.

Lipsa oricărei conversații face ca gândirea să tacă, fără niciun fel de efort. În acest fel, pacea nedorită și necăutată se instalează în mod firesc, prin smerita încetare a acestei inutile și haotice sporovăieli!

Pacea sufletului, prin însăși existența ei, face să se adune întreaga energie, care mai înainte era risipită prin procesul gândirii. Acum, ca energie unitară, pură, inocentă, omul atinge stadiul de ființă omogenă, capabilă să întâlnească mișcarea

vieții, în care se integrează în mod inteligent. Numai atingând acest nivel, omul este om în adevăratul înțeles al cuvântului fiindcă și-a atins stadiul de sacralitate, ce-i confirmă obârșia din care provine.

De-aici încolo, orice contact al său cu realitatea vieții va constitui tot atâtea prilejuri de eliminare a energiilor împovărătoare care îi limitează existența. Și, câțiva, nimeni nu o poate preciza, practicantul perseverent va cunoaște fenomenul spargerii tiparului care-l condiționează! Din acel fericit eveniment, ego-ul își pierde autoritatea conducerii în favoarea inteligenței Creatoare. Eliberarea din cătușele acestuia și înscrierea pe drumul perfecțiunii numai în aceste condiții poate fi realizat!

Deci, zi și noapte, în orice loc, timp și împrejurare ne-am afla, toată munca noastră se rezumă doar la conștientizarea atentă și lucidă a relației gând-cuvânt, care apare potrivit automatismelor ce conturează și întrețin acest „sine”.

82. Relația directă

Relația prin gândire este scop și interes.

Veșnic trepăduș, „ego” ce se caută intens: în relația de casă, familie, națiune, în politica de clasă sau în religii anume.

Toate au aceeași faț! prinsă-n sfera egoist!

Centrată pe „eu” și-al „meu” - o formulă conformist!

Care se destramă-ndat! când interesul dispare.

Searbădă mișcare-n timp, fără preț - fără valoare.

Relația cea directă e cu totul diferită.

Căci e dincolo de „eu”, prinsă-n sfera infinită:

Ea apare-n armonie și-n armonie persistă.

Când trecutu-i dizolvat și gânditor nu există.

Scump climat - pace reală, ce dă ființă integrală.

Ea însăși imensitate prin contopirea-i totală.

Ascultând mișcarea vieții, în perfectă uniune.

Fără gând, fără imagini, fără nicio opțiune.

Aflăm ce este Iubire, Adevăr, Realitate și-nțelesul lui „a fi”, în deplină libertate.

Prin relația directă, psihologic suntem una cu întreaga existență, prin clipe și-ntotdeauna.

În raporturile noastre de fiecare zi cu mediul și societatea în care ne desfășurăm activitatea, cunoaștem un anumit gen de relații cu totul deosebit de ceea ce semnifică titlul acestei teme. La temelia acestor relații interumane sau mediu ambiant, există întotdeauna un scop sau interes personal. Scopul este factorul predominant, care fundamentează și justifică menținerea acestor legături.

În clipa când acest intermediar dispare, odată cu el se pune capăt și relației respective. Din experiența vieții noastre, ca și a altora, cunoaștem destul de bine câtă nestatornicie domnește în gama atât de variată a intereselor pe care, de fiecare dată, le căutăm și dorim cu atâta înverșunare.

Omul, modelat psihologic de mediul social în

care s-a dezvoltat, este și continuă să fie un centru de interese, spre care converg toate activitățile gândirii sale. Înainte de toate, el se are în vedere mai întâi pe sine și, în acest sens, toate eforturile sale sunt dirijate numai spre atingerea acestui ideal. Pe planul următor și în continuare se înscriu interesele de familie, neam, țară, religioase sau politice etc.

Atâta vreme cât aceste interese vor dăinui, și relațiile se vor menține, fără să sesizăm măcar că ele sunt acelea care dau viabilitate și trăinicie legăturilor comune.

Relația bazată pe asemenea rațiune este cu totul relativă și nesigură, datorită meschinăriei ce o însuflețește. Ea este încontinuu însoțită de teama frustrării. Suspiciunea, nestatornicia, invidia și chiar ura sunt ca o umbră însoțitoare a interesului. În plus, orice interes, prin importanța pe care i-o acordăm, se transformă într-o veritabilă capcană ce ne înlănțuie și posedă.

În concluzie, această formulă obișnuită de relație este, prin natura sa, indirectă, fiind condiționată de activitatea egocentrică a individului.

Relația directă este cu totul distinctă. De altminteri, ea nici nu poate fi comparată cu relația descrisă mai sus, fiind vorba de sfere diametral opuse.

În relația directă, ego-ul dispare cu desăvârșire. Ființa noastră, în perfectă armonie – corp și psihic: unitate – este absorbită în Nemărginire și cunoaște, prin trăire nemijlocită,

Iubirea, frumusețea și bunătatea la nivel absolut. Dispărând capcanele timpului și spațiului, nu se mai ivesc niciun fel de probleme. Iar acelea care, eventual, au existat mai înainte, sunt instantaneu rezolvate, fără niciun fel de dificultate.

Numai funcționând la acest nivel, ca ființe complete, vom putea spulbera energiile înrobitoare, care ne stăpânesc și mențin ca veritabili prizonieri în temnițele acestei lumi iluzorii.

Relația directă despică mărginirea, creând de fiecare dată adevărate ferestre spre Marele Necuprins, din care venim și spre care tindem neîncetat. Calea spre inocență, puritate desăvârșită și întâlnirea fericirii adevărate, se descoperă singură, odată cu deschiderea operată de relația directă.

83. Religia 1.

Un mănunchi de ritualuri cu valori imaginare.

Ca oricare idealuri, fără sens, fără valoare.

Se rostesc cuvinte-alese despre Dumnezeu,
Iubire

Și tot ce gândirea țese în a omului plinire.

Se dau sfaturi de viață și-asigurări după moarte.

Printr-o tactică semeață, c-ar ști grija să ne-o poarte.

Sunt promisiuni deșarte, totul este amăgire.

Ce dă lumii disperate, drept suport - o-nchipuire.

Nimic sfânt nu este-n forme, în ceremonii și

practici.

Sunt asemeni unor norme sau un colorit de panglici;

Ea hrănește ignoranța oamenilor disperați.

Ieftin dându-le speranța c-ar fi astfel protejați.

În structura-adevărată, n-are rituri, nici formule.

Nu-i de scopuri limitată, ce-nscriu rezultate nule:

Ea-i trăire în actual, pace-activă și-armonie.

Când omul e integral, copleșit de bucurie.

Gândirea nu o cuprinde, ca ego și-ncătușare.

Ființa-ntreagă se extinde, depășind orice hotare.

Ea e calea libertății, prin desprinderi de trecut și-n climatul plinătății, mereu omul renăscut.

Ea-i iubire permanentă, ce continuu se-nnoiește.

Prin atenție constantă, ea pe orice ins sfîntește.

Religia cea reală e religia tăcerii.

Prin ea oamenii smeriți află calea integrării.

La începutul apariției sale, ca ființă umană rațională și sociabilă, străbunul nostru îndepărtat funcționa în contact direct, nemijlocit cu prezentul. În uniune perfectă cu mobilitatea vieții, actualizată la fiecare clipă, întreaga lui activitate era dirijată în mod inteligent de Sacrul aflat în el, prin intuiții revelatoare. Necesitățile sale vitale, legate de existență, erau rezolvate pe loc și în

chipul cel mai folositor.

Cu ajutorul atenției clare, lucide, care-l însoțea în mod fidel, el, de fapt, realiza comuniunea cu Marea Energie Cosmică, adică împlinirea firească a fenomenului religios. Legătura lui directă cu Dumnezeu era, așadar, practicarea religiei adevărate.

În această structură psihologică, el dispunea de o conștiință pură, care se manifesta prin Iubire, frumtușe și bunătate, ce-i confereau în final veritabila fericire. Anticipația psihologică imaginativă, scopul și interesul ca proiecții de viitor, lipseau cu desăvârșire, întrucât ficțiunea ego nu-și făcuse apariția. Inocența și smerenia care-l însoțeau în toate acțiunile sale, lăsau ca totul să se decanteze de la sine, fără a fi nevoie să facă anumite eforturi spre una sau alta. Lipsa opțiunilor cu haina dualității îi erau, în această conjunctură, cu totul străine.

Cât timp a durat această ipostază a paradisului este greu de precizat. Totuși, unele evaluări s-ar putea face dacă ținem seamă de ispitele inerente care. Îl asaltau din cele două planuri: lumea interioară, a senzațiilor și cea exterioară a semenilor și a mediului înconjurător.

Desigur că nu-i era deloc ușor să se rezume doar la simpla trăire a clipei și s-o dea apoi uitării, fără să memorizeze plăcutul și neplăcutul, pe baza cărora să statornicească apoi o scară a valorilor proprii, la care să recurgă ulterior. De aceea, socotesc că prima părere despre „sine”; și-a făcut apariția, nu peste multă vreme, când, odată cu

acest nefericit eveniment, se pune temelia unei alte conștiințe fundamentată egocentrist.

Așadar, această simplă autoapreciere reprezintă miezul care a dospit în timp, dând naștere la întreaga degradare spiritual-morală de după aceea.

Din aceste considerente, starea de fericire a omului primordial, în care el era stăpân pe toate câte existau pe Pământ, fiindcă toate i se supuneau, a durat foarte puțină vreme.

Nimeni nu l-a izgonit din Paradisul în care trăia la început. A făcut-o singur, prin renunțare la cele eterne, în schimbul pseudo-valorilor acestei lumi pieritoare. Conștiința de ființă divină, pe care o avea la început, a fost progresiv subminată și, în final, complet anihilată de noua conștiință meschin-egoistă, ce a pus definitiv stăpânire pe întreaga lui făptură.

Însoțit zi și noapte de noua conștiință, întreaga lui comportare se caracterizează prin confuzie, ignoranță și teamă. În această ipostază, viața îi apărea o adevărată povară, în care era obligat să lupte, atât cu propriile sale reacții, tot mai greu de controlat, cât și cu mediul înconjurător devenit ostil.

Din această structură psihologică încep căutările spre a regăsi fericirea avută mai înainte. Or, intențiile omului confuz, oricât de nobile și bine intenționate ar fi ele, nu pot să depășească perimetrul îngust al condiționării sale. Altfel zis, orice activitate a individului, ca „ego”, bazată pe știința lui, nu poate descoperi decât lucruri deja

cunoscute și imaginate potrivit idealurilor și intereselor proprii.

Așadar, străbunul nostru, funcționând la acest nivel de înțelegere relativă, pune temeiurile unor forme primitive cu totul aberante, de așa-zisă religie. Cu trecerea timpului, acestea au evoluat, atingând forme din ce în ce mai subtile, pline de taine și asigurări, a căror aplicare practică nu confirmă rezultatele preconizate.

La început, el s-a închinat fenomenelor neînțelese ale naturii. Fulgerul, tunetul, cutremurele etc, au fost primele elemente care au stârnit imaginația omului înfricoșat, cerându-le îndurare și sprijin în schimbul unor jertfe corespunzătoare.

Ceva mai târziu, cu privirea îndreptată mereu spre cer, s-a trecut la cultul Soarelui, al Lunii și al stelelor. În continuare, coborându-se pe Pământ, a creat lumea zeilor, atribuindu-le însușirile și defectele oamenilor. Spre a-i avea oricând la îndemână, le-a prins chipul în piatră, lemn sau picturi.

De la animism și politeism, religia a evoluat adoptând sistemul monoteist, care recunoaște o singură divinitate. La toate aceste niveluri de încercare a căutării Sublimului, a proliferat, diversificându-se neconținut și lumea ideilor și a imaginilor. Dar toate aceste aglomerări informaționale nu au făcut altceva, decât să-i dea o cât mai mare importanță "ego"-ului, complicând în acest fel și mai mult atât înțelegerea Adevărului, cât și relațiile inter-umane.

În lumea noastră actuală, cele câteva religii de bază cu nenumăratele lor secte, ca și acea religie a ateilor, care cred numai în ceea ce cade sub simțurile lor – materia moartă fiind socotită ca unică realitate – nu fac altceva decât să fragmenteze populația Terrei. Fiecare sistem religios, organizat ierarhic, susține cu fermitate, pe bază de argumente, că el este singurul deținător al adevărului absolut. Deci, toate religiile au această categorică pretenție că numai drumul indicat de ele conduce pe credincioși la cucerirea Edenului, însă, toate aceste susțineri sunt și rămân vorbe fără substanță. Puse în practică se dovedesc a fi cu totul sterile, uneori chiar dăunătoare psiho-somatic.

Deosebit de toate acestea, ce s-ar putea spune despre acele fețe bisericești, care propagă învrăjbirea și ura între oameni, vizând avantaje meschine, lumești? Istoria oferă, din păcate, o mulțime de asemenea fapte reprobabile de tristă revelație.

Să ucizi în numele lui Dumnezeu, cu binecuvântarea și îndemnul preotului, iată un alt fapt care, singur, glăsuiește despre nebunia omului zis religios! Ce s-ar putea spune despre războaiele cu caracter religios sau perioada inchiziției?!

Aducând aceste exemple, nu fac altceva decât să amintesc ceea ce relatează trecutul istoric al acestei lumi. Dar, ceea ce este și mai trist, este aceea că nu am învățat nimic din greșelile înaintașilor!

Din păcate, și astăzi asistăm la aceleași confruntări și conflicte sângeroase pe motivații religioase, la fel ca și în trecut. Aceleași interese și habotnicii fac să curgă sânge nevinovat cu încredințarea împlinirii voinței divine!

În fața acestor adevăruri, ușor de verificat, de orice cercetător serios, ne punem întrebarea, dacă există vreo modalitate de a redresa spiritual-moral individul care a pierdut legătura cu Dumnezeu, pe care a avut-o inițial?

Înainte de a ne pronunța într-un fel sau altul, să vedem care sunt piedicile din fața acestei comuniuni. Desigur că piedica esențială o constituie modul nostru de funcționare, în care funcțiunea ego-ului își arogă întreaga însemnătate de conducător spre idealurile Sacrului. El însă a fost modelat potrivit religiei oferite de societatea în care s-a dezvoltat. De la această societate a acumulat o mulțime de informații despre Dumnezeu. Și anume că El este bun, iertător, că ne ajută și ne răsplătește pentru binele pe care-l facem, dar ne și sancționează dacă încălcăm anumite legi etc.

Așa fiind, marea greșală a religiilor constă în aceea că, în loc să ridice individul la starea de smerită puritate și, prin ea, să înțeleagă cu propria trăire ce este Dumnezeu, Adevăr, Realitate, Iubire, a coborât Nemărginirea la mintea mărginită a omului. Și de aici încolo fiecare ins a avut dumnezeul lui particular, deosebit de cel al celorlalți semenii.

Dacă, o singură dată l-am fi întâlnit cu

adevărat, atunci n-am mai face din El nicio pricină de contradicții și conflicte.

Dar, după aceste semnalări și unele aprecieri, pe care cineva le-ar putea socoti mult prea îndrăznețe, sau doar simple teorii, să mergem mai departe, corelând investigația cu punerea în practică.

Dacă El, această Sfântă Energie se află pretutindeni, așa cum afirmă toate religiile, atunci El se află și în noi, în fiecare, fără nicio excepție. Fiind așadar foarte aproape, adică chiar în interiorul ființei noastre, nu ne rămâne decât să-L căutăm aici și chiar acum. Dar, în ce fel? Cu activitatea gândirii, cu ajutorul imaginilor, prin invocări, rostiri de formule? Să-L obligăm cumva prin jertfe, aducându-i daruri sau chinuindu-ne propria ființă, spre a-i provoca mila, care să-L impresioneze? Lista ar putea fi completată și cu altele...

Practic, asta fac oamenii credincioși, în speranța că vor căpăta ceea ce doresc atât, în această viață cât și când vor fi dincolo, în împărăția cerurilor, ca oaspeți vrednici pentru truda și silnicia lor.

Niciuna din aceste activități nu ne poate conduce, nici la întâlnirea cu Dumnezeu și nici la fericirea veșnică, de care suntem interesați. Motivația este, pe cât de simplă, pe atât de logică, rațională, ca și morală, spirituală. Fiecare căutare a Celui ce este fără margini, de pe poziția „egoM-ului, a sinelui interesat, funcțional egocentric, este o adevărată impietate și învederată trufie! în

măsura minții noastre, oricât de erudită ar fi ea, este cu neputință să cuprindem și să înțelegem cât de cât oceanul nesfârșit al Energiei Cosmice.

În clipa când am descoperit acest adevăr simplu, că mintea noastră este incapabilă a întâlni și înțelege Necunoscutul, surprinderea incapacității sale o determină să tacă. Și-n golul psihic care survine în chip firesc, Scânteia Divină din profunzimea ființei noastre se relevă cu nemărginita ei autoritate și sfințenie. Acesta este, de fapt, omul adevărat, real, care se manifestă ca Stare de conștiință pură, adimensional și atemporal, funcționând în contact nemijlocit cu Infinitul.

Acest fericit moment ne unește psihic-somatic, formând o unitate perfect-armonioasă, prin care Iubirea, frumusețea și bunătatea ne determină în chip autoritar întreaga mentalitate și întregul comportament. Fenomenul respectiv mai poate fi definit: stare de autodepășire, de uniune cu Marele Tot sau de integrare în Infinitate.

Numai în asemenea clipe de pace, liniște, echilibru și ordine interioară au loc transformări benefice radicale în structura psihologică a individului.

În concluzie, tăcerea smerită a activității minții noastre reprezintă singura modalitate de împlinire a religiei adevărate. Și tot tăcerea este și* rugăciunea ce deschide cărarea Sacrului, care ne unește cu Veșnicia. Iar atenția lucidă, este unicul instrument prin care se realizează acest vid sau gol al gândirii.

t

84. Renunțarea însetați de importanță, alergăm după formule.

Ce dau „eului” prestanță prin eforturi inutile. Când ce-avem nu-i înțeles, căutăm contrariul său.

Prins ca scop și motivare, de-a scăpa de ce e rău.

Renunțarea-i socotită sacrificiu – părăsire. De fapt, rețeta dorită spre o nouă împlinire. Mai de soi, mai prețuită, încărcată de valoare.

Acceptând ce ne displace, estimarea să-i mai mare;

Părăsind ceva ce place, greșit calculăm că-i bine

Și mereu încătușați, întărim al nostru „sine”. Lipsa noastră de-nțeles ne face să renunțăm. Dar ce facem prin ales, noi prin noi ne degradăm.

Cu-nțelegerea reală nu-i prilej de renunțare. Căci privirea cea globală dizolvă orice mișcare.

Eliberați de trecut – prin el scop și interes. Se atinge golul psihic – cu el prezentu-nțeles. Noi, în liniștea deplină, suntem pură claritate.

Niciun gând nu intervine prin a lui diversitate.

De-acum trăirea-i Iubire – negrăită frumusețe.

Ce dă insului sfințirea prin a lui naturalețe.

În urmărirea unui scop, interes sau ideal, activitatea pe care o desfășurăm capătă un dublu aspect. Mai întâi există efortul de a abandona, a respinge sau renunța la o stare de fapt reală și prezentă în clipa de față. Apoi, îndată, încercăm să ne impunem o altă ipostază, căreia, în mod intelectual îi acordăm o mai mare însemnătate. Ambele circumstanțe sunt, pe cât de relative, tot pe atât de înrobitoare, atât pe plan psihic, cât și somatic. Aflându-se într-o strânsă corelație cu ce place și ceea ce displace, și într-un caz, și în celălalt, ele dau însemnătate ego-ului.

Plăcutul este, prin însăși natura firească a omului obișnuit, ambrozia și nectarul care-l hrănesc fizic și-l satisfac psihologic pe tot parcursul existenței sale. Iar renunțarea în chip voluntar la plăcere, punând în schimb altceva, evident dezagreabil, capătă semnificația de sacrificiu. Valoarea imaginativă atribuită sacrificiului, copleșește prin însemnătatea sa în viitor, prezentul, înrădăcinată prin condiționarea spațio-temporală.

Pentru o mai bună înțelegere a fenomenului, să vedem câteva exemple referitoare la ceea ce fac oamenii, catalogate ca renunțări în vederea atingerii unui anumit țel. În India, de pildă, sunt cazuri frecvente când idealistul, atingând o anumită vârstă, părăsește familia, bogăția, eventual gloria și plăcerile acestei lumi, spre a deveni un însingurat, hrănindu-se din cerșit. Această viață plină de privațiuni, pe care singur și-a ales-o, renunțând la cea anterioară, o apreciază

ca fiind singura cale de a cuceri fericirea oferită de Nirvana.

Renunțând la avantajele oferite de viața îndestulată pe care o avea, el apreciază sărăcia, cu toate lipsurile ei, ca având o mai mare valoare pentru atingerea scopului său spiritual.

Și în lumea creștină (Opțiunile acelor care se consacră vieții monahale sunt tot atât de grăitoare. Renunțarea călugărului la viața obișnuită a mireanului îmbracă o multitudine de motivații. De la una sau mai multe decepții sau frustrări, la teama unei existențe incerte, sunt doar câteva din cauzele care atrag sufletele spre viața atât de promițătoare a monahismului. Puțini sunt aceia care îmbracă haina pretențioasă a monahului determinați de un imbold onest, cu caracter spiritual.

Și, în sfârșit, un alt exemplu din viața cotidiană a omului obișnuit. Ușor de verificat. Să observăm atitudinea unui șef dintr-o instituție oarecare, față de subalternii săi. Arogant, impunător, orgolios, adesea părtinitor și dur. El este produsul educațional-moral al mediului și al societății care, în general, l-a condiționat în acest fel, din motive de randament al sectorului respectiv.

Dar, același om, în fața superiorului său, renunță la sine, ascunzându-și cât mai grijuliu posibil, adevăratul fond moral descris anterior. Iată-l deci, de acum, în postura de servil, lingușitor, gata să sărute mâna pentru a face plăcere omului de care depinde. Și atunci când se

întâmplă ca acest superior să-și piardă ascendența ierarhică, el va fi primul care mușcă și denigrează.

În toate cazurile amintite se produce, de fapt, un transfer de importanță de la o valoare relativă la o alta, care este apreciată ca fiind mai avantajoasă. Astfel, se schimbă starea de bogăție cu aceea de sărăcie, sau se sacrifică importanța propriului ego în favoarea atitudinii servile. Insul interesat speră că, prin noua atitudine să obțină o realizare mai valoroasă, fie că este vorba de o împlinire pe plan spiritual, fie una de natură pur lumească.

Funcționând în acest fel, prin efortul depus, de a renunța la o stare de fapt, reală și de a accepta o altă stare ireală, fictivă, socotită superioară, el creează tensiuni psihice, care degradează moral și-i șubrelesc sănătatea fizică.

Energiile psihologice care se înregistrează ca dorințe contrare de respingere și apropiere, nu fac altceva decât să ne deterioreze și mai mult prin amplificarea importanței ego-ului. Așadar, în loc să ne eliberăm de poverile trecutului care ne-au alcătuit actuala conștiință de suprafață, ne înrobim mai mult.

Ținând seama de aceste considerente, să vedem ce se întâmplă dacă stăm față în față cu realitatea faptelor și nu avem în vedere nimic altceva, fie plăcut, fie neplăcut?

Acest contact simplu și direct ne descoperă că noi și ceea ce se ivește în câmpul conștiinței, pe parcursul clipei respective, suntem unul și același lucru. Deci, noi suntem gândul, imaginea, dorința,

ambitia, teama, ura etc. Descoperirea personală a acestui adevăr conduce, fără altă intervenție, la liniștea interioară. Și, în acest climat de pace și echilibru psiho-somatic, au loc transformări benefice, care-l scutesc pe trăitor să aspire spre un gen sau altul de ajustări comportamentale.

În concluzie, nu renunțăm la nimic și nici nu dorim ceva, ca intermediar pentru descoperirea Adevărului existent în profunzimea ființei noastre. Întâlnirea cu noi înșine, adică cu reacțiile gândirii, determinate de provocările vieții, prin pasivitatea totală a minții, ne conferă vidul psihologic. Acest gol reprezintă o adevărată fereastră prin care Infinitul din noi se manifestă ca Iubire Creatoare. Ea ne purifică și sfințește, destrămand energiile negative depozitate în aria de desfășurare, care definesc și impulsionează conștiința egocentristă a omului înrobite timpului ce l-a format.

Realizarea corectă a acestui experiment denotă maturitate spirituală, care se confirmă prin efecte clare, precise, ușor de sesizat de către veritabilul trăitor.

85. Repetarea

Un moment arhaic – vechi, fapt păstrat ca amintire.

Ce năvălește-n prezent, punând pe noi stăpânire, în mod clar și evident, suntem smulși din actual De un fenomen absent, prezent doar imaginar.

Astfel, re trăim momente, diferite întâmplări și cu ele sentimente – senzații ce dau fiori:

De sex, ură, gloriolă, deseori de insuccese.

Un trecut ca o fantomă, prezent numai prin decese

Nu e nimic important în a noastră repetare.

De fapt, un gând obsedant - pentru prezent - o trădare.

Trădăm noul ce survine - viața veșnic în mișcare.

Ce pretinde acțiune - permanentă deplasare.

Prin oricare repetare, ritmic crește „sinele”.

Și-n surplus de tulburare, orb și surd e binele.

Trăim doar imaginar - prin aducere aminte.

Timp impus ca avatar - generator de conflicte.

Văzând acest angrenaj - faptul prins în repetare.

Piere-ntregul său miraj, în a noastră integrare;

Insistent să ne cuplăm și cu clipa ce urmează.

De trecut eliberați, trăim doar cu ce ființează.

În general vorbind, modul nostru de comportare atât pe plan fizic, cât și psihic, poartă amprenta mediului și a timpului în care ne-am dezvoltat. Ca ființă sociabilă și ca vârf al ierarhiei pe scara evoluției vieții pe Terra, de fapt, suntem un mănunchi de cunoștințe, credințe, aspirații, sentimente, care ne condiționează modul de a gândi și acționa.

Acest conglomerat înregistrat memorial cu multă ușurință, intră de îndată în acțiune la

contactul cu existența, prin riposte mecanice, greu de controlat; uneori aceste replici sunt atât de fulgerătoare, încât nici măcar nu le putem sesiza în clipa respectivă.

Așadar, răspunsurile noastre la întâlnirea cu viața, nu sunt altceva decât niște simple și obsedante repetări ale unui trecut consumat mai de mult sau mai recent. Or, prin fiecare repetare, noi ne rupem de realitatea vieții, manifestă în acea clipă, și re trăim imaginativ, momente perimate, cu totul inadecvate unei adevărate înțelegeri.

Repetările îndelungate dau naștere la obișnuințe, care, cu vremea, fundamentează și fortifică ficțiunea ego-ului. El constituie acea conștiință superficială, care răspunde automat prin: eu știu, eu cunosc, eu cred, eu pot, eu posed etc, etc. Iar omul adevărat, ființa reală aflată în profunzime, funcțional unitară, ca inteligență creatoare nu se poate manifesta, datorită acestor perturbații marginale și anacronice.

Toată tragedia umană izvorăște din această sursă, din acest suport imaginativ egocentrist, care generează clipă de clipă supraevaluarea psihologică a individului. Cu imaginea frumoasă pe care o avem despre noi înșine, privim, ascultăm și interpretăm ansamblul vieții, comparându-ne cu restul lumii în mod părtinitor. În această ipostază, concluziile la care vom ajunge nu pot îmbrăca decât aspecte în întregime subiective.

Ca ființe posedate de ceea ce avem, fie că este vorba de capital informațional înregistrat cerebral, fie de bunuri materiale sau glorie,

renume, celebritate, suntem și rămânem ai domnului unor roboți. Gândim, ne mișcăm și acționăm numai într-un anumit fel, adică potrivit acumulărilor care ne condiționează psihologic întreaga existență.

Și aici, în această temă, ca și în fiecare din celelalte teme, venim cu nelipsita întrebare, pe care trebuie să și-o pună orice practicant: Ce este de făcut? în ce mod ne-am putea desprinde de stereotipia acestui trecut împovărător?

Putem noi - ca prizonieri ai acestui trecut - să ne eliberăm prin noi înșine folosindu-ne de vreo teorie, credință, metodă? Nicidecum! Capacitatea minții noastre, oricât de extinsă ar fi ea, este și rămâne totdeauna limitată de propriul său conținut. Cu ajutorul științei noastre este exclusă orice șansă de autodepășire. Prin eforturi susținute spre un anumit ideal spiritual nu se realizează decât mici schimbări de suprafață, cu totul înșelătoare. Ele apar doar ca simple măști care camuflează același fond în continuă degradare.

Dacă și dumneavoastră ați ajuns la aceleași descoperiri, ele vă aparțin în întregime. În cunoașterea de sine, nici nu se acceptă și nici nu se respinge ceea ce spun alții. Totul se decantează prin filtrul propriei trăiri. Numai așa vom ajunge să dăm peste acele clipe de revelație în care unitatea ființei noastre se cuplează cu Necuprinsul din a cărui esență am purces.

Aplicarea practică este concretizată printr-o desăvârșită simplitate. Complet atenți, doar

conștientizăm repetările care survin în chip mecanic ca reacții psihice la permanentele provocări ale existenței. Altceva nimic în plus și nici în minus!

Numai cu asemenea întâlniri simplei, care au calitatea de a destrăma energia relativă a repetării, și, pentru o clipă, complet liberi de trecut, ieșim din granițele mărginirii, descoperindu-ne propria divinitate, ca energie pură, nedimensionată. Într-o astfel de simplitate, trăim Eternitatea prin clipă și descoperim Iubirea Absolută și adevărata ipostază a fericirii.

86. Reproș gândirii

Când ești murmur sau furtună, ori ești teamă, zbucium, ură.

Tu ești timp și-nlănțuire - o bezmetică structură;

Vremilor prizonieră, te porți ca o nebună;

Fuginapoi, gonești-nainte, vag prin nori îți petreci veacul.

Sau în mazăgă, ori cenușă, zăpăcită cauți leacul Prin formula - drept cătușă - obsedant repetărive;

Astfel mi-ai întocmit viața cu dorințe excesive.

Ca mișcare dirijată, tot ce vezi e deformat.

Căci profund ești posedată de trecutul memorat. Domol..domol..te oprește... odihnește-te o clipă...

Dacă pacea te cuprinde, ea spontan te contopește în Oceanul Infinit, care orișice sfîrșește.

Adevărul se vădește în această uniune.

Când, ce-a fost se dezagregă fără nicio opțiune.

Cu prezentul laolaltă ești constant Realitate.

Căci de-acum eliberată, trăiești clipe-adevărate.

În această ipostază, naște sfânta acțiune.

Care totul devorează: tulburarea asfințește”.

Egoismul se destramă, ura nu-și mai află rostul.

Tot cumulul se dizolvă și-nțelept, devine prostul.

În astfel de conjunctură, prin om lumea progresează.

Căci insul cuprins în gloată, ca un „Tot” evoluează, împlinirea-i strict firească, prin Sacru revelatoare.

Dascăl fiindu-ne Iubirea – veșnic călăuzitoare.

Această poemă-oglină reprezintă acceptarea primului îndemn de a trata „Cunoașterea de Sine” în acest mod, adică prin intermediul versului. Evenimentul a avut loc în luna august 1971, odată cu apariția fenomenului de despicare a centurii ego-ului, și întâlnirea vidului psihologic. Descrierea amănunțită a acestui fenomen – surpriză, se află cartea „Moartea Morții” cap. IV.

În urma acestei adevărate mutații, în structura mea psihologică, iată-mă deci angajat în călătoria plină de mistere, spre adâncimile propriei mele ființe. Întrucât dispun de o nouă mentalitate care s-a impus în afara voinței mele,

contactul cu realitatea vieții se realizează simplu și direct, fără intervenția acumulărilor memoriale.

Ce voi descoperi? Nu știu! Fiindcă acum, funcționând prin noua structură psihologică, fiecare deplasare este premieră și unicitate totodată, în care nu există - 'ici un fel de anticipare ca scop, interes, ideal etc.

Cât va dura călătoria? Nici asta nu se cunoaște, pentru că nu se poate evalua nici măcar cu aproximație masa energiilor care îmi definesc actuala făptură.

Operația chirurgicală de care am amintit la început, îmi permite să părăsesc instantaneu vechea mentalitate și fără niciun efort, să mă integrez în Imensitate. Datorită acestei deschideri - o adevărată fereastră spre Infinit - fiecare problemă de viață este cuprinsă printr-o privire de ansamblu, înțeleasă și rezolvată pe loc, fără să intervină stocul de informații conservat memorial.

În asemenea întâlniri - conștiința - perfect liniștită - se transformă într-o veritabilă oglindă, în care faptele singure își dezvăluie realitatea. Concomitent, energiile prin care ele se fac cunoscute, se destramă de la sine, eliberându-mă astfel de cauzele ce mă încătușează, de mirajul acestei lumi efemere.

După destăinuirea acestor considerente, cu adevărat revelatoare, privitor la vechea și noua mentalitate, mă opresc aici, nu înainte de a vă invita la abordarea temei de față.

Așadar să încercăm, de astă dată împreună - dar fiecare urmând propriul său experiment - să

aducem la lumina conștiinței păcatele gândirii haotice.

Fără să ne îndoim nicio clipă că am greși, îi reproșăm că ea aleargă întocmai ca o nălucă, cu totul dezordonată, fie în climatul unui trecut câțiva consumat, acum prezent doar prin imagini moarte, fără viață, fie spre un viitor cu totul închipuit, pe cât de amăgitor, tot pe atât de păgubitor. Și într-un caz, și în celălalt, ne epuizăm fără rost o mare cantitate de energie. De altminteri, orice deplasare psihologică anapoda, creează probleme de existență greu de rezolvat.

Gândirea noastră rareori se oprește în prezent. Și, când o face, cuprinsă de câmpul atenției lucide, atunci, și doar atunci, suntem în măsură să înțelegem cu adevărat mișcarea viului. În rest, din cauza instabilității sale, sufletul ne este întocmai ca o mare bântuită fără încetare de furtuni pustiitoare. Totdeauna în alertă, temători, psihic traumatizați, aproape la fiecare pas.

Activitatea acestei gândiri nu ne poate conduce în nicio împrejurare la adevărata liniște. Și asta pentru simplul motiv că ea fiind zgomot și dezordine, nu-i capabilă să realizeze o asemenea performanță. Tot ce poate ea s-a ne ofere nu-i decât pe măsura capacității care o caracterizează. Lacomă și îngâmfată, confuză și ambițioasă adună tot ce-i face plăcere și evită tot ce nu-i gădile importanța și nu-i procură satisfacții.

Cum să nu-i reproșăm iarăși, când descoperim noi înșine că, atunci când ne părăsește, hoinară prin hățișurile timpului, faptic,

nu mai suntem o ființă completă. Dacă gândirea se află în altă parte, decât acolo unde este corpul, suntem un biet fragment și nu o ființă umană în plenitudinea însușirilor sale. Or, funcționând ca fracțiune, ne aflăm în postura neplăcută de a nu putea face față neprevăzutului adus de mișcarea vieții.

Tot ea este, de asemenea, vinovată că dă amploare faptelor și evenimentelor cu totul minore, transportându-ne imaginativ în sfere ireale, deseori cu urmări stresante, conflictuale, ireparabile.

În perimetrul ei germinează sămânța fanteziei, care ne poartă pe aripile nefirescului, creând bucurii iluzorii. Ulterior, aceeași gândire dă naștere la stări deprimante, ca urmare firească a trezirii rătăcitului și a revenirii sale la contactul cu viața, pe care, de astă dată, tot ca o prezintă ca o scurgere de vreme searbădă și lipsită de sens.

Câte nopți albe am petrecut din cauza frământărilor unor gânduri care, ulterior, s-au dovedit a fi cu totul lipsite de suportul realității. Și tot aceeași gândire nestatornică și înșelătoare, prin interpretări eronate ale unor fapte și întâmplări, ne-a creat o paletă diversificată și multicoloră de speranțe și stări cât mai avantajoase, al căror revers încărcat de amărăciuni, demonstrează, de la sine, lipsa ei de seriozitate. Oprim aici enumerarea inconvenientelor aduse de gândirea dezordonată și irațională, ea fiind întâlnită în toate temele sub puzderie de aspecte, unele mai nocive decât

altele.

De fapt, modul nostru defectuos de gândire este marea problemă cu care se confruntă omenirea din cele mai îndepărtate vremuri. Ea prilejuiește stările contradictorii și conflictuale dintre om și om, pentru că, aidoma unui despot absurd și neîndurător, stăpânește pe fiecare ins în parte.

Să mai precizăm și aceea, că, activitatea acestei gândiri definește și dimensionează ficțiunea ego-ului. De asemenea, reliefăm că noi suntem gândul, dorința, imaginea, teama, speranța și disperarea în clipa când toate acestea își impun prezența, potrivit tiparelor condiționării respective.

Simpla dezvăluire a acestui mod defectuos de funcționare, realizată pe parcursul unei singure clipe, ne suscită curiozitatea și ne îndeamnă totodată să acordăm toată atenția clipelor care urmează. Efectele unor asemenea întâlniri nu pot scăpa neobservate. Contactul direct, simplu și dezinteresat, destramă fulgerător întreaga mișcare a acestei gândiri.

În golul psihic care survine de la sine, apare o stare de Conștiință Pură, adimensională și atemporală, capabilă să cuprindă și să înțeleagă realitatea lucrurilor și a faptelor. În noua ipostază, dispunem de o gândire rațională, care funcționează numai atunci, când necesitățile stringente de viață o impun. În rest, ea se odihnește, oferind corpului posibilități de refacere și completare a energiilor mai înainte risipite.

Numai funcționând la nivelul acestei conștiințe suntem oameni compleți. În perfectă unitate și dispunem de o gândire logică, rațională.

În această postură, descoperim prin trăire ce este inteligența, frumusețea și Iubirea Creatoare, care ne călăuzesc fiecare gând, atitudine și exprimare.

87. Responsabilitatea

Real, noi răspundem de ce-i azi în lume:

Confuzii și teamă, nedreptate, asprime.

Lăcomie, ură și crâncene lupte.

Tot soiul de patimi, vrute și nevrute.

Ce transformă viața-ntr-un crunt infern

Și stăpânul Terreii, timorat intern.

Când eu și cu tine gândim sau vorbim.

Fapte necinstite noi le săvârșim.

Dorit – nedorit, știut – neștiut.

Suntem prost îndemn spre rău, și mai mult;

Iar din ce-am turnat, ne împărtășim.

Răutatea-n lume noi o tot mărim.

E un flux-reflux, activ neîncetat.

Poluant continuu, de noi toți creat;

Noi și restul lumii suntem unitate.

Prin suflu uniți – o realitate.

Dac-am înțeles ampla-nlănțuire Că sever
răspundem, chiar și prin gândire.

Grija de noi crește și lumea reînvie la o nouă
viață-n pace – bucurie Prin noi, zi de zi, cu orice
moment.

Se transformă lumea tot mai evident.

Căci orice impuls în pace cuprins.

Naște armonie, prin haosul stins.

Suntem noi preocupați cât de cât de imensul haos moral și spiritual cu care se confruntă omenirea? Sau, trăind închiși ermetic în strâmțul nostru univers de interese, fie că ignorăm cu desăvârșire tot ce este în afara ego-ului nostru, fie alegem formula mai comodă a dezvinovăției!? Și încă o întrebare, dacă suntem sau nu suntem conștienți de influența psihică reciprocă dintre oameni?

De o bună bucată de vreme se vorbește și se scrie mult despre poluarea chimică și fonică a mediului ambiant, privind planul fizic. Despre poluarea psihică arareori întâlnim câte ceva, exprimat destul de timid și puțin convingător. Or, această temă, ca, de altfel însăși „Cunoașterea de sine”, în ansamblul revelațiilor ei, vine să completeze tocmai acest gol.

Fiecare dintre noi are posibilitatea să fie atât sursă nepuizabilă de armonie universală, cât și focar nociv de dezarmonie distrugătoare.

În prima ipostază, funcționăm ca ființă integrală, în contact permanent, nemijlocit, direct, cu prezentul, clipă de clipă. În acest fericit caz, ne mișcăm și acționăm desprinși de condiționarea tempo-spațială, sub directa îndrumare a inteligenței creatoare, care ne impulsionează prin intuiții revelatoare. Orice problemă de viață, care eventual s-ar ivi, este pe loc rezolvată în spiritul bunătații și Iubirii Absolute, ce ne caracterizează.

Un asemenea fericit trăitor, prin uniunea sa cu realitatea vieții, constituie un veritabil depoluant psihic. Armonia ființei sale reprezintă

un adevărat laser, care dezagregă, fără să lase reziduuri, tot ce este relativ, nebulos și negativ. Transformat într-un fel de paratrăsnet contra energiilor psihice, acest practicant anihilează, fără să vrea, energiile deficitare ale ego-ului.

Din aceste îndreptățiri, el este forța motrice care impulsionează neîncetat progresul evoluției spirituale pe scara proptită în Infinit.

În a doua ipostază, ca făpturi limitate, înrobite propriilor posesiuni, tot ce întreprindem se repercutează în mod negativ atât asupra noastră, cât și asupra mediului înconjurător. Trăind la nivelul conștiinței de suprafață, generată și întreținută de ficțiunea ego, noi înșine suntem responsabili de nefericirea care ne însoțește aproape tot timpul. Dar nu numai atât. Nefericirea noastră, potrivit energiilor negative care o caracterizează, iradiază întreaga ambianță. Fără să vrem sau să știm, frământările minții noastre influențează – mai mult sau mai puțin sesizabil – întreaga lume.

Energia traumatizantă, conflictuală, ce o împrăștiem în exterior prin gânduri, imagini, exprimări verbale sau fapte, afectează în mod corespunzător toți semenii noștri, care funcționează ca și noi, la același nivel egocentric. Desfășurarea activității noastre la acest nivel, se definește prin ceea ce emite în afară, aceea va și atrage. Atitudinea negativă va atrage energii potrivite cu însușirea ei.

Dacă, undeva, oamenii se înșală, se mint, se urăsc și seucid unii pe alții, răspundem și noi de

toate acestea, prin emisiunile psihice, asemănătoare ale propriei gândiri. Din necunoaștere, ignoranță sau superficialitate, devenim coautori sau complici la săvârșirea tuturor blestemățiilor care au loc în lume.

Rostul acestei teme este deci, acela de a atrage atenția asupra influenței negative pe care o determină structura fondului nostru psihologic, ca „ego” limitat și obsesiv. Conștientizarea – cu ajutorul atenției lucide – a acestui mod eronat de „a fi”, ne conduce la golul psihic, prin care Sacrul din noi își revarsă influențele sale binefăcătoare. Acesta este adevăratul om din profunzimea ființei noastre, pe care suntem datori să-l descoperim.

88. Revoluția interioară

Când privim în noi și-n jur, vedem haosul cum crește.

Un gigant al său contur, ce-atrage și nimicește;

Ură, lăcomie, teamă, patimi, egoism, război.

Câteva 'mișcări de seamă, ce-s frecvente-n jur și-n noi.

Ce culmi poate să înscrie ale lumii răutăți.

Decât, ca final, urgie, moarte, chin, calamități?!

Azi, mai mult ca altă dată, armele ucigătoare
Pot distruge lumea toată, dintr-o singură mișcare.

Toți suntem răspunzători de câte se-ntâmplă-n lume.

Prin a noastre comportări, și ca rele, și ca bune.

Fiind cu lumea laolaltă, prin noi se nasc

transformări.

Care schimbă lumea toată, precum gravele urmări.

Gândirea prinsă-n sforțări, nicicând nu este-n măsură S-aducă modificări în om și-a lumii structură.

Ea-i continuu vinovată de impuls proliferării Conflictelor, ce s-arată în oglinda disperării.

Pe față ne punem mască, atunci când dorim schimbări.

Aripi răului să crească, în profund, mai mari erori.

Revoluția profundă acțiune-i, fără gând.

Când pacea pe om inundă, prin ea însăși operând

Mutații interioare, vrednice să anuleze Patimile-nrobitoare, lumea astfel s-o salveze.

Văzând haosul din noi, e-nceput de transformare.

Final tulburări, război, prin Iubirea salvatoare.

Revoluția interioară sau psihologică a ființei noastre apare ca o necesitate impusă în mod categoric de ceea ce vedem în noi înșine, ca și în lumea exterioară. Fiecare trăim, ne mișcăm și acționăm la periferia conștiinței, sufocați de tiparele specifice propriei condiționări. Iar mișcarea permanentă a existenței, caracterizată prin noutate și prospețime de la o clipă la alta, o interpretăm în mod subiectiv, potrivit acumulărilor noastre tempo-spațiale conservate memorial. În aceste fel, atât înțelegerea ființei noastre, cât și a

restului lumii, în ansamblul manifestărilor ei, devin irealizabile.

Practica demonstrează, fără nicio umbră de îndoială, că numai o minte clară, lucidă și nedeformată de imaginile trecutului, este capabilă să cuprindă și să înțeleagă cu adevărat, noutatea pe care ne-o aduce scurgerea spre infinit a viului, în veșnica lui mobilitate.

Dacă descoperim – noi înșine – fiecare pentru el – acest adevăr, că acumulările noastre intelectuale înregistrate cerebral, reprezintă un impediment ireconciliabil al bunei înțelegeri a faptelor, înseamnă că am pus temelia irevocabilă a „Cunoașterii de sine”.

Iar, simpla conștientizare a modului nostru defectuos de funcționare este începutul minunatei revoluții. Și acest început de viață nouă, se caracterizează prin armonie, echilibru psihic, pace. Numai în liniștea sufletului, devenită o imensă oglindă, se reflectă fapte, întâmplări, sentimente, stări emoționale, așa cum sunt ele în realitate, aidoma derulării unei pelicule pe ecranul unui cinematograf. Ele singure ne încunoștințează că sunt așa cum sunt, fără nicio deformare, ca utilitate și unicitate în același timp.

Noi, doar luăm cunoștință de prezența lor și, într-o desăvârșită simplitate, încercăm să le cuprindem în cuvinte cât mai potrivite ca sens și percepere. În acest final rezidă inestimabila valoare a revoluției noastre psihice.

În afară de simbolul de exprimare, ea nu are niciun fel de asemănare cu revoluțiile care au loc

pe plan fizic. Aici se confruntă tabere de interese distincte, unde ambiția, conflictele și ura le dau un colorit meschin și o finalizare totdeauna mărginită la dimensiunea lumescului relativ și perisabil.

În revoluția de care vorbim în tema noastră, totul se petrece fără efort, urmărire de interese, violență, ideal etc. Simpla conștientizare, cu ajutorul atenției globale, a activității ego-ului determină dizolvarea sa și instalarea spontană a vidului psihic.

Acest rezultat final unește ființa cu Sursa creației, din care provenim, din veșnicie. De fapt, scânteia divină din noi, adică ființa noastră reală, a fost tot timpul în uniune cu întregul. Ceea ce ne-a separat și ne separă de Marele Tot este o ficțiune bazată pe imagini moarte, ambiție, vanitate, valori relative, perisabile, care gravitează în jurul lui „eu” și „al meu” ca centre de interese înrobitoare și obsedante.

Acest conglomerat se interpune ca o umbră impenetrabilă între Sacrul din noi și realitatea care ne înconjoară, făcând imposibilă vizibilitatea și perfecta înțelegere.

Prin revoluția psihologică acest ego este spulberat, creându-se în acest fel, condiția uniunii noastre cu Esența Veșniciei. În această ipostază nu putem funcționa altfel decât ca Iubire Absolută, Energie Pură, Inteligență Creatoare.

Transformarea noastră semnifică totodată și un factor de influență benefică, privind transformări corespunzătoare iminente chiar în întreaga lume: Dumnezeu își afirmă prezența pe

pământ, prin fiecare om care reușește să-și demoleze propria personalitate. Și această autoanihilare nu se obține decât prin smerenia și pacea, despre care, adeseori, amintea Iisus Hristos.

89. Scopul

Interes meschin și sec. Stimulent axat pe „sine”.

Cu pivotul în trecut, prins de-o falsă acțiune; Memoria îl păstrează, neîncetat e cultivat Până se îndestulează, ca final realizat.

Scopul, prin a lui mișcare, real este însuși omul.

Unit cu-a sa comportare, ca energia și-atomul.

Uneori, scopul e clar pentru ins și-ntreaga gloată.

Alteori, e un mister, neînțeles de lumea toată.

Insul, cel încătușat timpului ce-l definește.

Totul vede deformat, orice sclipire-l orbește.

Cu-nclinația spre sine, totdeauna părtinire De proporții personale, sau ca forme de-nrudire:

Neam, prietenie, țară, toate-s forme egoiste.

O veșnică alterare, prin impulsuri conformiste.

Tot ce face vizând scop, acțiunea-i relativă.

Relativ întreg „ego”-ul, ori de câte ori s-afmnă.

Când „ego”-ul încetează, pierе timp și pierе scop.

Ființa-om se integrează fără gând, fără efort.

Acum, ce realizează, nefiind „eu” și nici

trecut.

Practic e desăvârșit, mai presus de orice vrut.

Scopul este o energie relativă, funcțională, care dinamizează fiecare activitate ce se desfășoară atât pe plan fizic, cât și psihic, în interiorul structurii limitate a ego-ului.

Deci, ori de câte ori vom funcționa la acest nivel, ne vom avea în vedere numai pe noi înșine, ca împlinire personală spre care ne vom dirija întreaga energie psihică și fizică. În acest fel, de la început și până la sfârșit, ne mișcăm numai în aria cunoașterii fundamentată pe diversitatea acumulărilor, care diferențiază oamenii, punându-i adesea, în conflicte personale.

Scopul, țelul sau idealul variază în funcție de interese, a căror nestatornicie definește firea atât de capricioasă a omului confuz, ignorant și conflictual. Uneori, el este clar și precis conturat și nu prilejuiește niciun dubiu asupra exactității sale.

Alteori însă, este atât de camuflat, încât sesizarea lui devine anevoioasă. În această ultimă alternativă, exemplele abundă în toate domeniile de activitate umană. Amintim câteva: savantul și cercetătorul care afirmă că își oferă munca spre binele omenirii și care, în schimb, nu-și urmăresc decât propria glorie, renume sau venituri materiale; politicianul, care se bate cu pumnul în piept, susținând demagogic, bunăstarea poporului și gloria patriei – realitatea fiind cu totul alta; omul zis – religios, care părăsește viața obișnuită

închizându-se într-o chilie, sau se afundă într-o grotă, sau se duce în pustiu, impunându-și viața de schivnic, cu pretenția că o face din dragoste pentru Dumnezeu. Șirul am **r** asemenea exemple nu se oprește aici, el putând și încă mult continuat.

Întrebarea care se impune în mod firesc, în procesul cunoașterii de sine este următoarea: Atunci când facem afirmații de genul celor semnalate mai sus, oare nu vedem realitatea din noi? Sau poate nu vrem să o vedem așa cum este ea?!

Când ne acordăm importanță psihologică prin ceea ce facem - ca în cazul celor trei exemple - falsul este apreciat ca adevăr și adevărul ca fals. Această pervertire este opera ego-ului, care, sprijinindu-se pe un trecut - acum inexistent - se proiectează favorabil într-un viitor, pe cât de incert, pe atât de fictiv.

La temelia oricărui scop, se află în mod nemijlocit un avantaj sau profit, a cărui realizare o urmărim printr-o activitate susținută egocentric prin neconținute eforturi.

Pe plan fizic, tot ce realizăm, îmbracă acest aspect al propriului interes, care se vrea finalizat. Progresul tehnic și științific la care a ajuns omenirea, este rezultatul acestor împletiri de interese și necesități, concretizate prin eforturi susținute în timp. Dar, atât interesul, cât și scopul, care apar în câmpul conștiinței, suntem noi înșine. Iar dualitatea „eu”, care apare ca ceva distinct de ele, ne demonstrează că funcționăm în lumea

imaginară a intereselor caracteristic egoiste.

La acest nivel al împlinirilor din lumea fizică, interesul și scopul – așa cum am arătat – își au rostul și menirea lor bine precizate.

Pe plan spiritual este cu totul diferit. Orice scop sau interes de urmărit nu oferă decât stări amăgitoare. Oricât de mult ar exprima ele, sunt și rămân în domeniul cunoscutului, deci al limitării. Or, în acest context, însoțiți de valori limitate, nu putem atinge ceea ce este sublim și nemărginit.

Dacă descoperim că noi înșine suntem interes și scop, în clipa când acestea apar în câmpul conștientului, înseamnă că tot ce survine ulterior este ficțiune, adică ego, în acțiune. Demascarea acestei structuri imaginare, cu ajutorul atenției lucide, echivalează cu dispariția ei. Iar în locul rămas liber, apare o nouă stare de conștiință – puritatea adimensională – care preia conducerea întregii ființe.

În acest mod se dezvăluie divinitatea existentă în noi și ea funcționează numai prin Iubire absolută, integrându-ne în Sfânta Energie Cosmică.

90. Sensibilitatea

Nu e stare emotivă, o-nșuire oarecare.

Implicare a gândirii – totdeauna-nșelătoare.

Ea în om-matur apare, a făpturii integrate.

Corp și psihic unitare, de nimic încătușate.

Greu s-o-neorsetezi în stihuri, s-o cuprinzi fidel în slovă.

Fiindcă fondu-i e subtil, întâlnit fără de vorbă.

Când gândirea complet tace, ființa-i chiar Imensitatea și-n ipostaza de pace, naște sensibilitatea.

Omul, când este sensibil, vibrează neîncetat.

Prin trecut n-apreciază, dar nimic nu-i neglijat, în dureri sau bucurii străine sau personale.

Pe cât sunt ele de-acute, tot la fel și de reale.

O asemenea-nsușire, naturală-n orice om.

Se pierde prin folosire: drog, tabac și alcool.

Sau prin consumul de came și abuzuri în hrănire.

Sau când e împătimire - practic - reală orbire.

Toate-acestea laolaltă, precum fiecare-n parte.

Ne ciopârțesc energia, prin impulsuri programate.

Lipsind astfel de-nsușire, nu știm ce este Iubire, înțeles, compasiune, frumusețe, fericire.

Ce-i desprinderea de „eu”, nici ce-i spațiu Infinit.

Sau clipa cea fericită, când imenși am devenit.

Fără ea nu-i chip s-atingem starea de înțelepciune.

Nici ce-i Sacrul Adevăr, sau fireasca acțiune.

Sensibilitatea este o calitate a ființei umane, corolar firesc al integralității sale. Numai când realizăm uniunea dintre corp și psihic - ipostaza armoniei desăvârșite - descoperim această disponibilitate spirituală. În clipa respectivă, noi

suntem, în totalitatea ființei noastre, această inestimabilă puritate.

Un om cu adevărat sensibil nu are niciun fel de tangență cu activitatea obișnuită a gândirii. Nimic din trecutul său, sau din viitorul proiectat imaginativ, nu intervine spre a determina sau întreține cumva sensibilitatea.

Numai când gândirea tace, atunci și numai atunci, apare ceva nou, nemaîntâlnit anterior, ca manifestare repetitivă. Fiind unicitate a clipei respective, prin ea se produc mutații radicale în structura psihologică a omului vechi.

În acest gol al activității minții, O stare de conștiință nouă, nealterată de nicio intervenție din trecut, permite transcendenței întregii ființe din lumea dimensiunii limitate a cunoscutului, în Eternitatea creației neîncetate. Psihologic, suntem o făptură nouă, cu o minte atotcuprinzătoare, sensibilă și lucidă, în relație directă cu tot ce ne înconjoară.

Numai în această fericită postură, cunoaștem prin trăire, ce este mila, afectivitatea, Iubirea, bunătatea și fericirea necondiționată de vreo motivație din sfera mărginită a cunoașterii.

Funcționând la acest nivel de om universal, sunt excluse în mod categoric, încă de la început, problemele de natură psihologică, cu stări tensionale, traumatizante, atât de frecvent întâlnite la omul egocentric de mai înainte.

Să vedem cauzele care împiedică afirmarea sensibilității. Pe plan psihic, gândirea haotică care funcționează mecanic prin tiparele timpului, face

imposibilă prezența sensibilității. Această gândire, așa cum deja am demonstrat anterior, definește omul obișnuit, care vagabondează aproape tot timpul, când spre un trecut decedat – prezent doar prin imagini – când spre un viitor incert, susținut de aspirații înșelătoare.

Pe plan fizic, cauzele sunt multiple. O alimentație prea abundentă îngreunează funcțiile vitale ale corpului, cu repercusiuni corespunzătoare și asupra psihicului. Consumul de alcool, tabagismul și drogurile reprezintă un adevărat dezastru pentru sănătatea corpului și buna lui funcționare. Patimile, pe care acestea le declanșează, fac din împătimiți niște simple manechine. Ignoranța, confuzia și înrobirea lor îi transformă în repetenți în fața adevăratelor rosturi ale acestei vieți.

Erudiția filosofică sau științifică, pe care unii din ei o dețin, înregistrată memorial, constituie un prost exemplu pentru restul semenilor. Iar pentru ei, știința nepusă în practică, va reprezenta, la trecerea dincolo, o circumstanță agravantă, care le va amplifica suferința.

Niciodată să nu disperăm, fiindcă în noi, se află atotputernica și atotcuprinzătoarea divinitate, care tot ce întâlnește transformă prin înnobilare și sfințire.

Prin „Cunoașterea de Sine”, cu starea de smerenie și atenta iluminare, se pot înfăptui adevărate minuni de eliberare, atât de automatisme, cât și de patimi. Simplitatea practicării ei este accesibilă tuturor ființelor

umane. Dacă, bineînțeles, se dorește în mod cinstit, înfăptuirea acestei opere grandioase de sacralizare.

91. Seriozitatea

Nu-i cuprinsă-n interes, având scop centrat pe „sine”.

Imaginând un progres, ca un ideal spre mâine.

Nu e nici privire aspră, însoțită de-ncruntare.
Fire amară și acră, niciodată zâmbitoare.

Când gândirea-i e suport, formulând ce-i rău și bine.

Omu-și caută confort și acceptă ce-i convine.
Serios e omu-atent, ce real privește viața.

Fără preget, insistent, dându-i toată importanța.

Relația cea directă, urmărită-n mod expres.

Dă-nțelegerea corectă, prin desprinderi de eres.

Singuri observăm impulsul la a vieții provocare.

Din zbor cuprins înțelesul în reala lui valoare.

Când totul este cuprins, ființa perfect integrată.

Noi având trecutul stins, trăim viață-adevărată.

Conduita e Iubire, toate la fel sunt privite.

Nu-i nici pic de-mpotrivire conștientizării sfinte.

În vorbirea noastră curentă, seriozitatea capătă diferite semnificații. Socotim serios, de pildă – individul care exteriorizează o atitudine,

plină de gravitate. Nu face risipă de vorbe. Are, din obișnuință, o figură mohorâtă, mai mult încruntată. Rareori zâmbește sau este bine dispus. În acest caz, pentru el și cei din jur, este o adevărată sărbătoare.

De fapt, aici este vorba de o fire taciturnă, care se comportă potrivit trăsăturilor temperamentului său. Stările lui conflictuale sunt consumate, în marea lor majoritate, în zonele mai profunde ale ego-ului și numai întâmplător izbucnesc în afară.

De asemenea, socotim seriozitate și atitudinea însoțită de conștiinciozitatea pe care o manifestă un individ în raporturile sale cu semenii și restul mediului ambiant. El este cumpătat și sânguincios față de obligațiile care îi revin la locul de muncă, ca familist etc.

Îl numim serios și pe cel care depune un efort susținut pentru atingerea unui scop, pe care îl are în vedere, în mod permanent, ca țel suprem. Sportivul care visează medalia și urcarea pe podium, elevul ce aspiră la cununa de lauri, politicianul care își urmărește popularitatea, scriitorul sau omul de știință interesați de glorie, renume etc.

În aceste ultime exemple, oamenii devin robii propriilor aspirații. Un consum enorm de energie, făcut adeseori în dauna sănătății fizice.

Seriozitatea la care ne referim în tema noastră, are o accepțiune mult mai profundă și mai cuprinzătoare, depășind prin caracterul său general, nuanțele înguste ale particularului.

A fi cu adevărat serios înseamnă a întâmpina viața așa cum este ea, în ansamblu, cu o atenție lucidă, globală, plină de solitudine și condescendență.

Întreaga existență fiind într-o perpetuă scurgere, ne aduce, cu fiecare clipă, o notă de prospețime, calitate care ne obligă să adoptăm în fața ei, o atitudine adecvată. Deci, numai în această împrejurare ne putem verifica autenticitatea seriozității.

Modul nostru de funcționare, așa cum reiese din relațiile tehnice, este defectuos, noi înșine fiind considerați superficiali, neserioși, ca absenți parțial sau total la ceea ce este prezent, viu și activ. În raporturile cu semenii și mediul ce ne înconjoară, ne folosim de reziduurile trecutului, care influențează negativ înțelegerea vieții.

Pentru a ne însuși calitatea „seriozitate” ni se cere să realizăm acel contact direct, simplu, fără intermediari, și fără să așteptăm vreun „rezultat anticipat, fiecare reacție care apare în câmpul conștientului, la întâlnirea cu lumea exterioară sau lumea noastră lăuntrică. Altfel exprimat: să ne observăm fiecare gând, dorință, sentiment, orice stare emotivă, care se ivește la confluența cu viața, fără să facem comentarii sau analize, sau să încercăm a modifica ceea ce „este”.

Numai ascultarea și observarea tacită a reacțiilor gândirii noastre ne conduc la ordinea și pacea interioară, prin care ni se deschid perspectivele contopirii cu Absolutul și înțelegerii, cu adevărat, a vieții.

92. Sfînţenia

Nu este cuprinsă-n forme, picturi, temple sau statui.

Nici nu-i obiect de cult, cât ar exprima de mult.

Mărginirea n-o cuprinde, nicicând nu-i închipuire.

Ea, desprinsă fiind de scop, n-are sprijin în gândire.

Izvorăşte-n fiinţa-om, în starea lui integrală.

De perfectă armonie şi-nţelegene totală;

E vibra-re-n claritate, neîntinată puritate.

Dragoste şi inocenţă, frumuseţe, bunătate.

Toate astea vin normal, când „sinele”-i depăşit.

Atunci, trecutul fiind mort, trăitoro-i Infinit.

Ea, din om, face spontan, Iubire fără imagini.

Contopit în Univers, el devine fără de margini.

Sfînţenia se iveşte nedorită-n niciun fel, în omul perfect smerit, când pacea domneşte-n el.

Deci, se-nscrie prin tăcere, care-i, practic, rugăciune.

Ce destramă fără preget tot ce e deşertăciune.

Mintea instabilă a omului mărginit educaţional-moral de condiţiile mediului în care s-a dezvoltat, gravitează prin automatisme şi obsesii în jurul propriului Mego”. Potrivit educaţiei moştenite de la înaintaşi şi transmisă din generaţie în generaţie, la întâlnirea lui cu viaţa, el imaginează o întreagă suită de aşa-zise valori spirituale, în care apoi îşi pune toată nădejdea.

Așa cum odinioară, în perioada idolatriei, când omul primitiv acorda zeului făurit de mâna lui, însușiri de sfințenie, tot la fel se întâmplă și în epoca noastră. Același primitivism spiritual, aceeași greșită mentalitate de a atribui calitatea de preasfințenie și sfințenie unor oameni obișnuiți, diferitelor practici și ritualuri religioase, obiecte de cult sau chipuri de oameni imortalizate pe lemn, pânză sau alte materiale.

Ne închinăm în fața acestora și le solicităm sprijinul în vremuri de restriște sau le înălțăm imnuri de slăvire în numele lui Dumnezeu, pe care l-am coborât din sferele Infinitului la nivelul minții noastre interesate, înguste și temătoare.

Numai o minte confuză, lipsită de pietate și aroganță, își poate închipui că este în măsură să cuprindă Nemărginirea în cutiuța sa, pe cât de ignorantă, pe atât de prezumțioasă. Această eroare fundamentală a înaintașilor, a generat întregul haos spiritual cu inerentele contradicții și conflicte, uneori sângeroase, dintre diferitele religii și secte, pe care ele singure, le-au determinat. Acesta este adevărul trist, care caracterizează fenomenul religios pe care-l observăm, din păcate, pe întregul cuprins al Terrei.

Abordarea divinității impunea o cu totul altă modalitate decât cea aleasă.

Calea spre divinitate nu o putem străbate încărcăți de aglomerările noastre cerebrale. Știința și priceperea de care suntem mândri, oricât de extinse ar fi ele, sunt și vor rămâne cu

totul neputincioase. Nu se poate cuprinde, ceea ce nu este de cuprins. Infinitatea nu poate fi nici înțeleasă, nici îmbrățișată sau invocată de mintea înfumurată a omului înrobite de posesiile sale intelectuale sau materiale.

Numai având o minte complet pasivă, dar perfect lucidă de neputința ei, se deschid posibilități ca divinitatea să ne cuprindă. Deci, nu noi, ca ego, mergem spre Dumnezeu, ci El vine spre noi. Și o face, copleșindu-ne prin iubire, frumusețe și puritate, îmbrăcate toate în veșmântul desăvârșirii.

În această ipostază, ființa umană, în stare de smerenie și inocență, mișcându-se ca energie pură, întrunește atributele și calitatea de sfințenie. Așa fiind, sfințenia are deci, un tâlc mult mai profund decât încearcă să o facă anumite dogme, ritualuri și practici religioase.

Întâlnirea cu această calitate este accesibilă fiecărei ființe umane, întrucât în fiecare dintre noi se află câte o părticică din dumnezeire și dacă, o singură dată ne întâlnim cu ea, o mentalitate cu totul diferită de cea anterioară se impune în mod firesc, logic, rațional.

93. Siguranța

Un suport vizând un „mâine” paznic sigur și ajutor, Ceva care ne convine, proiectat spre viitor. Clipa cea trăit-acum în plăceri și desfătări.

O vrea mâine împlinită sub formă de asigurări.

E normal o permanență, când e prinsă-n necesar.

Ca firești imperative și fericit îndreptar Spre
a vieții existență: hrană, haine și-adăpost, însă,
depășind normalul, omu-apreciază prost.

Vrea poziții sociale, asociere și clanuri.

Și relații speciale, glorii, gloriole-n valuri;

Prin acestea, cu-ndâjire-i urmărită
permanența.

Azi, procesul de gândire vrea „mâinelui”
existența.

Dar, privind cu toții-n jur, observăm cu
consternare Că totul este-ndoielnic, niciun fel de-
asigurare.

Pier prietenii de seamă, averea se risipește.

Planurile se destramă, relația ofilește.

Chiar idealul de bază pierde-naltul interes.

Totul e nesiguranță, nu-i nimic de-a fi ales.

Ce se-ntâmplă e normal, fiindcă-n toate stă
gândirea, „Eul” - centrul axial - în cuplaj cu-
mprejmuirea.

Incertă și efemeră, ea va da a să-nsușire la
întreaga creatură, prin a ei înlănțuire.

Cuprinzând toată gândirea în profunda sa
esență, Realizăm depășirea și-ajungem inteligență.

În asemeni conjunctură se-ntâlnește
siguranța.

Care-n bucurii pulsează cu Sublimu-n alianță.

Doar prin Sacra Energie, certitudinea-i aflată
când smerită tace mintea, ea ne cuprinde deodată.

În conceptul de viață al omului obișnuit,
tendința de asigurare a zilei de mâine capătă o
importanță exagerată. Deseori, căutarea acestei
certitudini ia proporții nelimitate. Aglomerările

devin de-a dreptul sufocante. Ele pun stăpânire pe bietele suflete și le deteriorează fizic, în așa măsură, încât le grăbește sfârșitul.

Cu cât adunăm mai mult, cu atât suntem mai posedați de ceea ce adunăm. Teamă de devalorizării, a frustrărilor posibile, teama de a fi jefuiți, conduc în mod inevitabil la angoase, care impresionează în așa măsură, încât se pierde uzul normal al rațiunii.

Tratând această temă, desigur că nu ne referim la strictul necesar, pe care orice om cumpătat și prevăzător îl urmărește. Este cu totul normal să avem în vedere o anumită certitudine a zilei de mâine privind: hrana, îmbrăcămintea, adăpostul. Dar, înțelegem noi să ne oprim numai la aceste rezerve, inerente unei desfășurări normale a existenței? Putem noi oare să punem stavilă, să ne oprim la timp, în acest proces al adunării?

Lăcomia este o tendință stranie. Ea nu se satură niciodată. Și cu fiecare adaos, ea devine tot mai nesățioasă. Nimic nu o poate umple. Dimpotrivă. Este ca o prăpastie fără fund, în care cu cât arunci mai mult, cu atât golul se tot mărește.

Îndată ce sunt depășite proporțiile necesarului, mintea ne plasează pe orbita idealurilor care se extind la nesfârșit. Pentru asigurarea unui viitor incert, se adună averi, se întemeiază trusturi, se înghebează relații sociale, se cultivă așa-zisele prietenii și alte idealuri. În toate acestea, unicul scop care le întreține și impulsionează, este acela de asigurare a unei stări

de permanență pentru viitor.

Dacă ne putem desprinde, măcar câteva momente, de vârtejul acestei vieți neînțelese, avem posibilitatea să constatăm singuri, cât de precar și nesigur este totul. Averile se risipesc, uneori distruse până la cenușa pe care o spulberă vântul. Presupusele prietenii, relații sociale etc., se destramă îndată ce interesele strict egoiste își găsesc împliniri mai avantajoase, în alte conjuncturi și cu alte elemente.

Idealul, indiferent ce veșmânt ar îmbrăca, se ofilește de îndată ce interesul care l-a inițiat nu mai prezintă importanța de la început.

În cazul când, prin noi înșine, am putut descoperi că lucrurile se petrec în acest fel, putem merge cu înțelegerea și mai în profunzime. Cum întrebările joacă un rol esențial în descoperirea adevărului, o vom face și în cazul de față. Care este, deci, cauza acestei incertitudini?

Pentru a putea realiza o asemenea investigație, este necesar să vedem mai întâi, în ce dimensiune este căutată asigurarea și cine îi dă impulsul inițial?

Și iată ce descoperim, fără prea multă dificultate: gândirea este aceea care fundamentează această subredă siguranță. Ea este aceea care analizează, apreciază, respinge sau acceptă, în funcție de interese și, în final, trage concluzii potrivit condiționării sinelui, centrat pe „eu” și „al meu”.

Dar, ne întrebăm iarăși, cum ar putea gândirea să pună bază la ceva sigur, când ea

Însăși nu este decât nesiguranță, nestatornicie?! Ea se dezice de la un moment la altul, în funcție de cum bate vântul intereselor. Deci, tot ce va construi gândirea cu gir asigurător pentru mâine, nu poate fi decât iluzie. Este aidoma unui balon de săpun, realizat printr-un joc de copii, care se distrează. În fiecare moment, ceea ce a constituit atracție mai înainte, dispare, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

De altminteri, tot ce clădește efemerul va împrumuta creațiilor sale și însușirile vremelnice și nesiguranței proprii.

Dar, să nu se oprim aici cu investigația. În continuare, să vedem, dacă nu cumva, această siguranță trebuie căutată în altă dimensiune, decât a gândirii obișnuite.

Când observăm limitele activității gândirii, aceasta, demascată în neputința ei tace, necondiționat. Iar, în tăcerea ei, descoperim o altă ipostază a ființei noastre, De-acum suntem o stare de supraconștiință și energie pură, nealterată de înregistrări memoriale.

Numai în uniune cu această energie, descoperim că „ea” suntem noi înșine – omul adevărat – divin prin origine – funcțional ca Iubire, frumusețe, bunătate și inteligență creatoare. Aceasta este singura postură, în care, siguranța ne însoțește clipă de clipă, acum și-n veșnicie, spre fericirea noastră și a lumii înconjurătoare.

94. Spațiul

Spațiul, e de fapt, distanța prinsă între două puncte Diferite-n univers, cumva prin mers

întâlnite.

Spațiul e, la fel, și timp, socotit ca-nregistrare la atingerea-n final, de la punctul de plecare.

Este spațiu și timp fizic, ca existență reală.

Care nu naște conflicte, niciodată îndoială.

Mai există spațiu psihic, un produs imaginar.

Hibrid al gândirii moarte, ce-n prezent nu vede clar.

El este mereu trecutul, întâmpinând ce-i real
Prin știut și cunoscut – acum totul ireal, într-un
context de viață, ieri un om am cunoscut și
memorat prin impresii, îl revedem prin trecut.

Acest gen de-ntâmpinare naște continuu
conflicte.

Din nefireasca-ntâlnire – prezent și clipe
trăite.

Fiindcă-i un răspuns mecanic la o clară
provocare.

Răspunsul – acel trecut – drept gândire
migratoare.

Dacă vom privi spontan „sinele” interior.

Tot procesul de gândire se curmă
surprinzător.

Și, din spațiu mărginit, într-o singură sclipire.

Am ajuns în Infinit, devenind pe loc Iubire.

Prin relație directă depășim ce-i temporal.

Piere timp și pierde spațiu și, la fel, omul dual.

Psihologic, ființa nouă renaște prin
simplitate.

Sfânta omului chemare de-a trăi-n realitate.

Prin spațiu înțelegem „distanța care separă

două ființe sau două obiecte care ocupă poziții sau locuri deosebite în univers. Oricât de apropiați am fi unii de alții, între noi va fi totuși un spațiu fizic.

Acest spațiu înseamnă totodată și timp, căci, pentru a atinge puncte distincte de pe Pământ, este nevoie de parcurgerea distanței dintre ele, care se realizează în timp. Distanța dintre București - Brașov, de pildă, măsurată în kilometri, însumează și X ore, minute și secunde, necesare acoperirii acestui spațiu.

Acest spațiu este o realitate indiscutabilă. Are o realitate clară și precisă, care nu poate da naștere la nicio îndoială și niciun fel de comentarii. Operațiile legate de măsurare și calcul, cad în sarcina cunoștințelor tehnico-științifice corespunzătoare.

Deosebit de această realitate, există și un spațiu cu totul ireal. Este vorba de spațiul psihic, a cărui existență, fiind susținută de imagini moarte, se definește prin el însuși ca ficțiune.

Mentalitatea egocentrică a ființei umane, care încă nu a ajuns la descoperirea propriei realități, se sprijină în mod permanent pe evaluările acestui spațiu. În această conjunctură, atât întâlnirea, cât și înțelegerea existenței, în ansamblul manifestărilor ei, apar ca irealizabile.

Ascultarea și observarea a ceea ce ne aduce scurgerea normală a viului se concretizează doar într-un singur fel, și anume, prin relația directă. Iar acest contact se efectuează în mod simplu, printr-o perfectă îngemănare, care exclude orice interval. Perceperea faptelor, întâmplărilor, a

realității, așa cum este ea, are loc numai în această desăvârșită uniune.

Dar, să vedem din ce este format acest spațiu, care împiedică înțelegerea adevărului. Spațiul psihic este materializat prin: dorințe, opinii, teorii, credințe, speranțe, disperări, prejudecăți, sentimente etc. Toate acestea se află înregistrate în depozitul nostru memorial, imprimat în urma diferitelor experiențe pe care le-am avut într-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat. Iată deci, că și aici, întocmai ca în lumea fizică, spațiul se găsește, de asemenea, în strictă conexiune cu timpul.

Și acum, la întâlnirea noastră cu prezentul, acest cumul spațio-temporal apare în mod automat și, prin intercalarea lui, deformează înțelesul corect al faptului existent acum și aici, ca noutate absolută.

Dar, să venim și cu un exemplu: să presupunem că ieri ne-am cunoscut și, în urma unor discuții purtate, fiecare la nivel de „ego”, ne-am și confecționat câte o imagine, unul față de celălalt. Pe viitor, întâlnirile noastre vor fi numai întâlniri de imagini.

Aceste imagini odată fixate, se schimbă foarte greu. În multe cazuri, niciodată. Părăsim pământul cu părerea favorabilă sau defavorabilă pe care ne-am format-o imaginativ încă de la început, de la prima noastră întâlnire.

De aici izvorăsc toate neînțelegerile dintre semeni. Pentru că nu cunoaștem altă cale a relațiilor, decât aceea a imaginilor tempo-spațiale.

Omul, care s-a manifestat ieri într-un anumit fel, astăzi nu mai este același. Schimbarea lui poate surveni chiar de la o clipă la alta. Or, imaginea noastră despre el a devenit o fixitate, pe cât de nepotrivită la înțelegerea prezentului, pe atât de degradantă moral și spiritual.

Pentru a ne elibera de aceste tare ale trecutului, nu există decât o singură modalitate: dizolvarea în întregime a omului vechi, handicapat de acest trecut irelevant, confuz și obsesiv. În locul lui va apărea un om nou, cu o altă mentalitate, a cărei energie pură îl menține atent, într-un veșnic prezent.

95. Suferința

Din momentul când se naște, pân-la ultima suflare.

Stăpânul acestor lumi e mereu în căutare.

Niciodată mulțumit, dorește cu-nfrigurare.

Deseori în chip cumplit, tot mai mult și cât mai mare.

Și-n a minții frământare, tulburare, zbucium, chin, într-o veșnică alertă, niciodată om deplin.

Cunoaște o suferință, ca existență - reală.

Legată de neputință prin rănire sau prin boală.

Care trebuie tratată în mod corespunzător.

Cu grijă și cu mîgală și cu pa; ea-n ajutor.

Mai e încă o suferință, un produs imaginar.

Fruct al gândirii semeață, moștenit ca avatar.

Ea îi dă atât amar, încât corpul îl distruge.

Și, prin el, în scurtă vreme, sufletul vieții i se stinge.

Iar, în viață, bucuria - ca timp - este foarte scurtă.

Dar și scurta ei trăire naște suferinț-acută!

Fals cuprinsă în imagini, se vrea iarăși repetată.

Cu-ncordări și îndârjire către o trăire moartă.

Tot izvorul suferinței țâșnește dintr-o dorință și gândirea îi dă suflu, clar îndemn drept năzuință.

Către un final anume, ce-l dorește-ndeplinit.

Drept un ideal de seamă, de egoism mărginit.

Gloria, un bun renume, mult râvnita avuție.

Ori impulsuri senzuale fac din om dorință vie.

Toate-s biciuirea ființei de „ego” încrâncenat.

Care tinde-n permanență spre finalul proiectat.

Iar idealu-mplinit, pe loc devine povară.

Omul, rob altei dorințe, iarăși caută-n afară.

Niciodată-ndestulat, e mereu nemulțumit și ca o năluc-aleargă, toată viața-i chinuit.

Toate câte vin din timp, ne procură-amărăciune și viața-i ca un blestem, când prin gând e acțiune.

Numai ca desprinși de timp, cunoaștem acea splendoare De veșnică noutate și-acțiune creatoare.

Doar trăind atemporal, prin pace suntem Iubire.

Fericită unitate cu-ntreaga noastră simțire.

Suferința îmbracă două aspecte, fiecare cu profilul său bine conturat. Astfel, distingem: suferința fizică și suferința psihici Deși distincte ca substanță, totuși ele se întrepătrund și se

influențează reciproc. Fiecare dintre ele o poate determina pe cealaltă, sau o poate influența, de obicei în sens negativ.

Suferința fizică este cea prilejuită de anumite afecțiuni sau traume ale corpului, cum ar fi: o boală, o rănire, o proastă funcționare organică etc. Ea este o realitate cauzală, care își anunță existența prin efectul - durere. Reumatismul - spre pildă - dă naștere la o durere a organului afectat, care, la rândul său, impresionează fondul psihic. În timpul crizei reumatice se înregistrează diferite stări afective, care variază de la o banală iritare, până la cele mai deprimante frământări sufletești.

Suferința psihică este mult mai complexă și, din acest motiv, înțelegerea este mult mai anevoioasă. Ea este mai greu de sesizat, fiindcă se află într-o corelație directă cu întreaga mișcare a vieții. Acest gen de suferință ne însoțește, cu mici excepții, de la naștere și până în pragul morții.

Chiar și clipele rare de satisfacție pe care le întâlnim pe parcursul existenței, motivate de succese sau împliniri, cărora le acordăm o anumită valoare, sunt încă prilejuri de suferințe. De obicei, în aceste clipe, dorim să continue la infinit, iar bucuria să fie și mai completă și mai cuprinzătoare.

Trăirea unui succes, lasă în memorie urme, care ne amintesc de el și pe care-l vrem neapărat repetat la nesfârșit. Așa fiind, ne dăm ușor seama că dorința, prin însăși natura ei, este un factor nociv, care generează și întreține suferința

psihică.

Dorința și suferința sunt ca surorile siameze, legate una de alta. Nu se pot manifesta decât prin încătușare.

Acest gen de suferință își începe opera distructivă în om, chiar în perioada cea mai fragedă a existenței sale; copilul face cunoștință cu ea din clipa în care dorește jucăria ce-i este refuzată. Pentru el, refuzul prilejuiește o traumă psihică. De altfel, pe tot parcursul vieții, suntem și noi ca acel copil ambițios care dorește obiectul ce nuri aparține, sau nu i se cuvine, sau nu are momentan posibilități să și-l procure.

Orice anticipare mintală, conectată la dorința împlinirii, fără a putea fi realizabilă în clipa respectivă, naște inevitabila suferință. De pildă, dorim să avem o mașină. Dacă dispunem de suma respectivă și dacă există pe piață - simplu - o cumpărăm și cu aceasta punem capăt dorinței. Dacă însă, momentan, nu se întrunesc condițiile respective, de ce să ne frământăm? De ce să recurgem la subterfugii, expediente și meschinării? Toate acestea vin însoțite cu cohorta lor de frământări și perturbații. Împlinirea aspirațiilor noastre poate fi realizată în timp util, fără zbucium și fără incriminări diabolice, care degradează nu numai pe făptaș, ci tot mediul înconjurător. Toate aceste erori pot fi ușor evitate, dacă deconspirăm inutilitatea dorinței obsesive, care ne înrobește ființa!

Dar, să mai venim cu un exemplu, puțin mai diferit: Un om, aflat pe patul suferinței, în clipa

când dorește să fie sănătos, dorința lui creează starea conflictuală între ceea ce este real și ceea ce vrea să fie. În final, aceeași suferință, care împrășteie energia atât de necesară pentru refacerea sănătății sale.

În general vorbind, orice dorință care nu poate fi împlinită imediat, degradează - în funcție de intensitatea sa - sănătatea corpului, aducând prematur sfârșitul.

Liniștea sau pacea sufletului este cel mai valoros elixir, pe care-l avem la îndemână în mod gratuit și fără efort. Buna dispoziție ce o însoțește, optimizează, în primul rând, toate funcțiunile organelor vitale ale corpului, cu repercusiuni benefice până la ultima celulă.

Pe plan spiritual, ea este fereastra prin care scânteia divină din noi - adică omul real, adevărat - se integrează în Sfânta Energie din care face parte, prin esența ce o definește.

Din cele amintite, rezultă că gândirea automată a structurii egocentriste ne înveșmântă în mod frecvent cu mantia îndoliată a depresiei psihice. Ea alimentează fără încetare dorința aberantă care îmbracă o imensă diversitate de aspecte, în funcție de scopul urmărit.

Dacă luăm în observare, cu ajutorul atenției lucide, izvorul acestei gândiri haotice - așa cum curge el - fără reproșuri, acceptări sau respingeri, în mod sigur, vom întâlni liniștea absolută. Întâlnirea simplă, directă și fără nicio anticipare, curmă în mod spontan, întregul proces al gândirii, iar în pacea ce survine - fără a o căuta sau dori -

atingem ipostaza integrării ființei, în care suferința își pierde însăși rațiunea de a fi.

96. Timpul psihic

Un timp sideral cunoaștem, prins de limba de ceasornic.

Timp real, mereu activ, existent, neîndoielnic.

Care-nscrie deplasarea prin clipele noi trăite.

Ce-s continuu noutate, scurgere de vreme-nainte.

Însă, mintea nemintoasă, în deșarta ei mișcare.

Zi și noapte se complică, creând ziduri de-nchisoare.

Pătimăș, ea cochetează cu al ei trăit trecut.

Cu migală alegând tot ce câțiva i-a plăcut.

Și, prin clipa cea prezentă, îl trimite-n viitor.

Zămislind un timp himeric, ca un prost îndrumător.

Timpul psihic nu-i real, e creat de-nchipuire.

Un produs imaginar, de conflict și amăgire.

Între faptul cel prezent și ceva care lipsește.

Precum filele de carte și imagini de poveste.

Când gândirea jucăușă își oprește complet mersul.

Spulberă tot timpul psihic și cu el, întreg erezul.

Spontan, spiritul s-adună ca trăire în prezent.

Și-ncadrat în actual, totu-i clar și evident.

Omul - ființă fragmentară - o făptură-ncătușată.

Devine Imensitate, prins în viață-adevărată.

Ca întreg, este Iubire, mai presus de efemer.

Dincolo de orice timp și de falsul său reper.

Vraja minții să dispară în mod cert și deodată.

Lăsând Sacrului prilejul de-afirmare-adevărată.

Timpul îmbracă două aspecte: timp fizic și timp psihic. Timpul fizic saucronologic este ușor de sesizat de fiecare dintre noi, indiferent de locul unde ne-am afla pe Terra. El se stabilește în funcție de mișcarea planetei Pământ în jurul său și a astrului solar. În această perspectivă, deosebim timp zi și timp noapte, marcate prin răsărit și asfințit de soare. În raport de apropierea sau depărtarea sa de Soare, se stabilesc anotimpurile, anii etc.

Acest timp este înregistrat de acele ceasornicului sau prin impulsuri ecranizate de unități convențional acceptate de toată lumea: secundă, minut și oră. Cu ajutorul lui se stabilesc diferite orare, de care trebuie să ținem seama în desfășurarea normală a vieții. Fiind vorba de o realitate, acest timp spune el însuși ceea ce este. În acest mod, se elimină, de la bun început, orice tentativă de contestare sau interpretare diferită decât propria-i exprimare.

Rădăcinile timpului fizic sunt înfipite în veșnicie. Și, prin scurgerea sa neconținută se îndreaptă spre aceeași veșnicie.

Aflat într-o continuă mobilitate și noutate, totodată, de la un moment la altul, este ireversibil. Deci, nu se oprește niciodată și nici nu face cale întoarsă. Desprinderea de mișcarea acestui timp

echivalează cu desprinderea de viață. Or, consecințele unei asemenea rupturi nu pot fi altfel decât păgubitoare atât pentru individ, cât și pentru întreaga comunitate.

Timpul psihic este cu totul diferit, atât ca substanță, cât și ca dimensiune de manifestare. El este un produs al gândirii individuale, deci limitat de dimensiunile fiecărui ins în parte.

Practic, acest timp se sprijină pe imagini lipsite de consistență, care ne împiedică să luăm contact cu realitatea vieții ce se desfășoară în clipa de față.

Ieri și miile de ieri care ne-au condiționat mentalitatea – modul specific de gândire – ne-au transformat în veritabili roboți, care, la întâlnirea cu viața, reacționăm ca niște mașini dinainte programate. În acest caz, orice gen de relație, fie că este vorba de semenii, fie de restul existenței în ansamblul manifestărilor ei, va fi, de fiecare dată, pervertită.

Imaginea, mai mult sau mai puțin favorabilă ce ne-am făcut-o despre lume, în general, și care ne definește ca „ego”, va constitui un permanent ecran, prin care vom privi, înțelege și acționa de fiecare dată în contactul cu existența.

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem fiecare, este aceea dacă vedem cu adevărat această ficțiune ca mod eronat de funcționare? Venim cumva cu justificări, că altfel nu se poate? Dacă da, atunci orice investigație a ființei noastre se întrerupe brusc și vom continua să ne ducem viața pe Golgota creată de noi în nenumăratele

reîncarnări. Numai și numai de noi depinde să mergem cu descifrarea și scoaterea la lumină a greșelilor funcționale pe care le săvârșim aproape cu fiecare respirație. Mesajul cunoașterii de sine vă oferă atât încrederea în forțe proprii, cât și absoluta eficacitate.

Un practicant serios nu disperă niciodată. Experimentul întâlnirii cu noi înșine se reia de fiecare dată cu aceeași hotărâre și simplitate. Toate intervențiile gândirii haotice supt întâmpinate cu toată atenția, fără niciun fel de intervenție. O adevărată liniște numai în această ipostază ne cucerește, îndestulându-ne plenar cu influențele sale binefăcătoare.

Numai în stare de liniște sufletească, ca ființe eliberate de timpul psihic, vom fi în măsură să întâlnim viața așa cum vine ea. În acest climat, Sacrul existent în noi ne cucerește întreaga ființă prin calitatea de Iubire absolută, singura în măsură să transforme omul vechi în altul nou, conform purității divine din care, de fapt, provine.

97. Trec anii

Pe răboj se tot adună cu migală, an de an și la vremea potrivită, pruncul ajunge titan.

O minunată surpriză, nicidecum imaginată.

Realizare spontană de-mplinire-adevărată.

Prin desprindere de timp și de-ngusta mărginire.

Unde stăpânea „ego”-ul cu haotica-i gândire.

Acum, mintea-i luminată, toată ființa integrată.

Unitară-n acțiune – îndoiala-i spulberată.

Ordinea interioară, pacea, liniștea deplină
Operează transformări, eu, nici merit și nici vină;

Toate împliniri firești, prin vădita simplitate A
relației directe, cuprinsă-n Imensitate.

Înțelegerea completă, succesivă, insistentă.

A structurii ancestrale, oarbă, hâdă,
indolentă.

E factor esențial de cuprindere a vieții.

Tot la fel și dizolvant al înfeudării morții.

Observarea, ascultarea și atenția globală.

Instrumente fără greș, de transformare reală.

Sacru existent în tine te-așteaptă să-l
întâlnești.

Având totul la-ndemână, încearcă să te
cunoști.

Căci cunoașterea de sine - unica modalitate
De-a realiza deodată: Adevăr - Realitate.

Nu lăsa să treacă anii, așa precum au trecut.

Ca prizonier în timp, prin absurdul cunoscut.

Egocentric, plin de ură, de ambiție și teamă.

Niciodată om-ntreg - activitate infamă;

Cunoscând acest mesaj - semn că timpul ți-a
sosit Pentru schimbări radicale - de-a ieși din ce-i
finit

Și-a-ntâlni, nemijlocit, mărețiile divine.

Ce dau sens vieții-n sine, prin fireasca
acțiune.

Ca semen - amic de drum - cu-ntreaga ființă-
ți doresc S-atingi astfel de splendori - ce pe om îl
întregesc.

Și-i dau convingerea certă a divinității sale.

Ea ne-așteaptă s-o-ntâlnim din vreme

imemoriale.

Inocența simplității pururea să ne-nsoțească.

Bun augur, certă-mplinire - Sacrul să ni-l definească.

Viața, legată de suportul vremelnic al corpului, specific Terrei, are o întindere în timp care, mai devreme sau mai târziu, ia sfârșit. Desprinderea, prin așa-zisa moarte, este un fenomen natural, aflat într-o perfectă, corelație cu nașterea. Haina trupului, prin uzură sau degradare, nu mai corespunde asocierii dintre nucleul vital și învelișurile sale mai subtile. În acest caz, desprinderea este fatală, când acest nucleu se întoarce la dimensiunea de unde, de fapt „a coborât. Nașterea și moartea nefiind altceva decât schimbări de dimensiuni distincte. Moartea în lumea noastră înseamnă naștere în lumea astrală și invers.

În continuare, ne vom duce, așadar, existența într-un alt mediu, potrivit structurii noastre psihologice. Scara evoluției spirituale având un număr imens de trepte, fiecare suflet desprins de pământ, va fi atras spre nivelul care-l merită.

Sufletele atașate de mirajul acestei, lumi vor continua să-și depene firul ultimei existențe în preajma pământului, cu aceleași probleme și frământări pe care le-au avut și mai înainte.

Dincolo, în lumea astrală, evoluția se obține cu mult mai greu decât aici în asociere cu materia. Aceleași automatisme obsesive, cu aceleași ficțiuni, ne vor determina în final suferințe și iarăși suferințe, greu de imaginat aici, în lumea în care

încă suntem.

Lipsa suportului fizic constituie un handicap foarte greu de depășit pentru a atinge cât de cât o infimă stabilitate. Acolo, întocmai ca aici, avem tot atât de multă nevoie de pace, de odihnă și echilibru sufletesc. Dar, cum să le avem dincolo toate acestea, dacă nu le-am realizat mai întâi în asociere cu corpul fizic?! Corpul, după cum demonstrează practica, reprezintă pivotul care obligă gândirea haotică să revină mereu în prezent, realizând pe clipe integrarea în actualitate. Deci, toată nădejdea transformării noastre spirituale să ne-o punem aici, pe pământ. Și nu există altă cale decât golirea vasului conștiinței de toate acumulările care ne condiționează modul de abordare a vieții ca „ego”.

Venim la reîncarnare numai datorită energiilor relative, brute, primitive, în care importanța psihologică ocupă un loc de frunte. Dorințele neîmplinite, ambiția, lăcomia, gloria, renumele, vanitatea de a fi cineva, sunt cauze esențiale care ne obligă să revenim mereu în această lume a iluziilor, presărată cu multe lacrimi și amărăciuni.

Să nu lăsăm să treacă anii, lunile, zilele și nici măcar clipele, fără să ne amintim adevăratul rost al menirii noastre în acest Univers.

Să încercăm a depăși lumea satisfacțiilor ieftine și trecătoare, pentru a pătrunde în profunzimea ființei noastre, spre a descoperi omul adevărat, real. El este cu totul diferit de ceea ce cunoaștem la suprafața conștiinței.

Calitatea esențială a omului real este exprimată simbolic prin cuvântul Iubire absolută. Ea nu poate fi întâlnită sau cultivată în niciun fel de către activitatea gândirii obișnuite. Efortul, analiza, imaginația, rostirea de formule sau diferitele credințe nu pot atinge această sfântă energie.

Omul menii existent în fiecare dimie noi, singur ai se descoperă și doar ăatr-o «ageri împrejurare, și anume: când mintea noastră mudițiousfl de timp și spațiu tace, fiindcă, smerită, îți vede *imrmiri** Această stare de adeviertă smerenie face ca srâatria divină dia adâncuri să se afinate în toată măreția - ce o

Iubirea fibă margini, frumusețea și bunătatea sunt doar câteva din Sasațirde care se copleşesc hteaga ființă. Și, numai prin eic se tealneaei ewotațu spre sferele ode nud înalte ale spirituditiții.

Fin ill it practicării acestei simplități a întâlnirii cu puritatea din noi, va miri lot mm nudt intervalul dintre o remearaarc și alta. Și, câțiva - nimeni an o poate preciza - prin golirea tuturor *enerpilor* ce ne leagă de materie, ne vom reintonoe peatni totdeauna în Sfânta Energie Cosmică din care am purees.

Să nu uităm mei o clipă că sensul tainic al revenirii noastre la reîncarnare este acela de a descoperi această divinitate aflată ia mod în profunzimea ființei noastre. Și, odată cu fericita descoperire, așa cam am arătat, ei îi reriae rolul de a conduce feneaga ființă și implicit acela de a

aduce transformări benefice, radicale.

98. Umilința

Nu-i un freamăt al gâadoii, ca o moddare a foi Sechestrată de formule, care acceptă, se supune.

Urmărind an **d** precis, într-un anumit cuprins.

Nu-i sădită ca o floare și-agrijită ca ardoare.

Ca prin timp mereu și crească, și se-nalțe, să rodească. Toate-aceste urmăriri strat coplate-a amăgiri.

Ce dan „cobii” speranță, ca ți Matei aroganță.

Ea. prin *unt.* e-are scop - motivări de om miop.

Structurat pe interes ți robit de na eres, fiind desprinsă de gândire, ea-i o stare de trăire.

Qtad tei om trecând tace, totu-i transformat în pace. Îa postura de „amuc”. au-i aici mare ți nici mic.

N-are nicio conturare prin trecut, de-acumulare.

Cu neștiința se învață, fără dascăl ca povață.

Noul fiind acum cuprins, omul, infinit extins;

Omul moare, ca trecut, și-nviază-u neștiut

Cuprinzând perfect viața, într-un chip desăvârșit.

Umdența sau starea de smerenie nu este o elaborare concepută și drtefwrâatfă în infceriorul granițelor structurii ego-iriui, ale cărui îcsalâxări sunt și rămân întotdeauna îmbrăcate în haina relativității. A fi umil nu înseamnă a ne supune necondiționat unei anumite autorități spirituale și

a executa în mod automat tot ceea ce ni se poruncește să tăcem sau să nu facem.

Stema de umilință nu echivalează nici cu acele forme de exteriorizare studiate și prin repetări, însușite ca o a doua natură, precum se observă în lumea monahală.

Ea nu este nicio modelare, sau formă de adaptare la un anumit prototip. Imitarea oricărei autorități spirituale nu conduce decât la degradarea ființei umane. Conduita cehii care imită - indiferent de caritatea aleasă drept model - este o veritabilă schimonoseală. Viața unui astfel de imitator este ruptă de realitate. Masca pe care încearcă să și-o ajusteze tot timpul, se află în contradicție cu pornirile și reacțiile firii.

Umlința nu poate fi cultivată, cum de pildă o facem cu orice floare din grădină. Nu rezultă ca final al unui proces de acumulări înregistrate pe o anumită perioadă de timp. Nu crește și nici nu descrește ca nivelul unui iSu. Ori există cu adevărat și, în acest caz că este completă, deci un îhtzeg, ori lipsește cu desăvârșire.

Adevărata stare de smerenie apare de la sine, în mod spontan îndată ce gândirea și-a încetat orice fel de activitate. În acest climat de echilibru și armonie interioară, personalitatea dispare. Nu suntem decât un veritabil „nimic” psihologic. Este doar o stare de atenție lucidă - o supraconștiință atotcuprinzătoare, în care nu există scop, motiv sau vreun interes oarecare. Numai atingând această ipostază putem investiga, fovața și descoperi, prin înțelegere, adevărata

noutate a vieții care se schimbă de la o clipă la alta.

Acest minunat vid psihic sau inactivitate a minții, oferă Infinitului din noi posibilitatea integrării întregii ființe cu Marele Tot căruia, prin origine, îi aparținem în totalitate.

99. Viața religioasă

Nu stă-n vorbe său, cuvinte sau în rit - ceremonii.

Fals considerate sfinte - simple jocuri de copii;

O anume comportare, sau purtare de veșminte.

Sunt la fel de-nșelătoare, cum e varul pe morminte.

Toate-aceste exprimări, cu aspect exterior.

Sunt simple manifestări, creând mit amăgitor.

Socotite ca esență prin a timpului măsură.

Nasc o strictă dependență și conflicte, teamă, ură.

O astfel de viețuire nu este prin timp creată.

Dependență de gândire, prin forme imaginată.

Nu-i formulă egoistă, ancorată-n interese cu nuanțe extremiste, prin dispute și excese.

Viața e religioasă când în om există pace.

O trăire-armonioasă prin trecutul care tace.

Atunci, omul e Iubire, frumusețe, bunătate și-n a lui sfântă trăire, toate-i vin ca nechemate.

Prin topire-n Infinit, „sinele” nu mai există.

Insul e nemărginit și-nțelegerea e justă.

Viețuirea să-i divină, o sublimă melodie.

Când energia s-adună – jar aprins de bucurie.

Adevărata viață religioasă nu constă în îndeplinirea unor practici născocite de mintea omenească, cărora, apoi, tot ea, le atribuie calitatea de sfinte sau sfințitoare.

Nici rostirea unor rugăciuni sau împlinirea unor pravile nu realizează adevărata viață religioasă a individului. Buna credință, ca și entuziasmul celui care se angajează spre atingerea idealului spiritual, nu sunt altceva decât simple aspirații ale aceluiași „ego”, ce se caută pe sine într-o altă variantă decât cea obișnuită pe plan material.

De asemenea, nici chiar acea viață plină de privațiuni, pe care, câțiva, cineva și-o impune, sau îi este impusă, prin încadrarea sa într-o anumită disciplină, nu o putem califica drept religioasă.

Tiparele, în care ne vârm în mod voluntar sau suntem vârm de maeștri sau alți diriguitori spirituali, nu fac altceva decât să ne condiționeze un alt mod de a gândi, altfel decât ființam înainte, încercuiți de aceste tipare rigide, vom intra, în mod sigur – voit, sau fără vrerea noastră – în confruntare cu alți semeni, la rândul lor închiși în tipare diferite de ale noastre.

Viața religioasă nu este produsul gândirii, și al imaginației, care, oricât de extinse ar fi ele, sunt și rămân prizoniere lumii finite, cu totul improprie unei asemenea realizări.

Minunata performanță nu-i realizabilă decât în pasivitatea nemijlocită a minții noastre. Numai

în clipa în care noi înșine realizăm acea pace interioară, fără să urmărim prin aceasta o anumită împlinire, ne ridicăm deasupra existenței cotidiene. Astfel eliberați de întreaga masă de acumulări, care ne limitează și ne înrobește, descoperim unica ipostază în care viața religioasă își poate desfășura nestingherită propria ei activitate.

De acum funcționând ca unitate psihosomatică, dispunem de o energie pură, în care Iubirea și frumusețea își impun sacralitatea transformatoare. Un astfel de trăitor este un adevărat om religios care, prin noua sa mentalitate, se detașează de tot, ce este efemer și meschin și se unește cu Eternul, spre fericirea sa și binefacerea întregii lumi.

100. Violența

Tributari, păstrăm în sânge germenul de violență

Ce domină, ne constrânge, creând aspect de demență.

De la duritatea pietrei, întreg regnul animal.

Moștenim în spațiul vetrei – conștiinței de om dual.

Asprimea și violența, ca-nclinații ale firii

Socotindu-le esență în structura mărginirii.

Ea e aprigă dorință, ce se vrea îndeplinită.

Cu să» fără socotință, încontinuu urmărită.

Fie împotriva noastră, fie-a lumii din afară.

Este o formulă proastă, prin ea suntem foc și pari.

Dragostea prin ea dispare, ura prinde

consistență.

Toată-nfățișarea noastră, un focar de virulență

Violența e un „sine”, ce se vrea îndeplinit.

Ca dorință-n acțiune prin conceptul urmărit.

Viața zisă-ideală fi di tribut sângeros o nespusă vânzokază și-un final fără de folos.

Idealuri pe credințe, precum și-alte zeci concepte.

Prin a noastre neputințe dau prilejuri de coeeficte.

Ea-i ou mesager nociv, în jur fetei molipsește.

Nu e decât distructivă ori și unde se iveșie.

De ea prinși într-un moment, dătin conflictului amployare, Făcându-l mai violent, lumii plus de degradare.

Căci cu lumea suntem „una”, noi în ea, ea-n noi prezentă.

Zi și noapte-ntotieasna, ca o lege imanenți

Cuprinzând a ci structură, înțelesul o destramă și-n utoma-i picătură, fără umbră de-ndoială, în completă libertate, fiind desprins de-al să-i* trecut.

Blând e omul – bunătate – fără patimi – nou născut.

Căci intrând în Infinit, dăm de noua viețuire.

De trăire-atemporală, împletită Cu Iubire.

Ființa umană, ca vârf ierarhic al existenței, reprezintă chintesenta tuturor formelor de viață de pe această planetă. În structura sa, se află înscris ca într-o carte, întregul proces al evoluției de pe Terra. Din acest motiv, apare cu totul

natural ca, în modul său de marafestare, să se afirme sub formă de atitudine, de comportare, întreaga suită a formelor existențiale mai puțin evaluate decât el.

Lupta pentru existență, de pildă, o întâlnim, la toate nivelurile de viață, deseori caracterizate prin manifestări dure. Fiecare vrea să tritaie» fat cowfapi cât mai bere și, cred «fatal a incomodează, *

dectasează coefatwtiri ninbetaae.

PtaKle, arta nevoie de soare și de hoes, își îmând ramerik și riUBcietie cât la departe, pemni a-și împta cerosk lor, la coadiț» Hit r-i Ele - 1 „*” ’friti tai» fet de mrajaramli fap de «fetaie rta* întreaga tor itniflyare este egoccacisO, spre

Unek piaote se hrieesc ce irmecie sae animale mai ță-ynm de o scrie de wtecaeiwec desiel de sofwtkate. Ek își a-ag victimele, fie pe» matale pânfeeaei nareotttaaec, fie *pna* diferi* aspecte roerkwc, aderimie capcaee, care ieșeri» penam a distruge.

Accessă icsen o îtlfffce fa MifciMKgjiusi Mg, ce li fifâtff (fată MM rilhlli fa*0 efaea IMe Mfa SSe Ce JMfM

accawfa MMjMți de viokfal ca *moșBtmuc* Ne nașe» ce **ca**, o «ic jfarie, **far**, fa mefe **canei** - desigur foarte rare - o <fcirt (lirmim

Daci, fa edetotec categorii de exfatefar temut, viokafa este strict legată de sypmicp» e, autori exagmlă (fapă ucide zeci de oi și mărite* doar uftaX la oak această uwfestose în se reduce doar la adk Noi devemm yfak «i și ne *mmtte Mn* ca

aure fa fața unor însămpțiri cu totul mente.

Prin proiecția raterlă, pe care o Aripie spre „fete”, no» ne violentăm în primei nad pe noi faște. Și asta, pentru că ne-am format o imagine frumoasă despre propria persoană, care, în prezent, reacționează cu totul diferit decât ne așteptam. De altminteri, ficțiunea „ego”, care ne urmărește toată viața, este mereu nemulțumită de ceea ce este, fiind neconținut în contradicție cu realitatea fenomenelor adese de scurgerea normală a vieții.

În eventualitatea că ne-am fixat la un anumit ideal de viață, suntem tentați să-l oferim, sau chiar să-l impunem și altora. Și, iatăne acum, în conflict nu numai cu noi, ci și cu semenii care, potrivit propriei lor condiționări, privesc lucrurile cu totul diferit, decât o facem noi.

Astăzi, haosul pe care îl observăm pe întreaga întindere a Terrei, cu perspective atât de sumbre, este opera nenumăratelor idealuri ce se confruntă între ele. De la idealul politic, până la cel religios, există un imens câmp de confruntări la toate nivelurile sociale. Conflictele se țin lanț, îmbrăcând forme de exprimare cât mai variate, începând cu simpla discuție, care generează iritare și animozitate, ca forme de exteriorizare, până la ură înverșunată, cu războaie sângeroase. Toate sunt determinate de diferitele idealuri pe care le vrem generalizate cu orice preț.

Violența este - fără nicio excepție - un mesager nociv, care degradează etic-moral întregul Pământ și chiar Universul în infinitatea

cuprinsului său. Prin orice impuls cu caracter violent, ne degradăm pe noi și lumea întreagă. La rândul său, șuvoiul de violență existent deja în lume, ne influențează în aceeași măsură prin implacabila lege a simpatiei. Pentru că, în domeniul psihic, spre deosebire de lumea materiei unde opusele se atrag, aici, fenomenul este invers. Vioența, existentă în noi, va atrage – potrivit acestei legi – violența care se află în lume.

Datorită acestei afinități, noi răspundem direct, fiecare în parte, de întreaga violență ce vehiculează în toate sensurile pe suprafața globului terestru. La orice lovire, crimă sau războaie, noi participăm prin violența existentă în noi, chiar dacă fizic nu ne aflăm la locul respectiv.

În cealaltă alternativă, anihilarea violenței noastre, va opera schimbări benefice corespunzătoare, atât în noi, cât și în restul lumii. Deci, individul este primul și unicul factor capabil să pună capăt violenței, urii și întregului haos, atât de evidente în lumea pe care o străbatem.

Soluția salvatoare nu se află decât în noi înșine. Nimeni și nimic din afara ființei noastre nu este în măsură să ne transforme firea noastră și, prin ea, restul semenilor. Iar, cunoașterea de sine reprezintă unica modalitate radical-operatională. Eficacitatea ei poate fi verificată pe loc, prin simplitatea întâlnirii cu ripostele incriminate ale ego-ului.

Contactul direct, atent și lucid cu reacțiile gândirii – fără să urmărim vreun anumit scop – dezagregă, instantaneu, orice tulburare sau

violență. Iar, în locul rămas liber, apare Iubirea creatoare, aflată în profunzimea ființei noastre, care, prin puritatea energiei ce o caracterizează, spală toate impuritățile firii proprii.

Altă cale nu există. Dacă vreți, încercați și alte soluții. Personal, am făcut-o ani și ani de-a rândul și nu m-am ales decât cu simple schimbări de suprafață, cu totul amăgitoare. Dându-le importanță psihologică, efectiv m-am degradat și mai mult.

101. Virtutea

Echilibru, armonie – ordine interioară.

Când deodată, încetează tot ce-a fost odinioară.

Ea își duce existența purtată din clipă-n clipă.
Cum e aerul bătut de a păsării aripă.

Mintea – roabă prin trecut – fiind spontan eliberată.

Ca balsam cuprinde viața, fără gând și deodată.

Gândirea nu o cultivă, nici sevă nu-i dă să crească.

Nu-i creată prin efort sau ofrandă părintească.

Apare ca o scânteie, când e înțeles trecutul.

Care pierde ca un fulger, preschimbat cu neștiutul.

Disciplina o corupe, făcând din ea vanitate.

Prin scop își pierde izvorul, și-a ei sfântă libertate.

Cunoașterea-i pune mască – îi dă stil în exprimare și-n a minții măsluire, îngâmfarea ia

amploare.

Lipsa ei înseamnă haos, desfirău, zbucium, nedreptate, întunericul domnește, ura ce presară moarte.

Ea totul armonizează, existența să-i lumineze.

Ființei îi dă libertate și-nțelegere deplină.

Virtutea cu fericirea prin natură-s unitate.

Căci au sorginte comună, divina Realitate.

Virtutea este acea însușire a ființei noastre, care ia naștere în mod spontan în climatul armoniei și al echilibrului psihic ce ne-a cuprins **întreaga fire. Name când ego-o tace, fiindcă, smerit, și-a înșele» iacapaâtalca abordării reahtăpi, îw gote creat, apare o norii stare de cunoștință, fără mmgiai, necomamaată de patias traipelei. În această ipostază de energie purii virtmea se impune ca sacralâte care ne definește moralitatea la nivel absolut**

Deci, această minanati însușire, nu așe nimic comun cu activitatea gândirii. În această descoperire, trecutul nostra, înregistrai memorial și păstrat ca tezaur al ciraoașirrii, al știutului, al experimentelor, ne se implică prin niciun fel de intervenție. Dimpotrivă, când totul amețește, atunci și numai atunci, se creeetă premtze Sacrate din profunzimea ființei noastre să-și etaleze divina itatiene. Și o face cu prisosință și prin această cablare de etică neconvențională. De fapt, ea este cuprinsă tar-mi boebet de însușiri specifice Sacrului, cum ar fi: Iubirea, frimuNcfea, bunătatea, onestitatea, smerenia ele., care n-o pot fi comparate cu cahtățoc relative din lumen finită.

Vătmea de care vorbi», se descoperă lingură, dar numen în situația în care ne-am laștie» propria nkmenme și am stabili valoarea gohdui psihk, în această postură, ființa namtri este absorbirii de Infinitatea care ne copleșește cu inestimabilele știe daruri, printre care și această stare vântoasă.

Dar, să vedem ce se întâmplă când, ne angajăm, să ne însușim virtutea prea activitatea gândirii.

Mai întâi alegea» modelul a ceea ce socotim noi că ne-ar corespunde virtuții respective. Apoi, folosind imaginația, efortul legat de voința stăruitoare, rostirea de formule, analiza, credința etc., ne străduim să atingem scopul propus. Și, din aproape în aproape, iatăne de-acum, angajați fiecare în propria lui experiență.

Am pornit în această aventură cu știutul. Adică cu cunosc o seamă de amănunte în legătură cu virtutea pe care vreau să mi-o însușesc. Știu, de pildă, ce trebuie să gândesc, să simt și să exprim în exterior, ca și ceea ce îmi este cu desăvârșire interzis să fac.

Dar, la întâlnirea cu provocările vieții, constat, – spre surprinderea mea – că reacționez diametral opus, decât idealei pe care-l am în vedere! Și, iată-mă, deci, în conflict cu mine însumi! Una doresc și cu totul altă realizez! Mă întreb ce ar putea să ne ofere o stare contocleală, în afară de o și rari rame confuzie, ce degradări cnwgprintltoarr pe ambele obinri; fizic și psihic??

În căzni în care reușesc să-mi begun imaginea frumoasă a virtuții, nu fac altceva decât

să mă deteriorez și mai auriu? Practic, ascund realitatea interioară nefavorabilă, sub masca avantajoasă pe care nu-o ajustez, perara uz exterior. Prin mine însumi, ca „ego” în acest context, eu ne pot realiza altceva decât confuzie și amăgire.

Ca încheiere a acestei faze și, de asemenea, a întregii lucrări, câteva îndemnuri adresate îndeosebi celor care înțeleg să te pună în practică:

— Citirea poezie proză se verifică imediat prin practică (cometă). Moșind flacăra atenției

— Nu vă întoarceți metoda la cîmpa trăită anterior, pentru a face metodă din rătăcirile de sine

— Tema experimentată. În fieri, se dă uităm. Din ea n-a rămâne decât momentul trăirii, care se înregistrează în profunzime în dauna ego-ului. Șubrezenia și demolarea ei este un fenomen tainic.

— Întâlniți cât mai frecvente cu acest „ego” nu trec, totuși, neobservate. Veți descoperi singuri că anumite gânduri își pierd de intensitate și vor veni din ce în ce mai rar.

— În funcție de insistența aplicării, veți grăbi fistașirea centura egocentrică, care se produce fără niciun fel de avertizare. Desigur, că întârzierea depinde de gradul condiționării care vă ține prizonieri. Smeri

CONTOPIREA

Sunt aerul ce-l inspir, ca și vîntul care bate.

Pas grăbit în zori de zi, pas domol spre miez de noapte;

Sunt şuierat de sirenă, precum tril de ciocârlie.

Croncănit profund de corb sau ecou de melodie:

Sunt un plânsei de copil, ori lătratul unui câine.

Zgomotul de azi, de-acum, nu de ieri, și nici de mâine; Sunt al clopotului dangăt ce coboară de la Schit.

Strident țipăt de prigor agresiv și îndârjit;

Sunt tunet asurzitor – nedorit, neprevestit.

Freamătul ciudat de nori, sus pe Cerul mohorât.

Sunt trăsnet ucigător, ce despică-n fulger bradul.

Volbură de ape tulburi, ce năpădesc întreg vadul;

Sunt stejar, arțar sau plop – frunze dansate de vânt.

Crin regal, regina nopții – tot parfumul lor, eu sunt;

Sunt freamătul de pădure într-un asfințit de Soare, Pocnetul viclean de armă cu puteri ucigătoare;

Sunt imensitatea mării, cât în orizont privesc.

Bolta cerului cu stele, eu cu ele strălucesc;

Sunt tot zgomotul mașinii ce-mi stă-n față și lucrez, Piesa, scula, obiectul ce-i dau formă-l fesonez;

Sunt al străzii flux și zgomot și-n complex mă integrez; Tot așa sunt joc și cântec – arii ce interpretez;

Sunt și zgomot de cuvinte sau omul ce le rostește, Liniștea ce-o simt și-ascult, când gândirea amuțește;

Sunt o unică mișcare cu toate câte-ntreprind, Ființă-ntreagă, solitară, fără dorință sau gând;

Fără „eu”, sunt lumea toată, atât ziua cât și noaptea, Spontan, una sunt cu toate, când mintalu-și află moartea;

Fulgere de o clipă într-o singură mișcare.

Psihic vas real golit, pentru clipa următoare, încă-n plus m-aș defini ca fiind moarte absolută;

Și-n același timp viață - ființă nouă, renăscută.

Și-acum, după cele scrise prin ființare om-întreg.

Punând capăt contopirii, ca prieten vin și-ntreb:

Ce-ți spun, ce vor să exprime versurile-nșiruite.

Au în ele vreo valoare, prind un sens când sunt citate (rostit)?

Complet fără de valoare când din ele extragi sensuri.

Drept concluzii cerebrale, succedate de îndemnuri.

De-acceptări sau de respingeri ce fixează programarea Clipei noi, care urmează, măsluindu-i exprimarea!

Dincolo de spațiul vorbei, ca structură integrată.

Ființa-om este lumină și Iubire-adevărată;

Fenomenul se înscrie - ca fericită-mpplinire

Când „ego-ul” brusc dispare, integrat prin contopire.

Cuvintele, ca piese de limbaj, nu sunt altceva decât simple simboluri încărcate de o anumită semnificație, pentru comunicare și înțelegere între oameni, la nivel intelectual.

Pentru înțelegerea reală, însă, a ceea ce aceste cuvinte doar încearcă să exprime, trebuie să căutăm mult mai în profunzime, în spatele exprimării superficiale. Adică, să ne implicăm noi înșine în a experimenta, în mod direct, faptul în sine. Căci, cum am putea noi să cunoaștem cu adevărat ceea ce vrea să exprime de pildă, cuvântul „sare”, dacă nu am folosi organul respectiv de simțire, pentru a descoperi, prin contact nemijlocit gustul sării?

La fel se petrec lucrurile și cu titlul temei noastre. Cuvântul „contopire”, abordat la nivel intelectual, sugerează din capul locului, o anumită activitate mintală. Adică se întreprinde ceva, în vederea obținerii unui rezultat dinainte stabilit. În această ipostază se produce o separare între mine, ca subiect operator, și ceea ce văd, aud, pipăi, miros sau gust. Și, în aceste fel, fragmentarea îmi impune să fac un anumit efort pentru a realiza ceea ce semnifică titlul acestei teme.

Or, practicarea cunoașterii de sine se concretizează fără niciun fel de intervenție din partea minții noastre condiționată. Minte - intelect, afectivitate, voință - se află într-o stare de totală pasivitate, întreaga ființă - perfect tăcută - este întocmai ca o oglindă, în care se reflectă atât

lumea exterioară, cât și lumea noastră interioară.

Deci, impresiile și senzațiile se dezvăluie singure, așa one sent **de in** realhate, iar noi, doer le îmbrăcăm în cuvinte, Atenei când împrejurările ne soliciți o asemenea comunicare.

În caz contrar, totul se rezemă doar la trăirea pe clipe de existență a acestor reatitiți, adese de mișcarea universală și permanenți a viului, în general.

Prin armare, pentru a realiza întreaga suiți de fenomene, variate de la o clipă la alta, prin trăirea directă a experimeubdui de contopire, se pune mai fetii problema ipostazei de pasivitate psihologică.

Deci, în ce fel mintea noastră atât de nestatornică și agitați – atrasă fie spre na trecut perimat, fie spre eu viitor imaginar și nesipir, ar putea să-și oprească zburdălnicia? Adică, să devină «donată, aroonionsă, «wțirt liberă de întregul ei trecut feregistnimemorial!

Altfel os, cura ar putea să fie ea, aidoma unui vas gol, disponibil a impuni în mod desăvârșit, de la o clipă la alta, o anumită militate, măritată de însăși mobilitatea vieții?

Și, Iacă o întrebare. Ce fel dentijkiace vom folosi pentru a o deterauna să tacă?

O grijă deosebită trebuie să acordăm acestor mijloace, fiindcă de prefigurează și determină rezultatul sau scopul atins!

Dacă vom folosi voința pentru a liniști nuntea vom avea o liniște impusă prin violență. De altminteri, tot ce întreprinde voința pe plan

psihologic, etic violență, ea act de impunere prin dentate. Iar mintea, obligată, ia acest fel, să tacă, eu are nici en fel de corelație cu pasivitatea, de care aminteam anterior.

Nici rostirea de rugăciuni, sau formule, ori proiecții imaginare nu ac pot oferi ipostaza armonici și a perfecte pasivități mintale.

O miale, care funcționează haotic, nu este capabilă «ci să cunoască și, cu atât mai puțin, să realizeze pacea sufletului. Asta cue miatea omului obișnuit care funcționează la nivel de ego.

Den, acestei minți care se mișcă totdeauna egocentric, potrivit propriilor ei iotereree. It penem această întrebare: „Daci poate ea sau eu poate să realizeze starea de tăcere absolută și dezinteresată?”

Mintea, surprinsă de această abordare directă, tranșantă și onestă, se oprește în mod spontan și tace, amuțește. În această *frarfutte* de timp, din profunriau, străbate o tâmplă scânteiere, ca o etrâfitigenrc pe care o auamm 'Atenție'.

Această exiraoidiweS calitate a ființei emane, iluminează ättcap arie a conștiealtrlal. Î* fața scotei străluciri, mintea complet «merită îți vede neperiața și drept «mane, tăcerea invadează în mod natural, întreaga noastră ființă în acest moment are loc fenomenul de transcendență a ființe* noastre.

De-acum irww de o nouă minte cu o conștiință perfect lucidă, fără dimensiuni iategnlă
h Mama Conștiință Universală.

De fapt, atenția «prezintă manifestarea

Sacrului aflat în straturile ode mai profunde ale ființei umane. El «te divinitatea din noi. Martorul care nu ne părăsește niciodată se află în stare de 'Neclintire'', în unione permanentă cu Energia Cosmică sau Dumnezeu.

Tot în legătură cu atenția mai remarcăm încă un fenomen, întreaga activitate a nunții este discontinuă, în cazul când citim, gândim sau vorbim Intre gânduri, cuvinte sau imagini, apar în mod firesc goluri. Aceste urinetuperi sunt întocmai ca niște minuscule ferestre deschise prin care Eternitatea din noi, prin fazele sale de iluminare ne ajută să fatrlcgrm fie lecțiearea, fie conversația.

Întregul proces de discontinuitate și iluminare se desfășoară, fără ca noi să conștientizăm acest fenomen. Sesizarea este anevoioasă - printre altele - și datorită repeziciunii cu care se derulează procesul gândirii, vorbirii, imaginării.

De asemenea, și prin această ilustrare, aflăm că adevăratul conducător al ființei noastre «te această Scânteie Divină. Ea ne iluminează, în mod constant, cărarea prin viață, sfituindu-ne prin raftiție să atingem desăvârșirea și prin ea s-a cunoaștem, prin trăire, adevărata fericire.

Și-acum să revenim la subiectul temei noastre. Așadar, pentru a putea atinge pasivitatea ratații condiționate, nu avem alt instrument decât flacăra atenției. Ea destramă, spulberă și arde fiecare reacție a memoriei oferiade-ee nefirtțat și nedorit, perfecta pasivitate în care noul, adus de

viață tiradă prin vasti conștiinței noastre, fără niciun fel de opreliște.

Atenția globală, spontană, directă și dezinteresată ne-a oferit starea de conștiință pură, capabilă să întâlnească noul și să-l înțeleagă în mod adecvat.

În concluzie, numai prezența aceste atenții, ego-ul - identic cu zburdălnicia minții - dispare. Iar, în vidul astfel creat, apare o conștiință lucidă, care nu are niciun fel de legătură cu acumulările memoriale.

Numai în această postură cunoaștem, prin trăire Adevărul, Iubirea, Frumusețea la nivelul absolut.